

СИДНИ ШЕЛДЪН ГНЕВЪТ НА АНГЕЛИТЕ

Превод от английски: Любов Мъдрова, 1993

chitanka.info

*Посвещавам с любов тази книга на Мери — Осмото
чудо на света.*

*И разкажи ни, Симониде,
за тайните владетели на
злото...*

*Но имената им не произнасяй,
да не сквернят устата тленни.
От мрака на покварата родени,
нахлуха в небесата, но ги
прокуди ангелският гняв...*

Из
„Диалози от
Хиос“

КНИГА ПЪРВА

Ню Йорк, 4 септември 1969 година

Преследвачите затягаха обръча около жертвата. Преди две хиляди години в Рим зрелището щеше да се разиграе на Нероновия цирк или на Колизея, където кръвожадни лъвове щяха да дебнат жертвата на опръсканата с кръв арена, готови да я разкъсат на парчета. Но сега беше цивилизованият двадесети век и арена на битката беше Съдебната палата в централен Манхатън, зала №16.

Мястото на Светоний бе заето от съдебния секретар, който увековечаваше събитието за поколенията, а десетки репортери и зяпачи, привлечени от заглавията във вестниците за съдебния процес за убийство, чакаха пред залата още от седем часа, за да си подсигурят място.

Жертвата, Майкъл Морети, мълчалив красавец на около трийсет години, седеше на подсъдимата скамейка. Беше висок и слаб, с изсечени черти, които му придаваха суров вид. Имаше черна, подстригана по модата коса, издадена брадичка, с неочаквана трапчинка по средата и хлътнали тъмнозелени очи. Беше в шит по поръчка сив костюм, светлосиня риза, тъмносиня копринена вратовръзка и скъпи обувки. Ако не се броят очите, които непрестанно шареха из залата, Майкъл Морети изглеждаше спокоен.

Лъвът, който щеше да го разкъса, беше Робърт Ди Силва, темпераментният окръжен прокурор на Ню Йорк, който в делото бе обществен обвинител. Ако Майкъл Морети излъчваше спокойствие, то Робърт Ди Силва олицетворяваше трескавото движение — животът му минаваше във вечно бързане. Винаги беше на тръни, сякаш се сражаваше с невидими противници. Беше нисък и набит, със старомодно подстригана къса побеляла коса. На младини бил боксьор — лицето и носът му още носеха белезите. Бе убил човек на ринга, но никога не бе изпитвал угризения на съвестта. Не знаеше що е състрадание.

Болезнено амбициозен, Робърт Ди Силва беше постигнал сегашното си положение, без да има грош в джоба си, без никакви

връзки. С годините беше получил лустрото на държавен служител, но дълбоко в себе си беше останал маризчия, човек, който нито забравя, нито прощава.

При нормални обстоятелства окръжният прокурор Ди Силва нямаше да присъства днес в залата. Имаше огромен щаб от помощници и всеки от по-обиграните можеше да се яви на делото. Но още от самото начало Робърт Ди Силва знаеше, че ще се заеме лично със случая.

Майкъл Морети непрекъснато се споменаваше по първите страници на вестниците, беше зет на Антонио Гранели, боса на най-големия от петте клана на мафията в източните щати. Той остаряваше и вече се шушукаше, че гласят Майкъл Морети за негов заместник. Морети беше забъркан в десетки престъпления, от побои с тежки телесни повреди до убийства, но досега никой прокурор не бе успял да го докаже. Между Морети и хората, които изпълняваха заповедите му, имаше прекалено много междинни звена. Самият Ди Силва три години се бе мъчил напразно да събере доказателства срещу Морети. И ето изведнъж късметът му проработи.

Камило Стела, един от хората на Морети, беше хванат да извършва убийство по време на обир. Беше „пропял“, за да отърве кожата. Това беше най-прекрасната музика, която Ди Силва бе чувал — тя щеше да постави на колене най-мощния клан от мафията в източните щати, щеше да изпрати Майкъл Морети на електрическия стол, а Робърт Ди Силва — на губернаторското кресло в Олбъни. Други губернатори на щата Ню Йорк — Мартин Ван Бюрън, Гроувър Кливланд, Теди Рузвелт и Франклин Рузвелт, бяха стигнали дори до Белия дом. Ди Силва възнамеряваше да бъде следващият.

Моментът беше изключително подходящ. Догодина бяха изборите за губернатор.

Най-влиятелният политически лидер на щата му беше подхвърлил:

— С рекламата, която ще ти направи този процес, сто на сто ще си сред кандидатите, а после ще те изберем и за губернатор. Виж сметката на Морети и ще те издигнем за губернатор.

Робърт Ди Силва не остави нищо на случайността. Подготви се за процеса срещу Майкъл Морети невероятно старателно. Възложи на помощниците си да съберат доказателства, да изяснят всички подробности, да изпитат нещата така, че адвокатът на Морети да няма как да го спаси. Една по една всички законни вратички се затвориха.

Подборът на съдебните заседатели отне почти половин месец и окръжният прокурор настоя за всеки случай да бъдат избрани шестима „допълнителни“, алтернативни заседатели. В дела срещу важни клечки от мафията съдебните заседатели често изчезваха или загиваха при неизяснени обстоятелства. Още от самото начало Ди Силва се бе постарал този съдебен състав да бъде изолиран и всяка вечер да бъде държан под ключ, така че никой да не може да припари до заседателите.

Най-важният коз в процеса срещу Майкъл Морети беше Камило Стела и Ди Силва беше взел изключителни предпазни мерки, за да опази своя главен свидетел. Още си спомняше случая с Ейб Рйилс Ментата, свидетеля на обвинението, който „случайно“ паднал от шестия етаж на хотел „Хаф Мун“, докато отвън го пазеха половин дузина полицаи. Робърт Ди Силва лично бе подбрал охраната на Камило Стела, а преди процеса всяка вечер тайно го местеха на друго място. Сега, когато процесът бе започнал, Стела бе държан в единична килия, охранявана от четирима въоръжени мъжаги. Не даваха и пиле да прехвъркне. Стела се беше съгласил да свидетелства единствено след уверението на прокурора Ди Силва, че ще го опази от мъстта на Майкъл Морети.

Беше петият ден на процеса.

Дженифър Паркър присъстваше за пръв път на него. Седеше на мястото на обвинителя заедно с други петима стажант-прокурори, с които беше положила клетва същата сутрин.

Беше стройно, тъмнокосо, двацет и пет годишно момиче със светла кожа, интелигентно будно лице и зелени замислени очи. Лицето ѝ бе по-скоро привлекателно, отколкото красиво, излъчваше гордост, смелост и чувствителност и бе от лицата, които трудно се забравят. Дженифър седеше, изопната като струна, сякаш се подготвяше за среща с невидими призраци от миналото.

Денят ѝ бе започнал ужасно. Церемонията по полагане на клетва в кабинета на окръжния прокурор беше насрочена за осем сутринта. Предишната вечер Дженифър грижливо си приготви дрехите и нави будилника за шест часа, за да има време да си измие косата. Будилникът не извъня. Дженифър се събуди в седем и половина и изпадна в паника. Пусна си бримка на чорапа, счупи си токчето и се наложи да се преоблече. Затръшна вратата на мъничкото си жилище и в същия миг се сети, че е забравила ключовете вътре. Беше решила да вземе автобуса до Съдебната палата, но сега вече не можеше да си го позволи и хукна да търси такси, което изобщо не беше по джоба ѝ. На всичкото отгоре през целия път шофьорът и дърдори, че идвал краят на света.

Когато най-после пристигна задъхана в Съдебната палата на Ленард Стрийт 155, беше закъсняла с петнайсет минути.

В кабинета имаше двацет и пет адвокати, повечето току-що завършили право, млади, възбудени и нетърпеливи да започнат работа при окръжния прокурор на Ню Йорк.

Помещението беше внушително, бе облицовано с ламперия и подредено с вкус. Имаше бюро с удобен кожен стоя зад него и три стола отпред, заседателна маса с дванайсет стола и стенна библиотека с правна литература.

По стените висяха снимките на Дж. Едгар Хувър, Джон Линдзи, Ричард Никсън и Джек Демпси с автографи.

Дженифър се втурна в кабинета и започна да се извинява тъкмо когато Ди Силва беше преполовил речта си. Той спря, насочи вниманието си към Дженифър и каза:

— Къде, по дяволите, мислите, че идвате — може би на чай?

— Извинявайте, аз...

— Хич не ми се извинявайте! Повече да не закъснявате!

Другите изгледаха Дженифър, като грижливо прикриха съчувствието си.

Ди Силва се обърна към тях и рязко отсече:

— Зная защо сте тук. Ще се повъртите колкото да използвате познанията ми и да научите някоя и друга хватка, а щом решите, че сте готови, ще се ометете и ще тръгнете да защитавате в съда

престъпниците. Но между вас може би има някой, който ще стане толкова добър, че един ден да ме замести.

Ди Силва кимна на помощника си:

— Нека положат клетва.

Те се заклеха с тих глас. Когато свършиха, Ди Силва каза:

— Добре. Положихте клетва да служите на правосъдието, Господ да ни е на помощ. Именно в този кабинет се коват решенията, но не си вирвайте носовете. Засега ще се ровите, ще правите проучвания и ще изготвяте документи — призовки, съдебни решения, всички тези чудесии, на които са ви учили в университета. Няма да имате дела през следващите една-две години. — Ди Силва спря и запали къса дебела пура. — В момента се занимавам с едно дело. Някои от вас сигурно са чели за него. — Гласът му беше пълен със сарказъм. — Готов съм да възложа на неколцина дребни задачи.

Дженифър първа вдигна ръка. Ди Силва се поколеба за миг, после я избра заедно с още петима.

— Слезте в зала номер шестнайсет?

Щом излязоха от кабинета, им раздадоха служебни карти. Дженифър не се обезсърчи от отношението на окръжния прокурор. Помисли си: „Груб е, защото и работата му е такава.“ А сега тя работеше за него. Беше част от екипа на окръжния прокурор на Ню Йорк. Край на къртовските години в университета. Професорите ѝ бяха успели да представят правото като нещо абстрактно и далечно, но Дженифър винаги бе съзирала в него обетованата земя, истинското право, което се занимаваше с хората и техните лудости. Дженифър се бе дипломирала блестящо и бе втора по успех. Бе си взела държавния изпит на първо явяване, докато една трета от колегите ѝ бяха скъсани. Чувстваше, че разбира Робърт Ди Силва, и беше сигурна, че ще се справи с всичко, каквото ѝ възложи.

Беше си научила отлично урока. Знаеше, че прокурорът оглавява четири отдела — „Процесуален“, „Апелационен“, „Организирана престъпност“ и „Измами“ — и се чудеше в кой от тях ще я пратят. В Ню Йорк имаше над двеста заместник-окръжни прокурори и пет окръжни, по един във всеки окръг. Но най-важен беше естествено Манхатън, тоест Робърт Ди Силва.

Дженифър седеше в съдебната зала и наблюдаваше Робърт Ди Силва — могъщия, безжалостен инквизитор.

Погледна към обвиняемия Майкъл Морети. Дори след всичко, което бе чела за него, не можеше да повярва, че е убиец. „Прилича ми на млад киноартист във филм, сниман в съдебна зала“, помисли си тя. Морети седеше неподвижно и само дълбоките му, тъмни очи издаваха силните чувства, които бушуваха в него. Те шареха непрестанно, изучаваха всяко кътче от залата, сякаш търсеха път за бягство. Но бягство не можеше да има — Ди Силва бе взел всички предпазни мерки.

Камило Стела застана на мястото на свидетелите. Ако се бе родил животно, сигурно щеше да е невестулка. Лицето му беше издължено и изпито, с тънки устни и жълти издадени зъби. Очите му бяха неспокойни и лукави, изобщо не вдъхваше вяра. Робърт Ди Силва съзнаваше недостатъците на своя свидетел, но те нямаше да са от значение. Важно беше какво щеше да каже. А той щеше да разкаже ужасии, които никой дотогава не беше разправял и които щяха да звучат съвсем правдоподобно.

Окръжният прокурор отиде до свидетелската скамейка, при Камило Стела, който току-що се беше закле.

— Мистър Стела, искам съдебните заседатели да разберат, че не сте дошли да свидетелствате по своя воля и че за да ви убедим да дадете показания, властите се съгласиха да обжалват присъдата си и да поискате по-малко наказание за убийството, което сте извършили според вас непреднамерено. Така ли е?

— Да, сър. — Дясната ръка на Стела потрепваше.

— Мистър Стела, познавате ли обвиняемия?

— Да, сър. — Свидетелят се стараеше да не поглежда към подсъдимата скамейка, където седеше Майкъл Морети.

— Откъде го познавате?

— Работех за Майк.

— От колко време?

— От около десет години — рече Стела почти нечуто.

— Моля, говорете по-високо.

— От около десет години. — Сега и вратът му започна да потрепва.

— Бихте ли казали, че сте близък на обвиняемия?

— Възражявам!

Томас Колфакс, адвокатът на Майкъл Морети, се изправи на крака. Беше висок петдесетгодишен мъж с побелели коси, „consigliere“ на Синдиката и един от най-способните адвокати по наказателни дела в страната. — Прокурорът се опитва да влияе на свидетеля.

— Възражението се приема — постанови съдията Лорънс Уолдман.

— Ще задам въпроса по друг начин. Като какъв работехте за мистър Морети?

— Бях нещо като „усмирител“.

— Бихте ли уточнили, моля.

— Разбира се. Възникнеше ли някакъв проблем, например ако някой се отклонеше от пътя, Майк ми казваше да го посъветвам.

— И как го правехте?

— Ами как, с мускули.

Томас Колфакс отново скочи.

— Възражявам! Въпросът няма връзка с делото.

— Възражението не се приема. Свидетелят може да отговори.

— Ами, Майк се занимаваше с лихварство. Преди няколко години Джими Серано закъсна с вноските, та Майк ме изпрати да му дам урок.

— И в какво се състоеше урокът?

— Счупих му краката. Вижте — заобяснява сериозно Стела, — ако оставиш един да се измъква, другите ще ти се качат на главата.

С крайчеца на окоото Робърт Ди Силва наблюдаваше смаяните лица на съдебните заседатели.

— С какво друго освен с лихварство се занимаваше Майкъл Морети?

— Господи! С какво ли не.

— Искам да ни кажете вие, мистър Стела.

— Добре. Да вземем пристанището. Майк се спогоди чудесно с профсъюза. И с производителите на дрехи. Навсякъде се връше — в игралните домове, в бизнеса с музикални автомати, в доставките на бельо по хотелите. В какво ли не.

— Мистър Стела, Майкъл Морети е обвинен в убийството на Еди и Албърт Рамос. Познавахте ли ги?

— Разбира се.

— Бяхте ли там, когато бяха убити?
— Да. — Цялото му тяло се тресеше.
— Кой всъщност ги уби?
— Майк. — За миг очите му срещнаха погледа на Майкъл Морети и Стела побърза да се извърне.
— Майкъл Морети ли?
— Точно така.
— Какво ви каза обвиняемият, защо е искал братята Рамос да бъдат убити?
— Ами Еди и Ал се занимаваха с една книга за...
— Става дума за конни залагания, така ли? Незаконни залагания?
— Да. Майк откри, че го мамят. Трябваше да им даде добър урок, нали са негови момчета. Той реши...
— Възраavam!
— Възражението се приема. Свидетелят да се придържа към фактите.
— Фактите бяха, че Майк ми каза да покана момчетата...
— За Еди и Албърт Рамос ли става дума?
— Да. Та да ги покана да се почерпим в „Пеликанът“. Частно заведение на плажа. — Ръката му започна да трепери и Стела, като видя това, я натисна с другата.
Дженифър Паркър извърна очи към Майкъл Морети. Той гледаше безизразно, лицето и тялото му бяха неподвижни.
— И какво се случи после, мистър Стела?
— Аз качих Еди и Ал в колата и ги откарах до паркинга. Майк чакаше там. Когато момчетата излязоха от колата, се отдръпнах настрани и Майк започна да стреля.
— Видяхте ли братята Рамос да падат на земята?
— Да, сър.
— И бяха мъртви?
— Е, поне ги погребяха като мъртъвци.
Вълна от шепот се надигна в залата. Ди Силва изчака, докато всичко утихне.
— Мистър Стела, вие осъзнавате, че показанията, които току-що дадохте в тази зала, уличават и самия вас?
— Да, сър.

— А също, че сте под клетва и че се решава съдбата на един човешки живот?

— Да, сър.

— Вие свидетелствате, че обвиняемият Майкъл Морети хладнокръвно е застрелял и убил двама души, защото са си присвоили негови пари?

— Възразявам. Той подвежда свидетеля.

— Възражението се приема.

Окръжният прокурор Ди Силва погледна лицата на съдебните заседатели и по изражението им разбра, че е спечелил делото. После се обърна към Камило Стела.

— Мистър Стела, зная, че е нужна голяма смелост да дойдете в тази съдебна зала и да дадете свидетелски показания. От името на гражданите на този щат аз ви благодаря. — С тези думи Ди Силва се обърна към Томас Колфакс. — Свидетелят е на ваше разположение.

Томас Колфакс елегантно стана на крака.

— Благодаря ви, мистър Ди Силва. — Погледна часовника на стената, а после и съдията. — Ако не възразявате, ваша светлост, сега е почти дванайсет часът. Бих предпочел да не прекъсвам моя разпит. Възможно ли е да помоля за обедно прекъсване на съдебното гледане и да разпитам свидетеля следобед?

— Съгласен съм. — Съдията Лорънс Уолдман удари с чукчето си по масата. — Заседанието на съда се прекъсна за два часа.

Всички в залата станаха прави, докато съдията се оттегляше в кабинета си през страничната врата. Съдебните заседатели също се изнизаха един след друг. Четирима въоръжени помощник-шерифи заобиколиха Камило Стела и го изпроводиха през вратата в предната част на залата, която водеше до стаята за свидетели.

Изведнъж Ди Силва се озова обграден от репортери.

— Ще направите ли изявление?

— Господин прокурор, според вас как се развива делото до тук?

— Как ще закриляте Стела, когато всичко свърши?

Обикновено Робърт Ди Силва не би търпял такова досадно натрапване в съдебната зала, но сега заради политически си аспирации той трябваше да спечели журналистите на своя страна и затова измени на себе си и бе любезен с тях.

Дженифър Паркър седеше отстрани и гледаше как прокурорът парира въпросите на репортерите.

— Ще успеете ли да извоювате смъртната присъда?

— Не съм гадател — Дженифър чу скромния отговор на Ди Силва. — Дами и господа, та нали за това имаме съдебни заседатели. Те трябва да решат дали мистър Морети е виновен или невинен.

Дженифър видя Майкъл Морети да се изправя. Той беше спокоен и отпуснат. „Хлапак“ беше думата, която ѝ дойде на ум. Беше ѝ трудно да повярва, че е виновен за всичките ужасни неща, в които го обвиняваха. „Ако трябваше да избирам виновния — помисли си тя, — бих избрала Стела, треперушкото.“

Репортерите се бяха махнали и Ди Силва се съвещаваше със своите хора. Дженифър би дала мило и драго да разбере какво обсъждат.

Тя видя един мъж да казва нещо на Ди Силва, после се отдели от групата около прокурора и с бързи стъпки се отправи към нея. В ръка държеше голям кафяв плик.

— Мис Паркър?

— Да! — Дженифър го погледна любопитно.

— Шефът иска да предадете това на Стела. Кажете му да си опресни паметта за тези дати. Колфакс ще се опита да унищожи показанията му и шефът иска да е сигурен, че Стела няма да се провали.

Той ѝ подаде плика, Дженифър погледна към Ди Силва и си помисли: „Спомня си името ми. Това е добър знак.“

— Побързайте! Прокурорът се опасява, че Стела не е чак толкова схватлив.

— Да, сър. — И Дженифър се изправи на крака.

Отиде до вратата, където бе видяла да влиза Стела. Въоръжен помощник-шериф ѝ препречи пътя.

— С какво мога да ви услужа, мис?

— От кабинета на окръжния прокурор съм — отсечено отвърна Дженифър, извади картата си за самоличност и я показа. — Трябва да предам този плик на мистър Стела от името на мистър Ди Силва.

Охраната внимателно разгледа картата, после отвори вратата и Дженифър се озова в свидетелската стая. Тя беше малка, неугледна, с едно очукано бюро, стар диван и дървени столове. На един от тях

седеше Стела и ръката му потрепваше неконтролируемо. В стаята имаше четирима души охрана.

Когато Дженифър влезе, единият от тях извика:

— Хей! Никой няма право да влиза тук.

Охраната пред вратата отвърна:

— Всичко е на ред, Ал. Идва от кабинета на окръжния прокурор.

Дженифър подаде плика на Стела.

— Мистър Ди Силва иска да опресните спомените си за тези дати.

Стела примига и продължи да трепери.

Когато излизаше от Съдебната палата, за да отиде на обяд, Дженифър мина покрай отворената врата на празната зала. Изкуши се да надникне вътре.

В дъното имаше петнайсет реда пейки за публиката, разделени с пътеки. Точно срещу съдиите имаше две дълги банки — тази от ляво беше с надпис „Обвинение“, на другата пишеше „Обвиняем“, а на мястото за съдебните заседатели имаше два реда от по осем стола. „Най-обикновена съдебна зала, неугледна, дори грозна, но олицетворява свободата“, помисли си Дженифър. Тъкмо това съдилище, всички съдилища бележеха водоела между цивилизацията и диващината. Правото да бъдеш съден от неколцина равни на теб хора беше основният принцип на всяка свободна нация. Дженифър се замисли за всички онези страни по света, където тази малка зала я нямаше, където измъкваха гражданите посред нощ от леглата, измъчваха ги и анонимни врагове ги убиваха по неразкрити причини: Иран, Уганда, Аржентина, Перу, Бразилия, Румъния, Русия, Чехословакия... списъкът бе потискащо дълъг.

„Ако някога американските съдилища бъдат лишени от тази власт, ако на гражданите им се отнеме правото да бъдат съдени от съдебни заседатели — помисли си Дженифър, — то тогава Америка ще престане да съществува като свободна нация.“ А тя самата бе част от тази система; в този миг бе завладяна от неописуема гордост. Щеше да направи всичко по силите си, за да я издигне на още по-голяма почит и да спомогне тя да оцелее. Постоя още малко, после се обърна и излезе.

От дъното на фойето се чу неясен шум, който постепенно се засили и накрая прерасна в олелия. Зазвъняха алармени звънци. По коридора се чуха стъпки на тичащи хора и Дженифър видя полицаи с извадени пистолети, които отпратиха към централния вход на Палатата. Първата ѝ мисъл беше, че Майкъл Морети е успял някак си да надвие охраната и е избягал. Тя забърза по коридора. Беше истинска лудница. Във всички посоки тичаха обезумели хора, които крещяха

заповеди, за да надвикат звънците. Войници с бойни пушки бяха заели позицията на изходите. Журналисти, които допреди миг бяха диктували по телефона своите репортажи, изскачаха от кабините и се втурваха по коридора, за да разберат какво става. В дъното на фойето Дженифър видя бледото като платно лице на прокурора Робърт Ди Силва, който като бесен издаваше заповеди на половин дузина полицаи.

„Господи! Та той ще получи сърдечен удар“, помисли си Дженифър.

Проправи си път през тълпата и се насочи към него — реши, че може да бъде полезна с нещо. Както се приближаваше, един от мъжете, охраняващи Камило Стела, вдигна поглед и я видя. Посочи я с пръст и само след пет секунди я хванаха, сложиха ѝ белезници и я арестуваха.

В кабинета на съдията Лорънс Уолдман имаше четирима души: Уолдман, прокурорът Робърт Ди Силва, Томас Колфакс и Дженифър.

— Имате право да извикате адвокат, преди да дадете показания, а също и да откажете да говорите — обясни Уолдман. — Ако вие...

— Нямам нужда от адвокат. Мога сама да обясня какво се е случило.

Робърт Ди Силва се бе надвесил толкова близо до Дженифър, че тя виждаше пулсиращата вена на слепоочието му.

— Кой ви плати да дадете пакета на Камило Стела?

— Кой ми е платил ли? Никой не ми е плащал! Гласът на Дженифър трепереше от възмущение. Ди Силва вдигна от бюрото на съдията Уолдман познатия кафяв плик. — Значи никой не ви е плащал? Вие ей така отидохте при свидетеля и му занесохте това?

Той разтърси плика и отвътре изпадна безжизненото телце на жълто канарче. Вратлето му беше прекършено.

Дженифър го погледна, ужасена.

— Аз... един от вашите хора... той ми го даде...

— Кой от моите хора?

— Аз... не зная.

— Да, но знаете, че е от моите хора — рече той невярващо.

— Да, това зная. Видях го да говори с вас, а после дойде при мен, подаде ми плика и каза, че искате да го занеса на мистър Стела. Та той дори знаеше името ми.

— Не се и съмнявам, че го е знаел. Колко ви платиха?

„Това е само един кошмар — мислеше си Дженифър, — сега ще се събудя, часът е шест, ще стана, ще се облека и ще отида в кабинета на прокурора да положа клетвата.“

— Колко?

Гласът му беше толкова разгневен, че Дженифър скочи на крака.

— Да не ме обвинявате, че...

— Да ви обвинявам ли? — Ди Силва стисна юмруци. — Та аз още не съм се заел с вас. Когато излезете от затвора, ще сте твърде стара, за да ви трябват тези пари.

— Но тук няма никакви пари.

Дженифър го изгледа предизвикателно. През цялото време Томас Колфакс седеше отзад и спокойно слушаше разговора. Накрая се намеси и каза:

— Извинете, но така няма да стигнем доникъде.

— Напълно съм съгласен с вас — отвърна съдията Уолдман, след което се обърна към прокурора. — Ти какво мислиш, Боби? Стела ще се съгласи ли да го разпита защитата?

— И таз добра, да го разпита! Та той е жив труп! Изкарали са му акъла. Никога вече няма да свидетелства.

— В случай че не мога да разпитам главния свидетел на обвинението — отвърна благо Томас Колфакс, — ще бъда принуден да подам възражение, че по време на процеса са допуснати нарушения на закона.

Всички знаеха какво означава това: Майкъл Морети ще излезе от съдебната зала невинен.

Съдията Уолдман погледна прокурора.

— Уведомихте ли своя свидетел, че можем да го подведем под отговорност за неуважение на съда?

— Да, но Стела се страхува много повече от тях, отколкото от нас. Съмнява се дали изобщо можем да го закриляме.

Той се обърна към Дженифър и ѝ хвърли убийствен поглед.

— В такъв случай се опасявам, че съдът няма друг избор, освен да уважи иска на защитата и да обяви съдебния процес за невалиден, — бавно изрече съдията Уолдман.

Робърт Ди Силва стоеше и слушаше как всичко отива по дяволите. Без Стела нямаше доказателства. Сега Майкъл Морети беше

неуязвим, затова пък Дженифър Паркър беше в ръцете му. Щеше да му плати скъпо за онова, което му бе сторила.

— Ще се разпоредя да освободят обвиняемия и да разпуснат съдебните заседатели — продължи съдията Уолдман.

— Благодаря ви — каза Томас Колфакс, но върху лицето му нямаше и следа от задоволство.

— Ако това е всичко... — рече Уолдман.

— Разбира се, че не е! — каза Робърт Ди Силва и се обърна към Дженифър Паркър. — Настоявам да я задържите задето попречи на правосъдието, за сплашване на свидетел в наказателно дело, за съучастничество, за... — запелтечи той от яд.

Дженифър беше толкова разгневена, че възкликна:

— Не можете да докажете нито едно от тези обвинения, защото не са верни. Аз... аз сигурно съм виновна за глупостта си, но не и за друго. Никой не ме е подкупвал. Мислех, че изпълнявам ваша молба.

Съдията Уолдман погледна Дженифър.

— Каквито и да са били подбудите ви, последиците са изключително неприятни. Ще подам иск до апелационния съд да проведе разследване и ако според него сте замесена, имаме основание да открием процедура за отнемане на юридическите ви права.

За миг Дженифър почувства, че ще припадне.

— Но, уважаеми господине, аз...

— Засега това е всичко, мис Паркър.

Дженифър се вторачи във враждебните лица. Нямаше какво друго да каже. Жълтото канарче на бюрото бе решило всичко.

Дженифър Паркър не само бе спомената във вечерните новини — тя беше главната новина. Като гръм от ясно небе дойде вестта, че е занесла мъртво канарче на главния свидетел на обвинението. Всички телевизионни канали излъчиха репортаж как тя напуска кабинета на съдията Уолдман и се мъчи да си проправи път през тълпата журналисти и зяпачи.

Дженифър направо не можеше да повярва, че толкова внезапно се е озовала в центъра на вниманието. Нападаха я цели рояци репортери от телевизията, радиото и вестниците. Идеше ѝ да избяга, но гордостта не ѝ го позволяваше.

— Кой ви даде жълтото канарче, мис Паркър?

— Познавате ли лично Майкъл Морети?

— Знаехте ли, че Ди Силва е смятал с този процес да се добере до губернаторския пост?

— Прокурорът твърди, че ще ви лиши от адвокатски права. Няма ли да се борите?

На всички въпроси Дженифър отговаряше през стиснати зъби:

— Въздържам се от коментар.

Във вечерните новини на Си Би Ес я нарекоха „прегрешилата Паркър“, момичето, свърнало от правия път. Един репортер от Ей Би Си я спомена като „жълтото канарче“. Някакъв спортен коментатор на Ен Би Си я сравни с Рой Ригълс, футболиста, вкарал автогол.

В ресторант „Тони“, собственост на Майкъл Морети, имаше тържество — дузина мъже пиеха и се веселяха.

Майкъл Морети седеше сам на тезгяха и мълчаливо гледаше Дженифър Паркър по телевизията. Вдигна чаша в нейна чест.

Всички адвокати и съдии обсъждаха случилото се с Дженифър Паркър. Половината бяха убеден и, че мафията я е купила, другите я

смятаха за невинна глупачка. Но всички бяха единодушни: кратката кариера на Дженифър Паркър като правист е приключила.

Само четири часа Дженифър бе изпитала щастието да бъде една от тях.

Беше родена в Келсо, щата Вашингтон, малко градче на дървари, основано през 1847 година от носталгично настроен шотландец землемер, дал му името на своя роден град в Шотландия.

Баща ѝ беше юрисконсулт първоначално на дърводобивните компании, владеещи града, а по-късно защитник на работниците от дъскорезниците. Спомените ѝ от детството бяха изпълнени с радост. Със своите величествени планини, ледници и национални паркове щатът Вашингтон е приказно място за едно дете. Докато беше малка, ходеха на ски и караха кану, а когато порасна, се катереха по ледниците или ходеха на излети по далечни места с чудни имена — Оанарекош и Пискали, езерото Кле Елум и водопада Ченуис, Хорс Хевън и долината Йакима. Дженифър се научи да изкачва връх Рейниър и да кара ски с баща си по Тимбърлайн.

Баща ѝ винаги намираше време за нея, докато майка ѝ, красива и припряна, вечно бе заета с нещо и рядко се свърташе у дома, Дженифър боготвореше баща си. Във вените на Абнър Паркър течеше английска, ирландска и шотландска кръв. Беше среден на ръст, с черна коса и синьо-зелени очи. Беше състрадателен човек с изострено чувство за справедливост. Парите не го интересуваха, интересуваха го хората. С часове ѝ говореше, разказваше ѝ за делата, които водеше, за проблемите на хората, които идваха в скромната му малка кантора, и едва след години момичето осъзна, че той ѝ е разправял всичко това, защото е нямал с кого да го сподели.

След училище Дженифър тичаше в съда и гледаше баща си. Ако съдът не заседаваше, се мотаеше в кабинета му я го слушаше да обсъжда делата и клиентите си. Никога не говореха, че тя ще следва право — това се разбираше от само себе си.

На петнайсет години Дженифър се хвана през лятната ваканция да работи при баща си. Във възрастта, когато другите момичета ходеха на срещи, тя вече мислеше само за съдебни дела и завещания.

Момчетата я заглеждаха, ала Дженифър рядко излизаше с тях. Понякога баща ѝ я питаше защо, а тя му отговаряше:

— Та те още имат жълто около устата.

Беше сигурна, че един ден ще се омъжи за правист като баща си.

На шестнайсетия ѝ рожден ден майка ѝ избяга с осемнайсетгодишния син на съседите и от тук нататък баща ѝ се превърна в жив труп. Издъхна след седем години, но всъщност бе мъртвец от мига, в който научи за жена си. Целият град знаеше, съчувстваше му и това беше най-лошото, защото Абнър Паркър беше горд човек. След всичко това се пропи. Дженифър правеше какво ли не да го утеши, ала безполезно. Оттогава всичко се промени.

След година, когато стана време Дженифър да отиде в колеж, тя предпочете да остане при баща си, но той не искаше и да чуе.

— Ще ставаме съдружници, Джени. Хайде, побързай да си вземеш дипломата — рече ѝ на изпроводяк.

Щом завърши колежа, тя се записа да следва право във Вашингтонския университет в Сиатъл. В първи курс нейните колеги се мъчеха като грешни дяволи в тази джунгла: договорите, правонарушенията, законите за собственост, гражданско и наказателно право, а тя се чувстваше като риба във вода. Премести се в общежитието на университета и се хвана на работа в правната библиотека.

Обичаше Сиатъл. В неделя заедно с една своя колежка индийка на име Амини Уилямс и високата, мършава ирландка Джоузефин Колинс ходеха да се возят с лодки на езерото Грийн в сърцето на града, посещаваха гонките на езерото Вашингтон или просто наблюдаваха пъстрите хидроплани, които се стрелкаха около тях.

В Сиатъл имаше чудесни джаз клубове. Дженифър харесваше най-много „Питърс Пул Дек“, където вместо маси имаше щайги с дъски отгоре.

Следобед се срещаше с Амини и Джоузефин в „Хейсти Тейсти“, където ядяха най-вкусните пържени картофи на света.

Имаше две момчета, които я преследваха — млад, привлекателен студент по медицина на име Ной Ларкин и един студент по право, Бен Мънроу. От време на време излизаше на срещи с тях, но общо взето, беше твърде заета, за да се вживява.

В Сиатъл беше хладно, влажно и ветровито и човек имаше чувството, че непрекъснато вали. Дженифър ходеше с дебело яке на сини и зелени карета и дъждовните капки, които се задържаха по него, се отразяваха в очите ѝ и ги правеха искрящи като изумруди. Тя

вървеше под дъжда, потънала в съкровениите си мисли, без да съзнава, че хората, покрай които минава, постепенно ще заличат спомена.

През пролетта момчетата направо разцъфваха с ярките си памучни рокли. Момчетата обичаха да се събират на моравата, за да зяпат момчетата, но кой знае защо, от Дженифър се срамуваха. Тя излъчваше нещо особено, неопределимо, сякаш вече бе постигнала нещо, което те все още търсеха.

Всяко лято се прибираще при баща си. През тези години той се бе променил много. Никога не беше пиян, но никога не беше и трезвен. Беше се оттеглил в някаква емоционална крепост, нищо вече не го интересуваше.

Почина последния семестър от следването на Дженифър. Градът го помнеше с добро и на погребението се стекоха близо сто души, все хора, на които бе помагал, които бе съветвал и с които бе приятел. Дженифър не сподели скръбта си с никого. Бе изгубила не само бащата, но и учителя, и съветника си.

След погребението се върна в Сиатъл да се дипломира. Баща ѝ бе оставил има-няма хиляда долара и бе дошъл моментът тя да решава какво ще прави оттук нататък. Бе наясно, че е невъзможно да се върне и да работи в Келсо: там щеше да си остане момичето, чиято майка е избягала с някакъв хлапак.

Имаше висок успех и десетина водещи юридически фирми от цялата страна разговаряха с нея, някои дори ѝ предложиха работа.

Уорън Оукс, преподавателят по наказателно право, ѝ каза: „Моите поздравления! За жена е изключително трудно да получи работа в добра юридическа фирма.“

Но дилемата на Дженифър беше друга — тя вече нямаше нито дом, нито корени. Не знаеше къде да отиде да живее.

Малко преди дипломирането ѝ други го решиха вместо нея. Оукс я помоли да отиде при него след лекциите.

— Получих писмо от прокуратурата на Манхатън, искат да препоръчам за екипа им най-добрия си абсолвент. Това интересува ли ви?

Ню Йорк!

— Да, сър!

Дженифър беше така изумена, че отговори като в просъница.

Хвана самолета за Ню Йорк, за да се яви на изпит за мястото, а оттам отиде в Келсо да затвори кантората на баща си. Беше й много тежко, отново си спомни миналото, сякаш бе израсла в тази стаичка.

Докато чакаше резултата от Ню Йорк, постъпи на работа в правния отдел на университетската библиотека — трябваше някак да свързва двата края.

— Това е едно от най-тежките места за работа в страната — предупреди я професор Оукс.

Но Дженифър го знаеше.

Получи съобщение, че е взела изпита, пак същия ден и предложиха да постъпи на работа в Окръжната прокуратура на Ню Йорк.

След седмица Дженифър пътуваше на изток.

Намери мъничко жилище на Трето Авеню, в четириетажна сграда без асансьор. „Движението се отразява добре“, каза си Дженифър. Тук, в Манхатън, нямаше нито планини за изкачване, нито бързеи, където да гребете. Апартаментът се състоеше от тясна всекидневна с изтърбушен диван и от малка баня с прозорец, който някой бе боядисал в черно и бе запечатал. Мебелите сякаш бяха подарени от Армията на спасението. „Е, няма да векувам тук. Ще остана малко, докато се утвърдя като правист“, утеши се Дженифър. Но всичко е било само сън. Реалността беше друга: Дженифър беше в Ню Йорк от три дни, беше изхвърлена от екипа на окръжния прокурор и вероятно щеше да бъде лишена от правото да работи в съда.

Спря да чете вестници и списания и да гледа телевизия — навсякъде виждаше лицето си. Усещаше, че я заглеждат навсякъде — по улиците, в автобуса, по магазините. Все по-често се усамотяваше вкъщи, не вдигаше телефона, не отваряше вратата. Идеше й да си стегне багажа и да се върне в щата Вашингтон. Мислеше да започне работа в друга област. Спохождаха я мисли и за самоубийство. С часове пишеше писма на окръжния прокурор Робърт Ди Силва. В половината го обвиняваше, че е безчувствен и не я разбира. В другата половина се унизяваше да му се извинява и да го моли да й даде още една възможност. Не изпрати нито едно писмо.

За първи път в живота си бе обхваната от отчаяние. В Ню Йорк нямаше приятели, нямаше с кого да си каже дума. По цял ден стоеше заключена в апартамента, а късно вечер се измъкваше да се поразходи

из пустите улици. Отрепките, които се шляеха нощем, не я закачаха. Може би виждаха в очите ѝ собствената си самота и отчаяние.

Отново и отново тя си припомняше сцената от съдебната зала, но винаги с различен край.

От групата при Ди Силва се отделя някакъв мъж, който се запътва към нея. Носи кафяв плик.

— Мис Паркър?

— Да.

— Шефът иска да го предадете на Стела. Дженифър го гледа хладно.

— Мога ли да видя картата ви за самоличност? Мъжът се стресва и побягва.

От групата при Ди Силва се отделя мъж, който бърза към нея. Носи кафяв плик.

— Мис Паркър?

— Шефът иска да го дадете на Стела. И пххва плика в ръката ѝ. Дженифър го отваря и вижда мъртвото канарче.

— Вие сте арестуван.

От групата при Ди Силва се отделя човек, който бърза към нея. Носи кафяв плик. Подминава я, отива при друг млад стажант-прокурор и му дава плика.

— Шефът иска да го предадете на Стела.

Можеше да променя сцената колкото си иска, но това не оправяше нещата. Една глупава грешка я бе унищожила. И все пак — кой казва, че е унищожена? Репортерите? Ди Силва? Никой повече не бе отварял дума, че ще я лишат от правото да работи в съда. Дженифър все още си бе правист. „Нали няколко юридически фирми ми предложиха работа“, утеша се тя.

Изпълнена с нова решителност, извади списъка на фирмите, с които беше говорила, и се зае да им се обажда. Всички, които потърси, отсъстваха. Цели четири дни ѝ бяха нужни, за да проумее, че никой сред правистите не иска и да чуе за нея. Скандалът бе заглъхнал, но хората още го помнеха.

Дженифър продължи да търси работа и мина през всички фази на отчаянието, негодуванието и безсилието. Питаше се какво ще прави оттук нататък и отговорът бе неизменно един и същ: единственото, което искаше да прави, единственото нещо, което ѝ бе присърце, беше правото. Беше юрист и щеше да търси начин да упражнява своята професия.

Тръгна по юридическите кантори в Манхатън. Влизаше без предварителна уговорка, представяше се на секретарката и настояваше да се срещне с шефа. Тук-там я изслушваха, но тя чувстваше, че е по-скоро от любопитство. Беше се прочула и на хората им се искаше да видят какво представлява. В повечето случаи просто ѝ казваха, че няма вакантни места.

След месец и половина остана почти без пари. Можеше да сея пренесе в по-евтино жилище, само дето по-евтини нямаше. Престана да закусва и да обядва, вечеряше в закусвалия, където храната беше отвратителна, но на изгодни цени. Откри малки пивници, където срещу скромна сума получаваше порция ядене, салата и бира на корем. Не обичаше бирата, но тя я засищаше.

Щом изчерпа списъка на големите юридически фирми, грабна друг — на по-малките, и тръгна да ги обикаля, ала лошата ѝ слава я беше изпреварила. Получи много предложения от различни мъже, но нито едно за работа. Вече се чувстваше смазана. „Какво пък, щом никой не ме иска, ще си отворя своя юридическа кантора“, отсече предизвикателно Дженифър. Проблемът беше, че за това се искаха поне десет хиляди долара — ще трябва да плаща наем, телефон, секретарка, справочници, канцеларски принадлежности... а тя нямаше пари дори за пощенски марки.

Бе разчитала на заплатата от окръжната прокуратура, но сега можеше само да мечтае за нея. И дума не можеше да става за обезщетение. Не беше съкратена, беше изритана като мръсно коте. Не, нямаше откъде да намери парите за собствена кантора, колкото и малка

да е тя. Единственият изход беше да открие някой, с когото да дели помещението.

Купи си „Ню Йорк Таймс“ и зачете обявите. Почти в края на страницата се натъкна на кратка обява: „Мъже професионалисти търсят човек, с когото да делят канцелария. Изгоден наем.“

Последните две думи силно я привлякоха. Тя не беше мъж, но също имаше професия и полът надали беше от значение. Откъсна съобщението и се отправи с метрото към адреса.

Оказа се стара порутена сграда в долния край на Бродуей. Канцеларията беше на десетия етаж, на вратата имаше олющена табела:

КЕНЕТ БЕЙЛИ
ПЪРВОК АСНИ РАЗС ЕДВ ИЯ

И отдолу:

РОКФЕЛЕР
ИНКАС Т Р

Дженифър пое дълбоко дъх, отвори вратата и влезе. Озова се в малка канцелария без прозорци с три ожулени бюра и купчина столове, от които два бяха заети.

Наведен над някакви документи, на единия седеше плешив мъж на средна възраст, с износени дрехи. Срещу него на другото бюро се беше разположил човек на около трийсет години, с яркорижава коса и светлосини очи. Кожата му беше бледа и изпъстрена с лунички. Беше с тесни дънки, тенис фланелка и бели платнени обувки на голо. Говореше по телефона.

— Не се безпокойте, мисис Десър, по случая работят двама от най-добрите ми сътрудници. Всеки момент ще имаме новини за съпруга ви. Извинявайте, но се налага да поискам още малко пари за разходите... Не, не си правете труда да ги превеждате по пощата. Днес следобед имам работа към вас, ще се отбия да ги взема.

Той затвори телефона, вдигна поглед и видя Дженифър.

Стана, усмихна се и ѝ подаде силната си, едра ръка.

— Аз съм Кенет Бейли. С какво мога да ви бъда полезен?

Дженифър огледа малката задушна стаичка и колебливо каза:

— Ами... дойдох във връзка с обявата.

— О!

В очите му се четеше изненада. Плешивият мъж беше зяпнал Дженифър. Кенет Бейли го представи.

— Това е Ото Венцел. Инкасаторът.

Дженифър поздрави и кимна. После се обърна пак към Кенет Бейли.

— Значи вие сте „Първокласният детектив“.

— Точно така. А вие какви ги вършите?

— Какви ги върша ли? — не схвана тя в първия момент. — О, аз съм юрист.

— И искате да откриете кантора точно тук? — каза мъжът като я изучаваше скептично.

Дженифър отново огледа невзрачната канцеларийка и мислено се видя на бюрото между двамата мъже.

— Май е по-добре да потърся другаде. Не съм съвсем сигурна...

— Наемът ви ще бъде само деветдесет долара на месец.

— За деветдесет долара мога да купя цялата сграда — отвърна Дженифър и се обърна да си ходи.

— Я почакайте! Дженифър спря.

Кенет Бейли прокара ръка по брадичката си.

— Можем да се споразумеем. Шейсет. А когато работите ви потръгнат, ще говорим за увеличение.

Наистина си струваше. Дженифър знаеше, че за тези пари няма да намери помещение. От друга страна пък, в тази дупка нямаше да привлече никакви клиенти. Имаше и още нещо, което трябваше да вземе под внимание — не разполагаше с тези шейсет долара.

— Съгласна съм.

— Няма да съжалявате — увери я Кенет Бейли. — Кога ще се пренесете?

— Смятайте, че съм се пренесла. Кенет Бейли сам написа на вратата:

ДЖЕНИФЪР ПАРКЪР ЮРИСТ

Дженифър прочете табелата със смесени чувства. Дори и в най-дълбокото си отчаяние не си бе представяла, че името ѝ ще стои до табелата на частен детектив и на инкасатор. И все пак при вида на килнатия надпис изпита гордост. Тя беше юристка. Табелата го доказваше.

Вече разполагаше с кантора, но ѝ липсваха клиенти. Сега не можеше да се храни дори по евтини пивници. Сутрин си правеше кафе и си препичаше филийка на плочка, която бе сложила на радиатора в мъничката баня. Изобщо не обядваше, вечеряше в „Чок фул о’нътс“ или „Дзум-дзум“, където предлагаха наденица, дебели резени хляб и топла картофена салата.

Идваше в кантората точно в девет сутринта, но единственото, което вършеше, бе да слуша телефонните разговори на Кен Бейли и Ото Венцел.

Кен Бейли се занимаваше главно с това, да издирва избягали съпрузи и деца и отначало Дженифър беше убедена, че е мошеник, който злоупотребява с доверието на хората и им иска големи предплати. Но скоро видя, че той работи къртовски и помага на клиентите си. Беше умен и буден млад човек.

Ото Венцел си оставаше загадка. Телефонът му звънеше непрекъснато, но той само вдигаше слушалката, измънкваше няколко думи, записваше си нещо и изчезваше за няколко часа.

— Оскар връща коли, телевизори, миялни машини на компаниите, които са ги продали на вноски, но не си получават сумите — обясни ѝ веднъж Бейли. — А ти имаш ли клиенти?

— Предстоят ми няколко дела — заувърта Дженифър.

— Не бързай да се отчайваш. Всеки може да сбърка.

Дженифър почувства, че се изчервява. Значи Бейли е знаел за нея. Той извади сандвич с говеждо месо и ѝ предложи.

Изглеждаше много вкусен, но Дженифър отказа:

— Не, благодаря. Аз не обядвам.

Загледа го как отхапва от сочния сандвич. Бейли забеляза израза ѝ и пак ѝ предложи от сандвича.

— Не, благодаря. Имам среща.

Той я изпрати замислено с поглед, когато Дженифър си тръгна. Гордееше се със способността си да разбира човешката душа, но това момиче го озадачаваше. От репортажите по телевизията и статиите във вестниците се бе убедил, че някой ѝ е платил, за да осуети делото срещу Майкъл Морети. Но сега, откакто я познаваше, не беше толкова сигурен. Зад гърба си имаше брак, превърнал се в истински ад, и не уважаваше много жените. Но нещо му подсказваше, че Дженифър не е като другите. Беше красива, умна и невероятно горда „Господи! — мислеше си той. — Не ставай за смях! Стига ти едно убийство!“

„Ема Лазарус е сантиментална глупачка“ — каза си Дженифър, щом се сети за думите ѝ: „Пратете при мен капналите от умора, унизени несретници и аз ще им върна свободата... Пратете при мен бездомните, изхвърлените от житейската буря...“ „Как ли пък не! Ако някой в Ню Йорк се заеме да прави изтривалки с надпис: «Добре дошъл в моя дом», веднага ще фалира. В Ню Йорк никой не го е еня дали си жив или мъртъв. Я стига си се самосъжалявала.“ Дженифър се мъчеше да си го втълпи, но беше трудно. Бяха ѝ останали само осемнайсет долара, беше закъсняла с наема за апартамента, а след два дни трябваше да плати и своята част от наема за канцеларията. Нямаше достатъчно пари да остане в Ню Йорк, но не ѝ стигаха и за да замине.

Беше прочела от кора до кора телефонния указател, обаждаше се по ред на всички юридически кантори, опитваше се да си намери работа. Говореше от улични телефони, защото ѝ беше неудобно от Кен Бейли и Ото Венцел. Отговорите бяха все същите — никой не искаше да я наеме. Нямаше друг избор. Трябваше да се върне в Келсо и да се хване стажантка или секретарка при някой приятел на баща си. Да беше жив, щеше да потъне в земята. Дженифър бе претърпяла горчиво поражение, но нямаше друг избор. Беше се провалила. Сега трябваше да измисли как да се прибере. Прегледа следобедния брой на „Ню Йорк Поуст“ и намери малка обява, че се търси човек, който да пътува до Сиатъл и който да поеме част от разноските. Имаше телефонен номер и Дженифър се обади. Никой не отговори и тя реши да опита отново сутринта.

На следващия ден отиде за последен път в канцеларията. Ото Венцел го нямаше, а Кен Бейли както винаги говореше по телефона. Беше облечен с дънки и кашмирен пуловер.

— Открих жена ви — обясняваше той по телефона. — Но има един проблем, мой човек, тя не иска да се връща у дома... Знам, знам. Тия жени са тъмна Индия... Добре. Ще ти кажа къде е, пък ти я убеждавай да се прибере.

Издиктува адреса на някакъв хотел и се обърна към Дженифър.

— Тази сутрин закъснях.

— Мистър Бейли, аз... опазвам се, че се налага да ви напусна. При първа възможност ще ви изпратя парите от наема, които дължа.

Кен Бейли се облегна на стола и я изгледа изпитателно. От погледа му Дженифър се почувства неловко.

— Така става ли? — попита тя.

— В щата Вашингтон ли се връщате? Дженифър кимна.

— Преди да заминете, ще ми направите ли една услуга? Мой приятел адвокат ми досажда да му разнасям призовките, а аз нямам никакво време. Плаща по дванайсет долара и половина на призовка плюс пътните. Ще ми помогнете ли?

След час Дженифър Паркър вече беше в изисканата канцелария на адвокатската фирма „Пийбоди и Пийбоди“. Именно в такава фирма си бе представяла, че ще работи един ден като равноправен съдружник — с красив ъглов кабинет. Отведоха я в малка задна стаичка и притеснена секретарка ѝ връчи купчинка призовки.

— Заповядайте. Отчитайте километрите. Нали имате кола?

— Не. Аз такава...

— Добре де. Ако ползвате метрото, пазете билетите.

Цял ден Дженифър разнася призовки из Бронкс, Бруклин и Куинс, а валеше като из ведро. До осем вечерта изкара петдесет долара. Прибра се в апартамента си премръзнала и изтощена. Но поне бе спечелила малко пари. Първите, откакто бе пристигнала в Ню Йорк. А секретарката ѝ бе казала, че има още много призовки за разнасяне. Беше ѝ тежко и унижително да обикаля града. Понякога ѝ тръшваха вратата под носа, ругаеха я, заплашваха я, а два пъти се опитаха да я съблазнят. Стряскаше се при мисълта, че я чакат още такива дни, и все

пак докато можеше да остане в Ню Йорк, имаше някаква, пък било то и съвсем малка надежда.

Напълни ваната с гореща вода и бавно, с наслада се потопи. Едва сега усети колко е изморена. Болеше я всеки мускул. Реши, че една хубава вечеря ще ѝ оправи настроението. „Ще ида в истински ресторант с покривки и салфетки — рече си Дженифър. — Може да има тиха музика, ще изпия чаша бяло вино и...“

Някой звънна на вратата и прекъсна мислите ѝ. Колко непознат ѝ беше този звук. Откакто преди два месеца се бе нанесла тук никой не беше идвал на гости. Сигурно беше намусената хазайка за просрочения наем. Дженифър бе капнала и не се помръдна с надеждата, че жената ще си отиде.

Звънецът звънна отново. С нежелание Дженифър се измъкна от ваната. Заметна се с хавлията и отиде на вратата.

— Кой е?

Мъжки глас отвърна от другата страна:

— Търся мис Дженифър Паркър. Казвам се Адам Уорнър, юрист съм.

Озадачена, Дженифър откряна вратата, като първо сложи веригата. Мъжът беше около трийсет и пет годишен, висок, рус, с широки рамене, зорките му сиво-сини очи бяха скрити зад очила с рогови рамки. Беше в костюм, шит по поръчка, който явно струваше цяло състояние.

— Мога ли да вляза? — попита той.

Крадците не носеха костюми, шити по поръчка, скъпи обувки и копринени вратовръзки. Нито пък имаха дълги чувствителни ръце с грижливо поддържани нокти.

— Изчакайте малко, ако обичате.

Дженифър махна веригата и отвори вратата. Докато Адам Уорнър влизаше, тя огледа гарсонията и изтръпна, като ся представи колко окаяна изглежда в неговите очи. Този мъж явно бе свикнал с поизискана обстановка.

— С какво мога да ви бъда полезна, мистър Уорнър?

Още докато го изричаше, внезапно проумя, развълнувана, защо е дошъл. Идваше във връзка с една от молбите ѝ за постъпване на работа! Жалко, че не бе с хубав тъмносин пенъоар, със сресана коса...

Отговорът на Адам Уорнър не закъсня.

— Член съм на Дисциплинарната комисия към Нюйоркската адвокатска асоциация, мис Паркър. Прокурорът Робърт Ди Силва и съдията Лорънс Уолдман са подали иск до Апелационния съд за отнемане на юридическите ви права.

Кантората на юридическата фирма „Нидам, Финч, Пиърс и Уорнър“ се намираше на Уолстрийт 30, на последния етаж. В нея работеха сто двацет и петима юристи. Сдържаната изисканост на канцелариите, от които лъхаше на стари пари, напълно подходдаше на организацията, представляваща интересите на някои от най-мощните промишлени магнати.

Адам Уорнър и Стюарт Нидам пиеха обичайния си сутрешен чай. Стюарт Нидам беше елегантен мъж, наближаващ седемдесетте. Имаше добре оформена брадичка и беше облечен в костюм от туид с жилетка. Сякаш бе дошъл от друга епоха, но умът му бе остър като бръснач, както подобава на човек от края на XX век. Той беше истински великан, ала името му се знаеше само в ограничен кръг. Предпочиташе да стои в сянка и да използва огромното си влияние в правораздаването, при назначаването на държавни служители и във формирането на националната политика. Беше роден в Нова Англия и не бе от бърбивите.

Адам Уорнър беше женен за племенницата на Нидам, Мери-Бет, затова му беше протеже. На времето си бащата на Адам бил многоуважаван сенатор. Самият Адам беше блестящ адвокат. Когато завърши право в Харвард и се дипломира *magna cum laude*^[1], получи предложения за работа от известни юридически фирми от цялата страна. Избра „Нидам, Финч и Пиърс“, а след седем години стана техен съдружник. Беше очарователен и хубав, а интелигентността сякаш му придаваше още едно измерение. Вродената му самоувереност бе истинско предизвикателство за жените. Но Адам отдавна си беше изработил тактика, с която обезсърчаваше прекалено влюбчивите клиентки. От четиринайсет години бе женен за Мери-Бет и не одобряваше извънбрачните връзки.

— Още малко чай, Адам? — попита Стюарт Нидам.

— Не, благодаря.

Ненавиждаше чая и от осем години го пиеше всяка сутрин колкото да не обиди съдружника си. Чаят беше специален, приготвян

лично от Нидам, и имаше ужасен вкус.

Стюарт Нидам имаше да казва на Адам две неща и съвсем в свой стил започна с приятната.

— Снощи се видях с неколцина приятели — подхвана той. Под „неколцина приятели“ имаше предвид някои от най-влиятелните брокери в страната. — Мислят да ти предложат да се кандидатираш за сенатор.

Адам се почувства главозамаян. Знаеше колко предпазлив е Стюарт Нидам и бе сигурен, че разговорът съвсем не е бил случаен, инак Нидам нямаше да го споменава.

— Най-важното е дали това те интересува. Животът ти доста ще се промени.

Адам Уорнър го знаеше много добре. Ако спечелеше изборите, щеше да се премести във Вашингтон, да изостави правото, да започне съвършено нов живот. На Мери-Бет естествено щеше да ѝ хареса, но за себе си той не бе сигурен. От дете бе възпитаван да поема отговорност. Пък и честно казано, властта е сладко нещо.

— Интересува ме, и още как, Стюарт.

— Чудесно. Те ще се радват.

Стюарт Нидам кимна доволно и си сипа още една чаша от отвратителния чай. После съвсем небрежно подхвърли:

— Има една дреболия, с която Дисциплинарната комисия към Адвокатската асоциация държи да се заемеш, Адам. Няма да ти отнеме повече от час-два.

— За какво става дума?

— За процеса срещу Майкъл Морети. Очевидно някой се е добрал до една от стажантките на Боби Ди Силва и я е подкупил.

— Четох за случая. Жълтото канарче.

— Точно така. Съдията Уолдман и Боби искат името ѝ да изчезне от списъка на юристите. Искам го и аз. Сред нас няма място за опетнени хора.

— Какво трябва да направя?

— Виж там дали тази Дженифър Паркър е действала в разрез със закона и етиката и после я предложи за лишаване от юридически права. Ще ѝ бъде връчена призовка да даде обяснения, а останалото е тяхна работа.

Нещо озадачаваше Адам.

— Защо точно аз, Стюарт? Имаме доста млади юристи, които чудесно ще се справят.

— Нашият многоуважаван окръжен прокурор държи да го свършиш ти. Иска да е сигурен, че няма да има фалове. Знаем си го Боби, злопамятен е. Иска да натикаме момичето в миша дупка.

Адам мислеше за претоварения си ден.

— Знае ли човек кога ще опрем до канцеларията на прокурора. Услуга за услуга. Работата е опечена.

— Добре, Стюарт. — Адам се изправи.

— Сигурен ли си, че не искаш още чай?

— Не, благодаря. Беше прекрасен, както винаги.

Адам Уорнър се върна в кабинета си и веднага повика една от своите помощнички, Лусинда, умна млада негърка.

— Синди, събери всичко, което можеш, за една юристка, някоя си Дженифър Паркър.

— Жълтото канарче — ухили се Синди.

Всички я знаеха.

Късно същия следобед Адам Уорнър изучаваше стенограмата на процеса, Робърт Ди Силва му я беше пратил по свой човек. Отдавна беше минало полунощ, когато Адам я дочете. Беше помолил Мери-Бет да отиде сама на една вечеря и си бе поръчал сандвичи. След като се запозна със стенограмата, бе повече от сигурен, че Майкъл Морети е щял да бъде осъден, ако съдбата не се е намесила чрез Дженифър Паркър. Обвинението на Ди Силва бе безукорно.

Адам се зачете в стенограмата от разговор, проведен по-късно в кабинета на съдията Уолдман.

„Ди Силва: Завършили сте колеж.

Паркър: Да, сър.

Ди Силва: И право?

Паркър: Да, сър.

Ди Силва: Някакъв непознат ви дава плик, казва ви да го занесете на главния свидетел в процес за убийство и

вие го правите, без изобщо да се замислите? Не ви ли се струва, че това е върхът на глупостта?

Паркър: Не беше точно така.

Ди Силва: Но нали вие твърдите, че е станало така?

Паркър: За мен този човек не бе непознат. Смятах, че е ваш подчинен.

Ди Силва: Какво ви накара да смятате така?

Паркър: Вече ви казах. Видях го да говори с вас, после дойде с плика, обърна се към мен по име и каза, че вие сте помолили да предам плика на свидетеля. Всичко стана толкова бързо, че...

Ди Силва: Едва ли е станало чак толкова бързо. Според мен се е искало доста време. Доста време, за да се избере подходящият човек, който да ви подкупи.

Паркър: Не е вярно. Аз...

Ди Силва: Кое не е вярно? Може би не сте знаели, че пренасяте плик?

Паркър: Не знаех какво има в него.

Ди Силва: Значи е вярно, че са ви платили.

Паркър: Няма да позволя да изопачавате думите ми. Никой не ме е подкупвал.

Ди Силва: А, направили сте го като услуга?

Паркър: Не. Мислех, че действам по ваши указания.

Ди Силва: Казахте, че мъжът ви е нарекъл по име.

Паркър: Да.

Ди Силва: А откъде е знаел името ви?

Паркър: Нямам представа.

Ди Силва: Я не ме баламосвайте. Нямала представа. Да не би да е отгатнал? Може би се е огледал в съдебната зала и си е рекъл: «Я, тази там сто на сто се казва Дженифър Паркър.» Така ли според вас са се развили нещата?

Паркър: Вече ви казах. Не зная.

Ди Силва: Откога ходите с Майкъл Морети?

Паркър: Мистър Ди Силва, вече говорихме за това. Разпитвайте ме от пет часа. Изморена съм. Нямам какво друго да ви кажа. Моля да ме извините.

Ди Силва: Ако мръднете от този стол, ще ви арестувам. Загазили сте, мис Паркър. Има само един начин да излезете от тази стая — престанете да лъжете и кажете истината.

Паркър: Вече ви я казах. Казах ви всичко, което знам.

Ди Силва: Всичко, но не и името на човека, който ви е дал плика. Искам да зная това име, както и сумата, която са ви платили.“

Следваха още трийсет страници. Робърт Ди Силва бе тормозил как ли не Дженифър Паркър, само дето не я бе налагал с гумен маркуч. Но тя държеше на своето.

Адам затвори папката със стенограмата и уморено потърка очи. Беше два часа след полунощ.

Утре щеше да реши въпроса с Дженифър Паркър.

За негова изненада това се оказа недотам просто. Понеже си бе педант, провери произхода на момичето. Доколкото можеше да съди, Дженифър не бе свързана с престъпния свят, нито пък с Майкъл Морети.

В случая имаше нещо, което го притесняваше. Жената се бе защитавала колкото да не е без никак. Ако работеше за Морети, той щеше да ѝ подсигури някаква достоверна версия. А нейното обяснение беше толкова наивно, че звучеше като истина.

На обяд по телефона му се обади прокурорът Ди Силва.

— Как върви, Адам?

— Чудесно, Робърт.

— Научих, че ти ще бъдеш палачът на Дженифър Паркър.

Адам изтръпна, когато чу сравнението.

— Съгласих се да дам мнение.

— Ще я отстраня за доста дълго.

Адам се изненада от омразата, която прозвуча в гласа на прокурора.

— По-кратката, Робърт. Още не е лишена от права.

— Оставям го на теб, мой човек — изкиска Се Ди Силва. После с променен тон добави: — Шушука се, че скоро се местиш във Вашингтон. Знай, че можеш да разчиташ на пълната ми подкрепа.

А Адам бе наясно, че тази подкрепа никак не е малка. Прокурорът имаше голямо влияние. Знаеше къде зимуват раците и умееше да трупа капитал от това.

— Благодаря ти, Робърт. Много си мил.

— Няма нищо, Адам. Чакам новини от теб.

Имаше предвид новини за Дженифър Паркър. „Услуга за услуга“, както бе споменал Стюарт Нидам, а залогът беше момичето. Адам Уорнър се замисли върху думите на Ди Силва: „Ще я отстраня за доста дълго.“ От стенограмата Адам бе стигнал до извода, че срещу нея няма доказателства. Ако Дженифър не си признаеше сама или не се появеше някой с факти за нейното съучастничество, Ди Силва не можеше да я пипне и с пръст. Той разчиташе на Адам, за да си отмъсти.

Думите на Дженифър Паркър в стенограмата бяха резки, остри, недвусмислени, но Адам съжали, че не може да чуе тона ѝ, когато тя отрича вината си.

Имаше неотложна работа, важни дела с видни клиенти. Най-лесното бе да си затвори очите и да изпълни желанието на Стюарт Нидам, на съдията Лорънс Уолдман и на Робърт Ди Силва, но някакъв вътрешен глас му подсказваше да не бърза. Отново взе досието на Дженифър Паркър, драсна нещо и се зае да говори по телефона с далечни градове.

Носеше голяма отговорност и смяташе да си свърши работата възможно най-добре. До болка му бяха познати дългите убийствени часове на четене и къртовският труд, които се искаха, за да завършиш право. Дипломата на юрист бе награда, за която бяха нужни години, и Адам нямаше намерение да я отнема на някого, освен ако не разполагаше със сигурна причина.

На следващата сутрин взе самолета за Сиатъл, щата Вашингтон. Беше уговорил срещи с преподавателите на Дженифър Паркър от юридическия факултет, с шефа на юридическата фирма, където бе стажувала, и с някои от бившите ѝ състуденти.

Стюарт Нидам му се обади по телефона в Сиатъл.

— Какво правиш там, Адам? Тук те чакат куп важни дела. Защо си губиш времето с дреболия като случая Паркър?

— Възникнаха някои въпроси — отговори предпазливо Адам. — Ще се върна след ден-два, Стюарт.

— Не си пилей времето с нея — отсече след малко Нидам.

Когато си тръгна от Сиатъл, Адам Уорнър, имаше чувството, че познава Дженифър Паркър не по-зле от самата нея. Беше си изградил нейния образ с помощта на сведенията, събрани от преподавателите ѝ по право, от хазайката, от служителите в юридическата кантора, където бе работила, от състудентите ѝ. И този образ нямаше нищо общо с описанието, което му бе дал Робърт Ди Силва. Стига Дженифър Паркър да не бе най-обиграната актриса на света, нямаше никакъв шанс да я обвинят в съучастничество в освобождаването на Майкъл Морети.

Сега, близо половин месец след разговора със Стюарт Нидам.

Адам Уорнър стоеше лице в лице с момичето, което бе проучвал.

Беше виждал нейни снимки във вестниците, но не беше подготвен за въздействието, което тя му оказа на живо. Дори с износения халат, без грим и със спуснати влажни коси беше поразителна.

— Възложено ми е да разследвам вашето участие в процеса срещу Майкъл Морети, мис Паркър — каза Адам.

— А, така ли?

Дженифър усети, че побеснява. Отпърво гневът беше само искрица, сетне се разгоря и я възпламени. Значи не я бяха оставили на мира. Щяха да ѝ го натякват. До края на живота. Беше ѝ дошло до гуша.

Когато Дженифър проговори, гласът ѝ трепереше.

— Няма какво да ви кажа. Махайте се оттук, а на тях кажете каквото си щете. Постъпих глупаво, но доколкото ми е известно, няма закон срещу глупостта. Прокурорът си въобразява, че някой ми е платил. Ако имах пари, мислите ли, че щях да живея в такава дупка? — Дженифър махна презрително към стаята. Още малко, и щеше да се разплаче. — Пет пари не давам какво ще направите. Искam само да ме оставите на мира. А сега се махайте!

Обърна се, изтича в банята и тръшна вратата след себе си.

Облегна се на умивалника, пое си дълбоко въздух и изтри сълзите от очите си. Знаеше, че е постъпила глупаво. „За втори път“, горчиво си помисли тя. Трябваше да подходи по друг начин с Адам Уорнър. Трябваше да се опита да му обясни, а не да го напада. Тогава сигурно нямаше да я лишат от права. Де да беше така! Дженифър си даваше сметка, че са пратили този човек да я разпитва колкото за да отбият номера. После ще я викнат да даде обяснения и целият механизъм ще се задвижи. Ще определят състав от трима юристи, които да изложат становището пред Дисциплинарната комисия, а тя от своя страна ще докладва пред губернаторската комисия. Резултатът беше предрешен: лишаване от права на юрист. Ще ѝ забранят да практикува в щата Ню Йорк. Дженифър си помисли с насмешка: „Цялата история си има и един плюс. Ще ме впишат в Книгата на Гинес като човека с най-кратката юридическа кариера в света.“

Пак влезе във ваната и се отпусна, оставяйки водата да я залива. Постепенно се поуспокои. Беше толкова изморена, че не я интересуваше съдбата ѝ. Затвори очи и остави мислите сами да следват своя ход. Беше се унесла, когато студената вода я разбуди. Нямаше представа колко е лежала във ваната. Излезе без желание от водата и започна да се бърше. Вече не беше гладна. Сцената с Адам Уорнър бе убила апетита ѝ.

Среса се, сложи си крем и реши да си легне, без да вечеря. Сутринта щеше да уреди по телефона да се върне в Сиатъл. Отвори вратата на банята и отиде в стаята.

Адам Уорнър седеше на един стол и прелистваше списание. Вдигна поглед, когато Дженифър гола-голеничка се появи на прага.

— Извинете... — каза той.

Тя нададе изплашен вик и изтича в банята да си облече хавлията. Когато се появи отново, за да поиска обяснение от Адам Уорнър, едва сдържаше гнева си.

— Инквизицията свърши. Помолих ви да си тръгвате. Адам остави списанието и промълви:

— Мис Паркър, дали не бихме могли да поговорим спокойно?

— Не! — Тя трепереше от ярост. — Нямам какво да казвам нито на вас, нито на проклетата Дисциплинарна комисия. Омръзна ми да се отнасят с мен като... като с престъпник.

— Нима съм казал, че сте престъпник? — спокойно попита Адам.

— Вие... но нали за това сте тук?

— Вече ви казах защо съм тук. Упълномощен съм да дам становище дали да бъдете лишена от права. Искам да чуя какво мислите вие за случилото се.

— Ясно. Но колко ще бъде подкупът?

Лицето на Адам се изопна.

— Извинете, мис Паркър.

Той се изправи и се запъти към вратата.

— Моля ви, почакайте. Простете. Виждате ли, аз... всички ми се струват врагове. Още един път извинете.

— Приемам извинението ви.

Едва сега Дженифър забеляза, че е по прозрачен халат.

— Ако все още искате да ми задавате въпроси, ще се облека и ще поговорим.

— Чудесно. Вечеряли ли сте?

— Аз... — поколеба се Дженифър.

— Зная един малък френски ресторант, прекрасно място за инквизиция.

Беше хубаво спокойно бистро на Петдесет и шеста улица в Ист Сайд.

— Малцина го знаят — обясни Адам, когато седнаха. — Държи го младо семейство французи, преди са работили в ресторант „Ле Пирене“. Кухнята е превъзходна.

Дженифър не можеше да сложи залък в уста. Не беше цял ден, но беше толкова притеснена, че дори и насила не бе в състояние да хапне нищо. Опитва се безуспешно да се отпусне. Колкото и добре да играеше, очарователният мъж срещу нея си оставаше враг. А той наистина беше много чаровен. Беше забавен, привлекателен и при други обстоятелства Дженифър щеше да е щастлива. Но не и сега. Цялото ѝ бъдеще беше в ръцете на този непознат. Следващите час-два щяха да определят как ще премине остатъкът от живота ѝ.

Адам правеше всичко възможно да я накара да се отпусне. Наскоро се бе върнал от Япония, където се бе срещал с

високопоставени държавници. В негова чест бяха организирали прием.

— Яли ли сте някога мравки с шоколадова глазура? — попита той.

— Не.

— По-вкусни са от скакалците с шоколадова глазура — пошегува се Адам.

Разказа ѝ за миналогодишния си лов на Аляска, където бил нападат от мечка. Говори за всичко друго освен за истинската причина да бъдат там.

Дженифър се подготвяше за момента, когато Адам щеше да се заеме с разпита, и въпреки това, когато той подхвана темата, цялата изтръпна.

След десерта Адам каза:

— Ще ви задам няколко въпроса, но не искам да се разстройвате. Нали обещавате?

Внезапно нещо ѝ заседна на гърлото. Опасяваше се, че няма да може да говори, затова само кимна.

— Бих искал да ми разкажете какво точно се случи онзи ден в съдебната зала. Всичко, което си спомняте, което сте изпитали. И не бързайте, имаме време.

Дженифър се бе настроила да го предизвиква, да му каже да прави с нея каквото иска. Но докато седеше срещу него и слушаше спокойния му тон, загуби първоначалната си борбеност. Спомените бяха толкова мъчителни. Цял месец се бе опитвала да забрави. А сега той я караше да съживи миналото.

— Добре — поде плахо Дженифър и си пое дълбоко дъх.

На пресекулки започна да пресъздава събитията от съдебната зала. Картините оживяваха пред очите ѝ, тя говореше бързо. Адам спокойно я слушаше и изучаваше лицето ѝ, без да казва нищо.

Когато Дженифър млъкна, той попита:

— Мъжът, който ви даде плика, беше ли в кабинета на прокурора сутринта, когато полагахте клетва?

— Мислила съм и за това. Честно казано, не си спомням. Имаше толкова много хора в кабинета, не познавах никого.

— А виждали ли сте го преди това?

— Не си спомням. Едва ли — безпомощно поклати глава Дженифър.

— Казвате, че сте го видели да говори с прокурора точно преди да дойде при вас и да ви даде плика. А не видяхте ли дали именно прокурорът му го даде?

— Не.

— Наистина ли го видяхте да приказва с прокурора, или просто беше сред хората около него?

Дженифър затвори очи и се опита да съживи спомена.

— Съжалявам. Всичко е толкова объркано. Аз... просто не си спомням.

— Нямате ли някаква представа откъде е знаел, името ви?

— Не.

— А защо е избрал точно вас?

— На този въпрос мога веднага да отговоря. Разпознал е, че съм кръгла глупачка. — Тя поклати глава. — Не, не зная. Извинете, мистър Уорнър, но нямам никаква представа.

— Доста натиск ви оказаха. Прокурорът отдавна бе по петите на Майкъл Морети. И докато не се появихте вие, победата му беше вързана в кърпа. Затова не ви обича особено.

— Аз също не се гордея със стореното.

Дженифър не можеше да вини Адам Уорнър за това, което възнамеряваше да направи. Вършеше Си работата. Те искаха да я притиснат до стената и успяха. Адам не бе виновен, той беше просто машина в техните ръце.

Изведнъж ѝ се прииска непреодолимо да остане сама. Не искаше никой да вижда мъката ѝ.

— Извинете. Не се чувствам добре. Ще ми се да се прибера. След кратка пауза Адам рече:

— Ще се почувствате ли по-добре, ако ви кажа, че ще препоръчам спрямо вас да не бъдат взимани никакви мерки?

Едва след няколко минути Дженифър проумя думите му. Беше вперила поглед в него, не продумваше, мъчеше се да прочете нещо върху лицето му, в синьо-сивите очи зад очилата.

— Наистина ли... наистина ли ще го направите?

— За вас е много важно да бъдете юрист, нали? — попита той.

Дженифър си спомни баща си, уютната му малка кантора, разговорите, които бяха водили, дългите трудни години на следването,

общите им надежди и мечти. „Ще станем съдружници, момичето ми. Ти само побързай да си вземеш дипломата.“

— Да — тихо прошепна Дженифър.

— Ако се преборите с трудното начало, убеден съм, че от вас ще излезе прекрасен юрист.

— Благодаря. Ще се постарая — отговори Дженифър и му се усмихна с благодарност.

Наум продължаваше да си повтаря думите: „Ще се постарая.“ Много важно, че делеше кантора с беден частен детектив и инкасатор. Все пак беше юридическа кантора. Тя бе един от многото юристи и щеше да упражнява професията си. Почувства силно опиянение. Погледна Адам и разбра, че цял живот ще му бъде благодарна.

Келнерът бе започнал да разчиства масата. Дженифър се опита да проговори, но се получи нещо средно между смях и ридание.

— Мистър Уорнър...

— След всичко, което преживяхме заедно, можете да ме наричате Адам — сериозно отвърна той.

— Адам...

— Да?

— Надявам се, че няма да разваля приятелството ни, но... — Дженифър простена, — трябва да призная, че умирам от глад.

[1] С отличие (лат.). — Б.пр. ↑

Следващите няколко седмици минаха неусетно. От сутрин до вечер Дженифър търчеше да разнася призовки. Разбираше, че след провала шансовете да започне работа в голяма юридическа фирма бяха равни на нула, на никой не би му хрумнало да вземе точно нея. Тя трябваше да си извоюва име сама и да започне всичко от начало.

Междувременно на бюрото в „Пийбоди и Пийбоди“ я чакаше цял куп призовки. Те не се покриваха с представата ѝ за юридическата професия, но все пак ѝ носеха двацет и пет долара.

Понякога, ако останеше да работи до късно, Кен Бейли я канеше да вечерят навън. На пръв поглед беше циник, но Дженифър усещаше, че това е само защитна маска. Бейли и се виждаше самотен. Беше завършил университета Браун, беше умен и начетен. Тя не проумяваше защо се задоволява да прекарва живота си в мрачната канцелария и да издирва избягали съпруги и съпрузи. Май се беше примирил с мисълта, че се е провалил, и се страхуваше да се бори за успех.

Веднъж, когато Дженифър повдигна темата за брака му, той ѝ се озъби.

— Не е твоя работа.

Тя повече не отвори дума за това.

Ото Венцел бе пълна противоположност на Кен. Този нисък, дребен шкембелия имаше щастлив брак. Гледаше на Дженифър като на своя дъщеря и непрекъснато ѝ носеше супи и сладкиши, приготвени от жена му. За нещастие жена му готвеше ужасно и Дженифър ядеше насила, колкото да не го обиди. Веднъж в петък вечер я покани вкъщи на вечеря. Мисис Венцел бе сготвила своя специалитет — пълнена зелка. Зелето се бе скашало, плънката от месо бе сурова, а оризът — недопечен. И всичко това плуваше в пилешка мазнина. Дженифър се зае смело с порцията, хапваше по малко и разбъркваше яденето из чинията, за да изглежда, че е изяла доста.

— Харесва ли ви? — усмихна се мисис Венцел.

— О, зелето е от любимите ми ястия. От този ден бе канена на вечеря всеки петък и мисис Венцел винаги приготвяше любимото ѝ

ястие.

Рано една сутрин секретарката на мистър Пийбоди-младши и се обади по телефона.

— Мистър Пийбоди би искал да ви види тази сутрин в единайсет часа. Моля, бъдете точна.

— Добре, госпожо.

Дотогава бе ходила само при секретарките и чиновниците от кантората на Пийбоди. Фирмата беше голяма и престижна и всеки млад правист само би мечтал да работи в нея. На път за там Дженифър започна да си фантазира. Щом я викаше не друг, а мистър Пийбоди, значи беше нещо важно. Сигурно е разбрал, че е невинна, и ще ѝ предложи работа, ще ѝ даде възможност да се изяви като юрист. Ще видят те! Нищо чудно един ден фирмата да се превърне в „Пийбоди, Пийбоди и Паркър“.

Цели трийсет минути Дженифър се размотава в коридора пред кабинета и точно в единайсет влезе в чакалнята. Не искаше да се досетят, че изгаря от нетърпение. Накараха я да чака два часа, преди да я поканят в кабинета на мистър Пийбоди-младши. Той беше висок слаб мъж в костюм с жилетка и с обувки, правени по поръчка в Лондон.

Не я покани да седне.

— Мис Потър? — Гласът му беше писклив и неприятен.

— Паркър.

— Ето ви една призовка. Занесете я, ако обичате — каза той, като взе от бюрото някакъв лист.

В същия миг Дженифър разбра, че няма да постъпи във фирмата. Мистър Пийбоди ѝ подаде призовката и добави:

— Възнаграждението ви ще бъде петстотин долара.

Тя реши, че не е чула добре.

— Петстотин долара ли?

— Точно така. Естествено, ако успеете.

— Явно има някакви трудности — осмели се да каже Дженифър.

— Ами да — призна мистър Пийбоди. — Повече от година се мъчим да връчим призовката на този човек. Казва се Уилям Карлайл. Живее в имение в Лонг Айланд и никога не напуска дома си. Ще бъда честен с вас. Много хора са се опитвали, но той има иконом телохранител, който не пуска никого.

— Не виждам как ще... — обади се Дженифър. Мистър Пийбоди се наведе.

— Става въпрос за голяма сума, мис Потър. Но не мога да докарам Уилям Карлайл в съда, без да съм му връчил призовка. Ще се справите ли?

Дженифър не си направи труда да поправя името. Мислеше си само какво са за нея тези петстотин долара.

— Ще намеря начин да му я връча.

Същия ден в два часа следобед стоеше пред внушителното имение на Уилям Карлайл. Къщата беше в стил крал Джордж и бе разположена сред десет акра живописни, добре поддържани земи. Към входа водеше извита алея, покрай която растяха красиви ели. Дженифър бе обмислила внимателно всичко. След като беше невъзможно да влезе в къщата, трябваше да накара мистър Уилям Карлайл да излезе навън.

Малко по-надолу по улицата беше спряла камионетка на „Озеленяване“. Дженифър я разгледа, после се приближи и затърси градинарите. Бяха трима японци.

— Кой ви е отговорникът? — попита тя.

— Аз — изправи се единият.

— Имам малко работа за вас... — започна Дженифър.

— Няма да стане, мис. Много сме заети.

— Ще ви отнеме само пет минути.

— Не. Невъзможно е...

— Ще ви платя сто долара.

Тримата мъже спряха работа и я погледнаха. Отговорникът попита:

— Ще ни платите сто долара за пет минути работа?

— Точно така.

— Какво трябва да направим?

След пет минути камионетката спря на алеята пред къщата на Уилям Карлайл и Дженифър слезе от нея заедно с тримата градинари. Огледа се, избра красиво дърво близо до входната врата и нареди на градинарите да копаят около него.

Те извадиха лопатите и се запретнаха. Само след минута входната врата се отвори с гръм и трясък и огромен мъжага в униформа се спусна към тях.

— Какво, по дяволите, правите?

— Ние сме от разсадника на Лонг Айланд — отговори хладно Дженифър. — Изкореняваме всички тези дървета.

— Какво правите? — зяпна я икономът.

— Имам заповед да изкореня дърветата — И Дженифър му показва някакъв лист хартия.

— Изключено. Мистър Карлайл ще получи удар! — После се обърна към градинарите. — Я спрете!

— Вижте, мистър, аз само си върша работата. — И като се обърна към градинарите, Дженифър добави: — Копайте, момчета!

— Спрете! — извика икономът. — Казвам ви, тук има някаква грешка. Мистър Карлайл не е поръчвал да изкореняват дърветата му.

— Моят шеф твърди, че е поръчал — рече Дженифър и безразлично сви рамене.

— Как мога да се свържа с шефа ви? Тя погледна часовника си.

— Вече е излязъл по работа, в Бруклин е. Ще се върне в канцеларията си към шест часа.

Икономът й хвърли гневен поглед.

— Чакайте малко! Не правете нищо, докато не се върна!

— Продължавайте да копаете — заповяда Дженифър на градинарите.

Икономът се обърна, затича се към къщата и тръшна вратата след себе си. След няколко минути вратата пак се отвори и той се появи, придружен от дребен мъж на средна възраст.

— Какво, по дяволите, става тук?

— А вас какво ви засяга! — тросна се Дженифър.

— Ще ви кажа какво ме засяга — отсече гневно мъжът. — Аз съм Уилям Карлайл и по една случайност градината е моя.

— В такъв случай, мистър Карлайл — отговори Дженифър, — имам нещо за вас. — Тя извади от джоба си призовката и му я тикна в ръката. После се обърна към градинарите и изкомандва: — Сега вече спрете.

Рано на следващата сутрин Адам Уорнър и се обади по телефона. Дженифър веднага позна гласа му.

— Сигурно ще ви е приятно да узнаете, че процедурата за отнемане на правата ви е прекратена официално. Вече няма за какво да се тревожите.

Дженифър затвори очи и каза наум една молитва.

— Направо не знам как да ви се отблагодаря за това, което направихте за мен.

— Темида невинаги е сляпа.

Той не спомена за разправията си със Стюарт Нидам и Робърт Ди Силва. Нидам беше разочарован, но подходи философски. Прокурорът го нападна като разярен бик.

— Оставил си тази кучка да се измъкне? Господи, та тя е от мафията. Адам. Нима не го разбираш? Просто те е изиграла.

И продължи в същия дух, докато на Адам не му писна.

— Виж какво, Робърт, имаме само косвени улики срещу нея. Била е на неподходящо място в неподходящ момент и се е оставила да я хванат в капан. Това съвсем не ми звучи като мафия.

Накрая Робърт Ди Силва се отказа.

— Значи си остава юристка. Карай! Само се моля на Господа да остане да работи в Ню Йорк. В мига, в който пристъпи прага на някоя съдебна зала в моя окръг, ще ѝ разкажа играта.

Докато говореше с Дженифър, Адам не ѝ спомена за това. Тя си беше създала смъртен враг, но нищо не можеше да се направи. Робърт Ди Силва беше отмъстителен човек, а Дженифър бе уязвима. Беше умна, идеалистка, болезнено млада и красива.

Адам разбираше, че никога вече не бива да я вижда.

Имаше дни, седмици и месеци, когато на Дженифър ѝ идеше да се откаже. На табелата върху вратата все така пишеше: „Дженифър Паркър, юрист“, но надписът не можеше да заблуди никого, най-малко нея. Тя не практикуваше професията си. По цял ден препускаше в дъжд, киша и сняг и разнасяше призовки на хора, които я намразваха. Понякога работеше и за „Социални грижи“, съдействаше на старци да получат купони за безплатна храна, уреждаше правни спорове на негри и пуерториканци от гетата, помагаше и на други отритнати от обществото. Но чувството, че е хваната в клопка, не я напускаше.

Нощите бяха още по-тежки от дните. Струваха ѝ се безкрайни, защото тя страдаше от безсъние, а успее ли да заспи, сънищата ѝ бяха населени с демони. Кошмарите бяха започнали през нощта, когато майка ѝ ги беше напуснала, и тя така и не успя да прогони духовете, които ги причиняваха.

Самотата я смазваше. От време на време излизаше с някой млад адвокат, но без да иска, го сравняваше с Адам Уорнър и той, отпадаше. Такива вечери неизменно протичаха по един и същ начин: вечеряха, после отиваха на кино или на театър и накрая се боричкаха пред вратата ѝ. Дженифър така и не проумяваше дали очакват да легне с тях, защото са ѝ платили вечерята или защото са изкачили пет етажа до жилището ѝ. Понякога силно се изкушаваше да се съгласи само за да не е сама през нощта, да има някого, когото да прегърне и който да прегърне нея. Но имаше нужда от нещо повече от едно топло говорещо тяло в леглото си: имаше нужда от човек, който я обича и когото тя също обича.

По-интересните мъже, които ѝ определяха срещи, бяха все женени и Дженифър категорично отказваше да излиза с тях. Спомни си една реплика от прекрасния филм на Били Уайлдър „Апартаментът“: „Влюбена ли си в семеен мъж, не носи грим.“ Майка ѝ бе разрушила един брак, бе погубила баща ѝ. Дженифър никога нямаше да го забрави.

Дойде Коледа, после и Нова година и тя ги прекара сама. Беше навалял дълбок сняг и градът приличаше на огромна коледна картичка. Дженифър се разхождаше по улиците, гледаше минувачите, които бързаха към уютните си домове и семейства си, и я изпълваше мъчително чувство на празнота. Баща ѝ и липсваше ужасно. Когато празниците отминаха, изпита огромно облекчение. „1970 година ще бъде по-добра“, мислеше си тя.

В най-тягостните дни я разведряваше Кен Бейли. Водеше я в Медисън Скуеър Гардън да гледат мач, в някоя дискотека или от време на време на театър и кино. Дженифър усещаше, че го привлича, но той все запазваше преградата помежду им.

През март Ото Венцел реши да напусне и да се премести с жена си във Флорида.

— Ужасните нийоркски зими не действат добре на старите ми кокали — обясни той.

— Ще ми липсваш — каза Дженифър и бе искрена, защото се бе привързала към него.

— Грижи се за Кен!

Дженифър го погледна въпросително.

— Той не ти е казал, нали?

— Какво да ми каже?

За миг Ото се поколеба, после добави:

— Жена му се самоуби и Кен смята, че е виновен.

Дженифър беше поразена.

— Това е ужасно! Но защо... защо го е направила?

— Заварила го в леглото с един рус младеж.

— О, Боже!

— Стреляла по Кен, а после обърнала пистолета към себе си. Той оживя, но тя — не.

— Това е ужасно! Изобщо нямах представа, че...

— Зная. Уж се усмихва, но в душата му е ад.

— Добре, че ми каза.

Когато тя се върна в канцеларията, Кен изохка:

— И така стария Ото ни напуска.

— Да.

— Значи оставаме само ние двамата да се борим със света? — ухили се Кен.

— Май така излиза.

„И донякъде си е истина“, помисли си Дженифър.

Сега вече го гледаше с други очи. Пак излизаха да обядват или вечерят, Дженифър не забелязваше никакви признаци, че е хомосексуалист, но бе сигурна, че Ото Венцел ѝ е казал горчивата истина: Кен носи ада в душата си.

От време на време идваше по някой клиент, обикновено бедно облечен и объркан, а понякога и направо смахнат.

Отбиваха се и проститутки, на които Дженифър трябваше да уреди да ги пуснат под гаранция, и тя често се чудеше колко млади и хубави са някои от тях. Те се превърнаха в малък, но постоянен източник на доходи. Така и не разбра кой ѝ ги праща. Веднъж го спомена пред Кен Бейли, но той само сви рамене и излезе.

Дойдеше ли клиент, Кен тактично напускаше. Приличаше на горд баща, който я поощрява и ѝ желае успеха.

Предложиха ѝ няколко бракоразводни дела, но тя отказа. Още помнеше думите на преподавателя по право: „Разводът за правото е същото, както проктологията — за медицината.“ Повечето адвокати, занимаващи се с бракоразводни дела, имаха лоша слава. Съществуваше афоризмът, че където съпрузите виждат червено, адвокатите виждат зелено. На адвокати, специализирани в разводите, им викаха „бомбаджииите“ — в делата те прибъгваха до силни юридически „експлозивни“, с които нерядко унищожаваша и съпруга, и децата.

Но имаше и клиенти, които учудваха Дженифър. Бяха добре облечени, явно преуспели, а и делата, които ѝ възлагаха, не бяха от евтините, с които тя беше свикнала. Искаха да уреди документи за имоти с голяма стойност или съдебни искове, които всяка голяма адвокатска фирма би поела на драго сърце.

— Кой ви прати при мен? — питаше Дженифър.

Но ѝ отговаряха уклончиво. Праща ме един приятел, четох за вас във вестника... чух името ви на едно гости... Накрая един клиент, докато излагаше проблема си, спомена Адам Уорнър и Дженифър разбра всичко.

— Мистър Уорнър ви изпраща при мен, нали?

Клиентът се смути.

— Да де, но ме помоли да не споменавам името му.

Тя реши да се обади на Адам. В края на краищата му дължеше благодарност. Щеше да се държи любезно, но не и свойски. Естествено в никакъв случай не биваше да допуска той да остане с впечатлението, че му се обажда за друго освен от чиста признателност. Няколко пъти разигра наум разговора. Когато най-после събра смелост, секретарката я уведоми, че мистър Уорнър е в Европа и ще се върне след няколко седмици. Този неочакван развой я разочарова.

Все по-често се улавяше, че мисли за Адам Уорнър. Сещаше се за вечерта, когато той бе идвал в гарсониерата ѝ и тя се бе държала толкова отвратително. Колко умело се бе справил с детинщините ѝ, когато си бе изляла яда на него. А сега освен всичко друго, което беше сторил за нея, и пращаше и клиенти.

Изчака три седмици и пак се обади. Този път Адам беше заминал за Южна Америка.

— Ще оставите ли съобщение? — попита секретарката.

— Не — отговори след кратко колебание Дженифър.

Опита се да прогони образа на Адам, но беше невъзможно. Чудеше се дали е женен или сгоден. Представяше си как ще се чувства като мисис Адам Уорнър. Имаше усещането, че се е побъркала.

Понякога се натъкваше на името на Майкъл Морети във вестниците и седмичните списания. В списание „Ню Йоркър“ откри подробна статия за Антонио Гранели и мафиотските кланове от източното крайбрежие. Антонио Гранели бил зле със здравето и зет му, Майкъл Морети, се готвел да поеме империята. В „Лайф“ бе описан животът на Майкъл Морети, накрая се говореше и за процеса срещу него. Камило Стела лежал в затвор в Левънуърт, а Майкъл Морети се разхождал на свобода. Авторът напомняше на читателите как Дженифър Паркър е провалила процеса, инак Морети е щял да иде зад решетките или на електрическия стол. Докато четеше, Дженифър почувства, че ѝ се повдига. Електрическият стол! На драго сърце би пустила тока, ако Майкъл Морети седнеше на него.

Повечето ѝ клиенти не бяха важни личности, но опитът, които натрупа покрай тях, беше безценен. През тези месеци тя опозна всяка стая в Съдебната палата на Сентър Стрийт 100, както и хората там.

Ако някой от клиентите ѝ биваше задържан за кражба в магазин, джебчийство, проституция или наркомания, тя начаса отиваше там, за да уреди пускането му под гаранция, и пазарлъците станаха част от живота ѝ.

— Определям гаранция от петстотин долара.

— Уважаеми господин съдия, обвиняемият няма толкова пари. Ако съдът намали гаранцията на двеста долара, той ще се върне на работа и ще продължи да издържа семейството си.

— Добре. Двеста долара.

— Благодаря ви, ваша милост.

Дженифър се сприятели със завеждащия отдел „Искове“, където постъпваха копията от протоколите за задържане.

— Пак ли вие, Паркър! За бога, никога ли не спите?

— Здравейте, лейтенант. Една моя клиентка е арестувана за скитничество. Мога ли да видя протокола от арестуването? Казва се Конъри. Кларънс Конъри.

— Кажи ми, сладурче, защо, по дяволите, се вдигах в три часа посред нощ и идваш да се застъпваш за някаква си скитница?

— За да не обикалям улиците — шегуваше се Дженифър.

Опозна и нощното съдилище, което заседаваше в зала 218 в сградата на Сентър Стрийт — един вонящ пренаселел свят със свой чудат жаргон. Отначало Дженифър направо изумя, не разбираше нищо.

Нощното съдилище я потискаше. Там прииждаше непрестанният човешки поток, изхвърлен на бреговете на правосъдието.

Всяка нощ се гледаха над сто и петдесет дела, в които бяха замесени проститутки, хомосексуалисти, вонящи, смазани от живота пияници и наркомани. Срещаха се всякакви националности — пуерториканци, мексиканци, евреи, ирландци, гърци и италианци, обвинени в изнасилване, кражби, незаконно притежаване на огнестрелно оръжие, в нападения и проституция. Обединяваше ги едно — бяха бедни. Бедни, смазани от съдбата и отчаяни. Бяха утайката, несретниците, които преуспелите бяха отритнали. Повечето бяха от Централен Харлем и тъй като затворите бяха претъпкани, всички освен извършителите на тежки престъпления биваха освобождавани или само глобявани. Те се прибираха по домовете си на Сейнт Николас Авеню, Морнинг-сайд или в Манхатън, където на десетина квадратни километра живеяха двеста тридесет и три хиляди чернокожи, осем хиляди пуерториканци и около милион плъхове.

Повечето клиенти на Дженифър бяха хора, съсипани от бедност, от системата или от самите себе си. Отдавна се бяха предали. Именно техните страхове подхранваха нейната самоувереност. Не се чувстваше нещо повече от тях. Не можеше да се перчи, че е преуспяла, но все пак знаеше, че между нея и клиентите ѝ има една голяма разлика: тя никога нямаше да се предаде.

Кен Бейли запозна Дженифър с отец Франсис Джоузеф Райън. Отец Райън приближаваше шейсетте, беше лъчезарен и жизнен, с посребрена чуплива коса. Ходеше много рошав. Дженифър веднага го хареса.

От време на време, когато някой негов енорияш изчезнеше, отец Райън довтасваше при Кен, за да се възползва от услугите му. Кен винаги намираще забегналия съпруг, съпруга, син или дъщеря. Възнаграждение не искаше.

— Ще го минем като предплата за рая — шегуваше се той.

Един следобед, когато Дженифър беше сама, отец Райън се отби в канцеларията.

— Кен излезе, отче. Днес няма да се връща.

— Всъщност исках да видя вас — рече отец Райън и седна на неудобния дървен стол пред бюрото ѝ. — Един приятел има малък проблем.

По същия начин започваше разговора и с Кен.

— Кажете, отче.

— Касе се за моя възрастна енорияшка. Горката женица има затруднения със социалните осигуровки. Дойде да живее в нашия квартал преди няколко месеца и някакъв проклет компютър затрил всичките ѝ данни, да изгние в ада дано.

— Разбирам.

— Знаех си, че ще разберете — каза отчето и се изправи. — Опасявам се, че от това няма да изкарате никакви пари.

— Не се тревожете — усмихна се Дженифър. — Ще се опитам да оправя нещата.

Мислеше си, че ще се оправи бързо, но отидоха цели три дни, докато отново вкарат данните в компютъра.

Една сутрин месец по-късно отец Райън пак влезе в канцеларията и каза:

— Отново ще ви безпокоя, драга, но един мой приятел има малък проблем. Опасявам се, че той няма... — Отецът се поколеба.

— ... пари — довърши Дженифър вместо него.

— Хм, да, точно така. Но нещастникът страшно се нуждае от помощ.

— Добре де. Кажете за какво става дума.

— Името му е Ейбрахам Уилсън. Син е на един мой енорияш. Излежава доживотна присъда, тръгнал да ограбва магазин за спиртни напитки и убил собственика.

— Ако е бил осъден и излежава присъда, не виждам как ще му помогна, отче.

— Проблемът му е друг — въздъхна отец Райън и погледна Дженифър.

— Какъв?

— Преди няколко седмици убил друг човек, затворник, някой си Реймънд Торп. Ще го съдят за убийство и вероятно ще го осъдят на

смърт.

Някъде по вестниците Дженифър беше чела за случая.

— Доколкото си спомням, го е пребил до смърт.

— Така казват.

Дженифър взе бележник и писалка.

— Знаете ли дали е имало свидетели?

— Опасявам се, че да.

— Колко?

— Ами около стотина души. Случило се е в двора на затвора.

— Ужас. И какво искате от мен?

— Да помогнете на Ейбрахам — простичко отвърна отчето.

Дженифър остави писалката и се облегна на стола.

— Отче, май че трябва да помолите своя шеф горе на небето да му помогне. Има три неща, които утежняват положението му — първо, той е чернокож, второ, съден е за убийство, и трето, убил е човек пред стотина свидетели. Просто няма въз основа на какво да пледирам в негова полза. Ако другият затворник го е заплашвал, имало е надзиратели, към които е могъл да се обърне за помощ. А той просто се е хвърлил сам да раздава правосъдие. Никъде по света няма да се намерят съдебни заседатели, които да го признаят за невинен.

— И все пак е човешко същество. Защо не поговорите с него?

— Добре, ще поговоря, но не обещавам нищо — въздъхна Дженифър.

— Ясно. Сигурно ще се вдигне голям шум.

И двамата мислеха за едно и също. Ейбрахам Уилсън не беше единственият, който трябваше да бъде спасяван.

Затворът „Синг Синг“ се намираше в градчето Осининг на трийсет мили северно от Манхатън, на източния бряг на река Хъдсън, и гледаше към Тапан Зий и залива Хавърстроу.

Дженифър отиде дотам с автобус. Предварително се беше обадила на заместник-директора и си бе издействала свиждане с Ейбрахам Уилсън, който бе държан в единична килия.

В автобуса за първи път от много време чувстваше, че има някаква цел. Отиваше в „Синг Синг“ на свиждане с евентуален свой клиент, обвинен в убийство. Тъкмо за такива дела бе учила и се бе подготвяла. За първи път от една година знаеше, че е юристка. И все пак не беше точно така. Всъщност не отиваше на свиждане със свой

клиент. Отиваше да каже на един човек, че няма да го защитава в съда. Не можеше да си позволи да се яви на дело, което щеше да привлече вниманието и което тя нямаше шанс да спечели.

Ейбрахам Уилсън трябваше да си намери друг защитник.

От автогарата Дженифър взе раздрънкало такси, което да я закара до затвора, разположен на терен от седемдесет акра близо до реката. Позвъни на портала, часовият ѝ отвори, провери името ѝ в списъка за свижданията и я упъти към кабинета на заместник-директора. Той беше едър широкоплещест мъж със старомодна армейска подстрижка и с белези от младежки пъпки по лицето. Казваше се Хауард Патърсън.

— Ще ви бъда благодарна за всичко, което можете да ми кажете за Ейбрахам Уилсън — започна Дженифър.

— Ако очаквате нещо приятно, дълбоко се лъжете. — Патърсън надзърна в досието на бюрото пред него. — Кажи-речи, целия си живот е прекарал зад решетките. На единайсет години са го хванали да краде коли, на тринайсет е обвинен в нападение, на шестнайсет е арестуван за изнасилване, на осемнайсет става сводник, излежал е присъда за побой на едно от момичетата, закарано по-късно в болница... — Той разлисти документите. — Осъждан е за какво ли не — за въоръжено нападение, за въоръжен грабеж и накрая за убийство.

Изброяването действаше потискащо.

— Има ли някаква вероятност Ейбрахам Уилсън да не е убил Реймънд Торп? — попита Дженифър.

— И таз добра, не го е убил. Сам си призна, а и да беше отричал, нямаше да мине, видели са го сто и двајсет души.

— Мога ли да се срещна с мистър Уилсън?

— Разбира се, но си губите времето — каза Хауард Патърсън и се изправи.

Ейбрахам Уилсън беше най-грозното създание, което Дженифър беше виждала. Беше черен като катран, носът му беше счупен на няколко места, липсваха му предни зъби, по лицето имаше белези от нож, а малките му очички непрекъснато шареха. Беше висок около метър и деветдесет и пет, бе едър като канара. Краката му бяха огромни, беше дюстабанлия и ходеше тромаво. Ако трябваше да го опише с една-единствена дума, Дженифър щеше да го нарече

„страшилище“. Представяше си как ще подейства той на съдебните заседатели.

Ейбрахам Уилсън и Дженифър се срещнаха в охраняваната стая за свиждания, разделени от дебела телена мрежа, на вратата стояха надзирателите. Уилсън току-що бе изведен от единичната килия и примигваше с малките си очички срещу светлината. Ако бе дошла на свиждането с усещането, че вероятно няма да се заеме със случая, сега вече Дженифър беше повече от сигурна. Само седеше срещу него и пак чувстваше омразата, която той излъчва.

Започна разговора с думите:

— Казвам се Дженифър Паркър и съм адвокат. Отец Райън ме помоли да се видя с вас.

Ейбрахам Уилсън се изплю през телената мрежа и опръска със слюнка Дженифър.

— А, онзи проклет благодетел!

„Чудесно начало“, помисли си Дженифър. Реши да не го дразни, като бърше слюнката от лицето си. — Имате ли нужда от нещо, мистър Уилсън?

Уилсън се ухили с беззъбата си уста.

— От мацка, кукло. Ти не искаш ли?

— Няма ли да ми разкажете какво се е случило?

— Хей, ако искаш да чуеш житието ми, трябва да бутнеш мангизи. Ще я продам на кинаджиите. Може и сам да изиграя главната роля.

Гневът, с който го изрече, беше страховит. Дженифър имаше едно-единствено желание — да се махне час по-скоро. Заместник-директорът беше прав. Само си губеше времето.

— Щом вие отказвате да ми помогнете, опасявам се, мистър Уилсън, че не мога да сторя нищо за вас. Обещах на отец Райън, че поне ще дойда да поговоря с вас.

Ейбрахам Уилсън отново й хвърли беззъба усмивка.

— Много гот, сладурче. Я кажи, сигурна ли си, че не искаш да се гушнем?

Дженифър стана. Беше й дошло до гуша.

— Всички ли мразите?

— Слушай, кукло, нека си разменим местата, пък тогава да дрънкаме за омраза.

Дженифър не се помръдна, гледаше грозното черно лице и бавно вникваше в смисъла на думите. После пак седна.

— Ще ми разкажете ли вашата версия за случилото се, Ейбрахам?

Той я гледаше право в очите, без да казва и дума. Дженифър чакаше, наблюдаваше го и се чудеше как би се чувствала на негово място. Колко ли рани имаше по душата на този човек?

Дълго седяха, без да продумват. Най-накрая Уилсън каза:

— Убих го оня кучи син.

— И защо?

Той вдигна рамене безразлично.

— Налетя ми с касапски нож и...

— Не ме баламосвайте. Затворниците не се разхождат току-така с касапски ножове.

Лицето на Ейбрахам се изопна, той процеди:

— Я се разкарай оттук! Не съм те молил да идваш. — И се изправи. — И да не си дошла повече да ме безпокоиш, чу ли! Аз съм зает човек.

Обърна се и отиде при надзирателя. След миг излязоха и двамата. Сега Дженифър поне щеше да каже на отец Райън, че е говорила с Ейбрахам. Повече от това не можеше да направи.

Един надзирател я изпрати до изхода. Тя тръгна през двора; мислеше си за Ейбрахам Уилсън и своята реакция. Той ѝ беше противен и затова тя се държеше, както нямаше право да се държи: осъждаше го. Вече го бе обявила за виновен, а той още не се бе явил пред съда. Може би някой наистина го бе нападнал, не, разбира се, с нож, но с камък или тухла. За миг Дженифър спря нерешително. Инстинктът ѝ подсказваше да се върне в Манхатън и да забрави Ейбрахам Уилсън.

Но тя се обърна и се запъти към кабинета на заместник-директора.

— Тежък случай — каза Хауард Патърсън. — Когато е възможно, ги превъзпитаваме, вместо да ги наказваме, но Ейбрахам Уилсън е покварен до мозъка на костите. Ще го усмири единствено електрическият стол.

„Каква странна логика“, помисли си Дженифър и добави на глас:

— Каза ми, че човекът, който е убил, го е нападнал с касапски нож.

— Възможно е. Отговорът я изненада.

— Как така „Възможно е“? Нима един затворник може да се сдобие с нож, и то с касапски?

Патърсън сви рамене.

— Мис Паркър, в затвора лежат хиляда двеста и четирийсет затворници, а някои от тях са изключително изобретателни. Елате. Ще ви покажа нещо.

Заведе я по дълъг коридор при една заключена стая. От голяма връзка ключове избра един, отключи и запали лампата. Дженифър се озова в малко помещение без мебели, ако не се броят вградените шкафови.

— Тук съхраняваме „кутиите с фокусите“ на затворниците. Той се приближи до голяма кутия и вдигна капака. Дженифър надзърна вътре и не можа да повярва на очите си. Погледна към Хауард Патърсън и каза:

— Искam отново да се срещна с клиента си.

Подготви се за процеса срещу Ейбрахам Уилсън, както не се бе готвила за нищо през живота си. Прекара безкрайни часове в библиотеката, където изчете томове със стенограми от различни наказателни дела, и със своя клиент — мъчеше се да изтръгне от него и най-дребните сведения. А това не беше никак лесно. Още от началото Уилсън се държеше грубо и подигравателно.

— Искаш да ме опознаеш, а? Изгубих девствеността си на десет години. А ти на колко беше?

Дженифър си налагаше да не обръща внимание на омразата и презрението му — чувстваше, че зад тях се крие дълбоко вкоренен страх. И продължаваше да упорства, разпитваше Уилсън за детството, за родителите му, мъчеше се да разбере как е съзрявал. С времето той стана по-бъбрив, бе разпалено любопитството му, прерасло лека-полека в преклонение. Никога дотогава не се бе замислял що за човек е и какво го е направило такъв.

Предизвикателните въпроси на Дженифър събудиха у него спомени, някои само неприятни, други — непоносимо болезнени. Случваше се да го попита за баща му, който го бе скъсвал от бой и Уилсън я гонеше. Тя си тръгваше, но винаги се връщаше.

И преди бе отделяла малко време за личен живот, а сега изобщо нямаше такъв. Когато не беше с Ейбрахам Уилсън, работеше в кантората от тъмно до тъмно, без почивен ден, и изчиташе от кора до кора всичко за предумишлените и непредумишлените убийства. Изучи стотици решения на апелационния съд, кратки изложения на дела, писмени показания, веществени доказателства, молби за преразглеждане на съдебни решения и стенограми. Запозна се с различни казуси, е различни престъпления — предумишлени и извършени при самозащита и временна невменяемост.

Проучи как да иска смекчаване на присъдата при непредумишлено убийство.

Ейбрахам не бе искал да убие човека. Но дали съдебните заседатели щяха да повярват? Особено местните. Жителите на

градчето ненавиждаха затворниците. Дженифър подаде молба делото да се гледа в друг окръг и тя беше удовлетворена. Процесът бе прехвърлен в Манхатън.

Тя имаше да реши нещо важно: дали Ейбрахам Уилсън да дава показания. Беше доста страшен на вид, но ако чуе неговата версия за случилото се, сигурно щяха да са по-снизходителни. Проблемът беше, че ако Уилсън застанеше на подсъдимата скамейка, прокурорът щеше да се възползва и да разкрие неговия произход и минали престъпления, включително и предишното убийство, което бе извършил.

Дженифър се питаше кого ли от помощниците си щеше да назначи Ди Силва за прокурор. Имаше няколко много кадърни, които се бяха специализирали по процесите за убийство, и тя се запозна със стила, в който отправяха обвинението.

Прекара доста време в затвора „Синг Синг“, огледа местопрестъплението — в двора за разходки, разговаря с надзирателите и Ейбрахам и разпита десетки затворници, присъствали на убийството.

— Реймънд Торп е нападнал Ейбрахам Уилсън с нож. С голям касапски нож. Сигурно сте го видели? — питаше без заобикалки Дженифър.

— Аз ли? Не съм виждал никакъв нож.

— Сто на сто сте го видели. Разиграло се е пред очите ви.

— Нищо не съм видял.

Никой не искаше да се забърква.

От време на време Дженифър си позволяваше да се нахрани като хората, но най-често си купуваше сандвич от кафенето в съда. Бе започнала да отслабва, виеше й се свят.

Кен Бейли се тревожеше за нея. Веднъж я заведе във „Форлини“ точно срещу съда и й поръча обилен обяд.

— Да не искаш да се самоубиваш? — попита я той.

— Разбира се, че не.

— А напоследък поглеждала ли си се в огледалото?

— Честно казано, не. Кен се взря в лицето й.

— Ако имаш капчица здрав разум, ще се откажеш от това дело.

— Защо?

— Защото се превръщаш в лесна плячка. Дочувам едно-друго. Журналистите само това и чакат да те вземат пак на мушка.

— Аз съм адвокат — упорстваше Дженифър. — Ейбрахам Уилсън има право да бъде съден според законите. И аз ще се помъча това да стане. — Забеляза тревога върху лицето на Кен. — Не се безпокой. Делото няма да вдигне чак толкова шум.

— И таз добра, немало да вдигне шум. А знаеш ли кой ще е прокурор?

— Не.

— Робърт Ди Силва.

Дженифър влезе в Съдебната палата през входа от Ленард Стрийт и си проби път сред тълпата във фоайето. Мина покрай униформените полицаи, детективите, преоблечени като хипари, юристите, които още отдалеч биеха на очи с дипломатическите си куфарчета и покрай гишето за информация, където винаги нямаше никой, и се упъти към асансьора. Качи се на шестия етаж. Отиваше при окръжния прокурор. Беше минала близо година от последната им среща и тя не изпитваше особено желание да се среща с Робърт Ди Силва. Отиваше да го уведоми, че се отказва от защитата на Ейбрахам Уилсън.

Не спа три нощи, докато вземе това решение. Стигна до него, защото смяташе, че интересите на клиента ѝ стоят над всичко. Делото Уилсън не беше толкова важно, че Ди Силва да се заеме лично с него. Следователно бе проявил интерес към него единствено заради Дженифър. Искаше да ѝ отмъсти, да ѝ даде урок. Така че тя нямаше друг избор, освен да се откаже от защитата на Уилсън. Не можеше да позволи да го екзекутират заради някогашните ѝ грешки. Ако не участваше в делото, Робърт Ди Силва сигурно щеше да бъде по-снизходителен към Уилсън. Сега отиваше да спаси живота на своя довереник.

Щом излезе на шестия етаж и се отправи към познатата врата с табелка „Окръжен прокурор на Ню Йорк“, отново изживя миналото. На бюро седеше същата секретарка.

— Казвам се Дженифър Паркър. Имам уговорена среща с...

— Влезте — каза секретарката. — Прокурорът ви очаква. Робърт Ди Силва стоеше зад бюрото, дъвчеше мокра пура и напътстваше двама свои помощници. Когато Дженифър влезе, той млъкна.

— Обзалагах се, че няма да дойдете.

— Ето ме, тук съм.

— Мислех си, че ще си подвиете опашката и ще си плюете на петите. Какво искате?

Срещу бюрото му имаше два стола, но той не я покани да седне.

— Дойдох да поговорим за моя клиент Ейбрахам Уилсън. Робърт Ди Силва седна, облегна се и се престори, че мисли.

— Ейбрахам Уилсън ли... а, да. Това е онзи негър убиец, дето преби до смърт един затворник. Защитата му не би трябвало да ви затрудни. — Той погледна двамата си помощници и те напуснаха кабинета. — Слушам ви.

— Дошла съм, защото имам възражения срещу обвинението.

Робърт Ди Силва изглежда уж изненадано.

— Значи мислите да се спазарим? Учудвате ме. Мислех см, че с вашия голям юридически талант няма да е трудно да измъкнете клиента си сух от водата.

— Мистър Ди Силва, знаей, че на пръв поглед делото изглежда предрешено — започна Дженифър, — но има смекчаващи вината обстоятелства. Ейбрахам Уилсън е бил...

Прокурорът Ди Силва я прекъсна.

— Ще се изразя с юридически термини, та да ви стане ясно. Можете да вземете тези смекчаващи вината обстоятелства и да си ги заврете в... — Той скочи и когато заговори отново, гласът му трепереше от яд.

— Само това оставаше! Да се пазаря с вас! Та вие ми почернихте живота. Има труп и вашето приятелче ще плати с живота си. Ясно ли ви е? Взел съм случая присърце и ще се постарая подсъдимият да иде на електрическия стол.

— Дойдох, за да се откажа от делото. Така бихте могли да го съдите за непредумишлено убийство. Уилсън и бездруго е осъден до живот. Защо да не...

— Дума да не става! Ясно като бял ден е, че е извършил убийство!

Дженифър се помъчи да сдържи гнева си.

— Мислех, че съдебните заседатели са тези, които решават. Робърт Ди Силва й се усмихна, но в тази усмивка нямаше нищо весело.

— Нямате представа колко мило е да довтаса спец като вас и да седне да ми тълкува закона.

— Защо не забравите личните ни отношения? Аз...

— Докато съм жив, това няма да го бъде. Пратете от мен много поздрави на приятелчето си Майкъл Морети.

След половин час Дженифър пиеше кафе с Кен Бейли.

— В чудо съм се видяла — призна си тя. — Мислех, че ако се откажа от делото, Ейбрахам Уилсън има по-големи шансове. Но Ди Силва не иска и да чуе. Преследва не Уилсън, а мен.

Кен Бейли замислено я погледна.

— Може би се опитва да ти изкара ангелите. И ти да си глътнеш езика и да избягаш.

— Та аз вече съм си глътнала езика. — Дженифър отпи от кафето. Загорча й. — Тежък случай. Да можеше да видиш отнякъде Ейбрахам Уилсън. Достатъчно е съдебните заседатели да го погледнат и тутакси ще го осъдят.

— Кога е делото?

— След месец.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Ъ-хъ. Уреди сделката с Ди Силва.

— Мислиш ли, че има дори минимален шанс да издействаш Уилсън да бъде оправдан?

— Ако бъдем песимисти, това е първото ми дело, ще имам насреща си най-обиграния прокурор в страната, който на всичкото отгоре ми има зъб, а довереникът ми е негър убиец, извършил второ убийство пред сто и двама свидетели.

— Да ти настръхне косата. А сега да чуем гледната точка на оптимиста.

— Може днес следобед да ме бутне камион.

Оставаха само три седмици до процеса. Дженифър издейства Ейбрахам Уилсън да бъде прехвърлен в затвора на Райкърс Айланд. Пратиха го в мъжкия затвор, най-стария и най-големия на острова. Деветдесет и пет на сто от съкилийниците му очакваха да бъдат съдени за тежки криминални престъпления: убийства, палежи, изнасилвания, въоръжен грабеж и хомосексуализъм.

На острова не пускаха частни коли, затова Дженифър се качи на малък служебен автобус, който я закара до сивата тухлена, сграда на пропуска. Там показва документите си за самоличност. В зелената будка от лявата страна имаше двама въоръжени надзиратели, а малко по-нататък — портал, където спираха всички без разрешително. От пропуска откараха Дженифър по Хейзън Стрийт, уличка, прекосяваща територията на затвора, до централната сграда „Ана М. Крос“. Там, в помещение, разделено на осем кабинки за срещите между адвокатите и клиентите им, доведоха на свиждане Ейбрахам Уилсън.

Докато вървеше по дългия коридор към помещението, Дженифър си мислеше: „Сигурно така изглежда чакалнята на ада.“ Цареше невероятна какофония. Затворът беше иззидан от тухли, стомана и камък. Стоманените врати непрекъснато се отваряха и затваряха с гръм и трясък. Във всяко крило имаше над сто затворника, които непрекъснато говореха и крещяха, двата телевизора бяха пуснати на различни канали, а по радиоточките гърмеше кънтри музика. Към сградата бяха прикрепени триста надзиратели, които се надвикваха с гюрултията в килиите.

Един надзирател бе казал на Дженифър:

— Затворниците са най-възпитаните хора на света. Ако случайно някой затворник блъсне друг, тутакси му се извинява. Имат си толкова грижи, че и най-дребното нещо...

Дженифър седна срещу Ейбрахам Уилсън и си каза: „Животът на този човек е в мои ръце. Ако умре, то ще е, защото не съм се справила.“

Вгледа се в очите му и прочете в тях отчаяние.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща тя.

Три дни преди процеса научи, че председател на съда ще бъде многоуважавания Лорън Уолдман, същият, който бе председателствал в делото срещу Майкъл Морети и се бе помъчил да лиши Дженифър от правото да работи в съда.

В понеделник сутрин в края на септември 1970 година, деня, когато започваше процесът срещу Ейбрахам Уилсън, Дженифър се събуди в четири часа, изморена и сънена. Беше спала лошо, цяла нощ бе сънувала процеса. В един от сънищата Робърт Ди Силва я бе пратил на мястото на свидетелите и я бе разпитвал за Майкъл Морети. Щом Дженифър се опита да отговори на въпросите, съдебните заседатели я прекъсваха и напевно повтаряха: „Лъжкия! Лъжкия! Лъжкия!“

Сънищата бяха различни и все пак си приличаха. В последния завързваха Уилсън за електрическия стол. Когато Дженифър се наведе към него, за да го утеши, той се изплю в лицето ѝ. Тя се събуди разтреперана и вече не можа да заспи. До сутринта седя на един стол — наблюдаваше как изгрява слънцето. Беше толкова притеснена, че не хапна и залък. Жалко, че не се бе наспала. Не биваше да е толкова напрегната. Искаше ѝ се този ден вече да е свършил.

Докато се къпеше и се обличаше, я налегнаха лоши предчувствия. Прииска ѝ се да се облече в черно, но накрая се спря на зелена рокля, която бе купила на една разпродажба.

В осем и половина вече бе в Съдебната палата, за да поеме защитата на довереника, обвинен в убийство. Пред входа се тълпяха хора и в първия момент Дженифър ся помисли, че е станала злополука. Видя няколко телевизионни камери, микрофони и преди да осъзнае какво става, бе заобиколена от репортери.

— Мис Паркър, нали това е първото ви появяване в съда, откакто провалихте процеса срещу Майкъл Морети? — попита един от журналистите.

Кен Бейли я беше предупредил. В центъра на вниманието беше тя, а не нейният клиент. Репортерите не присъстваха на процеса като обективни наблюдатели. Те се бяха скупчили като лешояди, готови да я разкъсат.

Млада жена с дънки тикна микрофон в лицето на Дженифър.

— Истина ли е, че прокурорът Ди Силва иска да ви види сметката?

— Въздържам се от коментар.

Дженифър си запробива с мъка път към входа на сградата.

— Снощи прокурорът заяви, че не бива да ви допускат да работите в съдилищата на Ню Йорк. Какво ще кажете?

— Въздържам се от коментар. — Тя почти беше стигнала до входа.

— Миналата година съдията Уолдман се опита да ви лиши от адвокатски права. Смятате ли и вие да поискате оставката му?

Дженифър влезе в Съдебната палата.

Делото щеше да се гледа в зала 37. Коридорът отпред беше задръстен с хора, които се мъчеха да проникнат в помещението, но то вече беше пълно. Не се чуваше нищо, всички бяха превъзбудени. Имаше допълнителни пейки специално за репортерите. „Ди Силва се е погрижил“, помисли си Дженифър.

Ейбрахам Уилсън седеше на подсъдимата скамейка; стърчеше с цяла глава над останалите като злокобна грамада. Беше в тъмносин омалаял костюм, с бяла риза и синя връзка, които му беше купила Дженифър. Но те не оправяха положително. Дори и с тях той приличаше на гнусен убиец. „Със същия успех можеше да се появи и със затворническите дрехи“, помисли си обезкуражена Дженифър.

Уилсън оглеждаше предизвикателно и злобно залата. Дженифър вече го познаваше достатъчно добре да знае, че с бабаитлъка той прикрива своята уплаха. Ала всички, включително съдията и съдебните заседатели, щяха да видят само враждебността и омразата му. Този огромен мъжага си беше същинско страшилище. Те щяха да го възприемат като човек, който ги застрашава и трябва да бъде унищожен.

Нищо у Ейбрахам Уилсън не будеше съчувствие — човек запомняше само грозното, обезобразено от белезите лице със счупения нос и беззъбата уста, огромното туловище, от което те побиваха тръпки.

Дженифър отиде на мястото на защитата и седна на стола до Ейбрахам Уилсън.

— Добро утро, Ейбрахам.

— Вече мислех, че няма да дойдеш — каза той и я погледна.

Тя си спомни съня. Взря се в малките му присвити очи.

— Знаеше, че ще дойда.

Той сви безразлично рамене.

— Все тая. Ще ми видят сметката и туйто. Ще ме осъдят за убийство, а после ще прокарат и закон, за да ме натикат в нагорещена оливия. Това не е никакъв процес. Това си е театро. Носиш ли си пуканки?

Хората около мястото на прокурора се раздвижиха, Дженифър вдигна поглед и видя Ди Силва, който се разполагаше, наобиколен от цял взвод помощници. Той погледна Дженифър и се усмихна. Обземаше я все по-голяма паника.

— Станете — рече съдебният пристав, когато на вратата на служебния гардероб се появи съдията Лорънс Уолдман.

— Внимание, внимание! Всички в съдебна зала 37 да се приближат, да имат търпение и ще бъдат изслушани. Влиза председателят на съда, многоуважаемият Лорънс Уолдман.

Единственият, който отказа да стане, беше Ейбрахам Уилсън. Дженифър му прошепна с половин уста:

— Изправи се!

— А, само това оставаше! Нека дойдат и насила ме накарат да стана.

Дженифър хвана огромната му лапа.

— Ставай, Ейбрахам! Ще ги победим.

Той я изгледа, сетне бавно се изправи и се извиси над нея.

Съдията Уолдман зае мястото си. Зяпачите отново насядаха. Приставът подаде на Уолдман съдебния регистър.

— Започва процесът срещу Ейбрахам Уилсън, обвинен в убийството на Реймънд Торп.

Дженифър щеше да подбере само чернокожи заседатели, стига подсъдим да не бе Ейбрахам Уилсън. Той не беше един от тях, а беше изпаднал тип и убиец, „позор“ за расата. Те сигурно щяха да го осъдят по-бързо и от белите. Единственото, което Дженифър можеше да направи, бе да се опита най-тесногърдите фанатици да не бъдат включени в състава на заседателите. Но те не разправяха под път и над път, че са тесногърди. Щяха да прикриват предразсъдъците си и да дебнат момента, когато ще си отмъстят.

Късно следобед на втория ден тя вече беше изчерпала правото си на десет отвода. Чувстваше, че задава въпросите си към съдебните заседатели тромаво и непохватно, докато Ди Силва говореше гладко и сладкодумно. Вещо ги предразполагаше, печелеше доверието им, превръщаше ги в свои приятели.

„И аз съм една, да забравя какъв ненадминат актьор е Ди Силва“, чудеше се Дженифър на наивността си.

Ди Силва не се възползва от правото си да прави отвод на съдебните заседатели, изчака първо да го стори Дженифър и тя не проумяваше защо. Когато го разбра, беше твърде късно. Ди Силва я бе надхитрил. В евентуалния окончателен състав имаше един частен детектив, един управител на банка и майката на един лекар, и тримата привърженици на установения ред, а Дженифър вече бе безсилна да възрази срещу тях. Прокурорът я беше ударил в гръб.

Робърт Ди Силва се изправи и заговори:

— Ако тук присъстващите и вие, дами и господа съдебни заседатели, нямате нищо против — той се обърна към тях и им се усмихна мило, — бих искал най-напред да ви благодаря, че отделихте от своето ценно време, за да участвате в този процес. Зная с колко неудобства е свързано това. Имате си работа, семейства, за които да се грижите.

„Говори като един от тях, сякаш е тринайсетиет съдебен заседател“, помисли си Дженифър.

— Обещавам ви, че ще ви отнема възможно най-малко време. Всъщност делото е много просто. Ето го Ейбрахам Уилсън, обвинен в убийството на Реймънд Торп, негов съкилийник от затвора „Синг Синг“. Няма никакво съмнение, че го е убил. Направил е самопризнания, а адвокатката му ще твърди, че го е сторил при самозащита.

Прокурорът извърна очи към огромната фигура на Ейбрахам Уилсън, съдебните заседатели също погледнаха машинално натам. Дженифър прочете върху лицата им тяхната реакция. Помъчи се да се съсредоточи върху речта на прокурора Ди Силва.

— Преди няколко години дванайсет граждани като вас решиха Ейбрахам Уилсън да отиде в затвора. Някои правни норми не ми позволяват да обсъждам надълго престъплението, което той е извършил тогава. Но мога да ви кажа със сигурност, че онези съдебни

заседатели искрено са вярвали — ще пратят Ейбрахам Уилсън в затвора и там той няма да извърши други престъпления. За жалост са грешали. Дори в затвора Ейбрахам Уилсън успя да нанесе удар, да убие, да засити своята кръвожадност. Сега знаем със сигурност, че има само един начин да възпрем Ейбрахам Уилсън да извърши нови убийства. Като го екзекутираме. Естествено това няма да върне живота на Реймънд Торп, но поне ще спасим други хора, които биха могли да станат жертва на обвиняемия. — Ди Силва обходи един по един съдебните заседатели и се вгледа в очите им. — Вече ви казах, че делото няма да ви отнеме много време. А сега ще ви обясня защо го заявих. Обвиняемият, Ейбрахам Уилсън, който седи пред вас, хладнокръвно е убил човек. Направил е самопризнания. Но дори и да не си беше признал, разполагаме със свидетели, които са го видели да извършва хладнокръвно убийството. Всъщност очевидците са над сто. Нека си изясним термина „хладнокръвно“. Каквито и да са подбудите за едно убийство, то ме отвращава, както, убеден съм, отвращава и вас. Но понякога убийствата се извършват по причини, които поне са разбираеми. Представете си, че някой заплашва с оръжие човек, когото обичате, детето ви, съпруга или съпругата ви. Ако имате подръка пистолет, може и да натиснете спусъка, за да спасите живота на любимото същество. Ние с вас може да не оправдаем подобно действие, но поне ще го разберем. Или да вземем друг пример. Вие спите и изведнъж посред нощ се събуждате, защото някой заплашва живота ви. Имате възможността да го убие и го правите — мисля, че всички ще сме наясно какво се е случило. И това няма да ни превърне в отчаяни престъпници и зли хора, нали — Гласът на Ди Силва стана по-суров. — Ала хладнокръвното убийство е нещо съвсем различно. Да отнемеш живота на друго човешко същество, без да имаш оправданието, че си се ръководил от някакви чувства или страсти, да го убиеш за пари, за наркотици или просто от любов към убийствата...

Той съзнателно влияеше на съдебните заседатели, но без да прекалява, така че делото да не бъде прекратено или анулирано заради нарушаване на законния ред.

Дженифър наблюдаваше лицата на заседателите. Нямахме никакво съмнение, че Ди Силва ги е спечелил на своя страна. Те бяха съгласни с всяка негова дума. Клатеха глави, кимаха и се въсеха. Само дето не му ръкопляскаха. Той беше диригентът, а заседателите —

оркестърът. Никога досега Дженифър не беше виждала подобно нещо. Всеки път, когато окръжният прокурор споменаваше името на Ейбрахам Уилсън, а той не пропускаше да го направи в почти всяко изречение, заседателите обръщаха очи към обвиняемия. Дженифър бе предупредила Уилсън да не ги гледа. Беше се опитала да му втълпи да зяпа където си иска из съдебната зала, но не и към ложата на съдебните заседатели, защото предизвикателството, което излъчваше, беше просто вбесяващо. За неин ужас в този момент той се бе вторачил точно в заседателите донемайкъде предизвикателно.

— Ейбрахам — тихо промълви Дженифър.

Негърът не се помръдна. Окръжният прокурор привършваше встъпителната си реч.

— В Библията е казано: „Око за око, зъб за зъб.“ Но това е отмъщение. Аз не призовавам към отмъщение. Аз настоявам за справедливост. Справедливост за клетника, когото Ейбрахам Уилсън така хладнокръвно, подчертавам, хладнокръвно уби. Благодаря за вниманието.

Ди Силва седна на мястото си.

Дженифър се изправи и се обърна към заседателите — усещаше колко са припрени и враждебно настроени. Беше чувала, че адвокатите можели да четат мислите на заседателите, и го бе сметнала за небивалица. Сега обаче се убеждаваше, че е така. Бе повече от ясно какво ще решат — вече бяха отсъдили, че нейният довереник е виновен, и нервничеха, задето Дженифър им губи времето, бави ги в съда, когато те могат да си свършат по-важни неща, както беше изтъкнал и техният приятел окръжният прокурор. Дженифър и Ейбрахам Уилсън им бяха врагове. Тя пое дълбоко дъх и започна:

— Ваша милост, дами и господа съдебни заседатели, причината да имаме съдилища, причината да бъдем днес тук е, че законът със своята мъдрост постановява: във всяко дело има две страни. Но от нападките на окръжния прокурор срещу моя довереник, от обвиненията, че е виновен, които той отправи още преди вие, съдебните заседатели, да сте се произнесли, излиза, че не е точно така.

Дженифър огледа лицата на заседателите, за да открие върху тях поне малко съчувствие или подкрепа. Не забеляза и следа от тях. Наложих си да продължи.

— Окръжният прокурор Ди Силва многократно повтори:

„Ейбрахам Уилсън е виновен.“ Това е лъжа. Съдията Уолдман ще ви каже, никой не е виновен, докато съдията или съдебните заседатели не го признаят за виновен. Нали точно за това сме се събрали тук. Ейбрахам Уилсън е обвинен в убийството на свой съкилийник от затвора „Синг Синг“. Но той не го е убил нито за пари, нито за наркотици. Убил го е, за да си спаси кожата. Спомнете си умело подобрите примери, които окръжният прокурор ви даде, за да обясни разликата между хладнокръвното и непредумишленото убийство, което човек извършва под влияние на чувствата, за да защити някого, когото обича, или себе си. Ейбрахам Уилсън е извършил убийство при самоотбрана и искам да ви кажа, че при подобни обстоятелства всеки от нас ще стори същото. Съгласна съм с окръжния прокурор в едно: всеки има право да се самоотбранява. Ако Ейбрахам Уилсън не го беше направил, сега щеше да е мъртъв. — В гласа на Дженифър кънтеше искреност. Тя бе толкова убедена в правотата си, че забрави своите притеснения. — Помнете едно: според законите на щата прокурорът трябва да докаже, че убийството не е извършено при самозащита. А преди края на процеса ще приведа неоспорими доказателства, че Реймънд Торп е бил убит, за да не убие моя довереник. Благодаря за вниманието.

Един по един започнаха да излизат свидетелите на обвинението. Робърт Ди Силва бе обмислил всичко. Сред свидетелите, описали покойния Реймънд Торп, имаше един свещеник, надзиратели, негови съкилийници. Всички те под клетва заявиха, че Торп е бил кротък човек с висок морал.

И всеки път, щом приключеше с въпросите си към свидетеля, окръжният прокурор любезно се обръщаше към Дженифър:

— Можете да разпитате свидетеля.

И всеки път Дженифър отговаряше:

— Нямам въпроси към свидетеля.

Знаеше, че няма смисъл да се опитва да изобличава подобни свидетели. След показанията им човек оставаше с впечатлението, че Реймънд Торп просто задължително трябва да бъде обявен за светец. Надзирателите, старателно обработени от Робърт Ди Силва, го описаха като примерен затворник, който е правил само добрини в „Синг Синг“ и винаги е бил готов да помогне на ближния си. Фактът, че е бил съден

за банкови обири и изнасилване, само малко помрачаваше безукорния му образ.

Описанието на физиката на Реймънд Торп нанесе още един съкрушителен удар на защитата на Дженифър, и без това доста неубедителна. Покойният бил висок едва метър и седемдесет. Робърт Ди Силва го повтаряше като курдисан, да не би съдебните заседатели да го забравят. Пресъздаде злокобната сцена в двора на затвора, където Ейбрахам Уилсън връхлетял на дребния човечец и му разбил главата в бетонената стена, след което той починал на място. Докато прокурорът описваше този ужас, очите на съдебните заседатели бяха приковани върху огромната фигура на обвиняемия, който стърчеше над всички наоколо.

Ди Силва натърти:

— Вероятно никога няма да узнаем защо Ейбрахам Уилсън е нападнал този безобиден, беззащитен човек...

Сърцето на Дженифър се разтуптя. Прокурорът току-що бе изрекъл нещо, даващо ѝ шанса, който толкова чакаше.

— Никога няма да узнаем защо така яростно го е нападнал, но знаем със сигурност поне едно — не го е сторил, понеже убитият е застрашавал живота му. И таз добра, при самозащита! — Ди Силва се обърна към съдията Уолдман. — Ваша милост, бихте ли накарали обвиняемия да стане?

Съдията Уолдман погледна Дженифър.

— Защитата на обвиняемия има ли възражения?

Тя си представяше какво ще последва, но нейното възражение само щеше да утежни нещата.

— Нямам, ваша милост.

— Обвиняемият да стане — каза съдията.

Ейбрахам Уилсън продължи да седи с предизвикателен израз. Но после бавно се изправи и щръкна над другите със своя близо двуметров ръст.

— В залата има един съдебен пристав, мистър Галин, той е висок метър и седемдесет, точно колкото и убития Реймънд Торп. Мистър Галин, бъдете така любезен, отидете при обвиняемия и застанете до него.

Приставът го стори. Контрастът между двамата просто биеше на очи. Дженифър съзнаваше, че отново са я надхитрили, но бе безсилна

да направи каквото и да било. Впечатлението от видяното не можеше да се заличи. Окръжният прокурор гледа известно време двамата мъже и после почти шепнешком се обърна към съдебните заседатели:

— За каква самозащита може да става дума?

И в най-ужасните й кошмари процесът не се бе развивал толкова зле. Дженифър усещаше, че съдебните заседатели искат да приключат час по-скоро и да издадат обвинителна присъда.

В залата беше и Кен Бейли, през почивката тя размени няколко думи с него.

— Делото не е лесно — рече й той състрадателно. — Клиентът ти е един, не ти трябва Кинг Конг. Само като го гледаш, ти настръхва косата.

— Какво е виновен, че се е родил такъв!

— Нали помниш да си е стоял вкъщи! Как мелете с твоя многоуважаем окръжен прокурор?

Дженифър му се усмихна тъжно.

— Тази сутрин Ди Силва ми прати бележка. Смятал да ме откаже от адвокатството.

След като се изнизаха всички свидетели на обвинението, та стана и каза:

— Нека чуем свидетеля Хауард Патърсън.

Заместник-директорът на затвора „Синг Синг“ се изправи без желание и под погледите на всички отиде на мястото за свидетелите. Робърт Ди Силва го наблюдаваше, докато той полагаше клетвата. Мислите му препускаха бясно, прокурорът прехвърляше наум всички варианти. Знаеше, че е спечелил делото. Беше подготвил дори победната си реч.

Дженифър се обърна към свидетеля.

— Представете се на съдебните заседатели, мистър Патърсън. Окръжният прокурор скочи на крака.

— Защо да пилеем време! Нека приемем, че мистър Патърсън е заместник-директор в затвора „Синг Синг“.

— Благодаря. Смятам за нужно да уведомя съдебните заседатели, че днес мистър Патърсън не е дошъл да свидетелства по свое желание.

Отказахте да дадете показания в полза на моя клиент, нали, мистър Патърсън?

— Да.

— Обяснете на съда защо се наложи да ви връчим призовка.

— На драго сърце. Целият ми живот мина сред хора като Ейбрахам Уилсън. Те са родени да забъркват каши.

Както седеше, Робърт Ди Сива се бе навел и се усмихваше самодоволно, вторачен в съдебните заседатели. Прошепна на своя помощник:

— Виж я как сама се пъха в капана. Дженифър продължи:

— Мистър Патърсън, днес не съдят Ейбрахам Уилсън за това, че забърква каши. Днес се решава съдбата му. Нима не искате да помогнете на своя ближен, несправедливо обвинен в убийство?

— Ако наистина е обвинен несправедливо, ще му помогна.

Натърти на думата „несправедливо“ и заседателите го погледнаха многозначително.

— И преди този случай в затвора са ставали убийства, нали?

— Когато стотици буйни мъже бъдат държани под ключ в несвойствена за тях среда, те неминуемо трупат в себе си огромна враждебност и има...

— Отговорете ставали ли са убийства или не.

— Да. Ставали са.

— Различни ли са били подбудите за убийствата, на които сте били свидетел?

— Ами предполагам, че да. Понякога...

— Отговорете с „да“ или „не“.

— Да.

— Самозащитата била ли е причина за някое от тези убийства?

— Ами, понякога... — започна той, но щом вида израза на Дженифър, отсече: — Да.

— И така, като се основават на богатия си опит, възможно ли е Ейбрахам Уилсън да е убил Реймънд Торп, за да защити живота си?

— Не мисля, че...

— Попитах дали е възможно. Да или не?

— Малко вероятно е — инатеше се Патърсън.

Дженифър се обърна към съдията Уолдман...

— Ваша милост, помолете свидетеля да отговори на въпроса. Съдията Уолдман погледна надолу към Патърсън.

— Моля свидетелят да отговори.

— Да.

Но това, че с цялото си държание той отговаряше с „не“, не убягна на съдебните заседатели.

— С разрешение на уважаемия съд — продължи Дженифър — ще представя като веществено доказателство някои материали, взети по законен път от свидетеля.

Окръжният прокурор отново се изправи.

— Какви материали?

— Веществени доказателства в подкрепа на нашата теза за самозащита.

— Възразявам, ваша милост.

— На какво? — попита Дженифър. — Още не сте виделя материалите.

Съдията Уолдман отсече:

— Съдът ще се изкаже, след като види доказателствата. Става дума за човешки живот. Обвиняемият има право да представи всички доказателства, които могат да бъдат от значение.

— Благодаря ви, ваша милост. — Дженифър се обърна към Патърсън и го попита: — Носите ли ги?

Патърсън кимна и изрече през зъби:

— Да. Но го правя против волята си.

— Вече е ясно на всички, мистър Патърсън. Можем ли да ги видим?

Патърсън погледна към залата, където седеше мъж с униформа на надзирател, и му кимна. Надзирателят стана и се приближи със сандъче в ръце.

Дженифър го пое.

— Защитата на обвиняемия държи тези материали да бъдат отразени в протокола като веществено доказателство №1.

— Какво е това? — попита окръжният прокурор Ди Силва.

— Наричат го „кутията с фокусите“.

От публиката се чу хихикане.

Съдията Уолдман погледна Дженифър и бавно попита:

— Казахте „кутия с фокуси“. А какво има в нея, мис Паркър?

— Оръжия. Оръжия, измайсторени от затворниците в „Синг Синг“ за...

— Възразявам! — ревна окръжният прокурор и скочи на крака. С бързи стъпки се отправи към мястото на съдебните заседатели. — Трябва да сме снизходителни към неопитността на колежката, но ако иска да адвокатства в наказателни дела, няма да е зле да се запознае с основните правила за представяне на веществени доказателства. Няма никаква връзка между тази така наречена „кутия с фокуси“ и делото, което се гледа днес.

— Кутията доказва...

— Не доказва абсолютно нищо — отсече с леден тон прокурорът. Обърна се към съдията Уолдман. — Като обществен обвинител възразявам срещу представянето на това веществено доказателство, то е несъстоятелно и маловажно.

— Възражението се приема.

Дженифър стоеше като попарена — цялата ѝ защита рухваше. Всичко беше против нея — и съдията, и съдебните заседатели, и Ди Силва, и уликите... Клиентът ѝ щеше да бъде изпратен на електрическия стол, освен ако... Дженифър пое дълбоко въздух.

— Ваша милост, вещественото доказателство е жизненоважно за защитата.

Съдията Уолдман я прекъсна.

— Мис Паркър, съдът няма нито времето, нито намерението да ви учи на правораздаване, но окръжният прокурор е напълно прав. Преди да влезете в съдебната зала, трябваше да се запознаете с основните правила за представяне на доказателства. Първото правило гласи, че не може да се представя доказателство, което не е било правилно подготвено. В протоколите не се споменава дали покойният е бил въоръжен. Следователно, въпросът за тези оръжия е неуместен. Предложението ви не се приема.

Дженифър пламна цялата.

— Извинете, но не смятам, че то е неуместно.

— Приключихме с този въпрос. Можете да подадете възражение.

— Не искам да подавам възражение. Вие лишавате клиента ми от права.

— Мис Паркър, ако продължавате, ще го сметна за неуважение на съда.

— Ваша работа — каза тя. — Но не сте прав, че не е извършена необходимата подготовка за представяне на доказателството. Окръжният прокурор добре е подготвил почвата.

— Какво? Аз изобщо... — намеси се Ди Силва.

Дженифър се обърна към стенографката.

— Бихте ли прочели речта на мистър Ди Силва там, където са думите: „Никога няма да узнаем защо Ейбрахам Уилсън така яростно го е нападнал...“?

Окръжният прокурор погледна съдията Уолдман.

— Нима ще позволите?...

Съдията вдигна ръка.

— Не е нужно да обяснявате на съда законите, мис Паркър. Щом процесът приключи, ще ви подведа под отговорност за неуважение на съда. Но тъй като се касае за углавно престъпление, ще ви изслушам. — После се обърна към стенографката: — Прочетете пасажа.

Тя прелисти няколко страници и поде:

— Вероятно ние никога няма да узнаем какво е накарало Ейбрахам Уилсън да нападне този безобиден, беззащитен човек...

— Достатъчно, благодаря ви — прекъсна я Дженифър. Погледна Ди Силва и бавно рече: — Тези думи са ваши, мистър Ди Силва. „Вероятно ние никога няма да узнаем какво е накарало Ейбрахам Уилсън да нападне този безобиден, беззащитен човек...“ — Сетне се извърна към съдията Уолдман. — Ключовата дума е „беззащитен“. Тъй като прокурорът заяви на заседателите, че жертвата е била беззащитна, ние сме в правото си да се опитаме да докажем, че жертвата може и да не е била беззащитна, че може да е носела оръжие.

Възцари се тишина. След доста време съдията Уолдман се обърна към Робърт Ди Силва.

— Доводът на мис Паркър е основателен. Вие наистина й оставихте вратичка.

Робърт Ди Силва гледаше невярващо съдията.

— Но аз само...

— Съдът разрешава доказателството да бъде вписано като „Веществено доказателство номер 1“.

Дженифър въздъхна от облекчение. Взе сандъчето, поддържа го и се обърна към заседателите.

— Дами и господа, в заключителната си реч прокурорът ще ви каже, че онова, което ще видите в сандъчето, не е улика. И ще бъде напълно прав. Ще ви заяви, че няма връзка между тези оръжия и починалия. Отново ще бъде прав. Причината да представям това доказателство е съвсем друга. Вече дни наред слушате как безмилостният необуздан обвиняем, висок близо два метра, ни в клин, ни в ръкав е нападнал дребничкия Реймънд Торп с ръст метър и седемдесет. Прокурорът ви представи нещата там, сякаш един садист и марижия е видял сметката на своя съкилийник без причина. Но нима ще отречете, че всяко действие си има подбуди — алчност, омраза, похотливост, нещо друго. Убедена съм и затова залагам на карта живота на своя клиент: за това убийство си има подбуди. А както изтъкна и окръжният прокурор, единствената подбуда, която оправдава убийството, е самозащитата. Чухте Хауард Патърсън — той потвърди, в затвора са ставали и други убийства, че затворниците майсторят оръжия. А това иде да подсказва: напълно възможно е Реймънд Торп да е бил въоръжен, именно той да е нападнал обвиняемия, а обвиняемият, за да защити живота си, е бил принуден да го убие — при самозащита. Ако прецените, че Ейбрахам Уилсън е убил безмилостно, без каквато и да е причина Реймънд Торп, вие ще потвърдите обвинението в убийство. Но след като видите това доказателство и у вас се породил съмнение, ваш дълг е да го оправдаете. — Сандъчето вече й тежеше. — Когато за първи път надникнах в сандъчето, направо не повярвах на очите си. Може би и на вас ще ви е трудно да повярвате, но не забравяйте, че то бе донесено тук против волята на заместник-директора на затвора „Синг Синг“. Сега, дами и господа, ще видите сбирка от конфискувани оръжия, тайно изработени от затворниците там.

Докато вървеше към съдебните заседатели, Дженифър се препъна и загуби равновесие. Сандъчето падна, капакът се отвори и нещата вътре се пръснаха по пода на заседателната зала. Всички ахнаха. Заседателите станаха, за да виждат по-добре. Гледаха смаяни страховитата колекция от оръжия, разпиляна по земята. Наброяваха, кажи-речи, стотина, бяха с най-различни форми и големина: саморъчно изработени сатъри и касапски ножове, ками и ужасяващи ножици с остри върхове, сачмени пистолети, голяма зловеща брадва. Не

липсваха и тънките жици с дървени дръжки, използвани за душене, кожена палка с топче на върха, островърха кирка, мачете.

Зяпачите и репортерите наскачаха и проточиха вратове, за да видят богатия арсенал по пода. Съдията Уолдман ядосано удряше с чукчето, за да въдвори ред.

Погледна Дженифър, но тя не разбра защо. Съдебният пристав се завтече да събира съдържанието на сандъчето. Дженифър го отпрати с ръка.

— Благодаря ви, ще се справя сама.

Пред погледите на съдебни заседатели и зрители тя коленичи и започна да събира оръжията обратно в сандъчето. Не бързаше, хващаше предпазливо всеки предмет, оглеждаше го безизразно и чак тогава го слагаше в сандъчето. Съдебните заседатели отново бяха седнали по местата си, но следяха с поглед всяко нейно движение. Минаха цели пет минути, докато тя събере всичко, през това време окръжният прокурор направо не можеше да си намери място от яд.

Щом върна в сандъчето и последното оръжие от смъртоносния арсенал, Дженифър стана, погледна Патърсън, а после се обърна към Ди Силва:

— Свидетелят е на ваше разположение.

Беше твърде късно той да замаже положението. Прокурорът се отказа да го разпитва.

— В такъв случай нека разпитам Ейбрахам Уилсън — рече Дженифър.

— Как се казвате?

— Ейбрахам Уилсън.

— Моля ви, говорете по-високо!

— Ейбрахам Уилсън.

— Мистър Уилсън, вие ли убихте Реймънд Торп?

— Да.

— Кажете на съда защо го направихте?

— Той щеше да ми види сметката.

— Реймънд Торп е бил много по-дребен от вас. Настина ли мислехте, че ще може да ви убие?

— Налетя ми с нож, с който изглеждаше доста висок.

Дженифър не бе прибрала в сандъчето два предмета — остър като бръснарски нож и големи метални клещи. Тя вдигна ножа.

— Това ли е ножът, с който ви заплаши Реймънд Торп?

— Възраждам! Защитата няма откъде да знае дали...

— Ще задам въпроса по друг начин. С подобен нож ли ви заплаши Реймънд Торп?

— И с тях.

— А клещите?

— Да.

— Имали ли сте неприятности с Торп преди това?

— Да.

— И когато той се приближи към вас с тези две оръжия в ръка, сте били принуден да го убие, за да си спасите живота?

— Да.

— Благодаря ви.

Дженифър се обърна към Робърт Ди Силва.

— Можете да разпитате свидетеля.

Прокурорът стана и бавно се запъти към мястото на свидетелите.

— Мистър Уилсън, и преди сте извършвали убийства, нали? Това не ви е първото убийство.

— Направих грешка и сега си плащам за нея. Аз...

— Спестете ни излиянията. Просто отговаряйте с „да“ или „не“.

— Да.

— Значи човешкият живот няма голяма стойност за вас.

— Не е вярно? Аз...

— Убивате двама души и въпреки това твърдите, че цените човешкия живот? Колко ли души щяхте да убие, ако не го ценяхте? Пет? Десет? Двайсет?

Притискаше Ейбрахам Уилсън до стената, а той не го усещаше. Стискаше зъби и на лицето му се четеше гняв. „Внимавай!“, помисли си Дженифър.

— Убил съм само двама души.

— Само! Бил убил само двама! — Окръжният прокурор поклати глава, привидно изумен. Отиде току до мястото за свидетелите и погледна нагоре. — Обзалагам се, че с този ръст се чувствате всемогъщ. Нещо като бог. Щом ви скимне, лишавате някого от живот...

Ейбрахам Уилсън скочи като ужилен.

— Ах, ти, мухльо такъв!

„Не! — молеше се наум Дженифър. — Недей!“.

— Седнете! — изрече гневно Ди Силва. — По същия начин ли загубихте самообладание, когато убихте Реймънд Торп?

— Не аз, а Торп се опитваше да ме убие.

— С това ли? — Ди Силва вдигна касапския нож и клещите. — Сто на сто сте могли да му отнемете ножа.

Той се обърна към съдебните заседатели и многозначително вдигна клещите. — Можеше ли с тях да убие някого? Дори я покойният да ви цапардоса с тях, най-много да ви излезе цицина. Какво точно представляват тези клещи, мистър Уилсън?

Ейбрахам Уилсън промълви едва чуто:

— С тях се смачкват тестисите.

Съдебните заседатели се съвещаваха цели осем часа.

Робърт Ди Силва и неговите помощници отидоха да почиват, а Дженифър продължи да седи в съдебната зала.

Когато заседателите се оттеглиха, при нея дойде Кен Бейли.

— Ще пийнеш ли чаша чай?

— Не мога да преглътна нищо.

Седеше в залата и се страхуваше да помръдне, почти не забелязваше хората наоколо. Гледането на делото бе приключено. Беше направила всичко по силите си. Затвори очи и се помъчи да се моли, но бе прекалено уплашена. Сякаш и тя заедно с Ейбрахам Уилсън щеше да бъде осъдена на смърт.

Съдебните заседатели започнаха да се връщат, мрачните им лица не предвещаваха нищо добро. Сърцето на Дженифър заби като полудяло. По израза на заседателите разбираше, че са решили да го осъдят. Почувства, че ще припадне. Заради нея един човек щеше да бъде екзекутиран. Не биваше изобщо да се заема с делото. Какво право имаше да си играе с живота на един човек? Сигурно не е била с всичкия си, за да помисли, че ще спечели срещу прокурор с опита на Ди Силва. Идеше ѝ да изтича при съдебните заседатели, преди да са прочели присъдата, и да ги помоли: „Почакайте! Ейбрахам Уилсън не беше съден справедливо. Моля ви, нека да го защитава друг адвокат. По-добър от мен.“

Но вече беше твърде късно. Тя погледна Ейбрахам Уилсън — стоеше като попарен. Странно, от него не се излъчваше обичайната омраза, само безкрайно отчаяние. Искаше да му каже нещо, за да го утеши, но не намираше думи.

Съдията Уолдман поде:

— Съдебните заседатели стигнаха ли до някакво решение?

— Да, ваша милост. Съдията кимна на пристава, той отиде при старши съдебния заседател, взе от него сгънат лист хартия и го подаде на Уолдман. Дженифър имаше чувството, че сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне. Едвам си поемаше дъх. Искаше да спре мига, преди да прочетат присъдата, да го замрази.

Съдията Уолдман внимателно изучи листа хартия в ръцете си. После бавно плъзна поглед към съдебната зала, към съдебните заседатели, Робърт Ди Силва, Дженифър и накрая към Ейбрахам Уилсън.

— Обвиняемият да се изправи.

Ейбрахам Уилсън стана бавно и уморено, сякаш нямаше сили. Съдията Уолдман зачете от листа:

— Съдебните заседатели обявяват обвиняемия Ейбрахам Уилсън за невинен.

За миг се възцари тишина, сетне думите на съдията бяха заглушени от рева на публиката. Зашеметена, Дженифър не можеше да повярва на ушите си. Обърна се към Ейбрахам Уилсън. Той я изглежда втренчено с подлите си очички. Но после на грозното му лице цъфна най-широката усмивка, която тя бе виждала. Негърът протегна ръце и я прегърна; Дженифър едвам сдържаше напиралите сълзи.

Репортерите се струпаха около нея и я обсипаха с въпроси.

— Как се чувствате след победата си над окръжния прокурор?

— Смятахте ли, че ще спечелите делото?

— Какво щяхте да направите, ако бяха качили Уилсън на електрическия стол?

Дженифър само клатеше глава. Нямаше сили да отрони и думица. Тези хора бяха дошли да гледат театро, да видят как един човек отива на смърт. Ако го бяха осъдили на смърт... тя дори не искаше да мисли за това. Започна да събира нещата си и да ги пъха в чантата.

Приблужи се съдебният пристав.

— Мис Паркър, съдията Уолдман иска да ви види в кабинета си.

Беше забравила, че я обвинява в неуважение към съда, но сега вече беше без значение. Единственото, което я интересуваше, бе, че е спасила живота на Ейбрахам Уилсън.

Погледна към мястото на прокурора. Ди Силва яростно пъхаше бележките си в куфарчето и гълчеше един от своите помощници. Усети, че Дженифър го гледа. Очите им се срещнаха и думи не бяха нужни.

Когато Дженифър влезе в кабинета на съдията Уолдман, той седеше зад бюрото.

— Седнете, мис Паркър — рязко ѝ каза той. — Няма да позволя на вас, на никого да превръща съдебната зала в панаир.

Дженифър се изчерви.

— Но аз се препънах...

Съдията вдигна ръка.

— Спестете ми обясненията.

Тя стисна устни. Уолдман се наведе на стола.

— Няма да допусна в съда и нахалство.

Дженифър го гледаше внимателно, без да продумва.

— Днес следобед прекрачихте всякакви граници. Разбирам, бяхте толкова усърдна, защото защитавахте живота на един човек. Затова реших да не ви търся отговорност.

— Благодаря — едвам изрече Дженифър.

Съдията продължи с непроницаемо лице:

— Почти след всеки процес усещам дали справедливостта е възтържествувала. Честно казано, днес не съм сигурен. Това е всичко, мис Паркър.

Във вечерните вестници и в новините по телевизията Дженифър Паркър отново беше в центъра на вниманието, но този път като героиня. Представяха я като Давид в правосъдието, повалил Голиат. Нейната снимка заедно със снимките на Ейбрахам Уилсън и окръжния прокурор Ди Силва се мъдреха по всички първи страници. Дженифър с наслада поглъщаше всяка дума от репортажите. След всички нещастия, които бе преживяла, победата беше толкова сладка.

Кен Бейли я заведе на вечеря в ресторант „Лучов“. Познаха я. Оберкелнерът и неколцина посетители я наричаха по име и я поздравяваха. Преживяването беше главозамайващо.

— Как се чувстваш като знаменитост? — усмихнато я попита Кен.

— Като вцепенена съм.

Някой изпрати бутилка вино на масата им.

— Няма да пия. Вече се чувствам пияна — каза Дженифър. Но беше жадна и изпи три чаша вино, докато пресъздаваха с Кен процеса.

— Умирах си от страх. Знаеш ли какво е от теб да зависи един човешки живот? Все едно се правиш на Господ. Какво по-страшно от това! Нали знаеш, от Келсо съм... защо не си поръчаме още една бутилка вино?

— Каквото поискаш.

Той поръча ядене за десетима, но Дженифър беше твърде развълнувана, за да хапне и зальк.

— Знаеш ли какво ми каза Ейбрахам Уилсън при първата ни среща? „Нека си разменим местата, пък тогава да дрънкаме за омраза.“ Кен, днес аз бях на неговото място и знаеш ли, имах чувството, че заседателите съдят мен. Сякаш щяха да екзекутират мен. Обичам Ейбрахам Уилсън. Може ли още малко вино?

— Но ти не си хапнала и залък.

— Жадна съм.

Кен загрижено я гледаше как пие чаша след чаша.

— Карай по-кратко.

Дженифър махна с ръка.

— Виното е калифорнийско. Леко е като вода. — И отпи отново.

— Ти си най-добрият ми приятел. А знаеш ли кой не ми е приятел? Великият Робърт Ди Слива. Ди Сивла.

— Ди Силва — поправи я Кен.

— Да, и той също. Мрази ме. Видя ли лицето му? Уф, беше побеснял. Разправя, че щял да ме прогони от съда. Но удари на камък, нали?

— Не, той...

— Благодаря ти, Кен. Винаги мога да разчитам на теб. Я да си пийнем още една бутилка.

— Не мислиш ли, че пи достатъчно?

— Ами къде ти! Казах ли ти, че обичам Ейбрахам Уилсън? Той е най-красивият човек, когото съм виждала. Погледнах го в очите, направо си е хубавец. А поглеждал ли си в очите на Ди Сивла? О-о! Колко са студени. Не ти трябва айсберг! Но иначе не е лош. Обичам всички. И знаеш ли защо, Кен? Защото тази вечер Ейбрахам Уилсън е жив. Я да си пийнем още една бутилчица, да го отпразнуваме...

Беше два часът през нощта, когато Кен Бейли изпрати Дженифър. Помогна ѝ да изкачи четирите етажа и да влезе в апартамента. Беше останал без дъх, щом стигнаха до горе.

— Знаеш ли — каза той, — май виното ме хваща.

Дженифър го погледна състрадателно.

— Който не носи, не бива да пие.

След тези думи тя заспа.

Събуди се от пронизителното извъняване на телефона. Пресегна се предпазливо, но от движението я прониза остра болка.

— Ало...

— Дженифър, аз съм, Кен.

— Да, Кен.

— Гласът ти звучи ужасно. Добре ли си?

Тя се замисли.

— Не бих казала. Колко е часът?

— Наближава дванайсет. Идвай в кантората! Тук е истински ад.

— Кен... май бера душа.

— Слушай, Дженифър. Стани, ама бавно, глътни два аспирина, изкъпи се със студена вода, изпий чаша горещо кафе и вероятно ще останеш жива.

Когато след час дойде в кантората, се чувстваше по-добре.

Щом влезе, звъняха и двата телефона.

— Теб търсят — усмихна ѝ се Кен. — Проглушиха ми ушите. Ще ти трябва телефонистка.

Търсеха я от вестници и списания, от телевизията и радиото искаха да правят репортажи за нея. Само за една нощ се бе прочула. Имаше и други обаждания, за каквито само бе мечтала. Юридически фирми, откъдето преди я бяха отпращали, я търсеха, за да питат кога ще ѝ е удобно да се срещне с тях.

В кабинета си Робърт Ди Силва крещеше на първия си помощник.

— Проучете Дженифър Паркър до десето коляно. Информирайте ме за всеки неин клиент. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Действай!

— И той е пиколо, колкото аз съм девственица. Цял живот си е играл с патлаци.

— Идва кучият му син и ми досажда да съм казал някоя дума за него на Майк. Викам му: „Хей, селяндур, първо съм само един редови «soldato», и второ, ако на Майк му трябва още един стрелец, няма нужда да ходи да го търси на бунището.“

— Опитвал се е да те изиграе, Сал.

— Да, ама веднага го надуших. Няма връзки, а в нашия бизнес, нямаш ли връзки, си кръгла нула.

Разговаряха в кухнята на стара тристагодишна къща в холандски стил в чифлик в щата Ню Джърси.

В стаята бяха трима: Ник Вито, Джоузеф Колела и Салваторе Фиоре Цветчето.

Ник Вито приличаше на мъртвец с тънките си, почти неразличими устни и хлътналите безизразни очи. Носеше скъпи обувки и бели чорапи.

Джоузеф Колела, или Големия Джо беше цяла канара и когато ходеше, приличаше на сграда. Някой навремето го беше нарекъл „зеленчукова градина.“ „Колела има нос като картоф, уши като листа от цветно зеле и мозък колкото грахово зърно“.

Имаше тих писклив глас и привидно учтиви обноски. Притежаваше състезателен кон и невероятен усет към конете победители. Беше домошар, имаше жена и шест деца. Беше се специализирал по огнестрелните оръжия, киселината и веригите. Жена му Кармелина беше страстна католичка и в неделя, стига да нямаше работа, Колела водеше цялото семейство на черква.

Третият присъстващ, Салваторе Фиоре, беше почти джудже. Беше висок само метър и шейсет и тежеше петдесет и два килограма. Лицето му беше невинно като на хористче от черковен хор, и той боравеше еднакво сръчно и с ножа, и с огнестрелното оръжие. Привличаше невероятно жените и се хвалеше, че има съпруга, пет-шест приятелки и красива любовница. Навремето бил жокей и се

подвизавал по всички хиподруми от Памлико до Тихуана. Някакъв от Холивуд Парк го дисквалифицирал, задето давал допинг на коня, и след седмица трупът му бил намерен в езерото Тахоу.

И тримата бяха *soldati* в клана на Антонио Гранели, но при него ги бе завел Майкъл Морети и те му принадлежаха тялом и духом.

В трапезарията имаше сбирка на клана. На най-видно място седеше Антонио Гранели, тарторът на най-влиятелния клан в мафията от източното крайбрежие. На седемдесет и две години все още изглеждаше в разцвета на силите си с широките си рамене на бачкатор и буйната си бяла коса. Роден в Палермо, Сицилия, Антонио Гранели дошъл в Америка на петнайсет години и се хванал на пристанището на западния бряг в долната част на Манхатън. На двайсет и една години вече се издигнал до заместник-шеф на пристанището. Скарал се нещо с началника си и оня тайнствено изчезнал. Антонио Гранели заел поста му. Всеки, който искаше да работи на доковете, трябваше да му плаща. Вложи парите, за да се сдобие с власт, почна да дава заеми с високи лихви, да върти незаконни сделки, впусна се в сводничество и хазарт, в наркотици и убийства. С годините бе изправян пред съда трийсет и два пъти, но го осъдиха само веднъж, и то за дреболия — побой. Беше безмилостен, хитър и предприемчив като всеки селяк, не знаеше що е морал.

Отляво на Гранели седеше Томас Колфакс, юристът на клана. Преди двайсет и пет години имаше пред себе си блестяща кариера на юрисконсулт, но за беда се бе заел с дело на малка компания за зехтин, която, както се оказа, бе контролирана от мафията, лека-полека го бяха подмамили да води и други дела на мафията, докато накрая Антонио Гранели не остана единственият му клиент. Оказа се златна мина и Томас Колфакс забогатя — бе вложил баснословни суми в недвижими имоти, имаше банкови сметки по цял свят.

От дясната страна на Антонио Гранели седеше Майкъл Морети, неговият зет. Беше амбициозен, което дразнеше Гранели. Майкъл не се вписваше в клана. Баща му Джовани, далечен братовчед на Антонио Гранели, бе имал нещастieto да се роди във Флоренция, а не в Сицилия. Само това бе достатъчно, за да събуди подозренията към семейство Морети — всеки знаеше, че на флорентинец не бива да се вярва.

Джовани Морети беше дошъл в Америка и бе отворил общуващия, работеше честно и нямаше дори задна стая за хазарт, лихварство или момичета. Това го правеше глупав в очите им.

Синът на Джовани, Майкъл, беше съвсем различен. Бе завършил Йейл и бизнес школата „Уортън“. Когато се дипломира, отиде при баща си с една-единствена молба: да го запознае с далечния им роднина Антонио Гранели. Старият общуващ се яви при братовчед си и уреди срещата. Гранели беше сигурен, че Майкъл ще му иска пари, за да започне нещо, може би да отвори общуваща като загубения си баща. Но срещата наистина го изненада.

— Зная как да ви направя богат — бяха първите думи на Майкъл.

Антонио Гранели погледна безочливия младеж и се усмихна снисходително.

— Аз вече съм богат.

— Не. Само си въобразявате, че сте богат. Усмивката изчезна от лицето на Гранели.

— Какви ги дрънкаш, момче?

И Майкъл Морети му каза.

Отначало Антонио Гранели бе действал предпазливо, подлагаше на проверка всеки съвет, който му даваше Майкъл. Но всичко вървеше като по вода под ръководството на Майкъл. Дотогавашните гешефти на клана се бяха разраснали. За пет години Гранели се бе наложил в пакуването на месо, в доставката на спално бельо, в ресторантьорството, транспорта и фармацевтията. Майкъл изнамираше закъсали фирми, които се нуждаеха от пари, кланът се включваше като по-малък съдружник, та с времето да се сдобие с контролния пакет от акции. Стари компании с безупречно име най-неочаквано фалираха. Майкъл се внедряваше в предприятия с добри печалби и ги увеличаваше невероятно, тъй като работниците в тях членуваха в неговите синдикати, внасяха осигуровките си в застрахователните компании, собственост на клана, купуваха си колите от посредници пак на клана. Майкъл изгради конгломерат от фирми, чрез които непрекъснато доеше потребителя, а парите течаха към клана.

Въпреки успехите си Майкъл Морети знаеше, че пред него стои важен проблем. След като бе показал на Антонио Гранели

неизчерпаемите примамливи хоризонти на законното предприемачество, Гранели вече нямаше нужда от него. Струваше му скъпо: в началото Майкъл го бе убедил да му дава процент от това, което старият мислеше за не особено изгодно. Но когато идеите на Майкъл започнаха да носят плодове и парите потекоха към джоба на Гранели, той се замисли. Съвсем случайно Майкъл научи, че е имало сбирка на клана, на която са обсъждали какво да правят с него.

— Защо да му пълним гушата на този хлапак — казал Гранели.

Майкъл ги изпревари — ожени се за Роза, деветнайсетгодишната дъщеря на Антонио Гранели. Майка ѝ беше починала при раждането и Роза бе израсла в манастир, разрешаваха ѝ да се връща само по празници. Баща ѝ я боготвореше, не даваше и пращинка да падне върху нея. На една великденска ваканция момичето се запозна с Майкъл Морети. Когато се върна в манастира, беше лудо влюбена в него. Само при спомена за красивата му тъмна кожа правеше неща, за които калугерките ѝ биха казали, че са грехопадение.

Антонио Гранели се заблуждаваше, че дъщеря му го мисли за преуспял бизнесмен, съученичките ѝ бяха показвали статии във вестници и списания за него и гешефтите му, така че Роза бе в течение винаги когато правителството правеше опит да спипа и обвини някой от клана. Но никога не го обсъждаше с баща си я той си въобразяваше, че дъщеря му живее в неведение и ѝ е спестен ударът от истината.

Щеше да се смае, ако знаеше, че Роза намира начинанията му за страшно вълнуващи. Мразеше дисциплината, налагана от калугерките в манастира, тоест мразеше властта във всичките ѝ проявления. За нея баща ѝ беше нещо като Робин Худ, който отправя предизвикателство към властта и се опълчва срещу правителството. Това, че Майкъл Морети беше важна клечка в организацията на баща ѝ, го правеше още по-привлекателен.

От самото начало Майкъл Морети внимаваше много с Роза. Останеха ли сами, се прегръщаха и целуваха до премала, ала той не си позволяваше да стига по-далеч. Роза беше девствена и ѝ се искаше, копнееше да се отдаде на мъжа, когото обичаше. Но Майкъл винаги я възпираше.

— Твърде много те уважавам, Роза, за да спя с теб, преди да сме венчани.

Всъщност уважаваше твърде много Антонио Гранели. „Ще ми отреже тестисите, ако разбере“, мислеше си Майкъл.

И тъкмо когато Антонио Гранели обсъждаше как най-добре да се отърве от Майкъл Морети, той му се яви с Роза и му съобщи, че се обичат и смятат да се оженят. Старецът крещя, бесня и изтъкна хиляди причини, за да ги убеди, че това ще стане само през неговия труп, но накрая истинската любов спечели и Роза и Майкъл се венчаха с подобаваща церемония.

След сватбата старецът дръпна Майкъл настрани.

— Роза е всичко, което имам. Грижи се добре за нея, чу ли?

— Разбира се, Тони.

— Ще те държа под око, затова се постарай да я направиш щастлива. Разбираш какво искам да ти кажа, нали?

— Да.

— Никакви курви, никакво пиянство. Ясно ли е? Роза обича да готви. Гледай да се прибираш за вечеря. Искam да си зет, с който да се гордея.

— Ще направя всичко възможно, Тони.

Антонио Гранели подметна уж между другото:

— А, Майк, сега вече си член на семейството, дали да не променим процентите?

Майкъл го потупа по рамото.

— Благодаря ти, татко, но това ни стига. Ще мога да купувам на Роза всичко, което поиска.

С тези думи си тръгна, а старецът остана да го зяпа.

Това се случи преди седем години, после настанаха добри времена за Майкъл. Роза беше приятна и с нея се живееше лесно, освен това го обожаваше, но Майкъл знаеше, че и да умре, и да го напусне, той няма да страда дълго. Просто ще си намери друга, която да прави същото за него, както и Роза. Не беше влюбен в нея. Смяташе, че не е способен да обича друго човешко същество: в него не бе заложено такова чувство.

Обичаше само животните. За десетия рожден ден му подариха малко коли. Двамата станаха неразделни. След месец и половина го прегазиха кола и когато бащата му предложи да му купят друго куче, Майкъл отказа. След тази случка никога вече не бе имал куче.

От малък бе гледал как баща му се трепе за жалки грошове и бе решил, че няма да допусне да му се случи и на него. Още щом чу да се споменава за прочутия им далечен братовчед Антонио Гранели, разбра какво иска. В американската мафия имаше двама и шест клана, пет от тях бяха в Ню Йорк, а този на братовчедата Антонио беше най-силният измежду тях. От най-ранно детство Майкъл си умираще да слуша за мафията. Баща му беше разказвал за нощта срещу 10 септември 1931 година, когато властта бе преминала в други ръце. Само за една нощ новациите бяха осъществили кървав преврат, помел старейшините от старата гвардия, дошли от Италия и Сицилия.

Майкъл беше от новото поколение. Беше се отърсил от старото мислене и бе прегърнал новаторските идеи. Сега всички кланове в страната се контролираха от деветима души комисия и Майкъл знаеше, че един ден той ще ги оглави.

Сега изучаваше двамата мъже на масата в трапезарията в къщата в Ню Джърси. Стига да му проработеше късметът, Антонио Гранели имаше още няколко години пред себе си.

Томас Колфакс беше врагът на Майкъл. От самото начало се беше опълчил срещу него. Колкото повече нарастваше влиянието на Майкъл върху стареца, толкова по-малко тежеше думата на Колфакс.

Майкъл вкарваше нови и нови хора в организацията като Ник Вито, Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела, които му бяха верни до гроб. А това не харесваше на Томас Колфакс.

Когато Майкъл беше обвинен в убийството на братя Рамос и Камило Стела се бе съгласил да свидетелства против него в съда, възрастният адвокат бе повярвал, че най-после ще се отърве от младока, още повече че окръжният прокурор си бе опекар работата.

Но Майкъл бе измислил как да се измъкне, и то посред нощ. В четири часа сутринта излезе да се обади от уличен телефон на Джоузеф Колела.

— Следващата седмица няколко млади прависти ще полагат клетва при прокурора. Можеш ли да ми намериш имената им?

— Разбира се, Майк. Лесна работа.

— И още нещо. Обади се в Детройт да изпратят със самолет един „чист“, някое момче с чисто досие.

След тези думи Майкъл затвори телефона.

След половин месец изучаваше в съдебната зала новите стажант-прокурори. Оглеждаше ги внимателно, от глава до пети. Това, което беше намислил, беше много опасно, но тъкмо дързостта на начинанието можеше да му донесе успех. Имаше си работа с новаци, прекалено притеснени, за да задават излишни въпроси и изгарящи от желание да се открият. Е, някой измежду тях сигурно щеше да блесне.

Накрая Майкъл се спря на Дженифър Паркър. Хареса му, че е неопитна и напрегната, но се мъчи да го прикрие, пък и беше жена, тоест поддаваше се на въздействие повече от мъжете. Доволен от своето решение, се обърна към мъж в сив костюм, седнал сред публиката, и му кимна по посока на Дженифър Паркър. Това беше всичко.

Изслуша как прокурорът приключва с разпита на Стела и се обръща към Колфакс, приканяйки го той също да разпита свидетеля. Колфакс се изправи. „Ако не възразявате, ваша милост, сега е почти дванайсет часа. Бих предпочел да не прекъсвам моя разпит. Възможно ли е да помоля за обедно прекъсване на съдебното гледане и да разпитам свидетеля след обед?“

Бе обявена почивка. Сега бе моментът!

Майкъл видя как неговият човек небрежно тръгва към групата, насъбрала се около окръжния прокурор, и се слива с нея. След няколко минути той се отдели, отиде при Дженифър и ѝ подаде голям плик. Притаил дъх, Майкъл се молеше Дженифър да вземе плика и да се отправи към помещението за свидетелите. Тя направи тъкмо това. Но Майкъл си отдъхна едва когато я видя да се връща без плика в ръка.

Всичко това се случи преди година. Журналистите бяха размазали момичето, но това си беше негов проблем. Майкъл не се

беше сещал за Дженифър, докато вестниците не разтръбиха отново името и във връзка с процеса срещу Ейбрахам Уилсън. Бяха извадили от архивите старото дело на Майкъл Морети и участието на Дженифър Паркър в него. Поместиха и нейна снимка. Тя беше очарователна, но в нея имаше и още нещо, някакво чувство на независимост, което събуждаше непознати емоции в Майкъл. Той дълго гледа снимката ѝ.

Започна с все по-голям интерес да следи процеса срещу Ейбрахам Уилсън. Навремето, след като обявиха невалидността на обвинението срещу него, момчетата предложиха да отпразнуват победата с вечеря и Салваторе Фиоре вдигна на здравица: „Да прием, че светът се отърва от още един скапан правист.“

„Но светът не се е отървал от нея“, помисли си Майкъл. Тя отново бе изплувала и пак се бореше. Това му хареса.

Предишната вечер беше гледал по телевизията как тя обсъжда победата си над Робърт Ди Силва и странно, стана му приятно.

— Май тая отърва кожата — попита го Антонио Гранели.

— Да. И да знаеш, Тони, мозъкът ѝ сече. Може да я използваме някой ден.

Ден, след като Ейбрахам Уилсън бе оправдан, се обади Адам Уорнър.

— Искam само да ви поздравя.

Дженифър веднага го позна по гласа и се развълнува повече, отколкото бе очаквала.

— На телефона е...

— Познах ви.

„О, Господи — помисли си тя, — защо ми трябваше да го казвам?“ Не биваше да се издава пред Адам, че през последните няколко месеца често е мислила за него.

— Справихте се блестящо с делото на Ейбрахам Уилсън. Напълно заслужено го спечелихте.

— Благодаря ви.

„Сега ще затвори — рече си Дженифър. — Няма да го видя никога повече. Сигурно е много зает с женския си антураж.“

Адам й каза:

— Дали ще ви бъде приятно да вечеряте с мен някой път?

„Можете не си падат по момичета, които веднага им се хвърлят на врата.“

— Какво ще кажете за довечера?

По гласа му позна, че той се усмихва.

— Съжалявам, но съм свободен едва в петък. А вие?

— Става. — За малко да каже: „Разбира се, че съм.“

— Да мина ли да ви взема от вас?

Тя си представи окаяната гарсонiera с изтърбушеното канапе и дъската за гладене, опряна в единия ъгъл.

— Не е ли по-добре да се срещнем някъде.

— Харесва ли ви кухнята в „Лутес“?

— Мога ли да ви отговоря, след като я опитам?

Адам се засмя.

— Удобно ли ви е в осем?

— Чудесно.

„Чудесно — помисли си възторжено Дженифър, докато поставяше слушалката. — Да си умреш от смях. Сигурно е женен и има цяла дузина деца.“ Първото нещо, което забеляза, докато вечеряха първия път, бе, че носи халка. „Трябва да издадат закон женените мъже да носят задължително халка.“

В този момент в кантората влезе Кен Бейли.

— Как се чувства адвокатката? — Погледна я по-внимателно. — Сякаш току-що си глътнала някой клиент.

Дженифър се поколеба, после каза:

— Кен, ще ми направиш ли справка за един човек?

Той отиде при бюрото й, взе тефтер и молив и зачака.

— Казвай! Име?

Тя понечи да каже името на Адам, но се отказа, чувстваше се кръгла глупачка. Откъде-накъде ще си вре носа в личния живот на Адам Уорнър? „За Бога, та той само ме покани на вечеря, не ми е предлагал женитба“, помисли си.

— Няма значение.

— Както кажеш. — Той остави молива.

— Кен...

— Да?...

— Адам Уорнър. Казва се Адам Уорнър.

Кен я погледна изненадано.

— Защо да си пиля времето и да правя справка за него? Обърни вестниците.

— Какво знаеш за него?

Кен Бейли се отпусна на стола срещу нея и скръсти ръце.

— Чакай да помисля. Съдружник е във фирмата „Нидам, Финч, Пиърс и Уорнър“, завършил е право в Харвард, произхожда от богато високопоставено семейство, около трийсет и пет годишен...

Дженифър го изгледа с любопитство.

— Откъде знаеш толкова много за него?

— Имам си приятели във висшите кръгове — намигна й Кен. — Носи се слух, че ще бъде издигнат за сенатор. Дори се шушука, че може да се добере до президентското кресло. Имал това, на което му викат магнетизъм.

„Не се съмнявам, че го притежава“, помисли си Дженифър. Опита се да зададе следващия въпрос по-непринудено.

— А какво ще ми кажеш за личния му живот?

Кен Бейли я изглежда.

— Женен е за дъщерята на бивш министър на Военноморските сили. Тя е племенница на Стюарт Нидам, съдружник на Адам.

Сърцето на Дженифър се сви. Ето каква била работата. Кен я наблюдаваше озадачен.

— На какво се дължи този неочакван интерес към Адам Уорнър?

— Просто любопитство.

Дълго след като Кен излезе, Дженифър продължи да мисли за Адам. „Покани ме на вечеря от колегиална любезност. За да ме поздрави с успеха. Но нали вече го направи по телефона. Какво ме интересува защо го прави? Ще се видя с него още веднъж. Дали ще пропусне да спомене, че е женен? Естествено. Е, какво, ще вечерям с Адам в петък вечер и край.“

Късно същия следобед и позвъниха от „Пийбоди и Пийбоди“. Обаждаше се лично Пийбоди.

— Отдавна се каня да ви чуя, но бях зает. Защо тия дни не обядваме някъде?

Дженифър не се излъга от непринудения тон. Беше сигурна, че идеята да обядват заедно му е хрумнала едва след като е прочел за решението на съда по делото на Ейбрахам Уилсън. Нямаше да иска среща с нея, за да обсъждат връчването на призовки.

— Какво ще кажете за утре — предложи той, — в моя клуб?

Срещнаха се на следващия ден по обяд. Старият Пийбоди беше дребен и блед, грохнал вариант на сина си. Жилетката на костюма не скриваше малкото му шкембе. И бащата, както и синът не харесаха на Дженифър.

— Във фирмата ни се откри място за млад и оправен адвокат мис Паркър. Можем да ви предложим като начало петнайсет хиляди долара годишно.

Дженифър го слушаше и си мислеше колко много би означавало за нея това предложение преди година, когато отчаяно търсеше работа и имаше нужда от някого, който да вярва в нея.

— Убеден съм, че след някоя и друга година ще станете наша съдружница във фирмата — продължи той.

„Петнайсет хиляди долара и съдружие.“ Дженифър се сети за канцеларийката, която дяляха с Кен, за окаяната гарсонiera без асансьор на четвъртия етаж.

Мистър Пийбоди прие мълчанието ѝ за съгласие.

— Добре. Можете да постъпите веднага. Да речем, в понеделник. Аз...

— Не.

— Е, ако в понеделник не ви е удобно...

— Не, не мога да приема предложението ви — каза Дженифър и сама се учуди.

— Разбирам. — Последва пауза. — А ако ви предложим двайсет хиляди годишно?

Той видя изражението ѝ.

— Или например двайсет и пет? Защо не го обмислите?

— Вече съм го обмислила. Ще открия своя фирма.

Вече имаше клиенти. Не бяха кой знае колко, нито пък много богати, но все пак бяха клиенти. Кантората ставаше тясна.

Една сутрин Дженифър помоли двама клиенти да изчакат в преддверието, докато тя приключи с трети. Щом ги видя, Кен я каза:

— Така не може. Трябва да се изнесеш оттук и да си намериш прилична кантора в центъра.

— Зная — кимна Дженифър. — Мислила съм за това.

Кен се правеше, че преглежда някакви книжа, за да не среща очите ѝ.

— Ще ми липсваш.

— И таз добра! Ще дойдеш с мен.

Едва след минута Кен проумя какво му е казала. Вдигна очи и на луничавото му лице се изписа широка усмивка.

— Ще дойда с теб ли? — Той огледа претъпканата стая без прозорец. — И да се откажа от всичко това?

След седмица Дженифър и Кен Бейли се преместиха на Пето Авеню. Новата кантора беше с простишки мебели и се състоеше от три

малки помещения: едно за Дженифър, едно за Кен и едно за секретарка.

За секретарка наеха младо момиче, Синтия Елман, току-що се беше дипломирала от университета на Ню Йорк.

— Засега няма да имате много работа — заизвинява се Дженифър, — но с времето ще се оправим.

— О, сигурна съм, че нещата ще потръгнат, мис Паркър.

В гласа на момичето прозвуча нотка на боготворене, сякаш Дженифър бе героиня.

„Иска й се да бъде като мен — помисли си тя. — Опазил я Бог!“

Кен Бейли влезе в стаята и рече:

— Хей, чувствам се самотен в този огромен кабинет. Какво ще кажеш да вечеряме заедно, а после да идем на театър?

— Опасявам се, че... — Беше уморена, а имаше да подготвя и няколко дела, но Кен беше най-добрият ѝ приятел и не можеше да му откаже.

— С най-голямо удоволствие.

Гледаха „Овации“, на Дженифър ѝ хареса много. Лорън Бакол направо завладя публиката. След това вечеряха с Кен в „Сарди“.

Докато чакаха поръчката, той каза:

— Имам два билета за балет в петък вечер. Дали да не...

Дженифър го прекъсна.

— Съжалявам, Кен. В петък вечер съм заета.

— Така ли! — рече Кен, който знае защо, безизразно.

От време на време го улавяше, че я наблюдава крадешком с трудно определим израз. Тя знаеше, че е самотен, въпреки че никога не говореше за приятелите или личния си живот. Още помнеше думите на Ото и се чудеше дали Кен си дава сметка какво иска от живота. Щеше ѝ се да му помогне.

Струваше ѝ се, че петък никога няма да дойде. Колкото повече приближаваше срещата ѝ с Адам Уорнър, толкова по-трудно ѝ беше да се съсредоточи върху работата. Улавяше се, че непрекъснато мисли за Адам. Знаеше, че се държи като глупачка. Беше го виждала само веднъж, а не можеше да се отърси от спомена за него. Опитваше се да намери обяснение, казваше си, че той не ѝ излиза от ума, понеже я

спаси, когато искаха да я лишат от адвокатски права, а после ѝ бе пратил клиенти. Така си беше, но Дженифър знаеше, че има и друга причина, нещо, което не можеше да си обясни, някакво неизпитвано досега чувство, някакво привличане както към никой друг мъж. Питаше се как ли изглежда жена му. Без съмнение беше от богоизбраните, всяка сутрин влизаше през червения вход на „Елизабет Арден“ и на вечерта излизаше „обновена“ от глава до пети. Сигурна беше стройна и изтънчена, с ореола на богатството и висшето общество.

Вълшебният петък дойде и Дженифър си взе час при една нова фризьорка, италианка, която Синтия ѝ бе препоръчала като най-нашумяла сред манекените. В десет и половина го отмени, а в единайсет отново се обади да потвърди, че ще иде.

Кен Бейли я покани на обяд, но тя беше твърде притеснена, за да сложи и зальк в уста. Отиде в магазините „Бендъл“. Купи си къса тъмнозелена рокля от шифон, която подходеше на очите ѝ, чифт хубави кафяви обувки и чанта със същия цвят. Знаеше, всичко това не и е по джоба, но не издържа на изкушението.

На излизане от магазина мина покрай щанда за парфюми, нещо я прихвана и си купи и парфюм „Джой“. Беше лудост, защото мъжът, с когото имаше среща, беше женен.

В пет часа си тръгна от кантората и се прибра да се преоблече. Цели два часа се къпа и подготвя, накрая се огледа критично в огледалото. Разреса фризираната си коса и я върза със зелена панделка. „Така е по-добре — помисли си, — аз съм адвокат, отивам на вечеря с колега.“ Но когато затвори вратата, остави зад себе си лекия парфюм на рози и жасмин.

Ресторантът „Лутес“ изобщо не отговаряше на представите ѝ. На входа на малка къща се вееше френският трикоълор. По тесен коридор се стигаше до бар, а после в светъл и уютен салон с остъклена тераса, плетени столове и карирани покривки на масите. На вратата я посрещна собственикът на заведението Андре Солтнър.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Имам среща с мистър Адам Уорнър, но май съм подранила.

С жест той я покани в бара.

— Ще пийнете ли нещо, докато чакате?

— На драго сърце — отвърна Дженифър.

— Ще изпратя келнера.

Тя се настани и загледа очарована дамите, окичени с бижута и облечени в палта от норка, които пристигаха с кавалерите си. Беше чела и слушала за „Лутес“. Славеше се като любимия ресторант на Жаклин Кенеди и с превъзходната си кухня.

Побелял мъж с представителен вид се приближи и я заговори.

— Имате ли нещо против, ако седна при вас за малко?

Дженифър изтръпна.

— Имам среща. Човекът ще дойде всеки момент... — заобяснява тя.

Но мъжът се усмихна и седна.

— Не съм натрапник, мис Паркър.

Дженифър го погледна изненадано — не го познаваше.

— Аз съм Ли Браунинг от фирмата „Холанд и Браунинг“.

Беше една от най-престижните юридически фирми в Ню Йорк.

— Искях само да ви поздравя за блестящия начин, по който се справихте с делото Уилсън.

— Благодаря ви, мистър Браунинг.

— Поехте голям риск. Беше от делата, обречени на провал. — Той се загледа в нея. — Правилото е, когато си се заел със загубена кауза, да направиш така, че поне да не се вдига шум. Номерът е да си в центъра на вниманието, когато печелиш, и да се спотайваш, когато губиш. Успяхте да измамите мнозина от нас. Поръчахте ли си вече нещо за пиене?

— Не...

— Мога ли да... — Мъжът повика келнера. — Донеси ни бутилка шампанско. „Дом Периньон“.

— Веднага, мистър Браунинг.

— Май се опитвате да ме шашнете — усмихна се Дженифър.

Той се изсмя на глас.

— Опитвам се да ви наема на работа. Сигурно сте получили доста предложения.

— Няколко.

— Фирмата ни се занимава главно с юридическите проблеми на корпорациите, но някои от по-заможните ни клиенти се случва да загазват и тогава да прибъгваме до услугите на специалисти по

наказателно право. Можем да ви направим много примамливо предложение. Защо не се отбиете някой ден да го обсъдим?

— Благодаря ви, мистър Браунинг. Наистина съм поласкана от предложението, но току-що открих кантора. Надявам се работата да потръгне.

— Сигурен съм в това — каза мъжът и дълго я гледа. После вдигна очи. Към тях се приближаваше Уорнър. Браунинг се изправи и му подаде ръка. — О, Адам, как си?

Дженифър видя как се ръкуваха. Сърцето ѝ заби лудо, тя почувства, че се изчервява. „Не ти трябва гимназистка!“, каза си Дженифър.

Адам Уорнър я погледна.

— Вие двамата познавате ли се?

— Точно започвахме да се опознаваме — непринудено каза Ли Браунинг, — но ти дойде твърде рано.

— Или точно навреме — рече Адам и хвана Дженифър под ръка. — Пожелавам ти повече късмет следващия път, Ли.

Оберкелнерът се приближи до Адам.

— Ще седнете ли на масата, мистър Уорнър, или първо ще пийнете нещо на бара?

— Ще идем на масата, Хенри.

Когато се настаниха, Дженифър се огледа и разпозна доста знаменитости.

— Ресторантът прилича на справочника „Кой кой е“ — каза тя.

— Вече да — отвърна Адам.

Дженифър усетя, че пак се изчервява. „Стига си се държала като глупачка!“ Зачуди се колко ли други момичета е водил Адам Уорнър тук, докато жена му го е чакала вкъщи. Дали някое от тях е знаело, че е женен, или той винаги е успявал да го скрие. „Очаква ви изненада, мистър Уорнър“, помисли си Дженифър.

Поръчаха напитките и вечерята и заговориха за дреболии. Дженифър остави Адам да говори повече. Беше остроумен и очарователен, но тя не се поддаваше на чара му. Не ѝ беше лесно. Улови се, че се смее на анекдотите и вицовете му.

„Няма да му помогне“, каза си. Тя не смяташе да флиртува на дребно. Призракът на майка ѝ още я преследваше. Дълбоко в душата

си Дженифър таеше страст, която се страхуваше да изследва, да отприщи.

Бяха стигнали до десерта, а Адам не беше казал и дума, която да се тълкува погрешно. Дженифър напразно бе издигнала бариера между тях, бе се страхувала от нападение, което така и не дойде, и сега се чувстваше като глупачка. Какво ли щеше да си каже Адам, ако знаеше за какво е мислила тя цяла вечер? Дженифър се усмихна на суетата си.

— Така и не успях да ви благодаря за клиентите, които ми пратихте — каза тя. — Опитах се да ви се обадя няколко пъти, но...

— Зная. — Адам се поколеба за миг, после добави неловко: — Предадох ми, но не исках да ви търся.

Дженифър го погледна учудено.

— Страхувах се — простичко каза той.

Ето на. Беше я изненадал, беше я сварил неподготвена, ала думите му бяха недвусмислени. Дженифър знаеше какво ще последва. И не искаше да го чуе от неговите уста. Не искаше той да бъде като другите семейни мъже, които се правят на ергени. Мразеше такива типове, не й се искаше да намразва Адам.

— Трябва да ви кажа, че съм женен — тихо рече той.

Дженифър го зяпна с отворена уста.

— Съжалявам. Трябваше да ви го кажа по-рано. — Адам се усмихна кисело. — Но за нас всъщност не е имало „по-рано“.

— Защо, защо ме поканихте на вечеря, Адам?

Дженифър се чувстваше объркана.

— Защото трябваше да ви видя отново.

Всичко й се струваше нереално. Сякаш я бе повалила огромна вълна. Тя слушаше изповедта на Адам и знаеше, че всяка негова дума е истина. Усещаше същото. Искеше й се той да млъкне, преди да е казал твърде много, искаше й се да продължи да говори.

— Дано не ви обиждам — рече Адам.

Изведнъж и се стори толкова срамежлив, че тя се трогна.

— Адам, аз... аз...

Той я погледна и въпреки че не се бяха докоснали, Дженифър почувства прегръдката му.

— Разкажете ми за жена си — помоли с разтреперан глас.

— С Мери-Бет сме женени от петнайсет години. Нямаме деца.

— Разбирам.

— Тя... ние решихме да нямаме. Когато се оженихме, и двамата бяхме много млади. Познавам я отдавна. Бяхме съседи през лятото, в Мейн. Мери-Бет беше на шестнайсет години, когато родителите ѝ загинаха в самолетна катастрофа. Почти обезумя от скръб. Беше съвсем сама. Аз... ние се оженихме.

„Оженил се е за нея от съжаление, но е джентълмен, за да го признае“, помисли си Дженифър.

— Тя е прекрасна жена. Винаги сме се разбирали чудесно. Разказваше ѝ повече от това, което тя искаше да знае, повече, отколкото можеше да понесе. Нещо ѝ подсказваше да се махне, да избяга. В миналото лесно се бе справяла с женените мъже, които се бяха опитвали да се сблизят с нея, но вътрешно чувстваше, че сега е различно. Ако си позволише да се влюби в този мъж, с нея беше свършено. Трябва да е ненормална, за да започне нещо с него.

— Харесвате ми много, но никога не се хващам с женени — рече предпазливо.

Той се усмихна, в очите му зад очилата проблеснаха честност и топлина.

— Не търся никаква тайна връзка. Приятно ми е да бъдем заедно. Много се гордея с вас. Искане ми се да се виждаме от време на време.

Дженифър понечи да каже: „Няма смисъл“, но вместо това изрече:

— Чудесно.

„И така ще обядваме веднъж в месеца — помисли си тя. — Няма да навреди никому.“

Сред първите посетители на Дженифър в новата кантора беше отец Райън. Той обиколи трите стаички и рече:

— Наистина много приятно. Издигаш се, а?

Дженифър се засмя.

— Не бих казала, че се издигам. Предстои ми дълъг път.

Той ѝ хвърли проникателен поглед.

— Ще успееш. Между другото, миналата седмица ходих да навестя Ейбрахам Уилсън.

— Е, как е?

— Чудесно. Пратили са го да работи в машинния цех на затвора. Помоли ме да ти предам много здраве.

— И аз мисля да му ида на свиждане.

Отец Райън я гледаше втренчено.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо, отче?

Лицето му светна.

— Ами да, зная, че си заета, но след като сама отвори дума, ще ти кажа, че една моя позната си има проблеми. Изживяла е злополука. Според мен можеш да ѝ помогнеш.

— Нека дойде при мен, отче — отговори, без да се замисля, Дженифър.

— Май ще се наложи ти да отидеш при нея. Ампутираха ѝ краката и ръцете.

Кони Гарет живееше в малко спретнато жилище на Хюстън Стрийт. Отвори възрастна белокоса жена с престилка.

— Аз съм Марта Стийл, лелята на Кони. Живея с нея. Заповядайте, влезте! Тя ви чака.

Дженифър влезе в бедно обзаведената всекидневна. Кони Гарет седеше в голям фотьойл, подпряна на възглавници. Беше съвсем младичка. Кой знае защо, Дженифър бе очаквала да види по-възрастна жена. Кони Гарет беше около двайсет и пет годишна, точно колкото нея. Лицето ѝ беше учудващо лъчезарно, тялото и без крайници беше

странна гледка. Дженифър настръхна. Кони Гарет ѝ се усмихна топло и каза:

— Заповядайте, седнете, Дженифър. Нали мога да ви наричам Дженифър? Отец Райън ми е разказвал толкова за вас. И естествено ви гледах по телевизията. Много се радвам, че дойдохте.

За малко Дженифър да отговори: „Удоволствието е изцяло мое“, но осъзна колко безсмислено ще прозвучи. Седна на мек удобен стол срещу момичето.

— Отец Райън ми обясни, че преди няколко години сте претърпели злополука. Защо не ми разкажете какво точно се случи?

— Аз съм си виновна. Пресичах едно кръстовище, слязох от тротоара, подхлъзнах се и паднах пред един камион.

— Преди колко време беше това?

— Преди три години, през декември. Бях тръгнала към магазините „Блумингдейл“ да пазарувам за Коледа.

— Какво се случи, след като камионът ви блъсна?

— Не помня нищо. Дойдох в съзнание в болницата. Казаха ми, че съм била откарана там с линейка. Имах наранявания на гръбначния стълб. После ми откриха нещо и по костите, уврежданията ставаха все по-сериозни, докато... — Момичето млъкна, сякаш се опита да вдигне рамене. Жестът беше сърцераздирателен. — Опитаха се да ми сложат изкуствени крайници, но организъмът ми не ги понася.

— Заведохте ли дело?

Кони погледна учудено Дженифър.

— Отец Райън не ви ли каза?

— Какво да ми каже?

— Моят адвокат заведе дело срещу общинската фирма, към която е камионът, но загубихме делото. Обжалвахме решението и пак загубихме.

— Защо не ми е обяснил? Ако апелационният съд е отхвърлил иска, едва ли може да се направи нещо — каза Дженифър.

— И аз така си мислех — кимна Кони. — Но си рекох... виждате ли, отец Райън ми каза, че правите чудеса.

— Той е по чудесата. Аз съм само адвокат.

Яд я беше на отец Райън, че е дал напразни надежди на Кони Гарет. Реши да си поговори с него.

Възрастната жена шеташе из жилището.

— Какво да ви предложа, мис Паркър? Чай и кекс?

Изведнъж Дженифър усети, че е гладна, не бе имала време да обядва. Но си представи как седи срещу Кони Гарет, докато я хранят с лъжица, и ѝ се отяде.

— Не, благодаря. Току-що обядвах — излъга тя.

Искаше само да се махне час по-скоро оттук. Понечи да каже нещо насърчително, преди да си тръгне, но не се сети какво. „И този отец Райън е един!“

— Наистина съжалявам. Жалко, че...

Кони Гарет се усмихна.

— Не се притеснявайте!

Тъкмо тази усмивка промени всичко. Дженифър беше сигурна, че ако беше на мястото на Кони Гарет, нямаше да може да се усмихва.

— Кой ви беше адвокат? — попита неволно.

— Мелвин Хъчърсън. Познавате ли го?

— Не, но ще намеря адреса му. — И продължи, без да е сигурна, че ще го направи. — Трябва да поговоря с него.

— Много мило от ваша страна.

В гласа на Кони Гарет прозвуча искрена благодарност. Дженифър си представи как живее момичето — то седеше на фотьойла съвсем безпомощно ден след ден, месец след месец, година след година, без да е в състояние да прави каквото и да било.

— Не мога да ви обеща нищо.

— Разбира се. Но знаете ли, Дженифър? Само защото дойдохте, вече се чувствам по-добре.

Дженифър стана. Беше моментът да си подадат ръка, но Кони беше без ръце.

— Беше ми приятно да се запозная с вас, Кони. Скоро пак ще ви потърся — неловко каза Дженифър.

Докато се връщаше в кантората, си мислеше за отец Райън и реши твърдо занапред да не се поддава на неговите увещания. Никой не можеше да направи нищо за клетото сакато момиче и бе грехота да му вдъхва надежда. Но тя смяташе да изпълни обещанието си. Щеше да поговори с Мелвин Хъчърсън.

Когато се прибра в кантората, намери дълъг списък от телефонни обаждания. Прегледа ги набързо с надеждата, че между тях има едно от Адам Уорнър. Но той не бе звънил.

Мелвин Хъчърсън беше нисък плешив мъж с малък сплескан нос и воднисти очи. Кантората му се помещаваше в окаяна сграда в Уест Сайд, от нея лъхаше на бедност. Бюрото на секретарката беше празно.

— Излезе за обяд — обясни Мелвин Хъчърсън. Дженифър се усъмни, че изобщо има секретарка. Той я покани да влезе в кабинета, който не беше по-голям от чакалнята.

— По телефона ми казахте, че искате да говорите с мен за Кони Гарет.

— Точно така.

— Няма какво да говорим. Заведохме дело и загубихме. Повярвайте, направих всичко възможно.

— Вие ли придвижихте обжалването?

— Да. Загубихме и него. Мен ако питате, си пилеете времето. — Той я изгледа изпитателно. — Сега всички приказват само за вас. Можете да се заемете с дела, които ще ви донесат луди пари.

— Правя услуга на един приятел. Имате ли нещо против, ако прегледам преписката по делото?

— Моля, заповядайте! — Хъчърсън повдигна рамене.

Цяла вечер Дженифър чете преписката по делото на Кони Гарет. За нейна изненада Мелвин Хъчърсън ѝ бе казал истината: беше си свършил работата добре. Беше подал иск срещу общината и общинската фирма и беше издействал делото да се гледа от съдебни заседатели. Те бяха отхвърлили обвиненията.

Отдел „Чистота“ беше направил всичко възможно, за да се справи със снежната буря, врхлетяла града през декември, бе хвърлил цялата си техника. Общината бе оспорвала обвинението, бе изтъкнала, че снеговалежът е природна стихия и че немарливост е проявила само Кони Гарет.

Дженифър прегледа и обвиненията, отправени срещу общинската транспортна фирма. Трима очевидци бяха дали показания,

че шофьорът се е опитал да спре камиона, за да не бутне пострадалата. Задницата се е завъртяла и е ударила момичето. Апелационният съд бе отхвърлил жалбата и делото бе прекратено.

Едва в три часа след полунощ Дженифър приключи с преписката. Загаси лампата, но не можа да заспи. На книга справедливостта беше възтържествувала. Ала образът на Кони Гарет непрекъснато изплуваше пред очите ѝ. Двайсетинагодишно момиче без ръце и крака. Дженифър си представи как камионът я бута, как тя се мъчи, как я подлагат на безброй операции и ампутират части от крайниците ѝ. Запали лампата и седна в леглото. Набра домашния телефон на Мелвин Хъчърсън.

— В преписката не се споменава нищо за лекарите — каза тя, когато той вдигна слушалката. — Възможно ли е да са проявили немарливост?

— Кой, по дяволите, се обажда? — запита сънлив глас.

— Дженифър Паркър. Вие...

— За Бога! Сега е четири след полунощ. Нямате ли часовник?

— Важно е. Болницата не се споменава в делото. Ами операциите, правени на Кони Гарет? Проверихте ли как стоят нещата?

Последва пауза, Мелвин Хъчърсън се опитваше да се разсъни.

— Говорих със завеждащите неврологичното и ортопедичното отделение в болницата, където е била лекувана. Трябвало е да я оперират, за да ѝ спасят живота. Оперирали са най-добрите лекари. Затова болницата не се споменава в делото.

Дженифър бе обзета от безсилие.

— Ясно — промълви тя.

— Вижте какво, вече ви казах, че само си губите времето. Я да поспим малко.

Хъчърсън затвори. Дженифър загаси лампата и отново си легна, но разбра, че изобщо няма да заспи. След малко реши, че няма смисъл да лежи, стана и си направи кафе. Седна на канапето да го изпие и загледа как изгряващото слънце обагрят Манхатън първо в бледорозово, сетне в огненочервено.

Бе неспокойна. Предполагаше се, че законът може да се пребори с всяка несправедливост. Дали справедливостта е възтържествувала в случая с Кони Гарет? Тя погледна часовника на стената. Беше шест и

половина. Отново взе телефона и навъртя номера на Мелвин Хъчърсън.

— А проверихте ли служебното досие на шофьора на камиона?
— попита Дженифър.

— Божичко! Май не сте с всичкия си! Изобщо ли не спите? — тросна се той сънливо.

— Шофьорът на камиона. Проверихте ли служебното му досие?

— Вече ме обиждате.

— Извинете — упорстваше Дженифър, — но трябва да зная.

— Да. Досието му е безупречно. Това е била първата му злополука.

Значи и тази вратичка бе затворена. Дженифър мислеше трескаво.

— Мис Паркър — каза Мелвин Хъчърсън, — ще ми направите ли една услуга? Ако имате още въпроси към мен, задайте ми ги в работно време.

— Извинете — разсеяно отвърна Дженифър. — Лягайте да спите.

— Много съм ви благодарен.

Дженифър остави слушалката. Беше време да се облича и да тръгва за работа.

Бяха изминали три седмици, откакто бе вечеряла с Адам Уорнър в „Лутес“. Опита се да го забрави, но всичко ѝ напомняше за него — случайно чути думи, тилът на някой непознат, вратовръзка като тази, която бе носил тогава. Мнозина ѝ определяха среща — Клиенти, нейни опоненти в съда, дори един съдия от нощното съдилище, но Дженифър не искаше и да чуе за тях. Колеги адвокати я канеха на „обяд“, както цинично го наричаха, но тя не им обръщаше внимание. Излъчваше някаква независимост, която бе истинско предизвикателство за мъжете.

Кен Бейли беше винаги до нея, но той не можеше да запълни самотата ѝ. Имаше само един човек, който бе в състояние да го стори.

Обади ѝ се един понеделник сутрин.

— Реших да рискувам и да проверя дали случайно не сте свободна днес на обяд?

— Разбира се, че съм свободна — отговори Дженифър, макар че не беше.

Беше си дала дума, ако ѝ се обади отново, да се държи приятелски и любезно, но сдържано и да му подсказва, че няма да тича, когато ѝ подсвирне.

Но щом чу гласа му, забрави всичките си клетви.

Обядваха в ресторантче в Чайнатаун. Не спряха да говорят цели два часа, които им се сториха две минути. Говориха за право, за политика, за театър и решиха всички сложни проблеми на света. Адам беше блестящ, прозорлив и очарователен. Искрено се интересуваше от работата, радваше се и се гордееше с успехите ѝ. „Има пълно право да се гордее — мислеше си Дженифър. — Ако не беше той, сега щях да съм в Келсо, щата Вашингтон.“

Когато се върна в кантората, Кен Бейли я чакаше.

— Приятен ли беше обядът?

— Да.

— Да не би Адам Уорнър да ни става клиент? — съвсем небрежно подхвърли той.

— Не, Кен. Ние сме просто приятели.

И това си беше самата истина.

Следващата седмица Адам я покани на обяд в стола на юридическата му фирма. Тя бе смаяна от огромните модерни кабинети. Адам я представи на мнозина свои колеги, Дженифър се почувства като някаква знаменитост, те явно знаеха много за нея. Срещна и Стюарт Нидам. Той се държа любезно, но сдържано и Дженифър се сети, че Адам е женен за племенницата му.

Обядваха в стола, облицован с орехова ламперия, обслужваха ги оберкелнерът и двама сервитьори.

— Тук съдружниците довеждат своите проблеми.

Дженифър се запита дали има предвид нея. Беше ѝ трудно да се съсредоточи в яденето.

Целия следобед си мисли за Адам. Знаеше, че трябва да го забрави, да престане да го вижда. Той принадлежеше на друга жена.

Същата вечер отиде с Кен на премиерата на „Двойката“ с Ричард Роджърс.

Във фоайето ги посрещна развълнуваният шепот на тълпата и Дженифър се обърна да види какво става. Пред входа спря дълга черна лимузина, от нея слязоха мъж и жена.

— Това е той! — възкликна някаква жена и хората се струпаха около колата.

Плещестият шофьор се дръпна и Дженифър видя Майкъл Морети и съпругата му. Всички погледи бяха насочени именно към него. Той беше герой, красив като киноартист и невероятно дързък. Дженифър загледа как Майкъл Морети и жена му си проправят път сред навалищата. Той мина на три крачки от нея и за миг погледите им се срещнаха. Очите му бяха черни като маслини, зениците изобщо не личаха. Морети изчезна в салона.

Дженифър не успя да се наслади на представлението. Появата на Майкъл Морети отприщи цял порой от унижителни спомени. Още след първото действие тя помоли Кен да я изпрати до вкъщи.

Адам ѝ се обади на другия ден и Дженифър напегна всички сили, за да му откаже. „Благодаря, Адам, но наистина съм много заета“, изрепетира тя наум.

Но той ѝ се обаждаше само да ѝ съобщи, че ще отсъства от страната известно време.

Дженифър бе като зашеметена.

— Колко... ще отсъствате?

— Само няколко седмици. Ще ви се обадя, щом се върна.

— Чудесно — весело отвърна Дженифър. — Приятно пътуване.

Чувстваше се така, сякаш бе починал някой близък. Представяше си Адам на плажа в Рио, заобиколен от полуголи момичета, или в мансарда в град Мексико да пие маргарита^[1] със сексапилна тъмноока красавица, или в някоя швейцарска хижа как се люби с... „Стига!“, каза си тя. Трябваше да го попита къде отива. Вероятно заминаваше по служба на някое мрачно място, където нямаше да има време за жени, може би в пустинята, където щеше да работи по двайсет и четири часа в денонощието.

Естествено щеше да го попита уж между другото. „Дълго ли ще пътувате със самолет? Говорите ли чужди езици? Ако ходите в Париж, ще ми донесете някакъв сувенир. Тежко ли понасяте дългите преходи? Ще вземете ли жена си? Май не съм с всичкия си.“

Кен беше влязъл в кантората и я гледаше втренчено.

— Говориш си сама. Добре ли си?

„Не! — понечи да изкрещи Дженифър. — Трябва да ида на лекар. Имам нужда от студен душ. Имам нужда от Адам Уорнър.“

— Добре съм. Само съм малко изморена — каза тя на глас.

— Защо не си легнеш рано тази вечер?

Дженифър се питаше дали и Адам ще си легне рано.

Обади се отец Райън.

— Бях при Кони Гарет. Каза ми, че си се отбивала при нея няколко пъти.

— Да — отвърна Дженифър.

Ходеше колкото да не се чувства гузна, задето не може да помогне с нищо. Беше съвсем безсилна.

Потопи се изцяло в работата си и пак ѝ се струваше, че времето се влочи едва-едва. Почти всеки ден имаше дела, а вечер обработваше преписките.

— Я по-кратко! Ще се вкараш в гроба — съветваше я Кен.

Но Дженифър искаше да се изтощи физически и умствено, за да не ѝ остава време да мисли. „Аз съм глупачка, кръгла глупачка“, повтаряше си тя.

Адам се обади чак след месец.

— Току-що се върнах — каза той. Гласът му я възбуждаше. — Днес може ли да се видим и да обядваме?

— Да, на драго сърце, Адам.

Помисли си, че този път се е справила добре. Само едно простишко: „Да, на драго сърце, Адам.“

— Какво ще кажете за дъбовата зала в „Плаза“?

— Чудесно.

Това беше най-деловият и неромантичен ресторант в света, в него ходеха все богати бизнесмени ѝ политици, банкери и борсови агенти на средна възраст. Дълго той бе една от малкото крепости за уединение на мъжете, отскоро бе отворил врати и за нежния пол.

Дженифър дойде рано и седна на една маса. След няколко минути се появи и Адам. Тя го гледаше — висок и строен, как върви към нея и устата ѝ изведнъж пресъхна. Беше почернял от слънцето — дали пък наистина не е бил на някой плаж сред наобиколили го момичета. Усмихна ѝ се, улови я за ръката и Дженифър разбра, че логиката и спрямо Адам Уорнър и другите женени мъже вече е без значение. Вече не бе господарка на съдбата си. Сякаш някой друг я направляваше, казваше ѝ какво да прави, как да действа. Не можеше да обясни какво и става, никога дотогава не бе изпитвала подобно нещо. „Да го наречем алхимия, карма или рай.“ Знаеше само, че иска да бъде в прегръдките на Адам Уорнър, както не бе искала нищо друго досега. Гледаше го и си представяше как се любят, как силното му тяло е върху, вътре в нея и почувства, че се изчервява.

— Извинявайте, че се обадох толкова късно, но един клиент отмени уговорената среща.

Дженифър благослови наум клиента.

— Донесъл съм ви нещо — каза Адам. Беше красив копринен шал в зелено и златисто. — От Милано е.

„Значи е бил там. Млади италианки.“

— Прекрасен е, Адам. Благодаря.

— Били ли сте в Милано?

— Не. Виждала съм само катедралата на картичка. Много е красива.

— Не съм по забележителностите. Теорията ми е, че щом си видял една черква, вече си видял всичките.

По-късно, когато си мислеше за обяда, Дженифър се мъчеше да се сети какво са говорили, какво са яли, кой е спирал на масата да поздрави Адам, но си спомняше единствено близостта на Адам, допира, лицето му. Сякаш я бе омагьосал и тя бе под хипноза, която не можеше да прекъсне.

По едно време си помисли: „Знам какво ще направя. Ще се любя с него. Само веднъж. Не може да е толкова прекрасно, както си го представям. А после ще го разкарам.“

Когато случайно ръцете им се докоснаха, между тях като че мина ток. Говореха си за всичко и за нищо, а думите им бяха лишени от смисъл. Седяха на масата, заключени в невидима прегръдка, мислено се галеха, страстно се любеха, голи и развратни. И двамата не обръщаха внимание какво ядат, какво си приказват. Душата им бе разяждана от друг, завладяващ глад, които се усилваше все повече и повече, докато накрая и двамата вече не издържаха.

По средата на обяда Адам сложи ръката си върху нейната и каза прегракнало:

— Дженифър...

— Да се махаме оттук — прошепна тя.

Дженифър изчака в оживеното претъпкано фоайе, докато Адам се регистрираше на администрацията. Дадоха им стая в старото крило на хотел „Плаза“, която гледаше към Петдесет и осма улица. Използваха задните асансьори и на Дженифър се стори, че е минала цяла вечност, докато стигнат етажа.

Не си спомняше нищо от обяда, затова пък стаята остана запечатана в паметта ѝ до най-малките подробности. Години по-късно тя отново виждаше гледката от прозореца, цвета на завесите и килимите, всяка картина и мебел. Можеше дори да възпроизведе шумовете на града, които нахлуваха в стаята. Споменът от този следобед щеше да ѝ остане за цял живот. Той беше една вълшебна, многоцветна експлозия в забавен ритъм: как Адам я съблича, силното му стройно тяло в леглото, грубостта и нежността му. Смехът и страстта. Гладът им се бе превърнал в лакомия, която трябваше да бъде заситена. В мига, в който Адам започна да я люби, в ума ѝ проблесна мисълта: „Загубена съм!“

Любиха се отново и отново и всеки път беше почти непоносим екстаз.

Часове по-късно, както лежаха успокоени един до друг, Адам каза:

— Имам чувството, че живея за първи път в живота си. Дженифър нежно го погали по гърдите и се изсмя:

— Знаеш ли какво си казах? Че ако се любя с теб веднъж, после лесно ще те прогоня от ума си.

Той се обърна и се надвеси над нея.

— Е?

— Грешала съм. Чувствам те като част от себе си. Поне... Тя се поколеба. — Част от теб е част от мен.

Адам знаеше какво ѝ минава през ума.

— Ще измислим нещо — рече ѝ. — В понеделник Мери-Бет заминава за един месец с леля си за Европа.

[1] Коктейл от текила, лимонов сок и портокалов ликьор. ↑

Прекарвах я заедно почти всички нощи.

Първата нощ той дойде в неуютната и гарсониера и на сутринта заяви:

— Ще си вземем почивен ден, за да ти намерим прилично жилище.

Отидоха да търсят апартамент, привечер Дженифър запази жилище във висока сграда недалеч от Сътън Плейс, носеща името „Белмънт Тауърс“. Когато влизаха, тя видя табела с надпис: „Продадено“.

— Има ли смисъл да влизаме? — попита Дженифър.

— Ще видиш — лаконично отвърна Адам.

Апартаментът, който разгледаха, беше чудесен, на два етажа с вътрешна стълба и пет стаи. Беше най-люксовото жилище, което бе виждала през живота си. На горния етаж имаше голяма спалня и баня, а на долния — спалня за гости с отделна баня и хол с прекрасен изглед към Ист Ривър и града. Имаше и голяма тераса, кухня и трапезария.

— Харесва ли ти? — попита Адам.

— Дали ми харесва ли? Страхотно е — възкликна Дженифър, — но има два проблема, скъпи. Преди всичко, не мога да си го позволя. И второ, дори и да имам средствата, той вече е даден на някого.

— Да, принадлежи на юридическата ни фирма. Наели сме го за важни личности, които са наши гости. Ще уредя да намерят друго жилище за тях.

— Ами наемът?

— Ще имам грижата. Аз...

— А, без тия.

— Но, мила, глупаво е. Мога да си позволя и...

В отговор тя поклати глава.

— Не разбираш, Адам. Аз нямам какво друго да ти дам освен себе си. И искам това да бъде подарък за теб.

Той я прегърна, Дженифър потрепери в него и каза:

— Зная какво ще направя. Ще работя нощем.

В събота отидоха да пазаруват. Адам ѝ купи красива копринена нощница и халат, а тя на него — скъпа риза. Взеха си още шах, кейк със сирене, пудинг със сливи и книги на издателство „Дъбълдей“. Отбиха се и до магазините „Гамън“ и „Касуел-Маси“, където Адам купи на Дженифър такова количество сушени розови листа, че да ѝ стигнат за десет години. Вечеряха в ресторантче близо до апартамента ѝ.

Имаха навика да се срещат у нея вечер след работа и да обсъждат случилото се през деня. Дженифър готвеше, а Адам слагаше масата. По-късно четяха, гледаха телевизия или играеха на карти и шах. Тя винаги приготвяше любимите му ястия.

— Аз съм една безсрамница — му казваше тя. — Нямам насита.

— Моля те, недей да имаш — ѝ отвърщаше той, като я притискаше до себе си.

Колко странно, докато нямаше нищо между тях, не се криеха, а сега, откакто се любеха, не смееха да се появят заедно пред хората, все ходеха по места, където нямаше опасност да срещнат познати — фамилни ресторантчета в центъра на града, на камерен концерт в Музикалното училище на Трета улица. Веднъж отидоха на нова постановка в „Омня Тиътър Клъб“ на Осемнайсета улица, вечеряха в „Грота адзура“ на Брум Стрийт и така преядоха, че се заклеха да не поглеждат цял месец италианска храна. „Само дето нямаме на разположение цял месец“, помисли си Дженифър. Мери-Бет се връщаше след четиринайсет дни.

Ходиха в „Халф Ноут“ във Вилидж^[1] да послушат авангарден джаз, разглеждаха витрините на малките галерии.

Адам обичаше спорта и заведе Дженифър на мач. Тя толкова се запали, че вика, докато не си изгуби гласа.

В недели мързелуваха, закусиха по халати, разменяха си страниците от „Таймс“, слушаха черковните камбани в Манхатън и всеки си казваше наум по една молитва.

Дженифър гледаше Адам, улисан по кръстословицата, и си мислеше: „Помоли се за мен.“ Беше убедена, че бърка. Знаеше, че това няма да продължава вечно. И пак се чувстваше щастлива както никога, бе на седмото небе. Който е влюбен, живее в друг свят, сякаш в просъница и сега Дженифър бе толкова радостна с Адам, че бе готова по-късно да плати за щастието си скъпо и прескъпо. А тя знаеше, че ще трябва да плаща.

Времето за нея придоби друго измерение. Преди живота ѝ бе вместен между срещите с клиенти. Сега то ѝ се отчиташе по минутите, които прекарваше с Адам. Мислеше непрекъснато за него — когато бяха заедно и когато беше далеч от него.

Беше чела за мъже, получавали инфаркти при любовниците си, затова си записа телефонния номер на личния му лекар в тефтерчето, което държеше до нощното си шкафче, та ако се случеше нещо, да действа дискретно, без да безпокои Адам.

Изпитваше чувства, непознати за нея. Никога не се бе смятала за добра домакиня, а сега искаше да прави всичко за Адам — да му готви, да му чисти, да му приготвя дрехите сутрин. Да се грижи за него.

Той си бе оставил някои дрехи при нея и най-често спеше в апартамента ѝ. Дженифър лежеше до него и гледаше как спи. Мъчеше се да стои будна колкото се може по-дълго, ужасена да не изпусне някой миг от скъпоценното им време заедно. Накрая, когато вече не можеше да държи очите си отворени, се сгушваше доволна в прегръдката му. Безсънието, тормозило я толкова дълго, изчезна, всички нощни демони, които я преследваха, се изпариха. Притиснеше ли се към Адам, моментално намираще покой.

Обичаше да се разхожда из апартамента с някоя негова риза, а нощем си слагаше горнището на пижамата му. Ако сутрин той излезеше, преди да е станала, се търкулваше в неговата половина от леглото. Обичаше да вдишва топлата миризма на тялото му.

Струваше ѝ се, че всички нашумели любовни песни са писани за тях двамата. Мислеше си: „Ноел Кауард е прав. Учудващо колко смислена понякога е евтината музика.“

Отначало си казваше, че непреодолимото физическо влечение, което изпитваха, ще отслабне с времето, но напротив, то все повече се

усилваше.

Тя разказваше на Адам неща, които не бе споделяла с никой. Бе смъкнала всички маски. Беше просто Дженифър Паркър с напълно оголена душа, а той пак си я обичаше. Това беше истинско чудо. Имаше още едно чудо, което споделяха: смехът.

Невероятно, но с всеки изминат ден обичаше все повече Адам. Искаше ѝ се любовта им никога да не помръква. Но знаеше, че ще дойде и този миг. За първи път в живота си тя стана суеверна. Имаше специален букет кенийски чай, който Адам обичаше. На няколко дни купуваше от него.

Но само малка кутийка.

Страхуваше се най-много, че на Адам ще му се случи нещо, когато не е с нея, и тя ще го научи от вестниците или ще го чуе в новините. Не сподели опасенията си с Адам.

Когато му се налагаше да закъснее, той ѝ оставяше бележки на най-необичайни места в апартамента. Дженифър ги намираще в кутията за хляба, в хладилника или в обувката си. Беше очарована от тях и ги пазеше.

Последните дни, които им оставаха да бъдат заедно, се стопиха в мъгла от радостна възбуда. Накрая дойде нощта преди завръщането на Мери-Бет. Дженифър и Адам вечеряха в апартамента, слушаха музика и се любиха. Тя не мигна до сутринта, здраво прегърнала Адам. Мислеше за щастието, което бяха изживели.

Болката от раздялата щеше да дойде по-късно.

На закуска Адам ѝ каза:

— Каквото и да се случи, искам да знаеш едно — ти си единствената жена, която някога съм обичал истински. И Дженифър почувства болката.

[1] Квартал в Ню Йорк, населяван предимно от бохеми и художници. ↑

Само в работата намираше утеха и ѝ се отдаде изцяло, за да няма кога да мисли.

Беше станала любимка на журналистите, те непрекъснато пишеха за успехите ѝ в съдебната зала. Започнаха да идват повече клиенти, отколкото можеше да поеме. Интересуваха я предимно наказателните дела, но по настояване на Кен започна да се захваща и с други.

Сега Кен Бейли ѝ трябваше както никога. Провеждаше блестящо разследванията по делата ѝ. С него тя можеше да обсъжда и други проблеми и много ценеше мнението му.

Преместиха се в нова кантора, по-голяма, на Парк Авеню. Дженифър нае двама млади оправни адвокати — Дан Мартин и Тед Харис, от екипа на Робърт Ди Силва, и още две секретарки.

Дан Мартин беше бивш футболист от университета Норстуестърн, имаше вид на атлет и ум на учен.

Тед Харис беше слаб, стеснителен младеж с дебели матови очила и беше гениален.

Мартин и Харис вършеха черната работа, събираха информация, а Дженифър се явяваше пред съда.

Табелата на вратата вече гласеше:

„ДЖЕНИФЪР ПАРКЪР & СЪДРУЖНИЦИ“.

Заемаха се с какви ли не дела, като се почне от защитата на голяма промишлена корпорация, обвинена, че замърсява околната среда, и се стигне до защитата на пияница, който си счупил врата, когато го изхвърлили от кръчмата. Пияницата естествено беше подарък от отец Райън.

— Има си проблем човекът — каза той на Дженифър. — А инак е много свестен, има семейство, но живее в такова напрежение, че понякога си пийва повече клетникът.

Дженифър не можа да скрие усмивката си. За отец Райън никой от енорияшите му не беше виновен и той искаше само да им спести главоболията, които си бяха навлекли. Тя го разбираше най-вече защото мислеше като него. Те си имаха работа с хора, изпаднали в беда, твърде бедни и отритнати от обществото, за да се борят с него, и в крайна сметка то ги смачкваше.

Думата „справедливост“ значеше нещо само на книга. В съдебната зала нито прокурорът, нито адвокатът на обвиняемия търсеха справедливост — важното бе да спечелят.

От време на време си говореха с отец Райън за Кони Гарет, но тази тема винаги потискаше Дженифър. Беше извършена несправедливост и това я тормозеше.

В кабинета си в задната част на заведението „У Тони“ Майкъл Морети наблюдаваше как Ник Вито внимателно преглежда с електронния уред сантиметър по сантиметър помещението за подслушвателни инсталации. От познатите си в полицията знаеше, че няма заповед да бъде подслушван, но от време на време някой прекалено усърден млад детектив монтираше малка „играчка“, за да се съдобие с информация. По природа Майкъл си беше предпазлив. Сутрин и вечер кабинетът и домът му се проверяваха за подслушватели. Даваше си сметка, че най-малко десетина юристи са по петите му, но това не го вълнуваше. Бе наясно какво правят, а те не знаеха какви ги върши той, а дори и да знаеха, не можеха да го докажат.

Понякога нощем Майкъл поглеждаше през шпионката на задната врата на ресторанта и гледаше как агентите на ФБР изпразват боклука от кофите му, за да го изследват, и го заместват с друг.

Една вечер. Ник Вито му каза:

— Ами ако ченгетата изровят нещо?

— В това ми е надеждата — засмя се Майкъл. — Преди да дойдат тук, ще сме сменили нашите кофи с кофите на съседния ресторант.

Не, агентите от ФБР нямаше да го докоснат и с пръст. Дейността на клана се разрастваше и Майкъл имаше планове, които още не беше разкрил. Единствената спънка беше Томас Колфакс. Майкъл знаеше, че трябва да се отърве от стария адвокат. Беше му нужен млад, свеж ум. И за кой ли път мислите му се насочиха към Дженифър Паркър.

Адам и Дженифър се срещаха веднъж седмично да обядват и беше истинско мъчение и за двамата, нямаха време да останат сами, нямаше никаква близост. Всеки ден говореха по телефона, като използваха кодови имена. Той беше мистър Адамс, а тя — госпожа Джей.

— Безкрайно неприятно ми е да се крием — каза Адам.

— И на мен също.

Но мисълта да го загуби я изпълваше с ужас.

Само в съдебната зала тя намираще убежище от личната си болка. Тъкмо там се мереше с най-добрите умове, които противникът можеше да предложи. Съдебната зала беше нейната школа и Дженифър бе отличничка. Делата бяха игра със строги правила, която печелеше по-добрият, а Дженифър беше твърдо решена да е по-добрата.

Организираще разпитите като представление, умело подбираще всяка дума и пауза. Научи се да разпознава кой измежду съдебните заседатели е най-влиятелен и насочваше вниманието си към него, уверена, че той ще окаже въздействие на колегите си.

По обувките на човека съдеше за характера му. Подбираще съдебни заседатели, които носеха удобни обувки, защото според нея те бяха по-отстъпчиви.

Изучи различните подходи как се развива съдебният процес, тактиката и маневрите за всеки отделен ден. Нямаше равна в откриването на добре настроените съдии.

С часове се готвеше за всяко дело, ръководена от максимата: „Повечето дела се печелят и губят още преди да е започнал процесът.“ Усвои мнемоника^[1], за да запомня по-лесно имената на съдебните заседатели.

В четири следобед съдът обикновено се оттегляше в почивка и ако се случеше да разпитва прокурорски свидетели малко преди това, Дженифър се размотаваше, докато до четири не останеха няколко минути, и тогава го нападаше с такъв словесен водопад, че смайваше съдебните заседатели.

Научи се да отгатва по жестовете на свидетелите дали са откровени. Ако се почесваха по брадата, свиваха устни, криеха устата си с ръка, подръпваха си ушите или прокарваха ръка през косата си, значи лъжеха. Дженифър стана спец в разпознаването на тези движения и атакуваше до крайна победа.

Разбра, че е недостатък да бъдеш жена, ако си решил да се посветиш на наказателното право. Беше навлязла в територия, запазена за мъже. Адвокатките бяха малко и някои адвокати; гледаха накриво Дженифър. Веднъж тя намери върху папката листче, на което пишеше: „Адвокатките съставят най-добрите искове.“ В отговор Синтия сложи на бюрото и бележката: „Мястото на жената е вкъщи или... в Сената.“

В началото мнозина съдебни заседатели се отнасяха към нея с известни предразсъдъци, защото повечето от делата бяха гнусни и те бяха склонни да я отъждествяват с хората, които защитава. От нея се очакваше да се облича като Джейн Ъър и тя не го приемаше, но все пак гледаше да се облича така, че да не предизвиква завистта на съдебните заседателки, но и да изглежда достатъчно женствена, че да не настройва против себе си мъжете, които можеха да я помислят за лесбийка. Навремето би се изсмяла на подобни разсъждения. Но в съдебната зала откри, че жестоката реалност е такава. Бе навлязла в мъжка сфера и ѝ се налагаше да работи дважд по-усърдно и да бъде два пъти по-добра от конкуренцията. Научи се не само старателно да подготвя своята защита, но и да предвижда как ще реагира другата страна. Нощем в леглото или на бюрото с часове се мъчеше да предугажда действията на противника. Какво би направила, ако е от другата страна? Какви изненади би се опитала да сервира. Чувстваше се като генерал, който разработва смъртоносна битка.

Синтия ѝ позвъни по вътрешния телефон.

— Търси ви някакъв мъж, но не иска да си каже името и за какво става дума.

Преди половин година секретарката Синтия щеше просто да затвори. Но Дженифър я беше научила да не отпраща никого.

— Свържи ме — каза тя.

Само след минутка чу предпазлив мъжки глас:

— Дженифър Паркър ли е?

— Да.

— Нали не ни подслушват?

— Не. С какво мога да ви бъда полезна?

— Става дума не за мен, а за... една моя позната.

— Ясно. Какъв е проблемът?

— Нека си остане между нас. Мога ли да разчитам?

— Да, разбира се.

Синтия влезе и донесе пощата. Дженифър ѝ даде знак да почака.

— Семейството и я прати в лудница. Ала тя си е напълно нормална. Направиха го нарочно. Забъркани са ѝ властите.

Дженифър слушаше вече с половин ухо. Закрепи телефонната слушалка с рамо и се зае да преглежда сутрешната поща.

Мъжът продължи:

— Тя е богата и роднините ѝ искат да се докопат до парите ѝ.

— Продължавайте — каза Дженифър, без да спира да преглежда пощата.

— Вероятно ще пратят и мен в лудница, ако разберат, че се опитвам да ѝ помогна. Изложен съм на опасност, мис Паркър.

„На тоя явно му хлопа дъската“, помисли си Дженифър и рече:

— Едва ли мога да сторя нещо, но ви препоръчвам да потърсите добър психиатър, който да се заеме с приятелката ви.

— Но вие не разбирате нищо. Всички са в комбина.

— Напротив, разбирам — каза успокоително Дженифър.

— Аз...

— Ще ѝ помогнете ли?

— Как да ѝ... Я ми дайте името и адреса на вашата приятелка, ако имам възможност, ще видя за какво става дума.

Последва дълга пауза. Накрая мъжът проговори.

— Но нека си остане между нас.

На Дженифър ѝ идеше да му тресне телефона. Първият ѝ клиент вече я чакаше.

— Нали се разбрахме — изрече тя.

— Купър. Хелън Купър. Притежаваше голям имот в Лонг Айланд, но те ѝ го отнеха.

Дженифър покорно си записа името.

— В коя лечебница казахте, че е настанена?

Последва познатият звук — онзи бе затворил. Тя изхвърли листчето с името в кошчето.

Спогледаха се със Синтия.

— Странни неща се случват по света.

— Мис Маршал те чака — каза Синтия.

Преди седмица Дженифър беше говорила по телефона с Лорета Маршал — тя искаше адвокатката да я представя в делото за бащинство срещу богаташа Къртис Рандъл III. Дженифър го бе споделила с Кен Бейли.

— Нужна ми е информация за Къртис Рандъл III. Живее в Ню Йорк, но доколкото разбрах, прекарва доста време в Палм Бийч. Разбери нещо за потеклото му и дали е спал с момиче на име Лорета Маршал.

Бе съобщила на Кен хотелите в Палм Бийч, които ѝ даде жената. След два дни Кен Бейли ѝ бе докладвал.

— Всичко съвпада. Отсядали са в продължение на половин месец в различни хотели в Палм Бийч, Маями и Атлантик Сити. Осем месеца по-късно Лорета Маршал е родила момиченце.

Дженифър се облегна на стола и го погледна замислено.

— Значи можем да заведем дело.

— Силно казано.

— Защо?

— Ами тя е преспала с кого ли не.

— Тоест баща на детето може да бъде всеки мъж?

— Ако питаш мен, половината свят.

— А сред другите има ли богаташи, които да осигурят издръжка на детето?

— Най-големият паралия е Къртис Рандъл III.

И той ѝ връчи дълъг списък от имена.

Лорета Маршал влезе в кабинета. Дженифър не си я представяше как точно изглежда, вероятно беше някоя красива празноглава проститутка. Лорета Маршал наистина я изненада. Изобщо не бе хубава, по-скоро бе грозновата. Тялото ѝ не беше нищо особено. Съдейки от броя на любовните ѝ похождения, Дженифър бе очаквала

да види някаква ненаситна сексапилна красавица. Лорета Маршал бе самото възплъщение на начална учителка. Беше с карирана вълнена пола, риза със закопчана якичка, тъмносиня жилетка и ниски обувки. Отначало Дженифър беше сигурна, че Лорета Маршал ще иска от нея да принуди Къртис Рандъл да плаща издръжка за дете, което не е негово. Но след като един час говори с нея, адвокатката промени мнението си. Лорета Маршал казваше голата истина.

— Естествено, нямам доказателства, че бащата е Къртис — усмихна се срамежливо тя. — Той не е единственият мъж, с когото съм спала.

— В такъв случай защо мислите, че е баща на вашето дете?

— Аз не го мисля. Аз съм сигурна. Трудно е да се обясни, но зная дори нощта, когато бе зачената Мелани. Понякога тези неща се усещат.

Дженифър се мъчеше да долови дали момичето не хитрува. Но то бе напълно открито. Може би тъкмо с това качество очароваше мъжете.

— Влюбена ли сте в Къртис Рандъл?

— О, да. И Къртис каза, че ме обича. Естествено след онова, което се случи, вече не мога да бъда сигурна в неговите чувства.

„Щом си го обичала — рече си Дженифър, — как си могла да спиш с толкова много други мъже?“ Може би отговорът се криеше в това тъжно грозновато лице и съвсем обикновена фигура.

— Ще ми помогнете ли, мис Паркър?

— Делата за бащинство са трудни — предпазливо отговори Дженифър. — Разполагам с имената на близо петнайсет мъже, с които сте спали миналата година. А сигурно има и други. Щом аз съм се сдобила с такъв списък, можете да бъдете сигурна, че и адвокатът на Къртис Рандъл ще си го набави.

Лорета Маршал се смръщи.

— А кръвни проби?

— Кръвните проби са валидни само при доказване, че обвиняемият не е баща на детето.

— Не търся изгода за себе си. Искам само да осигуря Мелани. Къртис трябва да се погрижи за дъщеря си.

Дженифър се поколеба, преди да вземе решение: Бе казала истината на Лорета Маршал. Делата за бащинство бяха трудни, да не

говорим, че бяха забъркани и неприятни. Адвокатите на обвиняемия щяха да устроят истинско шоу, когато изправеха жената на разпит. Щяха да докарат всичките ѝ любовници и да я обрисуват като развратница. Дженифър не искаше да се замесва в подобно дело. От друга страна, вярваше на Лорета Маршал, която не гледаше на Къртис Рандъл като на златна мина. Наистина бе убедена, че е баща на детето ѝ. И Дженифър взе решение.

— Добре — каза тя. — Защо да не опитаме?

Уреди си среща с Роджър Дейвис, адвоката на Къртис Рандъл. Дейвис беше съдружник в голяма фирма на Уолстрийт и за високото му положение можеше да се съди по просторния ъглов апартамент, който използваше за офис. Беше надут и нахакан и начаса ѝ стана антипатичен.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Роджър Дейвис.

— Както ви обясних по телефона, дошла съм във връзка с Лорета Маршал.

Той я погледна и нетърпеливо попита:

— Ей?

— Упълномощила ме е да заведа дело за бащинство срещу мистър Къртис Рандъл III. Но предпочитам да не го правя.

— Ще бъде наистина глупаво, ако го направите.

Дженифър успя да овладее гнева си.

— Защо да разнасяме името на клиента ви по съдебните зали? Сигурна съм, много добре знаете колко отвратителни са подобни дела. Затова сме готови да приемем едно разумно споразумение извън съда.

Роджър Дейвис хвърли смразяваща усмивка на Дженифър.

— То се знае, че сте готови. Защото нямате никакво основание да възбуждате дело.

— Не съм съгласна с вас — отсече Дженифър.

— Мис Паркър, нямам време да говоря със заобикалки. Вашата клиентка е една уличница. Тя е готова да легне с всичко, което мърда. Разполагам със списък на мъжете, с които е спала. Направо е километричен. Нима си въобразявате, че моят клиент ще пострада? Вашата довереница ще бъде унищожена. Доколкото знам, е учителка. След като ѝ натрия носа, няма да може да си намери работа, докато е

жива. Ще ви кажа и още нещо. Рандъл е убеден, че е баща на онова бебе. Но никога, дори след сто години, няма да го докажете.

Дженифър се бе облегнала назад и го слушаше безизразно.

— Ще отстояваме становището, че вашата клиентка е могла да зачене от кого ли не. Искате да се спазарим? Чудесно. Ще ви кажа какво ще направим. Ще купим на клиентката ви противозачатъчни хапчета, та да не ѝ се случи отново.

С пламнали страни Дженифър се изправи.

— Мистър Дейвис, тази ваша малка реч ще струва на клиента ви половин милион долара — каза тя и напусна кабинета.

Кен Бейли и тримата му помощници не откриха нищо компрометиращо за Къртис Рандъл III. Беше вдовец, от хората, на които се крепи обществото, и до този момент любовните му връзки се брояха на пръсти.

— Заклет пуритан — измърмори Кен Бейли.

Седяха в заседателната зала късно вечерта, преди да започне делото за бащинството.

— Дженифър, говорих с един от адвокатите от кантората на Дейвис. Те ще смажат нашата клиентка. Не си поплюват.

— Защо си слагаш главата в торбата заради това момиче? — попита Дан Мартин.

— Нямам право да съдя половия ѝ живот. Убедена е, че Къртис Рандъл е баща на детето ѝ. Иска парите за дъщеричката си, не за себе си. Заслужава да спечели делото.

— Мислим не за нея — отвърна Кен. — А за теб. Ти ще се пържиш на огъня. Всички ще гледат теб. Изключено е да спечелиш делото. Ще бъде черна точка за теб.

— Я да поспим малко — предложи в отговор тя. — Ще се видим в съда.

Делото се развиваше дори по-зле, отколкото бе предполагал Кен Бейли. Дженифър бе накарала Лорета Маршал да донесе своята

дъщеричка в съдебната зала, но сега вече се чудеше дали не е допуснала тактическа грешка. Наблюдаваше безпомощно как Роджър Дейвис представя един по един свидетелите и ги кара да признаят, че са спали с Лорета Маршал. Дженифър не се осмеляваше да им зададе въпроси. Те бяха жертви, даваха показания само защото бяха принудени. На Дженифър не изоставаше нищо друго, освен да слуша как петият името на клиентката ѝ. Гледаше лицата на съдебните заседатели и вре по-голямата враждебност върху тях. Роджър Дейвис беше прекалено умен, за да лепне етикета „развратница“ на Лорета Маршал. А и не беше необходимо. Свидетелите го вършеха заради него.

Дженифър беше довела свои свидетели, които да обрисуват характера на Лорета, да разкажат, че като учителка е много добра, редовно ходи на черква и е грижовна майка. Но всичко това остана незабелязано след ужасяващата върволица от нагли любовници. Беше се надявала да пробуди у съдебните заседатели състрадание, като опише мъката на една млада жена, изоставена от богатия плейбой, научил, че е забременяла. Делото не се развиваше в тази насока.

Къртис Рандъл III седеше на скамейката на обвиняемите. Приличаше на актьор. Наближаваше шейсетте, бе изискан, с правилни черти, загоряло лице и побеляла коса. Произхождаше от каймака на обществото, членуваше в съответните клубове, беше заможен и преуспял. Дженифър чувстваше как съдебните заседателки го разсъбличат с поглед.

„Ами да — помисли си тя, — смятат се достойни да легнат с мистър Чаровник за разлика от оная уличница (*какво ли пък е намерил в нея?*), която се домъкнала в съда с десетмесечното си бебе.“

За зла участ на Лорета Маршал новороденото изобщо не приличаше на баща си. Нито пък на майка си. Можеше да бъде дете на всеки.

Сякаш прочел мислите ѝ, Роджър Дейвис се обърна към съдебните заседатели:

— Ето там седят майката и детето. Но чие дете? Видяхте обвиняемия. Нека някой в съдебната зала ми посочи поне едно нещо, с което детето прилича на обвиняемия. Дума да няма, ако обвиняемият беше негов баща, все щяха да си приличат по нещо. В очите, носа, брадичката. Къде виждате тази прилика? Няма я, не съществува, и то

по съвсем проста причина. Обвиняемият не е баща на детето. Не, опасявам се, че пред нас е класическият пример на разпусната жена, която от немарливост е забременяла, а после се е спряла на някой от любовниците си, който може да я подсигури материално. Вижте, никой от нас не е дошъл тук да я осъжда — продължи той по-меко. — Лорета Маршал може да живее както сметне за добре. Няма да коментирам и това, че е учителка и може да повлияе на невинните дечица... Не съм дошъл тук да чета лекции по морал. Тук съм, за да защитавам един невинен човек.

Дженифър огледа съдебните заседатели и изпита болезненото чувство, че те до един са на страната на Къртис Рандъл. Още вярваше на Лорета Маршал. Жалко, че бебето изобщо не приличаше на бащата! Роджър Дейвис беше свършено прав. Не съществуваше никаква прилика. И той направи всичко възможно съдебните заседатели също да го проумеят.

Повика Къртис Рандъл да даде показания. Съзнаваше, че това е единственият ѝ шанс да обърне делото. Огледа Рандъл от глава до пети.

— Били ли сте женен, мистър Рандъл?

— Да. Съпругата ми загина по време на пожар.

Съдебните заседатели тутакси реагираха съчувствено.

„По дяволите!“, помисли си Дженифър и побърза да продължи с въпросите.

— И не сте се женили повторно?

— Не. Много обичах съпругата си...

— Имахте ли деца?

— Не. За съжаление тя не можеше да има.

— Значи Мелани е единственото ви... — Дженифър махна с ръка към бебето.

— Възраждам — обади се адвокатът на Рандъл.

— Възражението се приема. Адвокатът на ищцата трябва да бъде по-сдържан.

— Извинете, ваша милост. Изтървах се — рече тя и отново се обърна към Къртис Рандъл. — Обичате ли децата?

— Да, много.

— Вие сте председател на управителния съвет на вашата корпорация, нали, мистър Рандъл?

— Да, точно така.

— Не сте ли мечтали да имате син, който да продължи името ви?

— Че кой не мечтае за това!

— Значи, ако Мелани беше момче...

— Възраждавам!

— Възражението се приема. — Съдията се обърна към Дженифър. — Мис Паркър, за втори път ви моля да престанете с подобни въпроси.

— Извинете, ваша милост. — Тя отново се обърна към Рандъл. — Мистър Рандъл, имате ли навика да подбирате непознати жени и да ги водите по хотели?

— Не, нямам — отвърна той и нервно прокара език по долната си устна.

— Вярно ли е, че сте се запознали с Лорета Маршал в един бар и сте я отвели в хотелската стая?

Рандъл отново се облиза.

— Да, но просто правихме секс.

Дженифър го погледна втренчено.

— Изговаряте думите „просто секс“, сякаш според вас сексът е нещо мръсно.

— Ни най-малко.

Езикът му отново се подаде. Дженифър очарована гледаше как обвиняемият го прокарва по устните си. Внезапно я обхвана дива надежда. Сега вече знаеше какво трябва да прави. Да продължава да го притиска. Но не биваше да прекалява, за да не настрои съдебните заседатели против себе си.

— С колко жени сте се запознали по баровете?

Роджър Дейвис скочи на крака.

— Ваша милост, смятам, че въпросът няма нищо общо с делото. И изобщо протестирам срещу въпроси от подобно естество. Единствената жена, заинтересована от изхода на делото, е Лорета Маршал. Вече приехме за доказано, че обвиняемият е имал полово сношение с нея. Извън това личният живот на мистър Рандъл няма нищо общо с делото, гледано днес.

— Не съм съгласна. Ако обвиняемият е от мъжете, които...

— Възражението на защитата се приема. Моля ви, мис Паркър, въздържайте се от въпроси като досегашните.

— Добре, ваша милост — отвърна Дженифър и безразлично вдигна рамене. Пак се обърна към Къртис Рандъл.

— Нека се върнем към вечерта, когато сте се запознали с Лорета Маршал в бара. Какъв беше този бар?

— Нямам представа. Никога дотогава не бях стъпвал там.

— Това е заведение за запознанства, нали?

— Нямам представа.

— За ваше сведение „Плей Пен“ беше й си остава заведение за запознанства. Ползва се с репутацията на място, където самотни хора могат да си намерят партньори. И да спят с тях. Нима не отидохте там точно за това, мистър Рандъл?

— Може би. Не си спомням. — И Къртис Рандъл отново се заоблизва.

— Не си спомняте ли? — В гласа на Дженифър звучеше неприкрит сарказъм. — А случайно да си спомняте датата, когато сте се запознали в бара с Лорета Маршал?

— Не. Не помня.

Дженифър отиде при мястото на ищцата и зарови из някакви листове. Драсна нещо на едно листче, сякаш преписваше дата, и го подаде на Кен Бейли. Той го прочете и на лицето му се изписа недоумение.

Дженифър се върна обратно при Рандъл.

— Било е на осемнайсети януари.

С крайчеца на окото видя, че Кен Бейли напуска съдебната зала.

— Напълно възможно. Както вече казах, не си спомням.

Следващите петнайсет минути Дженифър продължи да разпитва Къртис Рандъл. Задаваше му спокойни несвързани въпроси и Роджър Дейвис не я прекъсна нито веднъж — виждаше, че тя не постига нищо и съдебните заседатели вече се отегчават.

Дженифър продължаваше да говори, без да сваля очи от вратата: очакваше да се появи Бейли. Когато го видя да влиза забързано с пакетче в ръка, спря по средата на поредния въпрос. Обърна се към съдията и каза:

— Ваша милост, мога ли да помоля за петнайсет минути почивка?

Съдията погледна часовника на стената.

— Тъй като наближава време за обяд, съдът се оттегля в почивка до един и половина.

В един и половина заседанието беше възобновено. Дженифър премести Лорета Маршал с бебето по-близо до съдебните заседатели. Съдията каза:

— Мистър Рандъл, вече положихте клетва. Няма нужда да се заклевате отново. Моля, заемете мястото си.

Дженифър съпроводи с поглед Къртис Рандъл, който се отправи към мястото на свидетелите. После се доближи до него и попита:

— Мистър Рандъл, колко незаконни деца сте направили?

— Възразявам! Това е възмутително. Няма да позволя моят клиент да бъде подлаган на такова унижение.

— Възражението се приема — каза съдията и се обърна към Дженифър. — Мис Паркър, предупредих ви...

— Извинявайте, ваша милост — рече разкаяно тя.

Погледна Къртис Рандъл — бе постигнала целта си. Той нервно ближеше устни. Дженифър се обърна към Лорета Маршал и детето, което също се облизваше упорито. Бавно отиде при него и стоя там, та всички съдебни заседатели да извърнат очи към детето.

— Вижте го — нежно рече тя.

Всички впериха поглед в малката Мелани, която облизваше с розово езиче долната си устна.

Обърна се и се върна при Рандъл.

— А сега погледнете обвиняемия.

Дванайсет чифта очи се втренчиха в Къртис Рандъл. Той нервно ближеше долната си устна. Изведнъж те съзряха поразителната прилика. Забравиха, че Лорета Маршал е спала с десетки мъже. А също, че Къртис Рандъл е от хората, на които се крепи обществото.

— Това е мъж с добро положение и големи средства — тъжно произнесе Дженифър. — Човек, на когото всеки се стреми да подражава. Искам да ви задам само един въпрос: що за човек е той, след като се отрича от собственото си дете?

Съдебните заседатели се съвещаваха по-малко от час и се върнаха с решение в полза на ищцата. Лорета Маршал щеше да получи двеста хиляди долара в брой и по две хиляди долара месечно за издръжка на детето.

Когато решението бе прочетено, Роджър Дейвис отиде при Дженифър със зачервено от гняв лице.

— Какво направихте на бебето?

— В смисъл?

Роджър Дейвис се поколеба, изгубил присъщата си самоувереност.

— Ами тази история с устната. Спечелихте съдебните заседатели на своя страна. Бихте ли ми го обяснили?

— Защо не — високомерно отвърна Дженифър. — Нарича се наследственост.

И продължи нататък.

На връщане към кантората Дженифър и Кен Бейли изхвърлиха в една боклукчийска кофа шишенцето със сладък сироп.

[1] Техника за по-бързо запаметяване чрез асоциативни връзки.
— Б.пр. ↑

Почти от самото начало Адам Уорнър беше разбрал, че е сбъркал, като се е оженил за Мери-Бет. Беше действал импулсивно, като идеалист, бе се опитал да закриля толкова уязвимото и безпомощно момиче.

За нищо на света не искаше да нарани Мери-Бет, но бе влюбен до полуда в Дженифър. Искаше да си изплаче на някого душата и се спря на Стюарт Нидам. Стюарт винаги се бе показвал отзивчив. Щеше да му влезе в положението.

Но срещата премина не така, както бе очаквал. Щом влезе в кабинета, Стюарт Нидам му каза:

— Идваш тъкмо навреме. Току-що говорих по телефона с членовете на изборния комитет. Официално ти предлагат да се кандидатираш за Сената. Ще получиш пълната подкрепа на партията.

— Но... това е чудесно — отвърна Адам.

— Много работа ни чака, моето момче. Трябва да се заемем с организирането на нещата. Според мен е добре да започнем с...

Следващите два часа обсъждаха предстоящата предизборна кампания.

Когато свършиха, Адам се опита да каже:

— Стюарт, имам един личен въпрос, който бих искал да споделя с теб.

— Закъснявам за среща с клиент.

Адам внезапно изпита чувството, че през цялото време Стюарт Нидам е знаел какво му тежи на душата.

Бяха се уговорили с Дженифър да се срещнат за обяд в един вегетариански ресторант в Уест Сайд. Тя го чакаше в сепаре в дъното.

Адам влезе, преливащ от енергия, и по израза му тя разбра, че се е случило нещо.

— Имам новини за теб — каза ѝ той. — Предложиха ми да се кандидатирам за Сената.

— О, Адам! — възкликна развълнувано Дженифър. — Прекрасно! От теб ще излезе чудесен сенатор!

— Конкуренцията ще бъде жестока. Ню Йорк е тежък щат.

— Това няма значение. Никой не може да те спре.

Тя съзнаваше, че си е голата истина. Адам беше смел и интелигентен, бе готов да се бори за нещата, в които вярваше. Както навремето бе водил битка за нея.

Хвана го за ръката и нежно каза:

— Толкова се гордея с теб, мили.

— Не бързай. Още не са ме избрали. Хората казват: „Не слагай тигана на огъня, докато рибата е още в морето.“

— Но аз пак се гордея с теб. Толкова те обичам, Адам.

— Аз също.

Понечи да ѝ разкаже за разговора, който смяташе да проведе със Стюарт Нидам, но се отказа. Първо трябваше да оправи нещата.

— Кога ще започнеш кампанията?

— Искат веднага да оповестя, че ще се кандидатирам. Партията ще ме подкрепи.

— Чудесно!

Дълбоко в себе си обаче знаеше, че не е чак толкова чудесно. Имаше нещо, което не искаше да изрече на глас, но рано или късно щеше да се изправи лице в лице с него. Искаше Адам да спечели, но надпреварата за Сената беше дамоклев меч, надвиснал над главата ѝ... Ако Адам спечелеше, Дженифър щеше да го загуби. Той щеше да се кандидатира като реформатор и в личния му живот не можеше да има скандали. Беше женен и ако се разбере, че има любовница, с него щеше да е свършено като политик.

Тази нощ за първи път, откакто се бе влюбила в Адам, отново се появи старото ѝ безсъние. Не мигна до сутринта — сражаваше се с демоните на нощта.

— Търсят ви по телефона. Пак онзи марсианец — съобщи ѝ Синтия.

Дженифър я погледна в недоумение.

— Не си ли спомняте, онзи с лудницата.

Напълно го бе забравила. Очевидно той самият имаше нужда от психиатър.

— Кажи му да... — Дженифър въздъхна. — Карай. Сама ще му кажа.

— Дженифър Паркър на телефона — рече тя, след като взе слушалката.

— Проверихте ли информацията, която ви дадох? — попита познатият глас.

— Нямах възможност. — Спомни си, че е хвърлила бележката в кошчето. — Бих искала да ви помогна. Кажете, ако обичате, името си.

— Не мога — прошепна той. — Ще подгонят и мен. Вие просто проверете. Хелън Купър. Лонг Айланд.

— Мога да ви препоръчам лекар, който...

Мъжът бе затворил.

Дженифър мисли известно време, после извика Кен Бейли.

— Какво има, шефе?

— Нищо... поне така мисля. Напоследък ми се обажда някакъв чудак, който не иска да си каже името. Опитай да научиш нещо за някоя си Хелън Купър. Вероятно притежава обширно имение в Лонг Айланд.

— Къде е тя сега?

— Или в някаква лудница, или на Марс.

След два часа Кен Бейли смая Дженифър.

— Твоята марсианка се е приземила. Съществува жена на име Хелън Купър, настанена е в лудницата „Хетърс“ в Уестчестър.

— Сигурен ли си? — Кен я погледна обидено. — Е, не се засягай — додаде Дженифър.

Кен беше най-добрият детектив, когото познаваше. Никога не казваше нещо, ако не е напълно сигурен в него, никога не събираше погрешна информация.

— А защо се интересуваме от дамата? — попита Кен.

— Оня хахо си мисли, че нарочно са я тикнали в лудницата. Провери произхода ѝ. Искам да знам нещо за семейството ѝ.

На другата сутрин информацията вече бе на бюрото ѝ. Хелън Купър беше богата вдовица, наследила от покойния си съпруг имение на стойност четири милиона долара. Дъщеря ѝ се омъжила за иконома и половин година след сватбата булката и младоженецът се явили в съда с иск майката да бъде освидетелствана и имението да премине под техен контрол. Бяха намерили трима психиатри, освидетелствали, че Хелън Купър не е добре с нервите, и съдът бе издал решение да бъде пратена в лудница.

Дженифър прочете сведението и погледна Кен Бейли.

— Има нещо гнило, нали?

— Гнило ли? Направо смърди. Какво смяташ да правиш?

Труден въпрос. Дженифър нямаше клиент, който да я наеме. Ала роднините на мисис Купър я бяха пратили в лудница, сто на сто нямаше да бъдат очаровани от намесата ѝ. От друга страна, след като бе обявена за луда, жената нямаше право да наема Дженифър. Проблемът беше заплетен. Но едно ѝ беше ясно: със или без клиент, тя нямаше да наблюдава със скръстени ръце как вкарват безпричинно хора в лудницата.

— Ще отида на свиждане с мисис Купър — реши накрая Дженифър.

Лудницата „Хетърс“ беше в голяма гора. Беше с ограда и вътре можеше да се влезе само през охраняван портал. Дженифър не искаше засега да уведомява роднините за намеренията си, затова запретна ръкави и намери познат с връзки в лудницата. Той уреди свиждане при мисис Купър.

Директорката на лудницата, мисис Франклин, беше намръщена жена със сурови черти, която напомняше на Дженифър мисис Данвърс от романа „Ребека“.

— Ако се придържам към правилника — изсумтя мисис Франклин, — не би трябвало да ви разрешавам свиждане с мисис Купър. Но нека го наречем неофициално посещение. Няма да го отбелязвам.

— Много съм ви благодарна.

— Ще наредя да я доведат.

Хелън Купър беше стройна привлекателна жена на около седемдесет години. Имаше живи сини очи, от които струеше интелигентност, и се държеше толкова любезно с Дженифър, сякаш я посрещаше в собствената си къща.

— Много мило, че дойдохте да ме посетите — каза старицата, — но да си кажа право, не зная защо сте тук.

— Мисис Купър, аз съм адвокатка. Някой на два пъти ми се обажда по телефона да ми каже, че сте тук по погрешка.

Мисис Купър мило се усмихна.

— Трябва да е бил Албърт.

— Албърт ли?

— Моят иконом в продължение на двайсет и пет години. Когато Доръти, дъщеря ми, се омъжи, го уволни. — Старата дама въздъхна. — Горкият Албърт! Той принадлежи към миналото, към друг свят. В известен смисъл същото важи и за мен. Вие сте много млада, затова може би не осъзнавате колко са се променили нещата. Знаете ли какво липсва на днешния свят? Липсва му изисканост. Май я измести алчността.

— А дъщеря ви? — тихичко попита Дженифър.

Очите на мисис Купър станаха тъжни.

— Не виня за нищо Доръти. Направи го съпругът ѝ. Не е особено привлекателен, най-малкото от морална гледна точка. А дъщеря ми не е особено привлекателна физически. И така Хърбърт се ожени за Доръти заради парите ѝ, а после откри, че имението е изцяло в мои ръце. Никак не му хареса.

— Той ли ви го каза?

— Ами да. Моят зет не крие чувствата си. Според него трябва да припиша имението на дъщеря си сега, а не да я карам да ме чака да умра. Щях да го направя, но му нямам вяра. Знам какво ще се случи, ако се добере до толкова много пари.

— В миналото имали ли сте някакви психически заболявания, мисис Купър?

Хелън Купър погледна Дженифър и каза горчиво:

— Според лекарите страдам от шизофрения и параноя. Дженифър имаше чувството, че никога през живота си не е говорила с по-здравомислещ човек.

— Но знаете ли, трима лекари са потвърдили, че не сте добре психически.

— Имението е оценено на четири милиона долара, мис Паркър. С такива пари ще повлияете на мнозина лекари. Напразно губите времето си. Сега зет ми е турил ръка на имението. Никога няма да позволи да изляза оттук.

— Бих искала да се срещна със зет ви.

Сградата „Плаза Тауърс“ се намираше в източната част на! Седемдесет и втора улица, в един от най-красивите богаташки квартали на Ню Йорк. Хелън Купър имаше там мансарда. Сега на табелката на вратата пишеше: „Семейство Хърбърт Хоторн“.

Дженифър се бе обадила на дъщерята и когато дойде, те двамата с мъжа ѝ я чакаха. Хелън Купър бе права за Доръти — беше грозновата, кльощава и приличаше на мишка, брадичката и бе скосена, а дясното ѝ око беше леко кривогледо. Съпругът ѝ, Хърбърт, бе поне с дваайсет години по-възрастен от нея.

— Влизайте — изсумтя той.

Съпроводи Дженифър от антрето в огромна всекидневна; стените ѝ бяха отрупани с картини от френски и холандски художници. Обърна се към Дженифър без заобикалки:

— Я сега кажете защо сте се домъкнали!

Дженифър се обърна към момичето.

— Касае се за майка ви.

— Какво за нея?

— Кога за първи път започна да показва признаци на умопомрачение?

— Ами...

Хърбърт Хоторн се намеси.

— Веднага след като се оженихме с Доръти. Тя е дърта вещица, не можеше да ме понася.

„Това със сигурност е признак за здрав разум“, помисли си Дженифър.

— Прочетох заключението от лекарската експертиза — продължи Дженифър. — И тримата са доста пристрастни.

— Какво ще рече „пристрастни“? — тросна се той.

— Ами че тази област е все още недостатъчно проучена и няма критерии какво обществото смята за нормално. Стигнали са до заключението въз основа на това, което вие и вашата съпруга сте им разказали за поведението на мисис Купър.

— Какво означава всичко това?

— Че доказателствата не са убедителни. Други трима лекари можеха да стигнат до съвсем различно заключение.

— Вижте какво — рече Хърбърт Хоторн, — не знам какво целите, но бабичката не е с всички си. Така казаха и докторите, и съдът.

— Прочетох стенограмата — отвърна Дженифър. — Съдът също е изказал становище случаят да се преразглежда периодически.

На лицето на Хърбърт Хоторн се изписа загриженост.

— Значи могат да я пуснат?

— Наистина ще я пуснат — закани се Дженифър. — Лично ще се погрижа за това.

— Ама почакайте. Какво става тук?

— Тъкмо това възнамерявам да разбера — каза Дженифър и се обърна към момичето. — Проверих медицинския картон на майка ви от предишни години. Никога не е страдала от заболяване — умствено или душевно.

Хърбърт Хоторн я прекъсна:

— Това, по дяволите, не означава нищо. Тези болести се развиват бързо.

— Освен това — продължи Дженифър, обръщайки се все така към Доръти, — проверих и с каква обществена дейност се е занимавала майка ви, преди да я пратите в лудница. Водила е напълно нормален живот.

— Не ме е еня какво казвате вие или другите. Тя е луда! — изкрещя Хърбърт Хоторн.

Дженифър се извърна и се вторачи в него. После попита:

— Искали ли сте от мисис Купър да ви прехвърли имението?

— Не ви влиза в работата!

— Отсега нататък ми влиза. Нямам какво друго да ви казвам.

Дженифър се отправи към вратата. Хърбърт Хоторн ѝ препречи пътя.

— Почакайте. Бъркате се в неща, които не ви засягат. Искате да спечелите някой и друг долар. Хич не ме баламосвайте. Ще ви кажа какво ще направя. Още сега ви давам чек за хиляда долара за извършена услуга и забравяте, че сме се срещали.

— Съжалявам — отсече Дженифър. — Няма да стане.

— Мислиш, че ще пипнеш повече от бабичката?

— Ни най-малко — отвърна Дженифър и го погледна право в очите. — Има само един човек, който иска да измъкне пари от нея.

Делото се гледа месец и половина, бяха изслушани и психиатри, и представители на държавни учреждения. Дженифър доведе свои психиатри, когато те направиха преглед, тя предостави на съда доказателствата и съдията отмени предишното си решение. Така Хелън Купър беше пусната от лудницата и възвърна имението си.

Сутринта, когато бе освободена, мисис Купър и се обади.

— Каня ви на обяд в „Туенти Уан“.

Дженифър погледна календара. Сутринта ѝ беше запълнена, щеше да обядва с клиент и следобед имаше дело, но разбираше колко много означава това за старата дама.

— Ще дойда — прие тя.

— Да го полеем — израдва се старицата.

Обядът беше прекрасен. Мисис Купър бе помислила за всичко, а и явно бе от постоянните посетители в ресторанта.

Джери Бърнс ги отведе на маса на горния етаж, всред красиви антики и сребърни прибори в стил Джордж V. Храната и обслужването бяха превъзходни.

Хелън Купър изчака да им сервират кафето и каза на Дженифър:

— Аз съм ви изключително благодарна. Не знам какъв хонорар ще ми поискате, но държа да ви дам нещо повече.

— Хонорарите ми са достатъчно високи. Мисис Купър поклати глава.

— Няма значение.

Наведе се, хвана я за ръка и прошепна:

— Ще ви подаря щата Уайоминг.

По ирония на съдбата на първа страница на „Ню Йорк Таймс“ едно до друго се появиха две интересни съобщения. В първото се говореше за Дженифър Паркър и нейната поредна победа в съда — беше извоювала оправдателна присъда за жена, обвинена в убийството на съпруга си. Другото засягаше Адам Уорнър и неговата кандидатура за Сената.

Дженифър прочете няколко пъти статията за Адам. В нея се разказваше за неговия произход, как е участвал като пилот във Виетнамската война и е получил Почетния кръст за смелост. Беше изпълнена с хвалебствия и цитати на видни личности, които определяха Адам като гордост за Сената и американската нация. В края недвусмислено се намекуваше, че ако влезе в Сената, пътят към президентството му е разчистен.

В къщата на Антонио Гранели в Ню Джърси Майкъл Морети и тъст му привършваха закуската. Майкъл четеше статията за Дженифър Паркър. Вдигна поглед към Гранели и каза:

— Пак им натри носовете, Тони.

Антонио Гранели налага лъжица с пържени яйца и попита:

— Кой на кого?

— Онази, адвокатката. Дженифър Паркър. Страхотна е.

Антонио Гранели изсумтя.

— И дума да не става да работи за нас. Жените не ги бива. Никога не знаеш какво ще направят.

— Прав си, Тони, с повечето е така — предпазливо се съгласи Майкъл.

Беше опасно да се противопоставя на тъст си. Докато беше жив, Антонио Гранели щеше да го държи на мушка. Но Майкъл пече си даваше сметка, че няма да чака дълго. Старецът бе прекарал няколко леки удара и ръцете му трепереха. Беше му трудно да говори и ходеше с бастун. Кожата му приличаше на стар пожълтял пергамент. Всички

жизнени сокове бяха изсмукани от тялото му. Години наред бе оглавявал списъка на престъпниците в страната, а сега се бе превърнал в беззъб тигър. Само от името му безброй мафиози бяха изтръпвали от страх, а техните вдовици го мразеха до смърт. Сега малцина можеха да го видят. Той се криеше зад гърба на Майкъл, Томас Колфакс и още неколцина, в които имаше доверие.

Майкъл все още не бе получил повишението — не бе оглавил клана, ала това вече беше въпрос само на време. Лукезе Трипръстия навремето беше най-могъщият от петимата шефове на мафията по източното крайбрежие, после неговото място бе заето от Антонио Гранели, а скоро... Майкъл можеше да си позволи лукса да бъде търпелив. Беше извървял дълъг път от деня, когато той — напереното, голобрадо хлапе, се бе изправил пред босовете на мафията в Ню Йорк и със запален лист хартия бе изрекъл думите: „Нека и аз изгоря така, ако предам тайните на *Cosa Nostra*.“

Сега седеше на масата срещу стареца. Каза:

— Защо да не използваме тая Паркър за нещо дребно. Колкото да видим как ще се справи.

Гранели вдигна рамене.

— Само внимавай, Майк. Не искам непознати да навлизат в тайните на клана.

— Остави на мен.

Същия следобед се обади на Дженифър по телефона.

Когато Синтия извести, че се обажда Майкъл Морети, името незабавно отприщи поток от спомени, всичките неприятни. Дженифър нямаше представа защо се обажда Майкъл Морети.

От любопитство вдигна слушалката.

— Какво искате?

Резкият ѝ тон изненада Майкъл Морети.

— Искам да ви видя. Трябва да си поговорим.

— За какво, мистър Морети?

— Не ми се ще да го обсъждам по телефона. Ще ви кажа само, че се касае за нещо, което е от голяма полза за вас.

— Сега пък, мистър Морети, аз ще ви кажа, че онова, което вършите или смятате да ми съобщите, изобщо не ме интересува —

отсече Дженифър безизразно и затръшна телефонната слушалка.

Майкъл Морети остана загледан в телефона. У него се събуди някакво чувство, но не беше яд. Не можеше да определи какво е, но каквото и да беше, не му харесваше. Откакто се помнеше, си бе играл с жените: беше мургав, много красив, не се вживяваше много-много и затова бе имал повече партньорки в леглото, отколкото можеше да запомни.

Всъщност презираше жените. Бяха прекалено меки. Нямаха никакъв дух. „Ето например Роза. Тя е като домашно кученце, изпълнява всичко, което ѝ кажеш — помисли си той. — Поддържа къщата, готви ми, люби се с мен, когато поискам, затваря си устата, когато ѝ кажа.“

Не бе познавал жена с дух, която да има смелостта да му се противопостави. А Дженифър Паркър бе имала дързостта да му затвори телефона. И какво му беше казала? „Онова, което върши-те или смятате да ми кажете, изобщо не ме интересува.“ Замисли се върху думите ѝ и се усмихна. Колко греши тя. Той щеше да ѝ го покаже.

Облегна се на стола и си я припомни как я е видял в съда, спомни си лицето и тялото ѝ. Изведнъж се запита добра ли е в леглото. Сигурно е като тигрица. Започна да си мисли за голото ѝ тяло под неговото, как се боричкат. Вдигна телефона и навъртя един номер.

Когато от другата страна се чу гласът на момиче, каза:

— Събличай се! Идвам.

След обедната почивка Дженифър се връщаше в кантората и на Трето Авеню за малко не я прегازی камион. Шофьорът рязко натисна спирачките, задницата поднесе и насмалко да удари Дженифър.

— Божичко! — изкрещя шофьорът. — Защо не гледате къде стъпвате?

Но Дженифър не го слушаше. Беше впила поглед в надписа на камиона — той беше на общинската фирма, поддържаща чистотата. Продължи да гледа вторачено дълго след като камионът бе изчезнал. После рязко се обърна и забърза към кантората.

— Тук ли е Кен? — попита тя Синтия.

— Да В кабинета си.

Дженифър влезе при него.

— Кен, ще ми направиш ли едно проучване на „Нашънуайд Мотърс Корпорейшън“? Нужен ми е списък с пътнотранспортните произшествия, които са имали техните камиони през последните пет години.

— Ще ми отнеме доста време...

— Използвай „LEXIS“, юридическата компютърна мрежа.

— Защо не ми кажеш за какво става дума?

— Още не съм сигурна, Кен. Имам само неясно предчувствие. Ще ти съобщя, ако попадна на нещо.

Дженифър чувстваше, че нещо ѝ е убягнало в случая с Кони Гарет, красивото момиче без крайници, обречено да прекара остатък от живота си обездвижено и в самота. Шофьорът на камиона сигурно е бил добър професионалист, но камионите? Може би в крайна сметка някой наистина имаше вина.

На другата сутрин Кен Бейли остави сведенията пред Дженифър.

— Не зная какво си си наумила, но май си улучила шестица от тотото. Последните пет години в „Нашънуайд Мотърс Корпорейшън“ е имало петнайсет пътнотранспортни произшествия, някои от камионите са били спрени от движение.

Дженифър усети как постепенно я обхваща силно вълнение.

— И каква е причината?

— Дефект в спирачната система, задницата на камиона поднася, ако натиснеш рязко спирачките.

Именно задницата на камиона беше бутнала Кони Гарет.

Дженифър свика заседание с Дан Мартин, Тед Харис и Кен Бейли.

— Ще предявим съдебен иск от името на Кони Гарет — съобщи тя.

Тед Харис я зяпна през матовите си очила.

— Я почакай, Дженифър! Проверих случая. Искът ѝ е отхвърлен в апелационния съд. Ще ни възпрат с *res judicata*.

— Какво е *res judicata*? — попита Кен Бейли. Дженифър му обясни.

— На прост език значи, че всяко гражданско дело трябва да получи в даден момент окончателно решение.

А Тед Харис добави:

— И това решение може да бъде обжалвано само при изключителни обстоятелства. Нямаме основание да обжалваме.

— Напротив, имаме. Ще го обжалваме въз основа на нови факти.

Принципът на „Новите факти“ гласеше: „И двете страни трябва да са в течение на всички съществени факти, събрани от тях, за да бъде взето правилно решение.“

— Обвиняем е „Нашънуайд Мотърс“, а компанията е доста богата. Укрила е някои неща от адвоката на Кони Гарет. Спирачната система на камионите не е добра и това не е отразено никъде.

Дженифър погледна двамата адвокати.

— Ето какво според мен трябва да направим...

След два часа тя седеше във всекидневната на Кони Гарет.

— Ще обжалвам решението. Имаме всички основания.

— Не. Не бих преживяла още едно дело.

— Кони...

— Погледни ме, Дженифър. Аз съм чудовище. Всеки път, щом се видя в огледалото, ми се ще да се самоубия. И знаеш ли защо не го правя? — Тя зашепна. — Защото не мога. Не мога, и туйто!

Тръпки побиха Дженифър, Как можеше да бъде толкова бездушна?

— А ако опитам да се споразумея с компанията, без да се стига до съд? Според мен, щом чуят новите доказателства, сами ще поискат да уредим нещата без съд.

Кантората на Магайър и Гътри, адвокати на „Нашънуайд Мотърс Корпорейшън“, се помещаваше на Пето Авеню в модерна сграда от стъкло и хром с фонтан отпред. Дженифър се представи на секретарката, тя я покани да седне и след петнайсет минути я въведе в кабинета на Патрик Магайър, старшия съдружник във фирмата, груб, упорит ирландец с пронизателен поглед, на който не убягваше нищо. Той направи знак на Дженифър да седне.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мис Паркър. Спечелихте си слава.

— Надявам се, не само лоша.

— Казват, че сте костелив орех. Нямате вид на такава.

— Радвам се.

— Кафе? Или малко ирландско уиски?

— Кафе, ако обичате.

Патрик Магайър позвъни и секретарката донесе две кафета върху поднос от чисто сребро.

— С какво мога да ви услужа? — попита Магайър.

— Идвам във връзка с делото на Кони Гарет.

— А, да. Доколкото си спомням, тя го загуби, апелационният съд отхвърли и обжалването.

„Доколкото си спомням.“ Дженифър беше готова да се обзаложи, че Патрик Магайър знае наизуст всяка дума от делото.

— Смятам да поискам неговото преразглеждане.

— Така ли? И на какво основание? — попита любезно Магайър.

Дженифър отвори дипломатическото си куфарче и извади преписката, която бе подготвила.

— Укрити са някои факти.

Магайър прелисти документите съвсем невъзмутимо.

— Ах, да — рече той. — Оня проблем със спирачките.

— Знаехте ли за тях?

— Разбира се — отвърна Магайър и потупа папката с късите си пръсти. — Мис Паркър, с това няма да постигнете нищо. Ще трябва да докажете, че камионът, бутнал момичето, е бил с повредени спирачки. Вероятно вече е минал няколко ремонта, така че няма как да докажете в какво състояние е бил по време на злополуката. Нямаме основания да искате преразглеждане — каза той и бутна документите към Дженифър.

Тя бавно отпи от кафето.

— Искане се всичко на всичко да докажа, че камионите не са обезопасени. Вашият клиент би трябвало да е наясно, че те имат дефекти.

Магайър подхвърли уж между другото:

— И какво предлагате?

— Клиентката ми е младо момиче, едва навършило двайсет години, прикована е към стола и няма да напусне стаята до края на живота си, защото е без крака и ръце. Искане да постигнем споразумение, което поне отчасти да компенсира мъките ѝ.

Патрик Магайър отпи от кафето.

— Какво споразумение имате предвид?

— Два милиона долара.

— Твърде много пари за човек, загубил съдебното дело — усмихна се Магайър.

— Ако се изправим пред съда, мистър Магайър, ви обещавам, че ще спечеля делото. И момичето ще получи много повече пари. В случай че ни принудите да ви съдим, ще предявим иск за пет милиона долара.

— Леле, изкарахте ми акъла. Още кафе? — отново се усмихна Магайър.

— Не, благодаря — каза Дженифър и стана.

— Почакайте. Заповядайте. Седнете. Не съм казал „не“.

— Не казахте и „да“.

— Пийнете още малко кафе. Ние си го печем.

Дженифър се сети за Адам и кенийското му кафе.

— Два милиона долара са много пари, мис Паркър.

Тя не отговори нищо.

— Е ако ставаше дума за по-малка сума, сигурно щях да...

Той многозначително махна с ръка. Дженифър отново не каза нищо. Накрая Патрик Магайър рече:

— Наистина ли искате два милиона?

— Настина искам пет милиона, мистър Магайър.

— Добре. Вероятно ще уредим нещо.

„Оказа се толкова лесно!“, помисли си Дженифър.

— Утре сутрин заминавам за Лондон, но ще се върна следващата седмица — каза Магайър.

— Ще ми се да приключа случая. Ще ви бъда задължена, ако говорите с вашия клиент колкото се може по-скоро. Държа следващата седмица да връча чека на моята клиентка.

Патрик Магайър кимна с глава.

— Сигурно ще се споразумеем.

Докато пътуваше към кантората си, Дженифър изпитваше някакво безпокойство. Беше се оказало прекалено лесно.

Вечерта на път за къщи се отби в една дрогерия. Излезе оттам и тъкмо се канеше да пресече улицата, когато съгледа Кен Бейли с красив рус младеж. Поколеба се, после свърна в пресечката, за да не я видят. Личният живот на Кен си беше негова работа.

В деня, когато имаше уговорена среща с Патрик Магайър, ѝ се обади секретарката му.

— Мистър Магайър ме помоли да го извиня, мис Паркър, но за целия ден има насрочени срещи. Предлага да се срещнете утре, когато ви е удобно.

— Разбирам — отвърна Дженифър. — Благодаря.

Това телефонно обаждане я разтревожи. Шестото и чувство не я беше излъгало. Патрик Магайър кроеше нещо.

— Не ме свързвай с никой по телефона — каза тя на Синтия.

Заклучи се в кабинета си и закрачи напред-назад — опитваше се да прецени нещата от всички страни. В началото Патрик Магайър ѝ беше казал, че не може да обжалва съдебното решение. После, почти без тя да го убеждава, се бе съгласил компанията да брой на Кони Гарет два милиона долара. Дженифър си спомни колко неспокойна е била оня ден. Оттогава бе невъзможно да се свърже с Патрик Магайър. Първо в Лондон, ако изобщо беше ходил там, после съвещанията и срещите му бяха попречили да отговори на телефонните обаждания на Дженифър от миналата седмица. А сега пак протакаше.

„Но защо? Единствената причина е...“

Тя спря да се разхожда из кабинета, вдигна вътрешния телефон и повика Дан Мартин.

— Дан, провери, моля те, на коя дата е станала злополуката с Кони Гарет. Интересува ме кога изтича срокът за обжалване.

След дваайсет минути Дан Мартин се върна в кабинета ѝ блед като платно.

— Изпуснали сме го — каза той. — Твоето предчувствие се оказа вярно. Срокът за обжалване изтича днес.

На Дженифър ѝ призля.

— Сигурен ли си? Да не е станала грешка?

— Не. Съжалявам, Дженифър. Някой трябваше да го провери. Просто... просто не ми дойде наум.

— Нито пък на мен.

Дженифър вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Патрик Магайър, моля. Обажда се Дженифър Паркър. Стори ѝ се, че чака цяла вечност. После каза весело:

— Здравейте, мистър Магайър. Как беше в Лондон?... Не, не съм била там... Е, някой ден... Обаждам се, защото разговарях с Кони Гарет и както вече ви казах, тя не иска да се стига до съд, освен в краен случай. Така че ако можем да уредим този въпрос днес...

В слушалката прогърмя смехът на Патрик Магайър.

— Бива си ви, мис Паркър. Срокът за обжалване изтича днес. Никой няма да завежда дело против никого. Стига да приемете поканата ми за обяд, ще си поговорим колко капризна е съдбата.

Дженифър се помъчи да скрие гнева си.

— Много мръсен номер, мой човек.

— Светът е мръсен, приятелко — изхили се Патрик Магайър.

— Значи не е важно как играещ играта, важното е да печелиш.

— Бива си те, сладурче, но аз съм в тоя занаят много преди теб. Кажи на своята клиентка, че следващия път и пожелавам повече късмет.

И затвори.

Дженифър продължи да държи слушалката. Мислеше си как Кони Гарет чака да разбере какво е станало. Заболя я, по челото я избиха капчици пот. Взе от чекмеджето на бюрото аспирин и погледна часовника на стената. Беше четири часът. Оставаше им един час до пет — само дотогава можеха да обжалват решението във Върховния съд.

— За колко време ще подготвиш документите? — попита тя Дан Мартин, който страдеше заедно с нея.

— Поне за три часа. Че и четири. Няма да успеем — каза Дан, като проследи погледа ѝ към часовника.

„Все има някакъв начин“, мислеше си Дженифър.

— Нали „Нашънуайд“ има клонове в цялата страна? — попита тя.

— Да.

— Сега е едва един часът следобед в Сан Франциско. Ще обжалваме решението там, по-късно ще прехвърлим делото тук.

Дан Мартин поклати глава.

— Всички документи са тук. Дори да се свържем с някоя адвокатска фирма в Сан Франциско и да обясним за какво става дума, колегите пак няма да успеят с документите.

Дженифър отказваше да се предаде.

— Колко е часът на Хаваите?

— Единайсет преди обяд.

Като с магическа пръчка главоболието на Дженифър изчезна и тя възбудено скочи от стола.

— Точно това ни трябва! Проучи дали „Нашънуайд“ има клон там. Сто на сто компанията държи някоя фабрика, търговска кантора, гараж... Ако е така, ще обжалваме там.

Дан Мартин я гледа известно време, сетне лицето му светна.

— И аз съм един! Как не се сетих! — възкликна той и се завтече към вратата.

В ушите на Дженифър още кънтеше самодоволният тон на Патрик Магайър. „Кажете на своята клиентка, че следващия път ѝ желая повече късмет.“ За Кони Гарет вече нямаше следващ път. Трябваше да се действа сега.

След половин час вътрешният телефон на Дженифър иззвъня и се чу възбуденият глас на Дан Мартин:

— „Нашънуайд Мотърс“ произвежда валове на камионите си на един от Хавайските острови — Оаху.

— Пипнахме ги! Свържи се с някоя правна фирма и я упълномощи да изготви незабавно документите.

— Имаш ли предвид някоя конкретна фирма?

— Не. Само трябва да си сигурен, че ще връчи документите на тамошния юрисконсулт на „Нашънуайд“. Нека се обадят веднага щом връчат обжалването. Ще чакам тук в кантората.

— Какво друго да свърша?

— Моли се...

Обадиха им се от Хаваите в девет часа същата вечер. Дженифър грабна слушалката при първото иззвъняване и чу мил глас:

— Ако обичате, мис Дженифър Паркър.

— Аз съм.

— Обада се мис Сънг от адвокатската фирма „Грег и Хой“ в Оаху. Искаме да ви уведомим, че преди петнайсет минути връчихме документите на юрисконсулта на „Нашънуайд Мотърс Корпорейшън“.

Дженифър въздъхна.

— Благодаря ви — бавно изрече тя, — много ви благодаря.

Синтия въведе Джой Ла Гуардия в кабинета. Дженифър не го беше виждала никога преди. Беше ѝ се обадил с молба да го защитава в дело за насилие. Беше нисък, набит, в скъп, добре скроен костюм, който обаче не му беше по мярка. На кутрето си носеше огромен пръстен с диамант.

Ла Гуардия се усмихна, като оголя пожълтелите ся зъби, и каза:

— Идвам при вас, имам нужда от помощ. Всеки може да сгреши, нали, мис Паркър? Ченгетата ме спипаха, защото извъртях номер на двама типове, но те ми връхлетяха нарочно, за да ме опандизят. Уличката беше тъмна, видях ги, че идват към мен, и такова... Нали разбирате, кварталът не е стока. Изпреварих ги.

Имаше нещо отблъскващо и превзето в държането му. Мъжът правеше какво ли не да ѝ се хареса.

Измъкна от джоба си дебела пачка.

— Ето един бон, ще ви дам още един, когато се явим в съда. Така става ли?

— Следващите няколко месеца са ми запълнени. С удоволствие ще ви препоръчам друг адвокат.

— Не. Не искам друг. Вие сте най-добрата — настоя той.

— За някакво си обвинение във физическо насилие нямате нужда от най-добрия.

— Хей, слушайте, ще ви дам още пари — каза мъжът и в гласа му прозвуча отчаяние. — Давам ви два бона сега и...

Дженифър натисна бутона на бюрото, в кабинета влезе Синтия.

— Изпрати мистър Ла Гуардия, Синтия.

Джой Ла Гуардия я изгледа, после грабна парите и ги напъха обратно в джоба си. Напусна кабинета, без да продума. Дженифър натисна копчето на вътрешния телефон.

— Кен, можеш ли да дойдеш за малко при мен?

Само за половин час той събра пълни сведения за Джой Ла Гуардия.

— Криминалното му досие е дълго цял километър — събщи ѝ Кен. — От шестнайсетгодишен ту е зад решетките, ту излиза на свобода. — Той хвърли поглед към листа в ръката си. — Сега е пуснат

под гаранция. Миналата седмица е бил хванат при опит за физическо насилие и обида. Пребил е двама възрастни мъже, които са държали пари на мафията.

Изведнъж всичко стана ясно на Дженифър.

— Значи Джой Ла Гуардия работи за мафията?

— Той е от наказателната група на Майкъл Морети.

Дженифър побесня.

— Можеш ли да ми намериш телефонния номер на Майкъл Морети?

След пет минути говореше с него.

— Какво неочаквано удоволствие, мис Паркър. Аз...

— Мистър Морети, не обичам такива номерца.

— Но за какво става дума?

— Слушайте ме добре. Аз не съм за продан. Нито сега, нито когато и да било. Няма да защитавам в съда нито вас, нито хората, които работят за вас. Искam само едно — да ме оставите на мира. Ясно ли ви е?

— Мога ли да ви задам един въпрос?

— Слушам.

— Бихте ли обядвали с мен?

Дженифър му затвори телефона.

По вътрешната линия прозвуча гласът на Синтия.

— Дошъл е някой си мистър Патрик Магайър. Искa да ви види, мис Паркър. Няма уговорена среща, но твърди, че...

Дженифър се усмихна наум.

— Нека почака.

Спомни си техния телефонен разговор. „Не е важно как играеш играта, важното е да печелиш... Бива си те, сладурче, но аз съм в тоя занаят много преди теб. Кажи на твоята клиентка, че следващия път ѝ пожелавам повече късмет.“

— Покани мистър Магайър.

От жизнерадостния му вид не бе останала и следа. Бяха го надхитрили, той беше бесен и дори не се опитваше да го крие.

Отиде при бюрото на Дженифър и се тросна:

— Създавате ми много неприятности, приятелко.

— Така ли, приятел?

Магайър седна, без да са го канили.

— Хайде да спрем с игричките. Обади ми се главният юрисконсулт на „Нашънуайд Мотърс“. Аз ви подцених. Моят клиент желае да сключим споразумение.

Бръкна в джоба си, извади плик и ѝ го подаде. Тя го отвори. Вътре имаше чек за сто хиляди долара, издаден на името на Кони Гарет.

Дженифър върна чека в плика и го подаде на Патрик Магайър.

— Не е достатъчно. Ще ви съдим за пет милиона долара.

— Не, няма да ни съдите — ухили се Магайър. — Вашата клиентка няма да се яви в съда. Идвам от нея. Изключено е да накарате момичето да влезе в съдебната зала. То си е глътнало езика от страх, а без него как ще ни съдите?

— Нямате право да говорите с Кони Гарет в мое отсъствие — гневно отвърна Дженифър.

— Опитвах се само да съм от полза за всички. Взимай парите и бягай, приятел.

Дженифър се изправи.

— Махайте се! Повдига ми се от вас.

— Не предполагах, че може да ви се повдига — каза Патрик Магайър и стана.

Излезе, като си прибра чека.

Дженифър го изпрати с поглед — питаше се дали не е направила ужасна грешка. Мислеше си колко много значат за Кони Гарет сто хиляди долара. Но сумата не бе достатъчна. Не компенсираше онова, което момичето трябваше да понася всеки ден до края на живота си.

Знаеше, че Патрик Магайър е прав за едно. Ако Кони Гарет не присъстваше в съдебната зала, бе малко вероятно съдебните заседатели да осъдят компанията да ѝ брой пет милиона долара. Думите нямаше да ги убедят колко е ужасно всекидневие на момичето. Дженифър се нуждаеше от въздействието на физическото присъствие на младата жена в съдебната зала, където заседателите щяха да я гледат дни наред, но не виждаше начин да я убеди да се яви пред съда. Трябваше да намери друго решение.

По телефона ѝ се обади Адам.

— Извинявай, че не ти звъннах по-рано — каза той. —
Непрекъснато имам срещи заради кандидатурата за Сената и... —
Няма нищо, мили. Разбирам.

„Трябва да разбирам“, помисли си тя.

— Толкова ми липсваш.

— Ти също, Адам.

„Никога няма да разбереш колко много.“

— Искам да те видя.

Дженифър понечи да каже: „Кога?“, но изчака. Адам продължи:

— Днес следобед трябва да ходя в Олбъни. Ще ти се обадя
когато се върна.

— Добре — съгласи се тя.

Нямаше какво друго да каже. Или да направи.

В четири през нощта се събуди от ужасен сън — вече знаеше как
ще спечели петте милиона за Кони Гарет.

— Предвиждаме няколко вечери в щата, на които ще събираме средства. Ще ги организираме само в големите градове. Кампанията в по-малките градчета ще проведем чрез няколко предавания по националната телевизия — „С лице към нацията“, „Днес“ и „Срещи с печата“. Очакваме да съберем... Адам, слушаш ли ме?

Адам се обърна към Стюарт Нидам и другите трима мъже в заседателната зала, които според уверенията на Нидам бяха най-добрите експерти в областта на масмедиите, и каза:

— Да, разбира се, Стюарт.

Но всъщност си мислеше за съвсем друго. За Дженифър. Искаше тя да бъде тук, да сподели с него вълненията от предизборната кампания, да сподели този миг и остатъка от живота му.

Няколко пъти се бе опитвал да го обсъди със Стюарт Нидам, ала съдружникът му все променяше темата.

Сега пак си мислеше за Дженифър и за Мери-Бет. Съзнаваше, че не е честно да ги сравнява, но нямаше как да не го стори.

„Дженифър ме вдъхновява. Интересува се от всичко, с нея се чувствам жив. Мери-Бет живее в своя малък свят...

С Дженифър ме свързват много общи неща. С Мери-Бет нямаме допирни точки освен брака ни...

Харесва ми чувството за хумор на Дженифър. Тя умее да се присмива на себе си. Мери-Бет взима всичко насериозно...

С Дженифър се чувствам млад. Мери-Бет изглежда по-стара от годините си...

Дженифър е самоуверена. Мери-Бет разчита да ѝ кажа как да постъпва...

Пет важни различия между жената, която обичам, и моята съпруга.

Пет причини, поради които никога няма да напусна Мери-Бет.“

Съдебното дело на Кони Гарет срещу „Нашънуайд Мотърс Корпорейшън“ започна една сряда сутрин в началото на август. Обикновено на подобно дело щяха да отделят няколко реда във вестниците, но тъй като Дженифър Паркър бе адвокат на ищцата, направо обсадиха съдебната зала.

Патрик Магайър бе наобиколен от цял взвод помощници, облечени в строги сиви костюми.

Започна процедурата по избиране на съдебните заседатели. Магайър почти не проявяваше интерес, беше сигурен, че Кони Гарет няма да се яви в съда. Ако видеха красивото младо момиче без крайници, заседателите сто на сто щяха да осъдят компанията да му изплати тлъстата сума. Ала сакатата девойка нямаше да дойде, тоест съдебното жури нямаше да се ръководи от емоции.

„Този път Дженифър Паркър изигра сама себе си“, помисли си Магайър.

Съставът на съдебните заседатели бе уточнен и на делото бе даден ход. Патрик Магайър започна защитната си реч, Дженифър призна, че е наистина добър. Надълго и нашироко говори за тежкото състояние на бедната Кони Гарет и каза всичко, върху което Дженифър смяташе да наблегне, лишавайки я от емоционалната ѝ атака. Описа злополуката и изтъкна, че Кони Гарет се е подхлъзнала на леда и шофьорът на камиона няма вина.

— Ищцата иска от вас, дами и господа, обезщетение от пет милиона долара. — Магайър поклати глава в недоумение. — Пет милиона долара! Вие виждали ли сте някога толкова много пари? Аз не съм. Моята кантора обслужва и богати клиенти, но да ви кажа честно, през цялата си адвокатска практика не съм виждал един, та дори и половин милион долара накуп.

По израза върху лицата на съдебните заседатели той прочете, че те също не са виждали.

— Защитата ще доведе свидетели, които ще ви разкажат как е станала злополуката. Защото няма съмнение, че става дума за

злополука. Преди да приключи делото, ще ви докажем, че „Нашънуайд Мотърс“ няма никаква вина. Сигурно сте забелязали, че Кони Гарет, лицето, завело делото, не присъства днес в съдебната зала. Нейната адвокатка уведоми съдията Силвърман, че тя няма да се яви днес. Кони Гарет не е в залата, където би могло да се очаква да бъде, но аз мога да ви кажа къде е тя. Сега, докато стоя пред вас и говоря, Кони Гарет си седи вкъщи и мислено брои парите, които очаква да ѝ дадете. Чака да иззвъни телефонът и адвокатката да ѝ съобщи колко милиона долара е измъкнала от вас. Всички знаем, стане ли злополука, в която макар и косвено е замесена голяма компания, някои веднага си казват: „Че тази компания е богата! По джоба ѝ е да плати. Защо да не ѝ измъкнем колкото се може повече?“ — Патрик Магайър замълча. — Днес Кони Гарет не е в съдебната зала, защото не е в състояние да ви погледне в очите. Знае, че постъпва неетично. Но ние ще я оставим с празни ръце. Нека това бъде добър урок за всички, които в бъдеще могат да се изкушат да опитат същото. Човек трябва да отговаря за действията си. Ако се подхлъзнете на заледената улица, не бива да вините някой друг. И да се опитвате да му измъкнете пет милиона долара. Благодаря за вниманието.

Той се обърна, поклони се на Дженифър и си седна на мястото. Дженифър се изправи и се приближи до съдебните заседатели. Вгледа се в лицата им — мъчеше се да прецени какво впечатление са им направили думите на Магайър.

— Уважаемият колега ви съобщи, че Кони Гарет няма да присъства на делото. Това е вярно. — Тя посочи празното място на ищцата. — Ето къде щеше да седи Кони Гарет, ако беше дошла. Но не на този стол, а в инвалидна количка. Количката, където тя прекарва живота си. Кони Гарет няма да дойде в залата, но преди да приключи делото, вие ще имате възможност да я видите и да я опознаете, както я познавам аз.

Магайър учудено смръщи вежди. Наведе се и прошепна нещо на един от помощниците си.

— Слушах красноречивите думи на мистър Магайър и да си призная, те ме трогнаха — продължи Дженифър. — Сърцето ми се късаше за компанията с нейните милиарди, така безмилостно нападната от едно двайсет годишно момиче без ръце и крака. От момичето, което сега седи у дома и разяждано от алчност, очаква Да

му се обадят и да му кажат, че е забогатяло. — Дженифър заговори съвсем тихо. — И какво ще прави тя с това богатство? Ще си купи диаманти, за да кичи ръцете, които няма? Ще купува бални обувки за краката, които няма? Ще купува красиви рокли, които никога не може да облече? Или може би ролс-ройс, за да ходи на баловете, където не е поканена? Само си представете какъв живот ще си живее, щом отмъкне парите. — Дженифър говореше спокойно и откровено и бавно оглеждаше съдебните заседатели. — Мистър Магайър никога не е виждал пет милиона долара закуп. Аз също. Но ако в този миг ви предлага пет милиона долара в брой и поискам в замяна да ви отрежа двете ръце и двата крака, пет милиона едва ли ще ви се видят голяма сума. В този случай законът е красноречив — обясни тя. — По време на предишното дело, което ищцата е загубила, защитата на обвиняемите е знаела, че спирачната система на камионите на компанията има дефекти, но го е укрила от обвинението и съда. С това е нарушила закона, което ни даде основание да възбудим ново дело. Според официалната статистика злополуките с камиони най-често са причинени от гумите, спирачките и кормилото. Разгледайте, ако обичате, тези цифри...

Патрик Магайър преценяваше съдебните заседатели, а него го биваше да го прави. Докато Дженифър изреждаше скучните цифри, Магайър видя как те започват да се отегчават. Термините ставаха твърде технически. Вече не се говореше за осакатеното момиче, а за камиони, спирачен път и дефекти в спирачките. Заседателите загубиха интерес.

Погледна Дженифър и си помисли: „Не е чак толкова умна, колкото я смятат.“ Ако беше на нейно място и защитаваше Кони Гарет, щеше да пропусне статистическите данни и техническите проблеми и да се опита да повлияе на чувствата на заседателите. Дженифър Паркър беше избрала точно обратната тактика. Патрик Магайър се отпусна на стола.

Дженифър се приближи до заседателите и каза:

— Ваша милост, моля за разрешение да представя едно вещественно доказателство.

— Какво доказателство? — попита съдията Силвърман.

— В началото на делото обещах на съдебните заседатели да се запознаят с Кони Гарет. Тъй като тя не може да присъства лично, моля за разрешение да покажа няколко нейни снимки.

— Нямам нищо против — каза съдията и се обърна към Патрик Магайър. — Адвокатът на обвиняемите има ли възражения?

— За какви снимки става дума? — Магайър стана бавно, за да има повече време за мислене.

— Няколко снимки на Кони Гарет, направени в дома ѝ — отговори Дженифър.

Патрик Магайър би предпочел да не ги показват, но от друга страна, няколко снимки на осакатеното момиче в инвалидната количка нямаше да окажат същото въздействие, както ако то се бе появило в залата. А имаше и още нещо — ако възразеше, съдебните заседатели щяха да погледнат на него с други очи.

— О, разбира се, покажете ги — великодушно отвърна той.

Дженифър му благодари, обърна се към Дан Мартин и му кимна. Двама мъже станаха от последния ред и излязоха отпред с подвижен екран и прожекционен апарат, който започнаха да монтират.

— Я почакайте! Какво е това? — скочи, изненадан, Патрик Магайър.

— Снимките, които току-що разрешихте да покажа — невинно отговори Дженифър.

Патрик Магайър не можеше да си намери място от яд. Дженифър не бе споменавала за филмови снимки. Ала беше твърде късно Магайър да възрази, затова кимна и седна.

Дженифър разположи екрана така, че да го виждат съдията Силвърман и съдебните заседатели.

— Може ли да затъмним залата?

Съдията даде знак на приставите да пуснат транспарантите. Дженифър отиде до 16-милиметровия прожекционен апарат, включи го и екранът оживя.

Следващия половин час в залата цареше гробна тишина. Дженифър беше наела за филма професионален оператор и млад режисьор. Те бяха заснели един ден от живота на Кони Гарет, който наподобяваше филм на ужасите. Всичко бе пределно реалистично. Кадрите показваха как красивото момиче без ръце и крака сутрин бива вдигано от леглото и отнасяно до тоалетната, как го бършат като

безпомощно новородено... как го къпят... как го хранят и обличат... Дженифър ги бе гледала многократно и сега, когато отново ги виждаше, пак усети познатата буца в гърлото; очите ѝ се наляха със сълзи. Тя бе сигурна, че всички — и съдията, и съдебните заседатели, и публиката в залата, изпитват същите чувства.

Когато филмът свърши, Дженифър се обърна към съдията Силвърман с думите:

— Сега ищцата си почива.

Съдебните заседатели се съвещаваха над десет часа и с всеки изминал час Дженифър все повече губеше надежда. Беше се надявала на незабавно решение. Ако филмът ги бе трогнал както нея, щяха да вземат решение най-много за час-два.

Когато съдебните заседатели напуснаха залата, Патрик Магайър беше бесен — бе повече от сигурен, че е загубил делото и отново се е оставил Дженифър Паркър да го надхитри. Но часовете се изнизваха, заседателите не се връщаха и той отново бе обнадежден. Не се искаше много време, за да вземат едно емоционално решение. Магайър си мислеше: „Всичко ще мине добре. Колкото повече спорят, толкова повече ще се охладят чувствата им.“

Няколко минути преди полунощ старши съдебният заседател изпрати на съдията Силвърман бележка, че иска правна консултация. Съдията разгледа молбата, после вдигна поглед с думите:

— Моля двамата адвокати да дойдат при мен.

Когато Дженифър и Патрик Магайър се изправиха пред него, той обясни:

— Бих искал да ви уведомя, че получих бележка от старши съдебния заседател. Съдебните заседатели питат имат ли законно право да обезщетят Кони Гарет със сума, превишаваща петте милиона долара, за които настоява нейната адвокатка.

Дженифър бе зашеметена. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост. Тя погледна Патрик Магайър — бе пребледнял като платно.

— Ще им предам — продължи съдията Силвърман, — че имат право да определят размер на обезщетението, който според тях е справедлив.

След половин час съдебните заседатели се върнаха един по един в залата. Старши заседателят заяви, че решението им е в полза на ищцата. Сумата, полагаща ѝ се за нанесени щети, бе определена на шест милиона долара.

Това бе най-високото обезщетение в историята на щата Ню Йорк, отпуснато на физическо лице.

Когато на другата сутрин влезе в кабинета си, Дженифър намери по бюрото какви ли не вестници. Снимката ѝ бе поместена на всички първи страници. Във вазата бяха натопени към петдесет красиви червени рози. Дженифър се усмихна. Адам бе намерил време да ѝ ги изпрати.

Отвори картичката, прикрепена към тях. На нея пишеше: „Поздравления. Майкъл Морети.“

Чу се бръмченето на вътрешния телефон и Синтия съобщи:

— На телефона е мистър Адамс.

Дженифър грабна слушалката. Опита се да говори спокойно.

— Здравей, скъпи.

— Ти пак успя.

— Имах късмет.

— Твоята клиентка имаше късмет. Късмета, че си нейна адвокатка. Сигурно се чувстваш прекрасно.

— Да — каза Дженифър и си помисли: „Когато печеля дела, се чувствам добре. Когато съм с Адам, се чувствам прекрасно.“

— Имам да ти казвам нещо важно — продължи той. — Защо не пийнем нещо днес следобед?

Сърцето на Дженифър се сви. Имаше само едно нещо, което Адам можеше да ѝ каже. Че никога вече няма да се срещнат.

— Да. Да, разбира се.

— Какво ще кажеш за шест часа в „Марио“?

— Чудесно.

Тя даде розите на Синтия.

Адам чакаше в ресторанта, бе седнал на по-далечна маса. „Така няма да се чувствам неудобно, ако изпадна в истерия“, помисли си Дженифър. Но твърдо бе решила да не плаче. Най-малкото пред Адам.

На изпитото му, измъчено лице бяха изписани всички тревоги, които преживяваше, и Дженифър реши да улесни възможно най-много

нещата. Седна до Адам. Той я хвана за ръката.

— Мери-Бет ми дава развод — каза той и Дженифър го зяпна, изгубила ума и дума.

Самата Мери-Бет бе започнала разговора. Тъкмо се бяха върнали от тържество за събиране на средства, на което Адам държа основната реч. Вечерта бе минала с огромен успех. През целия път Мери-Бет бе мълчала, усещаше се, че е напрегната.

Адам наруши мълчанието.

— Вечерта мина добре. Нали?

— Да, Адам.

Отново не проговориха чак до къщи.

— Не искаш ли да пийнем нещо преди лягане? — попита Адам.

— Не, благодаря. По-добре да поговорим.

— За какво?

— За теб и Дженифър Паркър — рече жена му и го погледна.

Думите ѝ му повлияха като шамар. За миг той се поколеба, чудеше се дали да отрича или...

— Зная за вас от известно време. Не съм отваряла дума, защото исках да реша как да постъпя.

— Мери-Бет, аз...

— Моля те, остави ме да се доизкажа. Зная, че отношенията ни не са каквито... .. каквито се надявахме да бъдат. Не бях добра съпруга.

— Не си виновна за нищо. Аз...

— Моля те, Адам. И без това ми е трудно. Но съм взела решение. Няма да ти преча.

Той я погледна — не вярваше на ушите си.

— Аз не...

— Обичам те твърде много, за да ти причинявам болка. Ти имаш блестящо политическо бъдеще. Не искам нищо да го помрачи. Очевидно не мога да те направя напълно щастлив. Ако Дженифър Паркър е в състояние да те направи щастлив, искам да бъдеш с нея.

Всичко се струваше нереално на Адам, като че разговаряха под вода.

— А какво ще стане с теб?

— Ще се справя, Адам. Не се тревожи за мен. Имам си планове.
— Мери-Бет се усмихна.

— Аз... аз не зная какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо. Аз казах всичко и за двамата. Ако и занапред те правя нещастен, ще навреди и на двамата. Дженифър е свястно момиче, иначе нямаше да я обичаш. Мери-Бет отиде до него и го прегърна. — Недей да гледаш така покрусено, Адам. Това, което правя, е най-доброто за всички.

— Ти си удивителна!

— Благодаря ти, Адам — Тя прокара пръст по лицето му и се усмихна. — Скъпи Адам, винаги ще бъда най-добрият ти приятел. — После се притисна до него и положи глава на рамото му. Той едва долавяше тихия ѝ глас. — Отдавна не си ме държал в прегръдките си, Адам. Не ми казвай, че ме обичаш, но би ли... би ли ме прегърнал и би ли ме любил? За последен път?

Той си мислеше за всичко това, докато казваше на Дженифър:

— Идеята за развода е на Мери-Бет.

Продължи да говори, но Дженифър вече не слушаше думите, чуваше само нежната им музика. Изпитваше усещането, че се носи по вода, че се извисява. Беше се паникьосала, очакваше Адам да ѝ каже, че няма да се виждат вече, а то какво било! Дойде и много, за да го осмисли наведнъж. Знаеше колко мъчителна е била сцената с Мери-Бет и сега обичаше Адам повече от всякога. Почувства, че от плещите ѝ е паднал непосилен товар и отново може да диша свободно.

— Мери-Бет беше прекрасна — допълни Адам. — Невероятна жена. Наистина се радва за нас двамата.

— Едва ли.

— Ти не разбираш. В последно време живеехме като... като брат и сестра. Никога не съм го споделял с теб, но — той се поколеба и като внимателно подбираше думите, продължи: — Мери-Бет не изпитва силни... влечения.

— Ясно.

— Искане да се запознае с теб.

Мисълта за подобна среща обезпокои Дженифър.

— Само това оставаше... Ще се чувствам... неловко.

— Довери се на мен.
— Ако... ако ти го искаш, Адам, разбира се.
— Добре, скъпа. Ще отидем на чай. Ще те закарам до там.
— Не е ли по-добре да отида сама? — попита Дженифър, след като помисли малко.

На другата сутрин тръгна с колата към вътрешността на щата. Беше свежа, ясна утрин, чудесен ден за шофиране. Дженифър пусна радиото и се помъчи да се отърси от притеснението си от предстоящата среща.

Къщата на семейство Уорнър беше старинна, в холандски стил, с изглед към реката при Кротън на Хъдсън, бе разположена сред ширнала се морава. Дженифър спря пред внушителния вход. Позвъни, след миг ѝ отвори привлекателна жена на около трийсет и пет години. Бе очаквала съпругата на Адам да е всякаква, но не и южнячка. Домакинята се ръкува с нея, усмихна се топло и каза:

— Аз съм Мери-Бет. Адам не беше справедлив към вас. Заповядайте.

Съпругата на Адам беше облечена с възтрасна бежова вълнена пола и отворена копринена блуза, под която личаха зрелите ѝ хубави гърди. Тъмнорусата ѝ къдрава коса беше пусната, очите и бяха сини. Перлите на врата ѝ очевидно бяха истински. Мери-Бет Уорнър излъчваше някакво старовремско достойнство.

Вътре къщата беше красива, с просторни стаи, изпълнени с антични предмети и красиви картини.

В салона един прислужник поднесе чая в сребърен сервиз в стил Джордж V.

Когато той излезе, Мери-Бет каза:

— Явно много обичате Адам.

— Искам да знаете, мисис Уорнър — поде смутено Дженифър, — че никой не е смятал да...

Мери-Бет Уорнър постави ръка върху ръката на Дженифър.

— Излишно е да ми го казвате. Не зная дали Адам е споделял с вас, но ние живеем заедно само от благоприличие. Познаваме се от деца. Влюбих се в него от пръв поглед. Движехме се в една компания, приятелите ни бяха общи и предполагам, беше неизбежно един ден да

се оженим. Но не ме разбирайте погрешно. Аз все още обожавам Адам и съм сигурна, че и той изпитва същото към мен. Ала хората се променят, нали?

— Да.

Дженифър погледна Мери-Бет и душата ѝ се изпълни с дълбока благодарност. Бе очаквала грозна и жалка сцена, а ето че я посрещаха приятелски. Адам беше прав — Мери-Бет се оказа наистина много благородна.

— Много съм ви признателна — каза Дженифър.

— Аз също — сподели Мери-Бет. Тя се усмихна свенливо и добави: — Виждате ли, аз също съм много влюбена. Искях да се разведа незабавно, но помислих, че заради Адам е по-добре да изчакаме изборите.

Дженифър бе толкова погълната от собствените си чувства, че напълно бе забравила за изборите.

— Всички са сигурни, че Адам ще бъде следващият ни сенатор — продължи Мери-Бет, — а един развод сериозно ще застраши шансовете му. Остава някаква си половин година, затова реших, че ще е по-добре да изчакам. — Тя погледна Дженифър и промълви: — А вие съгласна ли сте?

— Разбира се — отговори Дженифър.

В бъдеще трябваше да промени изцяло мисленето си. Отсега нататък животът ѝ щеше да бъде свързан с Адам. Ако той станеше сенатор, тя щеше да живее във Вашингтон с него. Щеше да се наложи да се откаже от адвокатската си практика тук, но това нямаше значение. Нищо нямаше значение, щом те двамата щяха да са заедно.

— От Адам ще излезе прекрасен сенатор — каза Дженифър. Мери-Бет повдигна глава и усмихната, каза:

— Мила моя, един ден от Адам Уорнър ще стане прекрасен президент.

Когато Дженифър се прибра, телефонът звънеше. Беше Адам.

— Как мина?

— Мери-Бет беше просто прекрасна!

— Тя каза същото за теб.

— Четем по книгите колко очарователни са южнячките, но в живота рядко ги срещаме. Мери-Бет е такава. Тя е истинска дама.

— И ти също, скъпа. Къде искаш да е сватбата?

— Мен ако питаш, в „Таймс Скуеър“. Но нека изчакаме, Адам.

— Да изчакаме ли? Какво?

— Да минат изборите. Твоята кариера е важна. Един развод точно сега може да ти навреди.

— Моят личен живот...

— ... ще стане твой обществен живот. Не бива да предприемаме нищо, което да намали шансовете ти. Можем да почакаме половин година.

— Не искам да чакам.

— Аз също, мили. — Дженифър се усмихна. — Но ние няма да чакаме във всичко, нали?

Дженифър и Адам обядваха заедно почти всеки ден, веднъж-два пъти седмично. Той оставаше да спи в апартамента ѝ. Налагаше се да бъдат по-предпазливи от всякога — предизборната му кампания бе започнала и вече го познаваше цялата страна. Той държеше речи на политически митинги и вечери за събиране на средства, а мнението му по националните въпроси се цитираше все по-често в печата.

Адам и Стюарт Нидам пиеха обичайния си чай.

— Сутринта те гледах в предаването „Днес“ — каза Нидам. — Справи се чудесно. Разбрах, че са те поканили да участваш отново.

— Само ако знаеш колко ми е неприятно да се явявам в тези предавания. Чувствам се като треторазреден актьор.

Стюарт невъзмутимо поклати глава.

— Та нали политиците са точно това — актьори. Играят роля, представят се за такива, каквито ги иска публиката. Ако се държаха естествено и както казват децата, си показваха рогата, страната щеше да се превърне в монархия.

— Не ми допада, че решиш ли си да се кандидатираш за държавен пост, трябва да се впуснеш в битка между личности.

Стюарт Нидам се усмихна.

— Бъди благодарен, че си личност, момчето ми. Рейтингът ти в проучванията на общественото мнение се повишава непрекъснато. — Нидам замълча и си наля чая. — Повярвай ми, това е само началото. Първо Сенатът, а после и президентството. Нищо не може да те спре. — Той направи пауза, за да отпие от чая. — Естествено, ако не направиш някоя глупост.

Адам го погледна.

— Какво имаш предвид?

Стюарт Нидам грижливо избърса устните си с розовата салфетка.

— Твоят противник не подбира средствата. Обзалагам се, че изучава под микроскоп личния ти живот. Но той няма да намери нищо,

което да те злепостави.

— Не — изрече по инерция Адам.

— Чудесно — каза Стюарт Нидам. — Как е Мери-Бет?

Един приятел на Адам му бе предоставил къщата си във Върмонт и те с Дженифър прекарваха там на спокойствие края на седмицата. Въздухът беше прохладен и свеж и напомняше, че идва зима. Те се разхождаха до премала през деня, а вечер играеха на нещо или си приказваха пред огъня в камината.

Бяха прегледали внимателно неделните вестници. Адам бе в центъра на вниманието. С малки изключения всички средства за масова информация бяха на негова страна. Журналистите харесваха поведението му, неговата честност, пъргав ум и прямота. Не преставаха да го сравняват с Джон Кенеди.

Адам се излегна пред камината и загледа как сенките на пламъците играят по лицето на Дженифър.

— Как би се чувствала като съпруга на президент? — попита я той.

— Съжалявам, но вече съм влюбена в един сенатор.

— Ще се разочароваш ли от мен, ако не спечеля?

— Не. Искам да спечелиш само защото това е твоята мечта.

— Ако все пак спечеля, ще се наложи да живеем във Вашингтон.

— Щом сме заедно, нищо друго няма значение.

— Ами твоята адвокатска практика?

— Доколкото знам, и във Вашингтон има адвокати — усмихна се Дженифър.

— А ако те помоля да се откажеш?

— Ще се откажа.

— Но аз не го искам. Ти си ненадмината като адвокатка.

— Единственото нещо, което ме интересува, е да бъда с теб, Адам. Толкова те обичам.

Той я погали по меката тъмнокестенява коса и каза:

— Аз също те обичам. Много.

Легнаха си и заспаха.

В неделя вечерта се върнаха в Ню Йорк. Взеха колата на Дженифър от гаража, където я бе оставила, и Адам се прибра вкъщи.

Дженифър отиде сама в апартамента им в Ню Йорк.

Дните ѝ минаваха невероятно напрегнато. И преди бе смятала, че е заета, но сега бе буквално обсадена от клиенти. Защи́таваше в съда големи фирми, нарушили някой и друг закон, сенатори, бъркали в меда, загазили кинозвезди, председатели на банки и крадци, политици и профсъюзни лидери.

Печелеше луди пари, но това не беше важно за нея. Раздаваше щедри хонорари и скъпи подаръци на служителите си.

Корпорации, веднъж имали си работа с нея като противник, вече не прашаха в съда резервните си адвокати, така че тя трябваше да се сражава с най-добрите юридически умове в света.

Бе приета за член на Американската колегия на адвокатите във върховните съдилища и дори Кен Бейли беше силно впечатлен.

— Божичко, знаеш ли, че само едно на сто от адвокатите в страната успяват да влязат в нея? — изкоментира той.

— Приеха ме колкото да имат и една жена в състава си — изсмя се тя.

Защи́таваше ли обвиняем в Манхатън, Дженифър можеше да се обзаложи, че обвинител ще бъде Робърт Ди Силва или че най-малкото той ще е съставил прокурорската реч. Омразата му към нея нарастваше с всяка нейна победа.

На един процес, когато Дженифър бе изправена срещу окръжния прокурор, Ди Силва бе извикал като свидетели десетина от най-квалифицираните експерти.

Дженифър не бе призовала никакви специалисти. Тя се обърна към съдебните заседатели с думите:

— Ако трябва да се построи космически кораб или да се измери разстоянието до някоя звезда, ние търсим помощта на експерти. Но когато имаме да вършим някаква наистина важна работа, се обръщаме към дванайсет обикновени хора. Доколкото си спомням, Христос е сторил същото.

Дженифър спечели това дело.

Бе разбрала, че може да повлияе на съдебните заседатели с репликата:

— Знам, че думите „закон“ и „съдебна зала“ звучат донякъде стряскащо и чуждо, но ако се абстрахирате от тях, ще видите, че ние тук се занимаваме с добрините и злините, извършени от хора като нас. Да забравим, че се намираме в съдебна зала. Нека си представим, че сме в моя хол и си говорим какво се е случило на нещастния ответник.

И мислено съдебните заседатели наистина се озоваваха в хола на Дженифър и се оставяха на нейния чар.

Този „номер“ ѝ вършеше добра работа. Но един ден тя защитаваше клиент срещу Робърт Ди Силва. Окръжният прокурор се изправи и започна своята пледоария така:

— Дами и господа, бих искал да забравите, че се намирате в съдебна зала. Представете си, че сте в моя хол, че седим и съвсем не принудено си бъбрим за ужасиите, които е извършил обвиняемият.

Кен Бейли се наведе към Дженифър и ѝ прошепна:

— Чуваш ли какво прави това копеле? Краде твоите думи!

— Не се тревожи — хладнокръвно отвърна тя.

Когато дойде редът на Дженифър, тя се обърна към съдебните заседатели:

— Дами и господа, никога досега не бях чувала нещо по-скандално от думите на окръжния прокурор. — В гласа ѝ прозвуча възмущение. — В един момент не можах да повярвам, че съм чула правилно. Как се осмелява той да ви приканя да забравите, че се намирате в съдебна зала! Тази зала е една от най-престижните завоевания на нашата нация! Тя е стълбът на нашата свобода. На вашата и моята свобода, на свободата на обвиняемия. А окръжният прокурор ви предлага да забравите къде се намирате, Да забравите в какво сте се заклели! Смятам предложението му за възмутително и осъдително. Аз ви моля, дами и господа, да помните къде се намирате, да помните, че всички ние сме тук, за да видим как справедливостта възтържествува и обвиняемият си получава заслуженото.

Съдебните заседатели кимнаха одобрително.

Дженифър хвърли поглед към Робърт Ди Силва. Той беше вперил безжизнени очи някъде напред. Клиентът ѝ беше оправдан.

След всяка своя победа в съда намираше петдесетина червени рози на бюрото си с картичка от Майкъл Морети. И всеки път разкъсваше картичките и казваше на Синтия да махне цветята. Струваха ѝ се осквернени, след като са изпратени от него. Накрая писа на Майкъл Морети да престане да ѝ праща цветя.

Когато се върна в кантората след поредната си съдебна победа я очакваха пет дузини червени рози.

Покрай делото на Обирджията с дъждобрана името на Дженифър отново се появи на първите страници на вестниците. Тя се зае с него пак заради отец Райън.

— Един мой приятел има малък проблем — започна той и двамата избухнаха в смях.

Приятелят се оказа Пол Ричардс, който нямаше постоянен адрес и бе обвинен, че е откраднал от една банка сто и петдесет хиляди долара. В някаква банка проникнал крадец с дълъг черен дъждобран, под който криел ловджийска пушка с прерязана цев. Яката на дъждобрана била вдигната и затова лицето му не се виждало добре. Щом проникнал в банката, обирджията размахал пушката и принудил един касиер да му даде всички налични пари. После офейкал с автомобил, който го чакал. Няколко свидетели видели колата, с която избягал, но регистрационният номер бил покрит с кал.

Тъй като банковите обири се числят към престъпленията от национален мащаб, със случая се зае ФБР. Бяха вложили в основния компютър данните по него и той им бе дал името на Пол Ричардс.

Дженифър отиде на свиждане с него в затвора на Райкърс Айланд.

— Кълна се, че не съм го извършил — каза Пол Ричардс.

Беше прехвърлил петдесетте, бе с червендалесто лице и невинни сини очи, бе твърде стар, за да обира банки.

— Не ме интересува дали сте невинен или виновен — обясни му Дженифър. — Имам си едно правило. Никога не защитавам клиент, който ме лъже.

— Кълна се в майка си, че не съм го извършил.

Клетвите отдавна не впечатляваха Дженифър. Клиенти се бяха клели в майките, съпругите, гаджетата и децата си, че са невинни. Ако Господ беше погледнал сериозно на тези клетви, населението на страната щеше значително да намалее.

— Защо ФБР арестува точно вас? — попита го Дженифър.

— Защото преди десетина години се опитах да ограбя банка, но ме спипаха — отговори, без да се колебае, Пол Ричардс.

— И използвахте ловджийска пушка с отрязана цев, скрита под дъждобран?

— Точно така. Изчаках да завали и нахълтах в една банка.

— Но този път нямате пръст в обира, така ли?

— Да. Някой се е досетил да постъпи по същия начин.

Предварителното следствие се водеше от съдията Фред Стивънс, прочут педант. Говореше се, че мечтаел всички престъпници да бъдат закарани на безлюден остров, където да бъдат държани до края на живота си. Беше убеден, че на всеки, хванат да краде за първи път, трябва да се отсича дясната ръка, а при втора кражба и лявата, както го изисква ислямът. По-лош съдия за такова дело не можеше да се падне. Дженифър повика Кен Бейли.

— Искам да събереш каквото можеш за съдията Стивънс.

— Съдията Стивънс ли? Той е чист като светец.

— Зная. Но все пак опитай.

Прокурор в делото беше стар професионалист на име Картър Джифорд.

— Какво е вашето становище? — попита той Дженифър.

— Че обвиняемият е невинен.

Джифорд се изсмя гръмогласно.

— Съдията Стивънс ще подскочи, като го чуе. Сигурно вие настоявате делото да се гледа от съдебни заседатели.

— Не.

Джифорд я изглежда подозрително.

— Значи ще оставите своя клиент в ръцете на съдия, който коли и беси?

— Точно така.

— Знаех си, че някой ден ще сгафите, Дженифър. Нямам търпение да го видя с очите си — ухили се Джифорд.

— Гледа се делото срещу Пол Ричардс. Тук ли е обвиняемият? — Да, ваша милост — отговори съдебният пристав.

— Моля адвокатът и прокурорът да дойдат при мен и да се представят.

Дженифър и Картър Джифорд се приближиха до съдията Стивънс.

— Дженифър Паркър — защитник на обвиняемия.

— Картър Джифорд — прокурор.

Съдията Стивънс се обърна към Дженифър и рязко каза:

— Познавам славата ви, мис Паркър. Затова ще ви кажа веднага, че нямам намерение да губя времето на съда. Няма да допусна да протакате. Искам да приключа бързо с предварителното следствие и да призова обвиняемия в съда. Ще се помъча да насроча делото колкото се може по-бързо. Вероятно ще настоявате то да се гледа със съдебни заседатели...

— Не, ваша милост.

Съдията Стивънс изглежда изненадано Дженифър.

— Значи не държите на съдебните заседатели?

— Не. Защото според мен няма да се стигне до съд.

— Какво? — Картър Джифорд я гледаше втрещено.

— Според мен нямате достатъчно доказателства, за да изправите обвиняемия пред съд.

— Нека и аз кажа своето мнение — рязко се намеси Картър Джифорд. — Ваша милост, обвинението има много силни доказателства. Обвиняемият вече е бил осъждан за същото престъпление. Компютър посочи точно него измежду две хиляди заподозрени. Престъпникът е в залата и прокуратурата няма намерение да се откаже от обвиненията срещу него.

Съдията Стивънс се обърна към Дженифър.

— Съдът е на мнение, че има достатъчно доказателства, за да изправим обвиняемия пред съд. Имате ли да кажете още нещо?

— Да, ваша милост. Няма нито един свидетел, който със сигурност да разпознае Пол Ричардс. ФБР не намери откраднатите пари. Всъщност единственото, което свързва обвиняемия с престъплението, е въображението на прокурора.

Съдията впери поглед в Дженифър и попита злокобно тихо:

— А какво да кажем за компютъра, който го посочи?

— Тук вече възниква проблем, ваша милост — въздъхна Дженифър.

— Точно така — отсече съдията Стивънс. — Лесно е да объркаш жив свидетел, но не и компютър.

— Да, ваша милост — обади се самодоволно Картър Джифорд. Дженифър се обърна към Джифорд.

— ФБР работи с компютър Ай Би Ем, нали?

— Правилно. Най-съвършеният в света.

Съдията Стивънс попита Дженифър:

— Нима възнамерявате да оспорвате качествата на компютъра?

— Напротив, ваша милост. Довела съм специалист по компютрите, който работи в компанията производителка на 370/168. Автор е на програмата, посочила моя клиент.

— Къде е той?

Дженифър се обърна и махна на висок слаб мъж, седнал на една от банките. Той нервно се приближи.

— Едуардс Мънроу — представи го тя.

— Ако сте се опитали да подкупите моя свидетел — избухна прокурорът, — аз ще...

— Единственото, което съм направила, е, че помолих мистър Мънроу да попита компютъра дали има и други заподозрени. Подбрах десет души, които имат известна прилика с моя клиент. За да установим самоличността на заподозрения, мистър Мънроу подготви програма, в която са включени възрастта, ръстът, теглото, цветът на очите, месторождението — същите данни, в резултат на които е посочено името на моя клиент.

— И какво целите с всичко това, мис Паркър? — нетърпеливо попита съдията Стивънс.

— Да ви съобщя, че компютърът посочи един от десетимата мъже като главен заподозрян в банковия обир.

Съдията Стивънс се обърна към Едуардс Мънроу.

— Вярно ли е?

— Да, ваша милост — каза Едуардс Мънроу, след което отвори дипломатическото си куфарче и извади справката от компютъра.

Приставът я взе от Мънроу и я подаде на съдията. Той хвърли един поглед на написаното и почервения.

— Това да не е някаква шега?

— Не, сър — отвърна Едуардс Мънроу.

— Компютърът е посочил мен като възможен заподозрян? — запита съдията Стивънс.

— Да, сър, вас.

— Компютърът не може да мисли, ваша милост — обясни Дженифър. — Той само отговаря в зависимост от информацията, която му е подадена. По една случайност вие и моят клиент имате еднакъв ръст, тегло и възраст. И двамата карате зелени автомобили и сте от един и същи щат. Такава е информацията, която прокурорът притежава като доказателство по случая. Има само още един фактор и това е начинът, по който е извършено престъплението. Когато Пол Ричардс е извършил банковия обир преди десет години, милиони хора са чели за него. Всеки от тях е могъл да повтори действията му. И някой го е сторил. — Дженифър посочи листа, който съдията Стивънс държеше. — Това показва колко несъстоятелно е обвинението срещу моя подзащитен.

— Ваша милост... — запелтечи Картър Джифорд и млъкна — просто не знаеше какво да каже.

Съдията Стивънс погледна отново справката в ръката си, а после Дженифър.

— Какво щяхте да правите — попита той, — ако съдията беше по-млад, по-слаб и караше синя кола?

— Компютърът посочи още десет други възможни заподозрени — отвърна тя. — Щях да се спра на окръжния прокурор на Щата Ню Йорк, Робърт Ди Силва.

Дженифър седеше в кабинета си и четеше заглавията на вестниците, когато Синтия съобщи:

— Тук е мистър Пол Ричардс.

— Покани го, Синтия.

Той влезе в кабинета, беше с черен дъждобран и носеше кутия бонбони, вързана с червена панделка.

— Искah само да ви благодаря.

— Видяхте ли? Понякога справедливостта наистина възтържествува.

— Напускам града. Реших, че имам нужда от малко почивка — И той подаде кутията с бонбони на Дженифър. — В знак за моята благодарност.

— Благодаря, Пол.

— Вие сте страхотна — каза той и я погледна с възхищение. След миг вече го нямаше.

Дженифър погледна кутията с бонбони на бюрото си и се усмихна. Другите пъти, когато се бе занимавала с приятелите на отец Райън, бе получавала и по-малко. Ако надебелееше, вината щеше да е на отчето.

Развърза панделката и отвори кутията. Вътре имаше десет хиляди долара в употребявани банкноти.

Един следобед, когато си тръгваше от съдебната палата, забеляза голям черен кадилак с шофьор. Понечи да мине покрай него, но вратата се отвори и слезе Майкъл Морети.

— Чаках ви.

Отблизо излъчваше почти непреодолима наелектризираща жизненост.

Махнете се от пътя ми — изрече Дженифър. Лицето ѝ беше поруменяло и ядосано, тя беше дори по-красива, отколкото си я спомняше Майкъл Морети.

— Хей — засмя се той, — по-спокойно. Искам само да си поговорим. Трябва да ме изслушате. Ще ви платя, задето ви губя времето.

— Никога няма да имате достатъчно пари, за да ми платите.

Тя се опита да мине покрай него. Майкъл Морети сложи помирително ръка на рамото ѝ. Само я докосна и тя се развълнува още повече. Той упражни целия си чар.

— Не се вдетинявайте! Не знаете какво отказвате, преди да ме изслушате. Десет минути. Само това искам от вас. Ще ви хвърля до кантората. Ще поговорим по пътя.

Дженифър го изгледа и каза:

— Ще дойда с вас при едно условие. Искам да получа отговор на един въпрос.

— Разбира се. Да го чуем — каза Майкъл и кимна.

— На кого му хрумна да ми скрои номера с мъртвото канарче?

— На мен — отговори той без никакво колебание.

И така вече знаеше. Идеше ѝ да го убие. Качи се навъсена в лимузината, Майкъл Морети се настани до нея. Тя го забеляза, че дава адреса на кантората ѝ, без да го е искал преди това от нея.

Когато колата потегли, Майкъл Морети каза:

— Радвам се на успехите ви.

Дженифър не си направи труда да му отговори.

— Наистина.

— Още не сте ми казали какво искате от мен.

— Искам да ви направя богата.

— Благодаря. Вече съм достатъчно богата.

В гласа ѝ прозвуча омразата, която тя изпитваше към него. Майкъл Морети поруменя.

— Опитвам се да ви направя услуга, а вие ми обявявате война.

Дженифър се обърна и го погледна право в лицето.

— Не искам никакви услуги от вас.

Той заговори помирително.

— Добре. Може би искам да се реванширам за това, което ви сторих. Вижте, мога да ви изпращам много клиенти. Важни клечки. Дето не си знаят парите. Нямайте представа...

Дженифър го прекъсна:

— Мистър Морети, бъдете така добър. Не казвайте нито дума повече.

— Но аз мога...

— Не желая да защитавам в съда нито вас, нито някоя от вашите приятели.

— Защо?

— Защото, ако се съглася, ще се превърна във ваша собственост.

— Но вие сте си изградили съвсем погрешна представа — възрази Майкъл. — Моите приятели се занимават с напълно законни неща. Става дума за банки, застрахователни компании...

— Не си хабете думите. Няма да работя за мафията.

— Но никой не е споменавал мафията.

— Наричайте го както искате. Сама съм си господар. И смятам и занапред да бъде така.

Лимузината спря — светофарът бе червен.

— Кантората е вече близо. Благодаря, че ме хвърлихте — каза Дженифър, отвори вратата и слезе.

— Кога ще ви видя отново? — попита Майкъл.

— Никога, мистър Морети.

Майкъл я изпрати с поглед.

„Господи — помисли си той, — това се казва жена!“ Изведнъж усети, че е получил ерекция, и се усмихна — беше сигурен, че все някога ще бъде с Дженифър.

Беше краят на октомври, изборите бяха след половин месец и надпреварата за сенаторските постове беше в разгара си. Противник на Адам беше сегашният сенатор Джон Тробридж, стар политик, и познавачите бяха единодушни, че битката ще е ожесточена.

Една вечер Дженифър седеше у дома и наблюдаваше Адам и неговия противник в телевизионен дебат. Мери-Бет беше права. Един развод сега щеше да унищожи все по-големите шансове на Адам за победа.

Когато се върна в кантората след дълъг служебен обяд, Дженифър намери съобщение да се обади спешно на Рик Арлън.

— Звъня цели три пъти последния половин час — обясни Синтия.

Рик Арлън беше попзвезда, който буквално за една вечер се бе превърнал в най-известния певец в света. Дженифър бе слушала за огромните доходи на рокзвездите, но едва след като се запозна с делата на Рик Арлън, си даде сметка какво точно означава това. От записи, концерти на живо, реклами, а напоследък и филми Рик Арлън печелеше годишно петнайсет милиона долара. Беше двайсет и петгодишен, селянче от Алабама, родено под щастлива звезда.

— Свържи ме с него — каза Дженифър.

След пет минути той беше на телефона.

— Абе, човече, звъня ти от часове.

— Съжалявам, Рик, бях по работа.

— Имам проблем. Трябва да те видя.

— Можеш ли да дойдеш в кантората днес следобед?

— Не. В Монте Карло съм, имам благотворителен концерт по молба на Грейс и мъжа ѝ. За колко време можеш да дойдеш?

— Изключено е да тръгна веднага — възрази Дженифър, — бюрото ми е отрупано с...

— Трябваш ми, сладурано. Яхвай днес следобед някоя метална птица!

И затвори.

Дженифър се замисли. Рик Арлън не бе пожелал да обсъждат въпроса по телефона. Можеше да става дума за какво ли не — наркотици, жени, момчета. Помисли да изпрати Тед Харис или Дан Мартин да решат проблема, но харесваше Рик Арлън. Накрая реши да отиде самата тя.

Преди да замине, се опита да се свърже с Адам, но той не беше в службата.

— Направи ми резервация за полета на „Еър Франс“ до Ница — помоли тя Синтия. — Искam и кола, която да ме чака и да ме закара до Монте Карло.

След двацет минути имаше резервация за полета в седем часа вечерта.

— От Ница до Монте Карло има хеликоптер — обясни Синтия. — Запазила съм място за него.

— Чудесно. Благодаря ти.

Когато чу защо Дженифър заминава, Кен Бейли каза:

— За какъв се мисли тоя боклук?

— Той много добре знае кой е, Кен. Един от най-важните ни клиенти.

— Кога ще се върнеш?

— Няма да отсъствам повече от три-четири дни.

— Нищо не е същото, когато те няма. Ще ми липсваш.

Дженифър се запита дали той още се среща с русия младеж.

— Удържай фронта, докато се върна.

Обичаше да пътува със самолет. Горе в небето се отърсваше от напрежението, временно се избавяше от всички проблеми, от които нямаше мира на земята, попадаше в спокоен оазис далеч от безкрайните, вечно искащи нещо клиенти. Но сега полетът над Атлантика не беше приятен. Имаше въздушни дупки и на нея и се повдигаше.

Почувства се малко по-добре следващата сутрин, когато самолетът се приземи в Ница. Очакваше я хеликоптер, за да я отведе

до Монте Карло. Никога дотогава не се беше качвала на вертолет и очакваше с нетърпение преживяването. Но от внезапните издигания и спускания пак се почувства зле и не можа да се наслади на величествената гледка на Алпите и Гранд Корниш с миниатюрните автомобили, които се катереха по склоновете.

Появиха се сградите на Монте Карло и само след няколко минути хеликоптерът кацна пред модерното лятно казино на самия бряг.

Синтия бе успяла да съобщи, че Дженифър ще пристигне, и Рик Арлън я чакаше.

— Как пътува? — попита той и я прегърна.

— Малко неспокойно.

Рик я погледна по-отблизо.

— Не си във форма. Ще те откарам до моите покои и ще си починеш за голямото събитие тази вечер.

— Какво голямо събитие?

— Галаконцертът. Нали за това си дошла.

— Какво?

— Да, галаконцертът. Грейс ми каза да поканя всеки, когото харесвам. А аз харесвам теб.

— О, Рик!

На Дженифър ѝ идеше да го удуши. Той просто не можеше да си представи колко бе объркал живота ѝ. Тя се намираше на четири-пет хиляди километра от Адам, чакаха я клиенти, които се нуждаеха от нейната помощ, съдебни дела, а тя се бе довлякла в Монте Карло, за да присъства на някакъв си прием!

— Рик, как можа... — поде Дженифър.

Но в същия миг погледна сияещото му лице и избухна в смях. Карай, вече беше дошла. Освен това галаконцертът можеше да се окаже забавен.

Той бе истинско зрелище. Беше организиран от техни височества принцеса Грейс и принц Рение Грималди, за да бъдат събрани средства за сираците, и щеше да се състои в откритото лятно казино. Вечерта беше приятна. Въздухът беше изпълнен с аромати и лекият бриз, който идваше откъм Средиземно море, раздвижваше високите палми.

Дженифър съжали, че Адам не е тук с нея. В казиното имаше хиляда и петстотин места, публиката ръкопляскаше.

В концерта участваха десетина звезди, но Рик Арлън беше върхът. Акомпанираха му трима музиканти. Кадифеното небе бе озарено от проблясващи флуоресцентни светлини. Когато той свърши, публиката го аплодира, станала на крака.

След концерта имаше парти на огромния плувен басейн при хотел „Париж“. Сервираха се коктейли, имаше студен бюфет, а по водата на подложки, наподобяващи лилии, плаваха запалени свещи.

Дженифър пресметна, че присъстват над триста души. Не бе съобщила да си вземе вечерна рокля и докато гледаше великолепно облечените жени, се чувстваше като бедна роднина. Рик я представи на херцози, херцогини и принцеси. Дженифър остана с впечатлението, че половината царски особи на Европа са там. Запозна се с президенти на картели и известни оперни певци. Присъстваха прочути моделиери и фризьори, а също големият футболист Пеле. Дженифър разговаряше с двама швейцарски банкери, когато почувства, че ѝ се върти свят.

— Моля да ме извините — каза тя.

Отиде да потърси Рик.

— Рик, аз...

Той ѝ хвърли само един поглед и каза:

— Пребледняла си като платно. Хайде да се омитаме.

След половин час лежеше във вилата, която Рик Арлън беше наел.

— Лекарят вече е тръгнал — ѝ каза той.

— Не ми трябва никакъв лекар. Сигурно е някои вирус.

— Добре. Той ще провери.

Доктор Андре Монтьо беше възрастен, около осемдесетгодишен дребосък. Имаше гъста, добре подстригана брада и носеше черна лекарска чанта.

Обърна се към Рик Арлън.

— Ако може, оставете ни сами.

— Разбира се. Ще почакам отвън. Лекарят седна по-близо до леглото.

— Я да видим какво има.

— Ако знаех какво ми е — немощно отговори Дженифър, — вие щяхте да лежите на моето място, аз да бъда лекарят.

— Как се чувствате? — попита той и седна на ръба на леглото.

— Като болна от чума.

— Покажете ми езика си.

Дженифър изплезе език и остана с отворена уста. Доктор Монтьо премери пулса и температурата ѝ.

Щом свърши с прегледа, Дженифър го попита:

— Какво мислите, че ми има, докторе?

— Не мога да кажа със сигурност, красавице. Ако утре се чувствате достатъчно добре, заповядайте в кабинета да ви направя пълен преглед.

— Добре, ще дойда — каза Дженифър, беше ѝ зле, за да спори.

На другата сутрин Рик Арлън откара Дженифър в Монте Карло, където доктор Монтьо я подложи на цялостен преглед.

— Някакъв вирус е, нали? — попита Дженифър.

— Ако искате да ви гледат, ще изпратя за гадателка — отвърна възрастният лекар. — Ако искате да знаете какво точно ви има, трябва да проявите търпение, докато са готови лабораторните изследвания.

— А кога ще стане това?

— Обикновено са нужни два-три дни.

Дженифър знаеше, че е изключено да остане още два-три дни. Адам сигурно имаше нужда от нея. Колкото до нея, тя усещаше, че ѝ липсва.

— Дотогава ще лежите и ще почивате — каза Монтьо и ѝ подаде шишенце с хапчета. — Това ще ви отпусне.

— Благодаря — рече Дженифър и надраска нещо на листче хартия. — Търсете ме на този номер.

Чак когато си беше отишла, доктор Монтьо го погледна. На него бе написан телефонен номер в Ню Йорк.

На летище „Шарл дьо Гол“, където трябваше да сменя самолета, Дженифър изпи две от хапчетата на доктор Монтьо и едно приспивателно. Почти през целия полет до Ню Йорк спа на

пресекулки, но когато слезе от самолета, не се чувстваше по-добре. Не се беше обадила да я посрещнат на летището, затова взе такси до апартамента си.

Късно следобед телефонът иззвъня. Беше Адам.

— Дженифър! Къде се...

— Извинявай, скъпи. Наложих се да замина за Монте Карло, за да се срещна с един клиент, не можах да те намеря преди заминаването. — Тя се опита да вложи цялата си енергия в гласа си.

— Страшно се разтревожих. Добре ли си?

— Чувствам се чудесно. Просто имах доста работа.

— Господи! А аз си представях какви ли не ужасии.

— Няма за какво да се тревожиш — увери го Дженифър. — Как върви предизборната кампания?

— Прекрасно. Кога ще те видя? Трябваше да замина за Вашингтон, но мога да отложам...

— Не, отивай — каза Дженифър. Не искаше той да я вижда в това състояние. — Ще бъда много заета. Ще прекараме почивните дни заедно.

— Добре — рече Адам без желание. — Ако нямаш работа в единайсет часа, можеш да ме гледаш по Си Би Ес.

— На всяка цена.

Дженифър заспа пет минути, след като остави слушалката.

На сутринта се обади на Синтия, че няма да отиде в кантората. Беше прекарала неспокойна нощ и когато се събуди, не се чувстваше по-добре. Опита се да хапне нещо за закуска, но стомахът и не задържа нищо. Чувстваше се отпаднала и чак тогава осъзна, че не е яла, кажи-речи, от три дни.

Сети се за всички ужасяващи болести, които е могла да хване. Естествено, на първо място, рак. Опипа гърдите си за бучки, но не откри нищо. Разбира се, ракът се появяваше навсякъде. Можеше да бъде някакъв вирус, но лекарят щеше да го открие незабавно. Лошото беше, че можеше да, бъде какво ли не. Дженифър се чувстваше загубена и безпомощна. Не беше хипохондричка, винаги се бе радвала на отлично здраве, а сега изпитваше усещането, че тялото и

изневерява. Не можеше да понесе мисълта, че ѝ се е случило нещо. Защо, когато всичко беше толкова прекрасно.

Щеше да се оправи. Разбира се, всичко щеше да бъде наред.

И пак ѝ се пригади.

В единайсет часа сутринта доктор Монтьо се обади от Монте Карло. Някой каза:

— Моля, почакайте. Ще ви свържа с доктора.

Моментът се стори на Дженифър цяла вечност и тя стисна слушалката, безсилна да чака повече.

Най-после се чу гласът на доктор Монтьо, той попита:

— Как се чувствате?

— Все така — нервно отговори Дженифър. — Готови ли са резултатите от изследванията?

— Имам добри новини — каза доктор Монтьо, — не сте болна от чума.

Дженифър не издържа повече.

— Какво е? От какво съм болна?

— Ще имате бебе, мисис Паркър.

Дженифър зяпна безмълвно телефона. Когато отново си възвърна дар-словото, попита:

— Сигурен ли сте?

— Зайците никога не лъжат. Явно това е първото ви бебе.

— Да.

— Съветвам ви незабавно да потърсите гинеколог. Ако се съди от първите симптоми, може да се появят усложнения.

— На всяка цена — отвърна Дженифър. — Благодаря, че се обадихте, доктор Монтьо.

Остави слушалката. Бе напълно объркана. Не знаеше кога точно се е случило и какво да мисли. В главата ѝ цареше хаос.

Щеше да има дете от Адам. И изведнъж разбра какво чувства. Чувстваше се прекрасно, чувстваше се, сякаш ѝ бяха направили неопишуемо скъпоценен подарък.

И моментът беше изключително подходящ, като че ги закриляха боговете. Изборите щяха скоро да приключат и те с Адам щяха да се оженят час по-скоро. Щеше да роди момче. Беше сигурна. Нямаше търпение да каже на Адам.

Обади му се в службата.

— Мистър Уорнър не е в кантората — уведоми я секретарката.
— Опитайте вкъщи.

Дженифър нямаше голямо желание да търси Адам у дома, но не можеше да се стърпи да му каже новините. Набра номера. Обади се Мери-Бет.

— Извинявайте, че ви безпокоя, но има нещо спешно, за което трябва да говоря с Адам. На телефона е Дженифър Паркър.

— Много ми е драго — изрече Мери-Бет. Сърдечният ѝ глас действаше успокоително. — Адам има няколко ангажмента, но ще се върне довечера. Защо не дойдете у дома? Ще вечеряме заедно. Да кажем, в седем часа?

За миг Дженифър се поколеба.

— Ще бъде чудесно.

Истинско чудо беше, че Дженифър не катастрофира по пътя за Кротън на Хъдсън. Мислите ѝ бяха далеч, тя си мечтаеше за бъдещето. Често бяха обсъждали с Адам въпроса за децата. Тя отлично си спомняше думите му: „Искам две деца, които да приличат на теб.“

Докато караше по магистралата, ѝ се стори, че усеща леко помръдване в утробата си, но после реши, че е абсолютна глупост. Беше прекалено рано. Но и това скоро щеше да започне. Тя носеше детето на Адам. То беше живо и скоро щеше да започне да рита. Колко страшно и вълнуващо! Тя...

Дженифър чу зад себе си клаксон, погледна назад и видя, че почти е изтласкала някакъв камион на банкета. Усмихна се извинително и продължи нататък. Нищо на света не можеше да развали деня ѝ.

Вече се беше мръкнало, когато спря пред къщата на семейство Уорнър. Валеше ситен сняг, който покриваше дърветата. Мери-Бет,

облечена в дълга синя рокля от брокат, ѝ отвори вратата и я поздрави, хвана я за ръката и я посрещна сърдечно в дома си, с което ѝ напомни за първата им среща. От нея се излъчваше истинско щастие. Тя непрекъснато дърдореше и предразполагаше госта. Влязоха в библиотеката, където в камината пукаше огън.

— Адам още не ми се е обадил — каза Мери-Бет. — Очевидно е бил възпрепятстван. Докато го чакаме, ние двете можем хубавичко да си поговорим. Когато ви чух по телефона, ми се сторихте доста развълнувана. — Мери-Бет се надвеси със съучастнически вид. — Каква е важната новина?

Дженифър погледна дружелюбната жена срещу нея и без да се замисля, изрече:

— Ще имам дете от Адам.

Мери-Бет се отпусна на стола и се усмихна.

— Гледай ти! Не е ли странно! Аз също! Дженифър се вторачи в нея.

— Не ви разбирам...

— Съвсем просто е, мила моя — изсмя се Мери-Бет. — Ние с Адам сме женени, не си забравила, нали?

— Но... но ще се развеждате — бавно рече Дженифър.

— Мило момиче, защо, по дяволите, ще се развеждам с Адам? Та аз го обожавам.

Дженифър почувства, че ѝ се завива свят. Нямаше никаква логика в разговора.

— Но вие... вие сте влюбена в друг. Казахте, че...

— Да, казах, че съм влюбена. И действително съм. Влюбена съм в Адам. Казах ви, че се влюбих в него от пръв поглед.

Мери-Бет явно не говореше истината. Просто я дразнеше, правеше си лоша шега с нея.

— Стига! — извика Дженифър. — Та вие сте като брат и сестра. Адам не се люби с вас...

Звънкият смях на Мери-Бет прокънтя в стаята.

— Горкото дете! Изумена съм толкова сте умна, пък... — Тя загрижено се наведе. — Да му повярвате! Съжалявам. Наистина съжалявам.

Дженифър се мъчеше как ли не да запази самообладание.

— Но Адам е влюбен в мен. Ние ще се женим. Мери-Бет поклати глава. Очите им се срещнаха. Дженифър прочете в тях такава омраза, че ѝ се сви сърцето.

— Излиза, че Адам живее с две жени. Никога няма да му дам развод. Ако бях позволила на Адам да се разведе и да се ожени за вас, той щеше да загуби изборите. А сега ще ги спечели. После ние двамата ще стигнем и до Белия дом. В неговия живот няма място за човек като вас. И никога не е имало. Той само си мисли, че е влюбен във вас. Ще го превъзмogne, когато разберете нося в утробата си неговото дете. Винаги е искал да има деца.

Дженифър стисна очи и се помъчи да пропъди ужасната болка в главата си.

— Какво да ви предложа? — грижливо я попита Мери-Бет.

Дженифър отвори очи.

— Адам знае ли за детето?

— Още не — усмихна се Мери-Бет. — Възнамерявах да му го кажа, когато се върне довечера и се гушнем в леглото.

— Вие сте чудовище — каза Дженифър — направо трепереше от омраза.

— Е, зависи откъде ще го погледнеш. Аз съм съпруга на Адам. А вие сте неговата държанка, мила моя.

Дженифър се изправи и почувства, че ѝ се вие свят. Главоболието ѝ се бе превърнало в непоносимо бучене. Ушите ѝ пищяха и тя се опасяваше, че ще припадне. Инстинктивно се отправи към входа. Усещаше, че залита.

Спря на вратата и се притисна до нея, като се опитваше да разсъждава. Адам беше казал, че я обича, пък беше спал с тази жена и тя бе забременяла от него.

Обърна се и излезе в студената нощ.

На Адам му предстоеше последната предизборна обиколка из щата. Той се обади няколко пъти на Дженифър, но винаги бе заобиколен от много хора и не можеше да говори свободно, нито пък Дженифър — да му каже новината.

Тя знаеше как е забременяла Мери-Бет: беше го изнудила да спи с нея. Но искаше да го чуе от Адам.

— След няколко дни ще се върна и тогава ще поговорим — каза й той.

Изборите бяха само след пет дни. Адам заслужаваше да спечели: беше по-добрият. Дженифър чувстваше, че Мери-Бет е права, като казва, че те могат да се окажат стъпало към президентството на Съединените щати. Щеше да се наложи да почака и да види какво ще се случи.

Ако Адам бъдеше избран за сенатор, щеше да го загуби. Той щеше да отиде във Вашингтон с Мери-Бет. И за нищо на света нямаше да се разведе. Нямаше да преживее скандала, които щеше да се разрази, ако се разведе с бременната си съпруга, за да се ожени за бременната си любовница. Но ако изгубеше на изборите, щеше да бъде свободен. Свободен да се върне към адвокатската си практика, свободен да се ожени за Дженифър, свободен да не му пука от мнението на другите. Щяха да прекарат остатъка от живота си заедно. Да имат свое дете.

Денят на изборите бе студен и дъждовен. Но въпреки това се очакваше да гласуват повечето избиратели, които проявяваха голям интерес към надпреварата.

Сутринта Кен Бейли попита:

— Днес ще гласуваш ли?

— Да.

— Битката е жестока.

— Има такова нещо.

Към обяд Дженифър отиде да гласува и когато влезе в кабината, тъжно си помисли: „Всеки глас за Адам Уорнър е глас против Дженифър Паркър.“ Тя пусна бюлетината за Адам и си тръгна. Нямахте сили да се върне в кантората. Цял следобед обикаля улиците, опитваше се да не мисли, да не чувства, а в същото време си мислеше и усещаше, че следващите няколко часа ще предопределят остатъка от живота ѝ.

— От години не сме имали толкова оспорвани избори — обясни телевизионният говорител.

Дженифър беше сама у дома и гледаше по Ен Би Си резултатите от изборите. Беше си приготвила бъркани яйца и препечен хляб за вечеря, но беше твърде нервна, за да сложи нещо в уста. Беше се сгушила по халат на кушетката и слушаше как съдбата ѝ става достояние на милиони хора. Всеки зрител си имаше причина да гледа, да иска единият от кандидатите да спечели или да изгуби, но Дженифър беше убедена, че никой не е заинтересован от изхода на изборите, така, както тя. Ако Адам спечелеше, край на тяхната връзка... и на детето в утробата ѝ.

За миг показаха Адам и до него Мери-Бет. Дженифър винаги се бе гордяла със способността си да разпознава що за човек стои срещу нея, да разбира подбудите му, но тази кучка с кадифен глас и изискани обноски я бе подвела. С мъка си налагаше да не си представя как Адам спи с нея и тя забременява от него.

Едуин Нюман съобщи:

— Ето последните резултати от изборната надпревара за Сената между досегашния сенатор Джон Троубридж и претендента Адам Уорнър. В Манхатън Джон Троубридж е получил общо 221 375 гласа срещу 214 895 гласа за Адам Уорнър. В 45-и избирателен район в Куийнс Джон Троубридж води с две стотни пред Уорнър.

Животът на Дженифър се измерваше в проценти.

— Крайните резултати от Бронкс, Бруклин, Куийнс, Ричмънд, Насау, Рокланд, Съфок и Уестчестър възлизат на 2 300 000 гласа за Джон Троубридж и 2 120 000 за Адам Уорнър. Резултатите от северните райони на щата Ню Йорк започват да пристигат едва сега. Адам Уорнър се представя изненадващо силно срещу Троубридж, който е избран за сенатор вече три пъти. В началото броят на гласовете беше разделен почти по равно. Според последните данни от гласовете на 62 на сто от избирателите сенатор Троубридж води. Когато прочетохме резултатите от преди един час, той водеше с два

процента. Сега резултатите показват, че той е взел преднина от два и половина процента. Ако нещата продължат да се развиват в тази насока, компютърът на Ен Би Си ще покаже, че сенатор Троубридж пак е победил в надпреварата за Сената. А сега да се върнем към...

Дженифър гледаше телевизора със свито сърце. Сякаш милиони хора гласуваха, за да се реши дали да бъде Адам и Дженифър или Адам и Мери-Бет. Дженифър се чувстваше зашеметена. Трябваше да се храни. Но не и сега. Сега важното бе само онова, което ставаше на екрана пред нея. Напрежението нарастваше минута след минута, час след час.

В полунощ сенатор Джон Троубридж водеше с три процента. В два през нощта бяха преброени гласовете на 71 на сто от избирателите и той вече водеше с три и половина процента. Компютърът го обяви за победител в изборите.

Дженифър гледаше втренчено телевизора, лишена от всякакви емоции, от всякакви чувства. Адам беше загубил. Дженифър беше спечелила. Бе спечелила Адам и техния син. Сега беше свободна да му каже за тяхното дете, да планира общото им бъдеще.

Беше тъжна, защото знаеше колко много значат изборите за Адам. Но въпреки всичко с времето той щеше да превъзмогне поражението. Беше млад. Целият свят лежеше пред тях двамата. Не, пред тях тримата.

Дженифър заспа на кушетката и сънува Адам, изборите и Белия дом. Седяха със сина си в Овалния кабинет. Адам държеше реч при встъпването си в длъжност. Влезе Мери-Бет и взе да го прекъсва. Адам започна да й крещи все по-силно. Дженифър се събуди. Гласът беше на Едуин Нюман. Телевизорът още работеше. Беше се съмнало.

Едуин Нюман, видимо изтощен, четеше окончателните резултати от изборите. Дженифър се заслуша в просъница.

Тъкмо се канеше да стане от кушетката, когато чу:

— А ето и последните резултати от изборите за сенатор за щата Ню Йорк. Свидетели сме на един от най-изумителните поврати. Адам Уорнър победи сегашния сенатор Джон Троубридж с минималната разлика от по-малко от един процент. Всичко свърши. Дженифър беше загубила.

Когато късно сутринта влезе в кантората, Синтия ѝ каза:

— Търси ви мистър Адамс Звъни цяла сутрин.

За миг Дженифър се поколеба, но после рече:

— Добре, Синтия. Ще се обадя.

Влезе в кабинета си и вдигна слушалката.

— Ало, Адам. Честито!

— Благодаря. Трябва да поговорим. Свободна ли си на обяд?

— Да — неуверено отвърна Дженифър.

Все някога трябваше да погледне истината в очите.

Не беше виждала Адам от три седмици. Вгледа се в лицето му. Той изглеждаше изтощен и напрегнат. Нормално беше да се радва на победата, а вместо това имаше странно нервен и неспокоен вид. Поръчаха обяд, който не докоснаха, и разговаряха за изборите колкото да прикрийт истинските си мисли.

Играта на думи бе станала почти нетърпима, когато накрая Адам изрече:

— Дженифър... — Той пое дълбоко дъх и изстреля следващите думи: — Мери-Бет чака дете.

Уж вече знаеше, но ѝ бе непоносимо да го чуе от неговите уста.

— Съжалявам, скъпа. Така се случи. Трудно ми е да го обясня.

— Не е нужно да обясняваш.

Дженифър ясно си представи сцената. Мери-Бет в провокиращо неглиже — или може би гола — и Адам...

— Чувствам се кръгъл глупак — каза Адам. Последва неловка пауза, после той продължи: — Тази сутрин ми се обади председателят на Националния комитет. Искали да ме издигнат за кандидат на партията за президент. Лошото е, че Мери-Бет е бременна и не е време да искам развод. Изобщо не знам какво да правя. Не съм спал три нощи. — Той погледна Дженифър и добави: — Ненавиждам се, че

трябва да те моля за това, но... дали да не поизчакаме, докато нещата се оправят?

Дженифър погледна Адам през масата и почувства такава остра болка, такава непоносима загуба, та си помисли, че няма да я понесе.

— Дотогава ще се виждаме колкото се може по-често — рече Адам. — Ние...

— Не, Адам. Всичко свърши — каза Дженифър с огромно усилие.

Той я зяпна.

— Но защо приказваш така! Аз те обичам! Ще намерим начин да...

— Начин няма. Твоята съпруга и детето не могат да изчезнат. С нас е свършено. Беше прекрасно.

Тя се изправи, знаеше, че ако не излезе от ресторанта, ще се разпищи.

— Ние двамата не бива повече да се виждаме.

Вече не издържаше изпълнения му с болка поглед.

— О, Господи, Дженифър! Не го прави. Моля те, недей! Ние...
Тя не чу другото. Забърза към вратата, сякаш бягаше от живота на Адам.

Не искаше да говори с него по телефона. Връщаше му писмата, без да ги отвори. На последното, което получи, написа върху плика „починал“ и го пусна в пощенската кутия. „Така си е — помисля си тя. — Аз съм мъртва.“

Не бе предполагала, че може да съществува толкова силна болка. Искаше ѝ се да е сама, но не можеше. Вътре в нея имаше друго живо същество, част от нея и от Адам. И тя щеше да го убие.

Насили се да помисли къде да направи аборта. Преди години да абортираш означаваше да идеш при някой лекар шарлатанин в мръсна задна стаичка, но сега вече не се налагаше. Дженифър можеше да отиде в болница, при добър специалист. Някъде извън Ню Йорк. Снимката ѝ се бе появявала твърде често във вестниците, бяха я показвали и по телевизията. Трябваше да отиде някъде, където не я познаваха я нямаше да задават въпроси. Не биваше никой да я свързва с Адам Уорнър. Със сенатора на щата Адам Уорнър. Тяхното дете трябваше да умре анонимно.

Има неблагоприятното да се замисли как ли би изглеждало детето и се разрида толкова силно, че едвам си поемаше дъх.

Беше започнало да вали. Дженифър вдигна поглед към небето и се зачуди дали Господ не плаче за нея.

Кен Бейли беше единственият човек, на когото можеше да разчита за помощ.

— Трябва да правя аборт — без заобикалки му каза тя. — Познаваш ли добър лекар?

Кен се опита да прикрие изненадата си, но Дженифър прочете върху лицето му какви ля не чувства.

— Някъде извън града, Кен. Където хората не ме познават.

— Какво ще кажеш за островите Фиджи? — В гласа му се четеше гняв.

— Говоря ти сериозно.

— Извинявай. Аз... изненада ме.

Новината направо го бе изумила. Той боготвореше Дженифър. Знаеше, че я харесва, а понякога дори си мислеше, че е влюбен в нея. Не беше сигурен и това беше истинско мъчение. Не можеше да си позволи да стори на Дженифър това, което бе направил на жена си. „Господи — помисли си Кен, — защо, по дяволите, най-после не решиш какъв съм?“

Той прокара ръка по рижата си коса.

— Щом не искаш да го правиш в Ню Йорк, предлагам ти Северна Каролина. Близко е.

— Можеш ли да провериш вместо мен?

— Да. Готово. Аз...

— Да?

— Нищо.

И Кен се извърна.

Следващите три дни го нямаше. Когато на четвъртия, влезе в кабинета на Дженифър, беше небръснат, а очите му бяха безизразни и зачервени.

Дженифър го изгледа от главата до петите и попита:

— Добре ли си?

— Предполагам.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не.

„Щом Господ не може да ми помогне, къде ще ми помогнеш ти!“

Подаде ѝ лист хартия, на който пишеше:

„Доктор Ерик Линдън, болница «Мемориъл», Шарлот, Северна Каролина.“

— Благодаря ти, Кен.

— *De nada*^[1]. Кога ще го правиш?

— През почивните дни.

— Да дойда ли с теб? — неловко попита той.

— Не, благодаря. Всичко ще мине добре.

— А как ще се прибереш?

— Ще се оправя.

Той постоя още миг и колебливо попита:

— Не ми влиза в работата, но сигурна ли си, че го искаш?

— Повече от сигурна.

Просто нямаше избор. Най-много искаше да запази детето на Адам, но знаеше, че е лудост да се опитва да го възпитава сама. Погледна Кен и повтори:

— Повече от сигурна.

Болницата беше приятна стара двуетажна тухлена сграда в покрайнините на Шарлот.

Беловласата жена на регистрацията приближаваше седемдесетте.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Да. Аз съм мисис Паркър. Имам час при доктор Линдън за... за... — Тя не събра смелост да изговори думата.

Жената кимна разбиращо.

— Лекарят ви очаква, мисис Паркър. Ще повикам някой да ви покаже пътя.

Наперена млада сестра заведе Дженифър в кабинета за прегледи в дъното на коридора и каза:

— Ще уведомя доктор Линдън, че сте тук. През това време се съблечете. На закачалката, има нощница.

Бавно, сякаш в просъница Дженифър се съблече и сложи бялата нощница. Струваше ѝ се, че облича касапска престилка. Готвеше се да убие живота в себе си. В мислите си видя как престилката се опръсква с кръв, кръвта на нейното дете. Усети, че трепери. Чу как някой ѝ казва:

— Хайде, хайде, отпуснете се.

Дженифър вдигна поглед и видя едър плешив мъж с очила с рогови рамки, с които приличаше на бухал.

— Аз съм доктор Линдън. — Том погледна картон в ръката си. — А вие — мисис Паркър.

Дженифър кимна. Лекарят докосна ръката ѝ и каза успокоително:

— Седнете! — После отиде при мивката, напълни картонена чаша с вода и добави: — Изпийте я.

Дженифър се подчини. Доктор Линдън седна на един стол и я гледа, докато тя спря да трепери.

— Значи искате да направите аборт.

— Да.

— Обсъдили ли сте го със съпруга си, мисис Паркър?

— Да. Ние... ние и двамата не го искаме.

Той я изучаваше.

— Виждате ми се в добро здраве.

— Да... Чувствам се чудесно.

— Материални проблеми ли имате?

— Не — рязко отговори Дженифър. Защо ѝ досаждаше с тези въпроси? — Ние... ние просто не искаме бебето.

Доктор Линдън извади лула.

— Ще ви пречи ли?

— Не.

Той я запали и продължи:

— Отвратителен навик.

Облегна се и изпусна кълбо дим.

— Възможно ли е да го махна? — попита Дженифър.

Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Чувстваше, че след миг ще се разкрещи.

Доктор Линдън дръпна още веднъж от лулата бавно и продължително.

— Предлагам да си поговорим.

С огромно усилие на волята Дженифър овладя вълнението си.

— Добре.

— Проблемът с абортите е — каза доктор Линдън, — че при тях връщане назад няма. Сега можете да размисляте, но после, махнем ли детето, не можете да го върнете.

— Няма да размисля.

Той кимна и пак дръпна бавно от лулата.

— Това е добре.

На Дженифър започна да ѝ се повдига от сладникавия аромат на тютюна. Защо не махнеше лекарят тази лула!

— Доктор Линдън...

Той се изправи без желание и каза:

— Добре, млада госпожо, нека ви прегледам.

Дженифър легна на гинекологическия стол с крака върху студените желяза. Почувства как пръстите му опипват отвътре тялото ѝ. Бяха нежни, умели и тя не изпита неудобство, само усети

неизразимо дълбока тъга, че губи нещо. Неканени видения нахлуха в ума ѝ и си представи как нейният син, тя със сигурност знаеше, че е момче, тича, играе, смее се. Расте, сякаш одрал кожата на баща си.

Доктор Линдън беше приключил с прегледа.

— Можете да се облечете, мисис Паркър. Останете, ако искате, да пренощувате. Ще махнем детето на сутринта.

— Не! — Гласът на Дженифър прозвуча по-рязко, отколкото бе очаквала. — Направете го сега!

Доктор Линдън отново я изучаваше със скептичен израз.

— Имам други две пациентки преди вас. Ще изпратя сестрата да ви направи лабораторните изследвания, а после да ви настани в стаята. Ще започнем след около четири часа. Така става ли?

— Да — прошепна Дженифър.

Лежеше със затворени очи на тясното болнично легло и чакаше да се върне доктор Линдън. На стената имаше старомоден часовник и тиктакането му изпълваше стаята, за да се превърне в думите: „Малкият Адам, малкият Адам, малкият Адам, нашият син, нашият син, нашият син.“

Не можеше да прогони образа на детето от ума си. Сега то беше вътре в нея, топло и живо, предпазено от външния свят. Тя се замисли дали малкото не изпитва някакъв първичен страх от това, което щеше да му се случи. Питаше се дали ще почувства болка, когато скалпелът го убие. Сложи ръце на ушите си да заглуши тиктакането на часовника. Усети, че започва да диша тежко и се облива в пот. Чу шум и отвори очи.

Доктор Линдън се беше надвесил над нея и в погледа му се четеше загриженост.

— Добре ли сте, мисис Паркър?

— Да — прошепна Дженифър. — Просто искам да свърши побързо.

Доктор Линдън кимна.

— Точно това и ще направим.

Той взе спринцовката от масичката до леглото ѝ и пристъпи към нея.

— Какво е това?

— Лекарство, за да се отпуснете. Ще идем в операционната. —
Би й инжекцията. — Сигурно е първият ви аборт?

— Да.

— Тогава нека ви обясня манипулацията. Тя е безболезнена и относително проста. В операционната ще ви дадат азотен окис и ще ви направят пълна упойва с маска. Когато изпаднете в безсъзнание, във влагалището ви ще поставим разширител, за да виждаме какво правим. След това ще започнем да разширяваме шийката на матката с метални дилататори с все по-големи размери, като същевременно изстъргваме стените на матката. Имате ли въпроси?

— Не.

Изпълни я приятно чувство, унасяше се. Като с магическа пръчка напрежението изчезваше и стените на стаята започнаха да се замъгляват. Тя искаше да попита лекаря нещо, но не си спомняше какво... нещо за бебето... но то вече не беше важно. Важното беше всичко да свърши за няколко минути и тя отново да се върне към живота си.

Унасяше се, изпадаше в прекрасно сънливо състояние... долавяше, че в стаята влизат хора, че я вдигат и я слагат на количка... чувстваше студения метал през тънката болнична нощница. Отвеждаха я по коридора и тя започна да брои лампите над главата си. Изглеждаше важно да ги преброи правилно, но не беше сигурна защо. Вкараха я в бяла стерилна операционна и Дженифър си помисли: „Ето как ще умре моето дете. Не се тревожи, малък Адам! Няма да позволя да ти причинят болка.“ И без да иска, се разплака.

Доктор Линдън я потупа по ръката.

— Всичко е наред. Няма да боли.

„Смърт без болка — помисли си Дженифър. — Колко хубаво.“
Обичаше своето дете. Не искаше да го наранят.

Някой сложи маска на лицето ѝ и каза:

— Дишайте дълбоко.

Дженифър почувства, че повдигат нощницата и раздалечават краката ѝ.

„Ще се случи. Ще стане сега. Малкият Адам, малкият Адам, малкият Адам.“

— Отпуснете се — рече доктор Линдън.

Дженифър кимна. „Сбогом, мъничкото ми!“ Почувства студен метален предмет между краката си, който бавно влизаше в нея. Това беше вражеският инструмент на смъртта, който щеше да убие детето на Адам.

Чу непознат глас, който извика:

— Спрете! Спрете! Спрете!

Погледна нагоре към изненаданите лица, които се бяха втренчили в нея, и осъзна, че пищи тя. Натиснаха по-силно маската към лицето ѝ. Дженифър се опита да седне, но я бяха вързали с каиши. Някакъв вихър я дърпаше надолу, движеше се все по-бързо и по-бързо, даваше я.

Последното нещо, което си спомняше, беше огромната бяла лампа на тавана, която се въртеше шеметно над нея и се забиваше дълбоко в черепа ѝ.

Когато се събуди, лежеше на болничното легло в стаята. През прозореца видя, че навън е тъмно. Чувстваше болка в тялото си и се запита колко ли време е била в безсъзнание. Беше жива, но детето?...

Пресегна се към звънеца до леглото и го натисна. Продължи обезумяла да го натиска.

На вратата се появи сестра, а после бързо излезе. След няколко минути нахълта доктор Линдън. Отиде до леглото и нежно отмести пръстите на Дженифър от звънеца.

Тя яростно сграбчи ръката му и каза с дрезгав глас:

— Моето дете... мъртво е!

— Не, мисис Паркър. Живо е. Надявам се да е момче. През цялото време го наричахте Адам.

[1] Няма защо (исп.). — Б.пр. ↑

Коледа дойде и отмина, ето че настъпи новата 1973 година. Февруарските снегове отстъпиха място на свежите мартенски ветрове и Дженифър разбра, че е дошло време да спре работа.

Извика всички служители в кантората.

— Взимам си отпуск — съобщи им тя. — Ще отсъствам следващите пет месеца.

Последва изненадан шепот.

— Но ще можем да се свързваме с теб, нали? — попита Дан Мартин.

— Не, Дан. Няма да можете.

Тед Харис се взря в нея през дебелиите очила.

— Дженифър, не можеш току-така...

— Смятам да изляза в отпуск от края на седмицата.

В тона ѝ звучеше решителност и никой не посмя да задава повече въпроси. После обсъдиха неотложните проблеми.

Кен Бейли остана последен; когато вече бяха сами, я попита:

— Наистина ли си обмислила всичко?

— Нямам избор, Кен.

Той я погледна в очите.

— Не зная кой е кучият син, дето ти го натресе, но го мразя. Дженифър сложи ръка върху неговата.

— Благодаря ти. Ще се справя.

— Ще става все по-трудно. Децата растат. Задават въпроси. То ще иска да знае кой е баща му.

— Ще го уредя някак си.

— Добре — рече по-благо той. — Ако има нещо, с което да помогна, на твоё разположение съм.

— Благодаря ти, Кен. Аз... благодаря ти.

И тя го прегърна.

Остана в кантората дълго след като другите си бяха отишли; седеше сама в тъмното и мислеше. Винаги щеше да обича Адам. Нищо не можеше да промени чувствата ѝ, а и беше сигурна, че той още я обича. „Щеше да бъде някак по-лесно, ако не ме обичаше“, каза си Дженифър. Каква непоносима ирония — обичаха се, а не можеха да бъдат заедно и пътищата им щяха все повече да се раздалечават. Сега животът на Адам беше във Вашингтон с Мери-Бет и тяхното дете. Може би някой ден той щеше да живее и в Белия дом. Дженифър се замисли за своя син, който щеше да расте и да иска да разбере кой е баща му. Никога нямаше да му каже истината, нито пък Адам щеше да разбере, че му е родила син, това щеше да го съсипе.

А ако някой разбере, това също щеше да унищожи Адам, макар и по друг начин.

Бе решила да купи къща извън града, извън Манхатън, където да живее със сина си в своя малък свят.

Откри къщата съвсем случайно. Отиваше да се срещне с един клиент на Лонг Айланд, беше свърнала от магистралата, после зави погрешно и се озова в Сандс Пойнт. Улиците бяха спокойни, засенчени от високи красиви дървета, къщите бяха далече от пътя, всяка имаше малка градина. На една бяла къща в колониален стил на Сандс Пойнт Роуд имаше табела „Продава се“. Около нея имаше ограда, а пред широката алея за коли — красива порта от ковано желязо, виждаха се лампи, обширна морава и редица тисови дървета, които закриваха къщата. Отвън изглеждаше очарователна. Дженифър си записа името на агента за недвижими имоти и си уреди среща за следващия следобед.

Агентът се оказа енергичен и настойчив, от тези, които Дженифър ненавиждаше. Но тя щеше да купува не него, а къщата.

— Много е красива — бърбореше той. — Да ѝ се ненагледаш. На около сто и петдесет години. В отлично състояние е. Наистина в отлично.

„Отлично“ беше силно казано. Стаите бяха просторни, но се нуждаеха от ремонт. „Колко приятно ще бъде — помисли си Дженифър

— да потегна и обзаведа тази къща.“

На горния етаж, срещу голямата спалня имаше стая, която можеше да се превърне в детска. Ще я боядиса в синьо и...

— Искате ли да се разходите из градината?

Когато видя къщичката на дървото, Дженифър взе окончателно решение. Беше построена на площадка високо сред клоните на здрав дъб. Къщичката на сина ѝ. Градината беше около три акра, отзад имаше полянка, която се спускаше полегато към тесен пролив с кей. Мястото беше прекрасно, тук щеше да расте синът ѝ, имаше къде да тича. По-късно щеше да му купи малка лодка. Щяха да намерят уединението, което търсеха, защото Дженифър бе решила твърдо всичко тук да принадлежи само нея и на детето ѝ.

На другия ден купи къщата.

Не си представяше колко ще я боли да напусне апартамента в Манхатън, където бяха живели с Адам. Халатът и пижамата му бяха все още тук, и пантофите, и несесерът му за бръснене. Във всяка стая витаеха хиляди спомени за Адам, спомени от едно прекрасно мъртво минало. Дженифър събра бързо багажа и се изнесе.

В новата къща гледаше да е заета от сутрин до късна вечер, за да няма кога да мисли за Адам. Обиколи магазините в Сандс Пойнт и Порт Вашингтон, за да поръча мебели и дамаска. Купи хубаво спално бельо, сребърни прибори и порцелан. Нае местни работници да ремонтират водопровода и канализацията, течащия покрив и износената електрическа инсталация. От ранна утрин до свечеряване къщата беше пълна с бояджии, дърводелци, електротехници и майстори, които слагаха тапети. През деня тя работеше до премала с надеждата, че ще спи през нощта, но демоните отново се бяха върнали и я измъчваха с неописуеми кошмари.

Често навестяваше антикварни магазини, купуваше лампи, маси и произведения на изкуството. Купи шадраван и статуи за градината, творби на Липшитц, Ногуши и Миро.

Отвътре къщата започваше да придобива прекрасен вид.

Боб Клемънт беше клиент на Дженифър от Калифорния и изтъка за хола и детската килими, от които стаите грейнаха.

Дженифър наедряваше; отиде в селото да си купи дрехи за бременни. Прокараха ѝ телефон, номера го нямаше в указателя. Трябваше ѝ за спешни случаи и тя не даде номера на никой, затова не очакваше да ѝ се обаждат. От кантората единствен Кен Бейли знаеше къде живее, но тя го бе заклела да мълчи.

Един следобед той отиде с колата да я види, тя го разведе из къщата и градината и се зарадва, че му харесват.

— Красиво е, Дженифър. Наистина. Свършила си страшна работа. — Той погледна надутия ѝ корем. — След колко време е събитието?

— Още два месеца. — Тя сложи ръката му върху корема си и добави: — Я виж.

Той усети ритане.

— С всеки изминал ден става все по-силен — гордо каза Дженифър.

Пригответи му вечеря. Кен изчака десерта, преди да подхване темата.

— Не искам да се бъркам — каза той, — но не е ли редно гордият татко, който и да е той, да направи нещо...

— Забранена тема.

— Добре. Извинявай. Липсваш на всички в кантората. Имаме нов клиент, който...

Дженифър го спря с ръка.

— Не искам да слушам за работа.

Говориха си, докато стана време Кен да си тръгва и на Дженифър ѝ докривя. Той беше мил човек и добър приятел.

Опита се да се скрие от света. Престана да чете вестници, не искаше да гледа телевизия или да слуша радио. Нейният свят беше тук, между четири стени. Това беше нейното гнезденце, нейната утроба, мястото, където синът ѝ щеше да се появи на бял свят.

Изчете всички книги за отглеждането на децата, доктор Спок, Амес, Гезел и пак обратно.

Когато детската беше готова, се зае да я пълни с играчки. Отиде в магазин за спортни стоки и разгледа футболните топки, бухалките за бейзбол, кечерска ръкавица. И после се смя на самата себе си. „Та това е смешно. Той още не се е родил.“ Купи бейзболната бухалка и кечерската ръкавица. Футболът също я изкушаваше, но тя си каза: „Това може да почака.“

Дойде май, после юни.

Работниците приключиха с ремонта и къщата стана тиха и спокойна. Два пъти седмично Дженифър ходеше в селото и пазаруваше от супермаркета, а един път на две седмици отиваше на консултация при доктор Харви, гинеколог. Послушно пиеше повече мляко, отколкото ѝ се искаше, взимаше витамини и ядеше все здравословни храни. Беше наедряла много и бе станала тромава, движеше се трудно.

Открай време бе спортувала и мисълта, че ще стане тромава и непохватна, я ужасяваше, но сега това като че ли нямаше значение. Вече нямаше защо да бърза. Дните станаха дълги, изпълнени с мечтания и спокойствие. Някакъв вътрешен часовник беше забавил своя ход. Тя сякаш пазеше енергията си, вливаше я в другото телце, което живееше вътре в нея.

Една сутрин доктор Харви ѝ каза след прегледа:

— Още две седмици, мисис Паркър.

Толкова скоро! Дженифър си беше мислила, че сигурно ще се уплаши. Беше слушала какви ли не небивалици за нещастни случаи, за новородени с деформации, но не изпитваше страх, само един копнеж да види рожбата си, нетърпение веднъж да я роди и да я притисне в обятията си.

Напоследък Кен Бейли идваше почти всеки ден и носеше какви ли не книжки.

— Сигурно ще му харесат — казваше ѝ.

И Дженифър се усмихваше, защото той беше казал „му“. Добра поличба.

Разхождаха се в градината, веднъж обядваха на открито до самата вода и се пекоха на слънце. Дженифър се чувстваше неловко от

своята външност. Мислеше си: „Защо ли си губи времето с една стара тантуреста циркаджийка?“

А в същото време Кен я наблюдаваше и си мислеше: „Тя е най-красивата жена, която съм виждал.“

Първите болки се появиха в три часа през нощта. Дженифър остана почти без дъх — толкова остри бяха. След няколко минути се повтори и тя се израдва: „Започва се!“

Зае се да отчита интервалите между два пристъпа и когато зачестиха през десет минути, се обади на гинеколога. Отиде сама с колата до болницата, всеки път, когато получише контракция, спираше отстрани на пътя. Един санитар я чакаше отвън и няколко минути след като пристигна, доктор Харви вече я преглеждаше.

Когато свърши, каза успокоително:

— Ще родите лесно, мисис Паркър. Само се отпуснете и оставете природата да си свърши работата.

Не беше лесно, но не беше и нетърпимо. Дженифър понасяше болката, защото от нея щеше да се създаде нещо прекрасно. Раждането продължи осем часа и накрая, когато тялото ѝ беше разсипано и изтерзано от спазмите и тя си мислеше, че няма да има край, почувства бързо облекчение, после напиреща празнота и внезапно блажено спокойствие.

Чу немощно изплакване и видя, че доктор Харви държи бебето ѝ в ръце. Той каза:

— Искате ли да видите сина си, мисис Паркър?

Усмивката на Дженифър озари цялата стая.

Нарече детето Джошуа Адам Паркър, то тежеше три килограма и осемстотин грама и беше напълно оформено. Дженифър знаеше, че при раждане бебетата са грозни, сбръчкани, синкави и приличат на маймунки. Но не и Джошуа Адам. Той беше красив. Сестрите в болницата непрекъснато ѝ казваха колко хубаво момченце е, а на Дженифър не ѝ омръзваше да го слуша. Приликата с Адам беше изумителна. Джошуа имаше сиво-сините очи на баща си и неговата добре оформена глава. Когато Дженифър погледнеше Джошуа, все едно гледаше Адам. Изпитваше в такива моменти странно чувство — болезнена смесица от радост и тъга. Колко би се радвал Адам да види красивия си син!

Когато беше на два дни, Джошуа се усмихна на Дженифър и тя възбудено позвъни на сестрата.

— Вижте! Усмихва се!

— Има газове, мисис Паркър.

— При другите бебета може да са газове — заинати се Дженифър. — Но моят син се усмихва.

Беше се питала какво ще чувства към детето си, дали ще бъде добра майка. Сигурно беше досадно да се занимаваш с бебета. Цапах пелените, непрекъснато бяха гладни, плачеха, спяха. Човек не можеше да общува с тях.

„Сигурно няма да изпитвам нищо към него, докато не стане на четири-пет години“, си казваше Дженифър преди. Колко бе грешила! От момента, в който Джошуа се роди, го обикна с такава любов, на каквата не смяташе, че е способна, с жестоко покровителствена обич. Джошуа беше толкова мъничък, а светът — толкова голям.

Когато се върна у дома с Джошуа, от болницата ѝ дадоха дълъг списък с наставления, които направо я хвърлиха в паника. През първите две седмици в къщата имаше опитна медицинска сестра. След това Дженифър трябваше да се справя сама и тя изпадаше в ужас, че

може да сгреша и да убие бебето. Страхуваше се, че всеки момент ще спре да диша.

Първия път, когато направи млякото на Джошуа, се сети, че не е изварила биберона. Изля млякото в мивката и започна отначало. Чак когато свърши, се сети, че е пропуснала да стерилизира шишето. И пак се зае да прави всичко отново. Когато най-после яденето на Джошуа беше готово, той се дереше от рев.

Имаше случаи, когато бе убедена, че няма да се справи. Понякога най-неочаквано я обземаше необяснима депресия. Казваше си, че е типичната следродилна тъга, но от това не се чувстваше по-добре. Постоянно беше изтощена. Струваше ѝ се, че по цяла нощ стои будна, за да храни Джошуа, и когато най-после се сгромолясваше и заспиваше, писъците на детето я събуждаха и тя с мъка се добираше до детската стая.

Звънеше на лекаря непрекъснато, по всяко време на денонощието.

— Джошуа диша много учестено... Дишането му е много забавено... Кашля... Не си изяде вечерята... Повърна...

Накрая лекарят се видя в чудо, отиде у тях и изнесе лекция на Дженифър.

— Мисис Паркър, не съм виждал по-здро̀во бебе от вашия син. Може да изглежда крехък, но е як като вол. Стига сте му треперили, радвайте му се. И помнете едно — той ще надживее и двамата!

От този момент Дженифър започна да се отпуска. В стаята на Джошуа бе сложила пердета с щампа, а на леглото — синя кувертюра на бели цветя и жълти пеперуди. Имаше детско креватче, кошарка, малък скрин, бюро, стол, люлеещо се конче и сандък, пълен с играчки.

Дженифър обичаше да държи Джошуа в ръце, да го къпе и да сменя пелените му, да го извежда на въздух в новата му лъскава количка. Непрекъснато му говореше и когато Джошуа стана на един месец, той я възнагради с усмивка. „Не газове — щастливо си помисли Дженифър. — Усмивка!“

Когато видя бебето за пръв път, Кен Бей ли дълго се взира в него. Дженифър бе обхваната от паника. „Ще познае. Ще разбере, че е дете на Адам“, изплашено мислеше тя.

Но Кен каза само:

— Какъв красавец е! Одрал е кожата на майка си.

Тя му позволи да подържи детето и се смя на неговата непохватност. Но не можа да пропъди мисълта: „Джошуа никога няма да има баща, който да го дундурка.“

Мина месец и половина и стана време Дженифър да се връща на работа. Не искаше да се отделя от сина си, пък било то и за няколко часа, но същевременно се вълнуваше, че пак започва. Беше се откъснала от всичко. Беше дошло време да се върне в другия си свят.

Погледна се в огледалото и реши, че най-напред трябва да си възвърне формата. Скоро след раждането бе започнала да пази диета и да прави упражнения, но сега още по-енергично се зае с това и скоро заприлича на старата Дженифър.

Бе започнала да търси и гувернантка. Изучаваше кандидатките, сякаш бяха съдебни заседателни: търсеше скритите им слабости, лъжи, некомпетентност. Разговаря с над двайсет кандидатки, докато намери жената, която ѝ се стори симпатична и на която можеше да се довери — мисис Маки, шотландка на средна възраст, работила в едно семейство цели петнайсет години и напуснала, когато децата пораснали и тръгнали на училище.

Накара Кен да я проучи и когато той я увери, че мисис Маки е идеалният вариант, я нае.

След седмица се върна в кантората.

Внезапното ѝ изчезване бе породило какви ли не мълви сред адвокатите.

Когато по „безжичния“ телефон се разчу, че се е върнала, интересът към нея беше огромен. В кантората я посрещнаха радушно, отбиваха се да я поздравят и колеги от други кантори.

Синтия, Дан и Тед бяха наслагали из цялата стая знаменца с надпис: „Добре дошла!“ Имаше шампанско и торта.

— Шампанско в девет часа сутринта? — възропта Дженифър.

Но те настояха.

— Тук беше истинска лудница без теб — ѝ каза Дан Мартин. — Нали не смяташ да изчезваш отново?

Дженифър го погледна и отговори:

— Не. И през ум не ми минава.

Неканени гости се отбиваха да се убедят, че е добре, и да ѝ пожелаят всичко хубаво.

Тя парираше въпросите къде е била с усмивка и едно дяволито:

— Забранено ни е да казваме.

През целия ден беше със служителите си. Бяха се натрупали стотици телефонни обаждания.

Когато остана насаме с Дженифър в нейния кабинет, Кен Бей ли ѝ каза:

— Знаеш ли кой ни побъркваше през цялото време в опитите и да се свърже с теб?

Сърцето на Дженифър се сви.

— Кой?

— Майкъл Морети.

— Виж ти!

— Странна птица. Когато категорично отказахме да му съобщим къде си, ни накара да се закълнем, че не ти се е случило нищо.

— Забрави за Майкъл Морети.

Прегледа всички дела, с които се бе заела кантората. Работата вървеше чудесно. Бяха се сдобили с доста нови важни клиенти. Някои

от старите бяха отказали да работят с друг освен с нея и я чакаха да се върне.

— Ще им се обадя при първа възможност — обеща Дженифър. Погледна и кой друг и се е обаждал. Адам бе звънил десетина-дванайсет пъти. Може би трябваше да го уведоми, че е добре, че не й се е случило нищо. Ала не бе по силите й да чуе гласа му и да знае, че той е толкова близо, а тя няма да го види, да го докосне, да го прегърне. Да му каже за Джошуа.

Синтия й бе събрала изрезки от вестници, които можеха да я интересуват. Имаше цяла купчинка от статии, публикувани едновременно в няколко вестника, за Майкъл Морети, наричан босът на мафията в страната. Бе поместена негова снимка, а под нея цитираха думите му: „Аз съм само застрахователен агент.“

Близо три месеца Дженифър трябваше да навакса. Можеше да свърши и по-бързо, но си бе наложила да напуска кантората в четири часа, с какъвто и случай да се занимаваше. Джошуа я чакаше.

Сутрин, преди да излезе, му приготвяше закуската и си играеше с него.

Следобед, прибереше ли се, посвещавахе цялото си време пак на него. Налагаше си вкъщи да не мисли за делата и отказваше случаите, които щяха да я откъснат от сина й. Спря да работи в събота и неделя. Не позволяваше никой да се натрапва в собствения й свят.

Обичаше да чете на глас на Джошуа.

— Но той е пеленаче, мисис Паркър — ахкаше мисис Маки. — Не разбира нито думица от това, което казвате.

— Как така да не разбира! — отсичаше Дженифър.

И продължаваше да чете.

Джошуа бе същинско чудо. На три месеца започна да гука и се опитваше да й говори. Играеше си в кошарката с голяма дрънкалка и с мече, които му бе донесъл Кен. На шест месеца вече се опитваше да излиза от кошарата — гореше от желание да изследва света. Дженифър го взимаше на ръце, той сграбчваше пръстите и с малките си ръчички и двамата водеха дълги сериозни разговори.

В кантората тя не можеше да вдигне глава от работа. Една сутрин й се обади Филип Рединг, президент на голяма петролна компания.

— Дали е възможно да се видим? — попита той. — Имам проблем. Не беше нужно да го пита какъв. Компанията беше обвинена, че плаща подкупи, за да сключва сделки с Близкия изток. Ако поемеше случая, щеше да получи тлъст хонорар, ала просто не разполагаше с време.

— Съжалявам — отвърна Дженифър, — но съм заета. Мога обаче да ви препоръчам един много добър адвокат.

— Казаха ми да настоявам, докато не получа положителен отговор — отсече Филип Рединг.

— Кой ви го каза?

— Един мой приятел. Съдията Лорънс Уолдман.

Дженифър чу добре името, но не можеше да повярва на ушите си.

— Съдията Уолдман ли?

— Според него сте най-добрият професионалист в колегията, но и аз вече го знаех.

Със слушалката в ръка Дженифър си мислеше за предишните си перипетии със съдията Уолдман — навремето беше сигурна, че той я мрази до смърт и иска да я унищожи.

— Добре. Можем да закусваме утре — каза накрая тя. Затвори телефона и веднага след това набра номера на съдията Уолдман. Чу познатия глас.

— Е, не съм говорил с вас от доста време, млада госпожо.

— Искан да ви благодаря, че сте ме препоръчали на Филип Рединг.

— Държах да попадне в добри ръце.

— Много съм ви задължена, ваша милост.

— Ще вечеряте ли някой път със старец като мен?

Дженифър не очакваше това.

— С най-голямо удоволствие.

— Чудесно. Каня ви в клуба си. Там има няколко старомодни типове, които не са свикнали да виждат красиви млади жени. Нека се почудят.

Съдията Лорънс Уолдман бе член на клуба „Сенчъри Асоусиейшън“ на Западна 43-та улица и когато се срещнаха с Дженифър за вечеря, тя видя, че той се е шегувал за старомодните типове. Салонът беше пълен с писатели, художници, адвокати и актьори.

— Тук няма обичай хората да бъдат представяни един на друг — обясни и съдията. — Предполага се, че всеки може веднага да бъде разпознат.

На масите, сред мнозината посетители Дженифър разпозна Луис Окънклос^[1] и Джордж Линдзи^[2].

Сега Лорънс Уолдман беше съвсем различен. Докато пиеха коктейла, той сподели с Дженифър:

— Навремето исках да бъдете лишена от юридически права, защото смятах, че позорите професията. Убеден съм, че грешах. Напоследък ви следя доста отблизо. Всъщност сте чест за професията.

На Дженифър ѝ стана приятно. Беше срещала съдии, които се оказваха продажни, глупави или невежи. Уважаваше Лорънс Уолдман. Той съчетаваше в себе с блестящия юрист и почтения човек.

— Благодаря, ваша милост.

— Защо, когато не сме в съда, не се обръщаме един към друг с Лорънс и Джени?

Единствен баща ѝ я бе наричал Джени.

— На драго сърце, Лорънс.

Кухнята беше превъзходна и тази вечеря сложи началото на един ежемесечен ритуал, който доставяше огромно удоволствие и на двамата.

[1] Американски писател. — Б.пр. ↑

[2] Американски политик, два пъти кмет на Ню Йорк, автор на мемоарната книга „Градът“. — Б.пр. ↑

Беше лятото на 1974 година. Колко невероятно, беше минала една година от раждането на Джошуа Адам Паркър. Той вече се опитваше да ходи и разбираше думите „нос“, „уста“ и „глава“.

— Гениален е — уведоми Дженифър мисис Маки. Дженифър организира първия му рожден ден така, сякаш тържеството щеше да се състои в Белия дом. В събота отиде за подаръци. Взе на Джошуа дрехи, книги, играчки и един велосипед с три колелета, който сигурно нямаше да влезе в употреба още година-две. За съседските деца, които бе поканила, купи дребни подаръчета, целия следобед украсява къщата със знаменца и балони. Сама направи тортата и я остави на кухненската маса. Кой знае как Джошуа се докопа до нея, напълни си с шепи устата и я развали още преди да са дошли другите гости.

Дженифър беше поканила дванайсетина съседски деца с майките им. Единственият гост мъж беше Кен Бейли. Той донесе на Джошуа абсолютно същото колело като това, което Дженифър беше купила.

Тя прихна:

— Да си умреш от смях! Джошуа е мъничък да го кара.

Тържеството продължи само два часа, но беше великолепно. Децата преядоха и повръщаха по килима, биеха се за играчките и плачеха, когато им се пукаха балоните, но общо взето, всичко мина добре. Дженифър ликуваше. Джошуа се беше държал като безупречен домакин, с достойнство и самоувереност, ако се изключат няколко дребни инцидента.

Вечерта, след като всички гости се разотидоха и Джошуа си легна, Дженифър седна до леглото му и го загледа как спи. Не можеше да се наравда на това прекрасно създание, родило се от нейното тяло и създадено от Адам. Адам щеше да се гордее, ако бе видял как се държи Джошуа. Радостта ѝ като че се помрачи от това, че няма с кого да я сподели.

Замисли се за другите рождени дни, които предстояха. Джошуа щеше да стане на две годинки, на десет, на двайсет. Щеше да стане мъж и да я напусне. Щеше да има свой собствен живот.

„Я стяга — смърри се Дженифър. — Какво си седнала да се самосъжالياваш!“ Цяла нощ не мигна: припомняше си рождения ден до най-малките подробности.

Някога може би щеше да разкаже на Адам за него.

Следващите няколко месеца всички говореха за сенатор Адам Уорнър. Още от самото начало той се бе наложил в Сената с произхода, способностите и чара си. Извоюва си място в редица ключови комисии и представи проект за важен трудов закон, който бе приет бързо и лесно. Имаше влиятелни приятели в Конгреса. Мнозина познаваха и уважаваха баща му. Всички бяха единодушни, че много скоро Адам ще се кандидатира за президент. Дженифър се гордееше с него, но ѝ беше и мъчно.

Клиенти, съдружници и приятели непрекъснато я канеха на вечеря, театър, благотворителни сбирки, но тя отказваше почти на всички. От време на време прекарваше вечерта с Кен. Неговата компания ѝ доставяше огромно удоволствие. Той беше забавен, шегуваше се дори със себе си, но Дженифър знаеше, че под маската на непринуденост се крие чувствителен човек, който се измъчва. Понякога през уикенда той идваше на обяд или вечеря и с часове играеше с Джошуа. Харесваха се.

Веднъж сложиха детето да спи и отидоха да вечерят в кухнята. През цялото време Кен я гледаше втренчено, накрая тя попита:

— Нещо не е наред ли?

— Господи, да — простена Кен. — Извинявай. Ама че бъркотия. Повече не продума.

Адам не се беше опитвал да се свърже с нея от близо девет месеца, но тя продължаваше да чете жадно всяка статия за него във вестници и списания и да гледа телевизия, ако го даваха. Непрекъснато мислеше за него. А как иначе?

Синът ѝ непрекъснато ѝ напомняше за съществуването му. Беше вече на две години и направо бе одрал кожата на баща си. Имаше неговите сериозни сини очи и абсолютно същите маниери. Беше мъничко сладко копие, нежно и любящо, час по час и задаваше въпроси.

За нейна изненада, когато за пръв път го изведе с колата, веднага каза: „Бу-бу.“

Вече говореше с изречения и казваше „благодаря“ и „моля“. Веднъж, когато Дженифър се мъчеше да го нахрани във високото столче, той нетърпеливо ѝ рече:

— Мамо, иди да си играеш с играчките.

Кея му беше донесъл боички и той старателно се залови да оцветява стените в хола.

Когато мисис Маки понечи да го напляска, Дженифър я спря.

— Недейте, ще се измие. Така Джошуа изразява чувствата си.

— И аз смятах само да изразя чувствата си — намуси се мисис Маки. — Ще го разглезите.

Но Джошуа не беше разглезен. Беше палав и искаше да е в центъра на вниманието, но това беше нормално за двегодишно дете. Страхуваше се от прахосмукачката, дивите животни, влаковете и тъмнината.

Беше роден атлет. Веднъж, докато го гледаше да играе с приятел чета, Дженифър се обърна към бавачката:

— Въпреки че съм му майка, мога да го оценявам обективно, мисис Маки. Мисля, че е същинско чудо.

Дженифър отказваше делата, които щяха да я принудят да напусне града и да бъде далеч от Джошуа. Но една сутрин спешно и се обади Питър Фентън, неин клиент, собственик на голямо промишлено предприятие.

— Ще купувам нова фабрика в Лас Вегас, затова те моля да вземеш самолета и да се срещнеш с юрисконсултите на другата фирма.

— Ще изпратя Дан Мартин — предложи Дженифър. — Знаеш, че не обичам да напускам града, Питър.

— Но ти ще уредиш всичко за двайсет и четири часа. Ще те закарам със самолета на компанията, утре ще се върнем.

— Добре — склони след кратко колебание Дженифър. Беше ходила в Лас Вегас и градът не ѝ бе харесал. Беше невъзможно да го обичаш или мразиш. Просто трябваше да го приемеш като явление, като чужда цивилизация със свой език, закони и морал. Друг като него нямаше в цял свят. Огромни неонов светлини озаряваха нощта и

рекламираха величието на приказните палати, построени единствено да празнят портфейлите на туристите, които прииждаха на пълчища и дори чакаха на опашка, за да им задигнат грижливо трупаните спестявания.

Дженифър остави на мисис Маки дълъг подробен списък с наставления как да се грижи за Джошуа.

— Колко време ще отсъствате, мисис Паркър? — попита я бавачката.

— Утре се връщам.

— Божичко, майки!

Рано на другата сутрин Питър Фентън качи Дженифър на малкия реактивен самолет „Лиър“ и я откара в Лас Вегас. Следобеда и вечерта тя се запозна с условията по договора. Когато приключи, Питър Фентън я покани на вечеря.

— Благодаря ти, Питър, но предпочитам да остана в стаята и да си легна рано. Утре сутрин се връщам в Ню Йорк.

Беше се обаждала три пъти на мисис Маки и всеки път бавачката я уверяваше, че Джошуа се чувства отлично. Изяждал си всичко, нямал температура и изобщо бил много добре.

— Не му ли липсвам? — попита Дженифър.

— Не е споменавал — въздъхна мисис Маки.

Дженифър знаеше, че бавачката я смята за откачена, но не я интересуваше.

— Кажете му, че утре ще си бъда у дома.

— Ще му предам, мисис Паркър.

Смяташе да вечеря спокойно в апартамента, но кой знае защо, той изведнъж и се видя потискащ, стените като че я бяха похлупили. Не можеше да си наложи да не мисли за Адам.

„Как е могъл да се люби с Мери-Бет и тя да забременее, когато...“

В такива случаи Дженифър винаги си втълпяваше, че нейният Адам е в командировка и скоро ще се върне. Но този път номерът не мина. Отново и отново тя си представяше Мери-Бет в дантелено неглиже и Адам...

Трябваше да излезе, да отиде някъде, където има шумни тълпи. „Защо“, помисли си тя. Бързо си взе душ, облече се и слезе долу.

В главния салон имаше шоу с Марти Алън в главната роля. Пред входа чакаше дълга опашка и Дженифър съжали, че не е помолила Питър Фентън да ѝ запази място.

Тя отиде при салонния управител, който стоеше най-отпред, и го попита:

— Колко се чака за маса?

— Колко души сте?

— Сама съм.

— Извинете, мис, но...

Някой зад нея каза:

— В моето сепаре, Ейб.

Салонният управител се ухили и отвърна:

— Готово, мистър Морети. Насам, ако обичате! Дженифър се обърна и погледът ѝ срещна загадъчните черни очи на Майкъл Морети.

— Не, благодаря — каза тя. — Страхувам се, че...

— Все пак трябва да се нахраните.

Майкъл Морети я хвана под ръка, и тя, без да иска, тръгна редом с него, по петите на салонния управител към шведската маса в центъра на салона. За нищо на света не искаше да вечеря с Майкъл Морети, но не знаеше как да се измъкне от положението, без да предизвика скандал. Горчиво съжали, че не е приела поканата на Питър Фентън.

Бяха настанени в сепаре, което гледаше към сцената, салонният управител се оттегли с думите:

— Приятна вечеря!

Дженифър усещаше, че Майкъл Морети се е вторачил в нея, и се чувстваше неудобно. Той не продумваше. Беше човек на мълчанието, не се доверяваше на думите, смяташе ги по-скоро за клопка, отколкото за средство за общуване. Имаше нещо омагьосващо в мълчанието му. Майкъл Морети го използваше, както другите използваха думите.

Най-после проговори и завари Дженифър неподготвена.

— Мразя кучетата — каза ѝ. — Те умират.

И с тези думи сякаш разкриваше частица от себе си, нещо съкровено. Дженифър не знаеше какво да отговори.

Донесоха им напитките, те отпиха без да продумат и Дженифър се вслушваше в разговора, който всъщност водеха.

Мислеше си за думите му: „Мразя кучетата. Те умират.“ Запита се как ли е живял преди Майкъл Морети. Усети, че го изучава. Беше привлекателен по един опасен, възбуждащ начин. В него се криеше някакво насилие, готово да избие всеки миг.

Дженифър не можеше да го обясни, но с този мъж се чувстваше жена. Може би заради черните му като абанос очи, които я гледаха, сетне се извърнаха, сякаш Майкъл се страхуваше да не се е издал. Отдавна не се беше усещала жена. От деня, в който загуби Адам. „Нужен е истински мъж, за да накара една жена да се чувства жена — помисли си Дженифър, — да я накара да се чувства красива и желана.“

Беше доволна, че той не може да прочете мислите ѝ.

Различни хора се приближаваха до тяхното сепаре да поздравят Майкъл Морети: президенти на фирми, актьори, един съдия, един сенатор. Властта изказваше своята почит към другата власт. Дженифър започна да усеща какво влияние има той.

— Ще поръчам и за двама ни — каза Майкъл Морети. — Тук готвят за осемстотин души. Като в самолет.

Той направи знак и салонният управител веднага дойде:

— Да, мистър Морети. Какво ще обичате тази вечер, сър?

— Ще вземем „Шатобриан“ алангле.

— Записах, мистър Морети.

— Картофено суфле и салата от цикория.

— Да, мистър Морети.

— Десерта ще поръчаме по-късно.

Изпратиха бутилка шампанско на масата, подарък от управата.

Дженифър почувства, че въпреки волята си се отпуска и ѝ е приятно. Много отдавна не бе прекарвала вечерта с привлекателен мъж. И веднага си каза: „Как мога да наричам Майкъл Морети привлекателен. Та той е убиец, аморално животно, лишено от всякакви чувства!“

Познаваше и бе защитавала мъже, извършили ужасни престъпления, но чувстваше, че никой от тях не е опасен като този мъж. Той се беше издигнал до ръководния пост в Синдиката, а за това се искаше много повече от женитбата с дъщерята на Антонио Гранели.

— Обаждах ви се веднъж-два пъти, докато ви нямаше — поде Майкъл. По думите на Кен Бейли бе звънил, кажи-речи, всеки ден. — Къде бяхте? — Той се помъчи въпросът да прозвучи непринудено.

— Нямаше ме.

Последва дълго мълчание.

— Спомняте ли си предложението, което ви направих? Дженифър отпи от шампанското.

— Моля ви, не започвайте отново.

— Можете да получите всичко, което...

— Вече ви казах, не ме интересува. Няма предложение, на което да не може да се откаже. Това го има само в романите, мистър Морети. Аз отказвам.

Майкъл Морети се сети за сцената, разиграла се в дома на тъст му преди няколко седмици. Имаше сбирка на клана и нещата не се бяха развили добре. Томас Колфакс се бе противопоставил на всички предложения на Майкъл.

Когато Колфакс си отиде, Майкъл каза на тъст си:

— От ден на ден все повече заприличва на бабичка. Май е време да го пуснем да пасе, татко.

— Томи е добър човек. През всички тези години ни е спестил много неприятности.

— Това е история. Вече не става за нищо.

— Кой ще наемеш на негово място?

— Дженифър Паркър.

Антонио Гранели поклати глава.

— Нали ти казах, Майкъл. Не е хубаво жена да е в течение на нашия бизнес.

— Тя не е каква да е жена. Тя е най-добрата адвокатка.

— Ще видим — беше отговорил Антонио Гранели. — Ще видим.

Майкъл Морети беше от хората, свикнали да постигат каквото искат; колкото повече Дженифър му се противопоставяше, толкова по-решен ставаше той, че трябва да я има. Сега, докато седеше до нея, я

погледна и си каза: „Един ден ще ми принадлежиш, бейби — във всяко отношение.“

— За какво мислите?

Майкъл Морети и се усмихна бавно и непринудено и тя веднага съжали за въпроса си. Беше време да си тръгва.

— Благодаря ви за прекрасната вечер, мистър Морети. Трябва да ставам рано, затова...

В същия момент загасиха светлините и оркестърът засвири увертюрата.

— Не може да си тръгнете точно сега. Шоуто започва. Марти Алън ще ви хареса.

Беше от пищните представления, които можеше да си позволи само Лас Вегас. На Дженифър ѝ допадна много. Тя реши да си тръгне веднага след него, но когато то свърши, Майкъл Морети я покани на танц и Дженифър сметна, че ще е невъзпитано, ако откаже. И освен това трябваше да признае, че се забавлява. Майкъл Морети танцуваше добре и тя усети, че се отпуска в обятията му. Веднъж една друга двойка се сблъска с тях, Майкъл се долепи до Дженифър и тя почувства, че е възбуден, но той незабавно се отдръпна, а после внимаваше да я държи на разстояние от себе си.

Сетне отидоха в казиното, огромна открита постройка, озарена с хиляди светлини и изпълнена с гълчава, претъпкана с комарджии, които играеха на различни хазартни игри толкова разпалено, като че ли от това зависеше животът им. Майкъл заведе Дженифър на маса, където се играеше със зарове, и ѝ подаде шепа чипове.

— За късмет — каза той.

Шефът на салона и крупиетата се отнасяха почтително с него, наричаха го мистър М., даваха му големи купчинки чипове на стойност от по сто долара и в замяна приемаха маркерите му вместо пари в брой. Майкъл залагаше високи суми и губеше много, но изглежда, изобщо не се тревожеше. С неговите чипове Дженифър спечели триста долара, които настоя да му даде. Нямаше намерение да му става длъжница.

Доста жени идваха да го поздравят. Всички бяха млади и привлекателни. Майкъл се държеше любезно с тях, но беше очевидно,

че го интересува само Дженифър. Тя се почувства поласкана.

В началото на вечерта бе изморена и потисната, но Майкъл Морети притежаваше жизненост, която като че бе заразителна, наелектризираше въздуха, обгръщаше Дженифър.

Заведе я в малък бар, където свиреше джаз група, след това нахълтаха във фоайето на друг хотел да чуят някакъв нов състав. Където и да отиде, хората се отнасяха с Майкъл като с царска особа. Всеки се мъчеше да привлече вниманието му, да го докосне, да покаже, че е там.

През цялото време Майкъл не каза нищо, с което да я обиди. Но въпреки това Дженифър чувстваше, че от него се излъчва изключителна сексуална сила, която я обливаше на вълни. Тялото и сякаш бе наранено, осквернено. Никога дотогава не бе изпитвала подобно усещане. Беше и тревожно, и вълнуващо. Никога не се бе сблъсквала с необузdana животинска жизненост като неговата.

Беше четири часът сутринта, когато Майкъл най-после я изпрати до апартамента. Щом стигнаха вратата, я хвана за ръката и каза:

— Лека нощ! Искam само да знаете, че това беше най-великата нощ в живота ми.

Думите му я изплашиха.

Популярността на Адам Уорнър във Вашингтон растеше. Все по-често във вестниците и списанията се появяваха хвалебствени статии за него. Той започна разследване на училищата в гетата и оглави сенатската комисия, която посети Москва, за да се срещне с дисидентите. Поместиха снимки от пристигането му на летище „Шереметиево“, където беше посрещнат от намръщени съветски държавници. Когато след десет дни се върна в Щатите, вестниците го похвалиха за добрите резултати от визитата.

Журналистите пишеха все по-често за него. Обществеността искаше да чете за Адам Уорнър и те задоволяваха апетита ѝ. Той бе инициатор на реформите в Сената. Оглави комисията, като се зае да разследва условията в затворите, и посети доста затвори из страната. Разговаря със затворниците, надзирателите и директорите и когато предаде доклада си, започнаха големи промени.

За него пишеха не само политическите, но и женските списания. В „Космополитън“ Дженифър видя снимка на Адам, Мери-Бет и малката им дъщеричка Саманта. Седна пред камината в стаята си и дълго не откъсна очи от снимката, Мери-Бет се бе усмихнала пред обектива, излъчваше сладък, топъл южняшки чар. Дъщерята беше умалено копие на майката. Дженифър съсредоточи вниманието си върху Адам. Той изглеждаше уморен. Около очите му се бяха появили бръчици, бакенбардите му бяха започнали да побеляват. За миг Дженифър си представи, че вижда Джошуа пораснал. Приликата беше огромна. Фотографът беше накарал Адам да се обърне право към обектива и на Дженифър я се стори, че той гледа към нея. Помъчи се да прочете изражението в очите му и се запита дали той мисли понякога за нея.

Отново извърна поглед към Мери-Бет и дъщеря ѝ. После хвърли списанието в камината и загледа как то гори.

Адам Уорнър седеше на най-видно място на масата и забавляваше Стюарт Нидам и още десетина гости. Мери-Бет бе срещу него, разговаряше със сенатор от Оклахома и неговата накичена с бижута съпруга. Вашингтон ѝ беше подействал добре. Тук тя се чувстваше в свои води. Адам имаше все по-голямо влияние, затова Мери-Бет непрекъснато организираше вечери и приеми и се наслаждаваше на това положение. Светският живот във Вашингтон отегчаваше Адам и той на драго сърце предоставяше на жена си водещата роля в него. Тя се справяше добре и Адам ѝ беше благодарен.

— Във Вашингтон — каза Стюарт Нидам — нещата се уреждат по-скоро на маса, по време на вечеря, отколкото в свещените зали на Конгреса.

Адам огледа отегчено масата — искаше му се вечерята да е свършила. Отстрани всичко беше прекрасно. Но всъщност нищо не беше наред. Беше женен за една жена, а обичаше друга. Беше свързан с брак, от който нямаше отърване. Ако Мери-Бет не бе забременяла, той щеше да поиска развод. Но сега беше твърде късно, вече бе обречен. Мери-Бет го бе дарила с красива дъщеричка и той я обичаше много, ала не можеше да се отърси от мисълта за Дженифър.

Жената на губернатора се обърна към него:

— Вие сте късметлия, Адам. Имате всичко, което един мъж може да поиска, нали?

Той не намери сили да ѝ отговори.

Годишните времена идваха и си отиваха, всичко се въртеше около Джошуа. Той беше центърът на света за Дженифър. Тя го наблюдаваше как ден след ден расте и се развива и не можеше да се начуди, когато проходи, проговори, научи се да разсъждава. Настроенията му семеняха непрекъснато, той беше ту див и нападателен, ту плах и любвеобвилен. Разстройваше се, ако се наложеше Дженифър да отсъства вечер, и се страхуваше от тъмното, затова тя винаги държеше запалена нощната лампа.

На две години Джошуа беше направо невъзможен — типичен представител на „ужасните двегодишни“. Чупеше каквото види, бе вироглав и палав. Обичаше да „поправя“ нещата. Повреди шевната машина на мисис Маки, развали и двата телевизора, разглоби ръчния часовник на майка си. Смеси захарта със солта, правеше какви ли не пакости, ако мислеше, че е сам. Кен Бейли донесе на Дженифър малка немска овчарка, Макс, и Джошуа я ухапа.

Когато Кен им идваше на гости, момчето го поздравяваше с думите:

— Здравсти! Имаш ли си тик-так? Я да го видя???

Тази година на Дженифър и идеше да даде Джошуа на първия срещнат.

На три години детето изведнъж стана същински ангел — нежен, предан и любящ. Имаше телосложението на баща си и обичаше да върши нещо с ръцете си. Вече не чупеше нищо. Обичаше да си играе навън, да се катери, да тича и да кара колело.

Дженифър го водеше в зоологическата градина в Бронкс и на куклени представления. Разхождаха се по брега, гледаха ретроспектива на братя Маркс в Манхатън, а след това ядоха сладолед в „Старомодният мистър Дженингс“ на деветия етаж на „Бонуит Телър“.

Джошуа вече и беше другар. Като подарък за Деня на майката научи любимата песен на баща ѝ „Грей, жетварска месечина“ и ѝ я изпя. Беше най-трогателният момент в живота ѝ.

„Истина е — помисли си Дженифър, — че не наследяваме света от нашите родители; ние го вземаме назаем от нашите деца.“

Джошуа тръгна на детска градина и му хареса. Вечер, щом Дженифър се прибереше, сядаха пред камината и четяха: тя — юридическите списания, той — книжки с картинки. Дженифър наблюдаваше сина си как се е излегнал на пода, със свъсени вежди и тази гледка внезапно ѝ напомняше Адам. Раната още не бе зараснала. Тя се питаше къде ли е Адам и какво прави.

Какво правят той, Мери-Бет и Саманта.

Успя да разграничи професионалния от личния си живот и единствената връзка между тях беше Кен Бейли.

Той носеше на Джошуа играчки и книжки, играеше си с него и в известен смисъл му заместваше бащата.

Една неделя следобед Дженифър и Кен стояха при къщичката на дървото и наблюдаваха как момчето се катери към нея.

— Знаеш ли от какво се нуждае? — попита Кен.

— Не.

— От баща — каза той. — Истинският му баща сигурно е голям лайнар.

— Моля те, Кен, не започвай пак.

— Извинявай. Не е моя работа. Но това е минало. А мен ме тревожи бъдещето. Не е нормално да живееш сама като...

— Не съм сама. Имам си Джошуа.

— Знаеш добре, че нямам предвид това. — Той я прегърна и нежно я целуна. — О, по дяволите, Дженифър! Извинявай...

Майкъл Морети непрекъснато я търсеше, но тя не отговори на нито едно обаждане. Веднъж ѝ се стори, че го зърва на последния ред в съдебната зала, където имаше дело, но когато погледна отново, той си беше отишъл.

Един следобед, тъкмо се канеше да си тръгва, и Синтия ѝ съобщи:

— Обажда се някой си Кларк Холман.

За миг Дженифър се поколеба, после отвърна:

— Добре, ще се обадя.

Кларк Холман беше юрисконсулт от „Дружество за юридическа помощ“.

— Извинявай, че те безпокоя, Дженифър — подхвана той, — но имаме случай, с който никой не иска да се заеме. Ще ти бъда много благодарен, ако ни помогнеш да се измъкнем от това затруднение. Зная, че си твърде заета, но...

— Кой е обвиняемият?

— Джак Сканлън.

Името ѝ беше познато. От два дена се мъдреше по първите страници на всички вестници. Беше арестуван за отвлечането на четиригодишно момиченце, за което бе поискал откуп. Самоличността му бе установена по фантомния портрет, който полицията състави от описанията на очевидци.

— Защо точно аз, Кларк?

— Сканлън ме помоли.

Дженифър погледна часовника на стената. Щеше да закъснее за Джошуа.

— Къде е той?

— В градския изправителен център. Дженифър бързо взе решение.

— Ще отида да поговоря с него. Уреди свиждането, ако обичаш.

— Чудесно. Хиляди благодарности. Много съм ти задължен.

Дженифър се обади на мисис Маки.

— Ще закъснея малко. Нахранете Джошуа и му кажете да ме чака.

След десет минути вече пътуваше към центъра на града.

Смяташе отвлечането за едно от най-гадните престъпления, особено отвлечането на безпомощно дете, но всеки обвинен имаше право да бъде изслушан, колкото и ужасно да бе извършеното от него престъпление. Това беше основата на закона — правосъдие и за най-нисшите, и за най-висшите.

Дженифър се представи на дежурния на пропуска и беше въведена в стаята за свиждания с адвокати.

Дежурният ѝ каза:

— Сега ще доведе Сканлър.

След няколко минути въведоха слаб, трийсет и шест-седем годишен мъж с руса брада и дълга руса коса. Направо приличаше на Христос.

— Благодаря, че дойдохте, мис Паркър — каза той тихо. — Благодаря ви за вниманието.

— Седнете.

Той се настани на стола срещу Дженифър.

— Искали сте да ме видите.

— Да. Макар че май само Господ може да ми помогне. Извърших нещо много глупаво.

Дженифър го изгледа с отвращение.

— И наричате отвлечането на беззащитното момиченце и откупа, който сте поискали, „глупаво нещо“?

— Не съм отвлякъл Тами, за да получа откуп.

— Така ли? Защо тогава я отвлякохте?

Последва дълга пауза, сетне Джак Сканлър проговори отново.

— Съпругата ми Ивлин умря при раждане. Обичах я повече от всичко на света. Ако е имало някога светица на земята, то това беше тя. Беше крехка и болнава. Лекарят я посъветва да не ражда, но тя не го послуша. — Сканлър неловко сведе поглед към пода. — Може би... може би за вас с трудно да разберете, но тя искаше детето на всяка цена, казваше, че чрез него ще получи още частица от мен.

Колко добре я разбираше Дженифър! Джак Сканлър беше замълчал и мислите му витаеха надалече.

— И така тя роди?

— Умряха и жена ми, и детето — поклатя глава Джак Сканлър. Беше му трудно да продължи. — Известно време си мислех, че ще...

Не можех да продължа да живея без нея. Все се питах как би изглеждало нашето дете. В сънищата си продължавах да виждам какъв е щял да бъде животът ни, ако не бяха умрели. Опитвах се да върна часовника назад. До мига, когато Ивлин... — Той млъкна, беше се задавил от мъка. — Обърнах се към Библията и тя ме спаси да не полудея. „Виж, оставил съм пред тебе отворени двери, които никой не ще затвори.“ После преди няколко дни видях момиченце, което си играеше на улицата. Ивлин сякаш се бе преродила в него. Имаше същата коса, същите очи като нейните. То ме погледна и ми се усмихна и... знаей, че говоря като побъркан, но сякаш ми се усмихваше Ивлин. Сигурно в този момент съм бил луд. Помислих си: „Това е дъщерята, която Ивлин щеше да роди. Това е нашето дете.“

Дженифър видя как той заби нокти в дланта си.

— Знаех, че е грях, но я взех. — Сканлън я погледна право в очите. — Нямах да сторя нищо лошо на детето, за нищо на света.

Дженифър внимателно го изучаваше, напрягаше се да долови някоя фалшива нотка, но не откри. Това беше един агонизиращ човек.

— Ами бележката, с която искате откуп? — попита тя.

— Не съм изпращал никаква бележка. Парите са последното нещо на този свят, което ме интересува. Искан само малката Тами.

— Но някой е изпратил на семейството бележка.

— Полицията продължава да повтаря, че съм го сторил аз, но не е вярно.

Дженифър се мъчеше да свърже нещата.

— Кога вестниците писаха за отвличането — преди или след като полицията ви залови?

— Преди. Спомням си, давах мило и драго да спрат да пишат. Смятах да замина някъде с Тами и се страхувах, че ще ни попречат.

— Следователно всеки е могъл да прочете за отвличането и да се опита да прибере откупа?

Джак Сканлън безпомощно чупеше пръсти.

— Не зная. Знам само, че искам да умра.

Мъката му беше толкова очевидна, че Дженифър се трогна. Ако той казваше истината, а тя беше изписана на лицето му, не заслужаваше да умре за това, което е сторил. Щеше да бъде наказан естествено, но не и екзекутиран.

Дженифър взе своето решение.

— Ще се опитам да ви помогна.

— Благодаря ви — тихо прошепна мъжът. — Но наистина вече не ме интересува какво ще ми се случи.

— Затова пък мен ме интересува.

— Опасявам се, че аз... нямам пари да ви платя — каза Джак Сканлън.

— Не се притеснявайте. Сега ми разкажете за себе си.

— Какво ви интересува?

— Започнете отначало. Къде сте роден?

— В Северна Дакота, преди трийсет и пет години. Роден съм в една ферма. Ако може да се нарече така. Беше педя неплодородна земя, където, кажи-речи, нищо не вирееше. Бяхме бедни. Напуснах дома си, когато бях на петнайсет години. Обичах майка си, но ненавиждах баща си. Зная, в Библията е казано, че е грехота да говориш лошо за родителите си, но той беше зъл човек. Доставяше му удоволствие да ме бие с камшик.

Дженифър видя как при тези думи тялото му се стяга.

— Наистина се наслаждаваше. И за най-дребното нещо, което смяташе за нередно, ме налагаше с кожен колан, на който имаше голяма месингова катарاما. След боя ме караше да коленича и да се моля на Господ за прошка. Дълго мразех Бог, колкото и баща си.

Мъжът замълча, спомените му пречеха да говори.

— И така избягахте от къщи.

— Да. Отидох на автостоп в Чикаго. Не бях учил много, но обичах да чета. Хванеше ли ме да чета, баща ми си намираще извинение за още един пердах. В Чикаго, си намерих работа в една фабрика. Там се запознах с Ивлин. Разрязах си ръката на фреза и ме отведоха в лечебницата, там я видях. Беше медицинска сестра. — Той се усмихна на Дженифър. — Беше най-красивата жена, която съм виждал. Ръката ми зарасна за половин месец и всеки ден ходех при нея на превръзка. Вече мислехме и да се оженим, но фабриката изгуби голяма поръчка и бях уволнен с другите от цеха. Това нямаше значение за Ивлин. Оженихме се и тя се грижеше за мен. Това беше единственият въпрос, по който се карахме. Бях възпитан, че мъжът се грижи за жената. Намерих работа като шофьор на камион, заплатата беше добра. Неприятно ми беше само, че бяхме разделени, понякога по цяла седмица. Ако не броим това, бях невероятно щастлив. И двамата

бяхме щастливи. Тогава Ивлин забременя. — Гърч разтърси тялото му. Ръцете му започнаха да треперят. — Ивлин и момиченцето ни умряха. — По бузите му се стичаха сълзи. — Не мога да си обясня защо Господ го направи. Сигурно е имал някаква причина, но аз не зная каква.

Сканлът машинално се люшкаше на стола с ръце, склучени на гърдите, и се мъчеше да обуздае мъката си. „Аз ще ти покажа, ще те науча по кой път да тръгнеш; аз ще те утеша.“

Дженифър си каза: „Този човек няма да стигне до електрическия стол.“

— Утре ще дойда пак да ви видя — обеща му тя.

Бе определена гаранция от двеста хиляди долара, Джак Сканлът нямаше такава сума и Дженифър уреди да получи заем. Пуснаха го от изправителния център и тя му намери мотелче в Уест Сайд, където да се настани. Даде му двеста долара, за да преживява.

— Не зная как — каза ѝ Джак Сканлът, — но ще ви ги върна до последния цент. Ще тръгна да си търся работа. Не ме е грижа каква. Бих вършил всичко.

Когато Дженифър си тръгваше, той вече беше започнал да чете обявите за работа.

Държавният прокурор Ърл Осбърн беше едър, набит мъж с гладко кръгло лице и измамливо любезни обноски. За голяма изненада на Дженифър в кабинета на Осбърн тя завари и Робърт Ди Силва.

— Чух, че се заемате със случая — каза той. — За вас май никой случай не е достатъчно гнусен, за да не се заемете с него.

Тя се обърна към Ърл Осбърн.

— Какво прави Ди Силва тук? Делото не се гледа в окръжния съд.

— Джак Сканлът е отвлякъл момиченцето с колата на семейството — отвърна Осбърн.

— Кражба на кола, смята се за сериозно престъпление — реши за нужно да обясни Ди Силва.

Дженифър се запита дали Ди Силва щеше да бъде тук, ако не се бе заела със случая. Обърна се отново към Ърл Осбърн.

— Защо да не се споразумеем — поде тя. — Моят клиент...

Ърл Осбърн я възпря с ръка.

— Абсолютно невъзможно. Делото ще се гледа, както си му е редът.

— Има обстоятелства...

— Ще ни ги кажете на предварителното следствие.

Ди Силва й се хилеше насреща.

— Добре — каза Дженифър. — Ще се видим в съда.

Джак Сканлън си намери работа в автосервиз в Уест Сайд, недалеч от мотела и Дженифър се отби да го види.

— Предварителното следствие е вдругиден — съобщи му тя. — Ще се опитам да убедя съда да е по-сниходителен и да те съди за по-дребно престъпление. Трябва да излежиш някаква присъда, Джак, но ще се постарая да бъде колкото се може по-малка.

Благодарността, която се изписа на лицето му, беше достатъчна награда за нея.

По нейна молба Джак Сканлън си купи хубав костюм. Беше се подстригал и си бе оформил брадата. Дженифър остана доволна от външния му вид.

Минаха през формалностите. Присъстваше и окръжният прокурор Ди Силва. Когато Ърл Осбърн представи своите доказателства и поиска да бъде възбудено съдебно дело срещу Сканлън, съдията Бърнард се обърна към Дженифър.

— Ще кажете ли нещо, мис Паркър?

— Да, ваша милост. Бих искала да спестя на съда разходите по делото. Има смекчаващи вината обстоятелства, които не бяха изтъкнати. Смятам, че моят клиент е извършил по-леко престъпление.

— И таз добра! — намеси се Ърл Осбърн. — Обвинението не може да го приеме.

Дженифър отново се обърна към съдията Бърнард:

— Може ли да го обсъдим в кабинета ви, ваша милост?

— Добре. Ще насроча делото, след като чуя какво има да каже адвокатката на обвиняемия.

Дженифър се извърна към Джак Сканлън, който стоеше изумен.

— Можеш да се върнеш на работа — рече му тя. — По-късно ще се отбия да ти кажа какво е решението.

Той кимна и пророни:

— Благодаря ви, мис Паркър.

Дженифър го видя как се обръща и напуска съдебната зала.

Тя, Ърл Осбърн, Робърт Ди Силва и Бърнард седяха в кабинета на съдията. Осбърн рече на Дженифър.

— Умът ми не го побира как можете да твърдите, че е извършил по-леко престъпление. Отвлечане с цел получаване на откуп е престъпление, за което се отива на електрическия стол. Клиентът ви е виновен и ще си плати.

— Не вярвайте на всичко, което пише във вестниците, Ърл. Джак Сканлън няма нищо общо с писмото за откупа.

— Кого искате да заблудите? Ако не е искал откуп, защо, по дяволите, го е направил?

— Ще ви обясня — отвърна Дженифър.

И им разказа. Разказа им за фермата, за побоите, как Джак Сканлън се влюбил в Ивлин, за техния брак и как е загубил жена си и дъщеричката си при раждането.

Те я изслушаха в пълно мълчание и когато Дженифър свърши, Робърт Ди Силва рече:

— Значи Джак Сканлън е отвлъкъл момиченцето, защото му е напомняло дъщеричката, която е могъл да има? И съпругата на Джак Сканлън е умряла при раждане?

— Точно така — отговори Дженифър, после се обърна към съдията Бърнард: — Ваша милост, не мисля, че човек като този трябва да бъде екзекутиран.

— Съгласен съм с вас — най-неочаквано се обади Ди Силва. Дженифър го погледна изненадано. Той вадеше някакви документи от куфарчето си.

— Искам да ви попитам нещо — рече Ди Силва. — А какво ще кажете, да бъде ли екзекутиран такъв човек? — И той зачете от някакво досие: — Франк Джаксън, трийсет и осем годишен. Роден в Ноб Хил, Сан Франциско. Баща — лекар, майка — известна дама от

хайлайфа. На четиринайсет години Джаксън започва да пласира наркотици, бяга от къщи, хванат е в Хейт Ашбъри и е върнат на родителите. Три месеца по-късно прониква с взлом в амбулаторията на баща си, задига всички лекарства, до които се докопва, и пак бяга. Задържан е в Сиатъл за притежаване и пласиране на наркотици и е пратен в изправителен дом. Пуснат е на свобода на осемнайсет години, след месец е задържан за въоръжен грабеж с цел убийство...

Дженифър усети как я присвива под лъжичката.

— Но какво общо има всичко това с Джак Сканлът?

Ърл Осбърн й хвърли ледена усмивка.

— Джак Сканлът е Франк Джаксън.

— Не ви вярвам.

— Този жълт лист пристигна преди един час от ФБР — обясни Ди Силва. — Джаксън е мошеник и лъжец психопат. През последните десет години е бил арестуван с различни обвинения: сводничество, палежи, въоръжен грабеж. Излежал е присъда в затвора в Джолиет. Никога не е имал постоянна работа и никога не е бил женен. Преди пет години ФБР го задържа за отвличане. Отвялякъл тригодишно момиченце и изпратил писмо за откуп. Трупът на момиченцето бил намерен в гориста местност два месеца по-късно. Според следователя било полуразложено, но пак личали следи от наранявания с джобно ножче. Момиченцето било изнасилено и с него се били гаврили.

На Дженифър й призля.

— Джаксън бил оправдан заради някаква техническа подробност, която измислил неговият находчив адвокат. — Гласът на Ди Силва не криеше презрението си. — И това е човекът, когото искате да видите свободен по улиците?

— Мога ли да погледна досието?

Без да продума, Ди Силва подаде листовите на Дженифър и тя ги зачете. Безспорно ставаше дума за Джак Сканлът. Към жълтия лист беше прикрепена полицейска архивна снимка. По времето, когато е била направена, той е изглеждал по-млад и е нямал брада, но не можеше да има грешка. Джак Сканлът-Франк Джаксън я беше излъгал. Беше измислил историята на своя живот и тя беше повярвала на всяка негова дума. Той беше толкова убедителен, че Дженифър дори не си беше направила труда да прати Кен Бейли да провери.

— Мога ли да погледна и аз — попита съдията Бърнард.

Дженифър му подаде досието. Той го прегледа, сетне вдигна очи към нея.

— Е?

— Няма да защитавам в съда този човек.

Ди Силва вдигна вежди уж изненадано.

— Изумявате ме, мис Паркър. Винаги сте казвали, че всеки човек има право на защита.

— Всеки има такова право — безизразно отвърна Дженифър. — Но аз си имам строг закон, който не престъпвам: не защитавам клиент, който ме лъже. Мистър Джаксън трябва да си потърси друг адвокат.

Съдията Бърнард кимна.

— Съдът ще го уреди.

— Държа гаранцията му да бъде отменена незабавно, ваша милост — обади се Осбърн. — Този човек е твърде опасен, за да се разхожда на свобода.

Съдията Бърнард отново се обърна към Дженифър.

— Все още сте адвокат на обвиняемия, мис Паркър. Имате ли някакво възражение във връзка с направения иск?

— Не — каза тя през стиснати устни. — Абсолютно никакво.

— Ще се разпоредя гаранцията да бъде отменена — заключи съдията Бърнард.

Съдията Лорънс Уолдман беше поканил. Дженифър на благотворителна вечеря. Събитията от следобеда я бяха оставили без сили и тя предпочиташе да си отиде у дома и да прекара тиха вечер с Джошуа, но не искаше да разочарова съдията. Преоблече се в кантората и се срещна със съдията Уолдман пред хотел „Уолдорф-Астория“, където беше вечерята.

Имаше галапредставление, в което участваха десетина холивудски звезди, но тя не можа да му се наслади. Умът ѝ беше другаде. Съдията Уолдман я наблюдаваше.

— Да не би нещо да не е наред, Джени?

— Не, имам служебни проблеми, Лорънс — И успя да се усмихне.

„Що за професия е това — рече си Дженифър, — да се занимавам с отрепки, изнасилвачи, убийци, похитители?“ Реши, че

тази вечер няма да е зле да се напие.

Салонният управител се приближи до масата и ѝ прошепна на ухото:

— Извинете, мис Паркър, но ви търсят по телефона.

Дженифър веднага се разтревожи. Единствена мисис Маки знаеше къде да я търси. Щеше да се обади само ако нещо не е в ред.

— Извинявай, Лорънс — каза Дженифър.

Последва управителя в канцелария встрани от фойето. Вдигна слушалката, мъжки глас прошепна:

— Ах, ти, кучко! Играеш двойна игра, а! Дженифър почувства, че се разтреперва.

— Кой се обажда? — попита тя, но вече знаеше отговора.

— Казала си на ченгетата да дойдат и да ме хванат.

— Не е вярно! Аз...

— Обеща да ми помогнеш!

— Ще ти помогна. Къде...

— Лъжкиня! Пачавра! — Гласът стана едва доловим и Дженифър почти не разбираше какво казва. — Но ще ми платиш! През носа ще ти излезе!

— Почак...

Линията беше прекъсната. Дженифър стоя така известно време, беше като попарена. Нещо се беше объркало. Франк Джаксън, или Джак Сканлън, беше успял да избяга и сега винеше нея за случилото се. Как беше разбрал къде е? Сигурно я беше проследил и я причакваше отвън.

Дженифър се опита да се овладее, да мисли, да отгатне какво се е случило. Вероятно мъжът беше забелязал полицаите, дошли да го арестуват, или може го бяха заловили и бе успял да избяга. Но все едно как е станало. Важното беше, че обвинява нея.

Беше убивал хора и можеше да убие отново. Дженифър отиде в тоалетната и стоя вътре, докато се успокои. Когато се овладя, се върна на масата.

Съдията Уолдман ѝ хвърли само един поглед и разтревожено попита:

— Какво, за Бога, се е случило?

Дженифър му разказа накратко. Той изумя.

— Боже мой! Искаш ли да те откарам у вас?

— Ще се справя, Лорънс. Само ме изпрати до колата, за да съм в безопасност. Всичко ще бъде наред.

Тихо се измъкнаха от огромната бална зала, Уолдман изчака с Дженифър пиколото да докара колата ѝ от паркинга.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Не, благодаря. Убедена съм, че полицията ще го хване до сутринта. По улиците няма чак толкова много хора, които да приличат на него. Лека нощ.

Потегли с колата, след като се увери, че никой не я следва. Щом се убеди, че е сама, зави към магистралата „Лонг Айланд“ и се отправи към къщи.

Непрекъснато поглеждаше в огледалото и проверяваше колите зад нея. Веднъж свърна встрани, за да пропусне колите отзад, и когато зад гърба и вече нямаше никой, потегли отново. Чувстваше се по-сигурна. Вероятно щяха да минат часове, докато полицията хване Франк Джаксън. Явно са вдигнали тревога и го издирват.

Свърна в алеята към къщата. Обикновено ярко осветени, сега градината и къщата тънеха в мрак. Дженифър остана в колата, вторачена недоумяващо в сградата, мозъкът и започна тревожно да прищраква. Обезумяла от страх, отвори вратата и се спусна към входа. Беше открехнат. Стоя известно време, изпълнена с ужас, после влезе в антрето. Ритна нещо меко и топло и без да иска, изпъшка. Запали лампите. Макс лежеше на прогизналия от кръв килим. Гърлото на кучето беше прерязало.

— Джошуа! — изпищя Дженифър. — Мисис Маки!

Хукна от стая в стая — палеше всички лампи и викаше по име детето и бавачката. Сърцето ѝ тупаше толкова силно, че тя се задушаваше. Спусна се нагоре по стълбите към стаята на Джошуа. Леглото беше разхвърляно, но празно.

Дженифър претърси всички стаи, после пак слезе на долния етаж, не бе в състояние да мисли. Очевидно Франк Джаксън е знаел още отначало къде живее. Проследил я е някоя вечер, когато е излизала от кантората или си е тръгнала от автосервиза. Беше отвлякъл Джошуа и щеше да го убие, за да ѝ отмъсти.

Минаваше покрай мокрото помещение, когато чу слабо драскане откъм килера. Приблужи се до затворената врата и бавно я отвори. Вътре беше тъмно.

— Моля ви, не ми причинявайте повече болка — изстена някой отвътре.

Дженифър запали лампата. Мисис Маки лежеше на пода със завързани с жица ръце и крака. Беше в полусъзнание.

— Мисис Маки!

Дженифър бързо коленичи до нея. Възрастната жена я погледна и малко по малко погледът ѝ се фокусира.

— Той отвлече Джошуа.

И започна да хлипа.

Дженифър лекичко размота жицата, впила се в ръцете и глезените на мисис Маки. Те бяха ожулени и кървяха. Помогна на бавачката да се изправи.

— Аз... аз не можах да го спра. Опитах се, но...

Телефонът рязко извъня. Двете жени замълчаха. Телефонът звънна отново, звукът му сякаш беше лоша поличба. Дженифър отиде при апарата и вдигна слушалката.

— Искях само да се уверя, че си се прибрала — каза мъжкият глас.

— Къде е синът ми?

— Какво красиво момченце!

— Моля ви, ще направя всичко, каквото поискате. Всичко!

— Но ти вече направи всичко.

— Не, моля ви — захлипа тя безпомощно.

— Приятно ми е да чуя, че плачеш — прошепна гласът. — Ще си получиш сина, мисис Паркър. Чети утрешните вестници.

И затвори.

Дженифър стоеше като вцепенена, мъчеше се да се задържи на крака, опитваше се да разсъждава. Франк Джаксън беше казал: „Какво красиво момченце!“ Значи Джошуа беше жив. Иначе оня нямаше да се изрази така. Тя осъзнаваше, че просто си играе с думите, за да не полудее. Трябваше да действа, и то бързо.

Първата ѝ мисъл беше да се обади на Адам и да го помоли да ѝ помогне. Детето, което беше отвлечено и което щеше да бъде убито, беше негов син. Но тя знаеше, че Адам не може да направи нищо. Той беше на двеста трийсет и пет мили оттук. Тя трябваше да избира между две неща, първото бе да се обади на Робърт Ди Силва, да му каже какво се е случило и да го помоли да постави клонка, за да се

опита да хване Франк Джаксън. О, Господи, щеше да отнеме много време!

Освен това можеше да позвъни във ФБР. Знаеха как да се справят с похитители. Лошото беше, че това не бе обикновено отвличане. Нямахше да има писмо за откуп, което да проследят, нямаше как да поставят капан на Франк Джаксън и да спасят живота на Джошуа. ФБР действаше по своите строги закони. В случая не можеше да ѝ помогне. Дженифър трябваше незабавно да вземе някакво решение... докато Джошуа е жив. Робърт Ди Силва или ФБР? Не можеше да прецени.

Пое дълбоко дъх и взе решение. Потърси в тефтерчето си един телефонен номер. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да върти три пъти, докато набере правилно номера.

— Търся Майкъл Морети — каза Дженифър, когато от другата страна вдигнаха слушалката.

— Съжалявам, госпожо. Тук е ресторантът „У Тони“. Не познавам никакъв Майкъл Морети.

— Чакайте! — изкрещя Дженифър. — Не затваряйте.

Опита се да се успокои. — Спешно е. Аз съм... приятелка на Майкъл Морети. Казвам се Дженифър Паркър. Трябва незабавно да говоря с него.

— Вижте какво, госпожо. Обясних ви...

— Кажете му името ми и този телефонен номер.

Тя издиктува номера. Започна да заеква така, че не ѝ се разбираше нищо.

— К-ка-кажете му, че...

От другата страна затвориха.

Съвсем механично Дженифър остави слушалката. Отново трябваше да избира между Робърт Ди Силва и ФБР. А дали да не се обади и на прокурора, и на Федералното бюро? Защо Робърт Ди Силва и ФБР да не обединят усилията си, за да намерят Джошуа. Побъркваше я това, че много добре знаеше колко малки са шансовете да намерят Франк Джаксън. Нямаше време. „Чети утрешните вестници!“ В тези думи на Джаксън се съдържаше окончателната му присъда и Дженифър беше съвсем сигурна, че той няма да се обади повече, за да не бъде засечен. Ала тя трябваше да направи нещо. Ще се обади на Ди Силва. Пресегна се към телефона, но той иззвъня в момента, в който го докосна, и я стресна.

— Обажда се Майкъл Морети.

— Майкъл! О, Майкъл, моля те, помогни ми! Аз... — Дженифър зариде неудържимо. Изпусна слушалката, после отново бързо я вдигна, обезумяла от страх, че може да е затворил. — Майкъл?

— Тук съм. — Гласът му беше спокоен. — Сега се успокой и ми разкажи какво се е случило.

— Аз... аз ще... — Пое няколко пъти въздух и се опита да се успокои. — Става въпрос за сина ми, Джошуа. Той... той е бил отвлечен. Те ще го... убият.

— Знаеш ли кой го е отвлякъл?

— Д-да. Казва се Франк Джаксън. — Сърцето и щеше да се пръсне.

— Разкажи ми какво точно се случи — помоли Майкъл тихо и уверено.

Дженифър си наложи да говори бавно и да разказва събитията последователно.

— Можеш ли да опишеш как изглежда Джаксън?

Тя си го представи. После го описа. Майкъл ѝ каза:

— Справяш се чудесно. Знаеш ли къде е излежавал присъда?

— В Джолиет. Каза ми, че ще убие...

— Къде е автосервизът, в който е работил?

Тя му даде адреса.

— Знаеш ли името на мотела, където е отседнал?

— Да. Не.

Не можеше да си спомни. Заби нокти в челото си, докато не потече кръв; мъчеше се да се сети. Той чакаше търпеливо. Името само изплува в паметта ѝ.

— Мотел „Травъл Уел“. На Десето Авеню. Но съм сигурна, че той вече не е там.

— Ще видим.

— Искам сина си жив.

Майкъл Морети не отговори и Дженифър знаеше защо.

— Ако намерим Джаксън?...

Тя пое дълбоко дъх и потрепери.

— Убийте го.

— Чакай до телефона.

Връзката беше прекъсната. Дженифър остави слушалката. Чувстваше се странно спокойна, сякаш вече бе постигнала нещо. Нямаше причина да вярва толкова сляпо на Майкъл Морети. От гледна точка на логиката това, което направи, беше лудост, но тук нямаше място за логика. Животът на сина и беше заложен на карта. Съвсем съзнателно тя изпрати един убиец да хване друг убиец. Ами ако това не помогнеше... Неволно Дженифър се сети за момиченцето, което било изнасилено, а после се гаврили с телцето му.

Отиде да се погрижи за мисис Маки. Превърза раните и сложи бавачката да спи. Предложи ѝ успокоително, но мисис Маки бутна ръката ѝ.

— И без това не мога да спя — извика тя. — О, мисис Паркър. Той даде на детето приспивателно.

Дженифър я погледна ужасено.

Майкъл Морети седеше на бюрото си и гледаше седмината мъже, които беше повикал. Вече беше дал указания на първите трима.

Обърна се към Томас Колфакс:

— Използвай връзките си. Виж се с капитан Нотарас, нека извади досието на Франк Джаксън. Искam всичко, което имат за него.

— Хабим напразно една хубава връзка, Майк. Не мисля...

— Не философствай. Върши каквото ти казвам.

— Добре — вдървено отвърна Колфакс.

Майкъл се обърна към Ник Вито.

— Провери сервиза, където е работил Джаксън. Разбери дали се е навъртал в кръчмите наоколо, имал ли е приятели.

На Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела разпореди: — Отидете в мотела на Джаксън. Сигурно вече е офейкал, но разберете дали се е сприятелил с някого. Искam да знам кои са му били приятели. — Той погледна часовника си. — Сега е полунощ. Давам ви осем часа да откриете Джаксън.

Мъжете се отправиха към вратата. Майкъл извика след тях:

— На момчето не бива да се случи нищо. Непрекъснато ме дръжте в течение. Ще чакам.

Изпрати ги с поглед, после вдигна слушалката на един от телефоните върху бюрото и започна да набира.

1 часът след полунощ

Стаята в мотела не беше голяма, но затова пък бе много подредена. Франк Джаксън беше чистник. Смяташе го за проява на добро възпитание. Щорите бяха спуснати, така че да не се вижда нищо отвън. Вратата беше заключена, на нея беше облеган един стол. Той отиде при леглото, където лежеше Джошуа. Франк Джаксън го беше

насилил да глътне три приспивателни таблетки и детето още спеше. Джаксън се гордееше, че никога не оставя нищо на случайността, затова ръцете и краката на момчето бяха завързани със същата жица, с която бе вързал и старицата в къщата. Погледна спящото момче и бе обзет от тъга.

„Защо, за Бога, хората пак го принуждават да върши тези ужасни неща? Беше нежен и кротък човек, но когато всички бяха против него, когато всички го нападаха, трябваше да се защитава. Грешката на всички беше, че го подценяваха. Разбиха, когато беше твърде късно, че е по-умен от всички тях.“

Усети, че полицията е по петите му, половин час, преди да дойде. Пълнеше резервоара на един шевролет камаро, когато видя, че шефът влиза в канцеларията да вдигне телефона. Не чуваше разговора, но и не беше необходимо. Видя прикритите погледи, които шефът му хвърляше, докато шепнеше по телефона. Франк Джаксън моментално схвана какво става. Полицията идваше да го арестува. Онази кучка Паркър го беше измамила, беше казала да го тикнат зад решетките. И тя беше като всички останали. Шефът още говореше по телефона, когато Франк Джаксън си грабна якето и изчезна. Само след три минути намери незаклучена кола на улицата, с жичка включи мотора и подир миг отпраши към къщата на Дженифър Паркър.

Наистина си се възхищаваше колко е умен. На кой би му хрумнало да я проследи и да види къде живее? Беше го сторил още в деня, когато тя го измъкна под гаранция. Беше паркирал пред къщата от другата страна на улицата и се изненада, когато някакво момченце посрещна Дженифър на портата. Беше ги наблюдавал и още тогава усети, че момченцето може да му бъде от полза. То беше неочакван коз, както казват поетите — заложник на съдбата.

Джаксън се усмихна — беше се сетил как е изкарал ангелите на старата бавачка. С наслада омота жицата около ръцете и краката ѝ. Не, в интерес на истината не му беше приятно. Беше много взискателен към себе си. Просто се налагаше да го стори. А бабичката беше помислила, че ще я изнасили. Отвращаваше го. Всички жени го отвращаваха с изключение на святата му майчица. Бяха мръсни и нечистоплътни, дори оная развратница, сестра му. Само децата бяха

чисти. Той си спомни за последното момиченце, което бе отвлякъл. Беше красиво, с дълги руси къдрици, но трябваше да плати за греховете на майка си. Беше уволнила Джаксън. Хората се мъчеха да му пречат да си изкарва честно прехраната, а после, щом нарушеше тъпите им закони, го наказваха. И мъжете не бяха цвете за мирисане, но жените бяха по-лоши. Свини, които искаха да осквернят храма на твоето тяло. Като келнерката Клара, която щеше да води в Канада. Беше влюбена в него. Въобразяваше си, че той е истински джентълмен, защото не я беше докоснал и с пръст. Де да знаеше! Повдигаше му се само от мисълта да се люби с нея. Но той щеше да я вземе със себе си в чужбина, защото полицията щеше да търси сам мъж. Щеше да си обръсне брадата и да се остриже, а щом прекосят границата, да се отърве от Клара. Щеше да му достави огромно удоволствие.

Франк Джаксън отиде до очукания мукавен куфар на поставката за багаж, отвори го и извади комплект инструменти. От него подбра един чук и пирони. Сложи го на нощната масичка до спящото момче. После отиде в банята и взе от ваната осемлитровата туба с бензин. Отнесе я в спалнята и я постави на пода. Джошуа щеше да се възнесе в пламъци. Но това щеше да стане, след като го разпъне на кръст.

2 часът след полунощ

Мълвата се разчу из цял Ню Йорк и из щата. Тръгна от кръчмите и приютите за бездомни като подметната дума за подходящо ухо. Плъзна по евтини ресторанти, шумни дискотеки и денонощни вестникарски будки. Поеха я шофьорите на камиони и таксите и проститутките по улицата. Приличаше на камъче, хвърлено в дълбоко черно езеро, и вълните, които предизвика, се разширяваха и отдалечаваха. Само за два часа всички знаеха, че Майкъл Морети иска някаква информация, и то спешно. Малцина имаха късмета да му правят услуги. Това беше златен шанс, защото Морети беше човек, който знаеше как да се отплати. А новината беше, че той търси слаб рус човек, който прилича на Христос. Хората започнаха да си напругат умовете.

2 часът и 15 минути след полунощ

Джошуа Адам Паркър се размърда в съня си и Франк Джаксън застана до леглото. Още не беше махнал пижамата на момчето. Отново провери дали чукът и пироните са на място, подръка. В такива случаи беше особено важно да бъде точен. Щеше да закове ръцете и краката на момчето към пода, преди да подпали стаята. Можеше да го направи, докато момчето спеше, но щеше да е грехота. Важно беше момчето да е будно, да види какво става и да разбере, че го наказват за греховете на майка му. Франк Джаксън погледна часовника си. Клара трябваше да го вземе от мотела в седем и половина. Оставаха още пет часа и петнайсет минути. Имаше достатъчно време.

Франк Джаксън седна до Джошуа и започна да го разглежда, даже му оправи една разпиляна къдрица.

3 часът след полунощ

Майкъл Морети започна да получава първите телефонни обаждания.

На бюрото му имаше два апарата и в момента, в който той вдигнеше единия, започваше да звъни и другият.

— Научих нещо за нашия човек, Майк. Преди две години е работил в Канзас Сити с Джо Зиглър Канарата и Мел Коън.

— Дреме ми какво е правил преди две години. Къде е сега.

— Джо Канарата казва, че не го е виждал от около половин година. Опитвам се да намеря Мел Коън.

— Побързай!

И следващият телефонен разговор не беше от голяма полза.

— Бях в стаята на Джаксън в мотела. Изнесъл се е. Носел кафяв куфар и осемлитрова туба, в която по всяка вероятност е имало бензин. Човекът на рецепцията няма представа къде е отишъл.

— Ами кръчмите наоколо?

— Един от барманите го разпозна по описанието, но каза, че не бил от редовните посетители. Отбил се два-три пъти след работа.

— Сам ли е бил?

— Според бармана да. Не давал вид, че се интересува от момичета.

— Тогава провери в кръчмите за педерастии.

Телефонът звънна веднага след като Майкъл затвори. Беше Салваторе Фиоре.

— Колфакс се срещна с капитан Нотарас. Полицаят, който описва вещите на задържаните, е намерил в нещата на Франк Джаксън квитанция от заложна къща. Взех номера на квитанцията и името на заложната къща. Неин собственик е Гъс Ставрос, грък, който приема и крадени вещи.

— Провери ли квитанцията?

— Как да я проверим до сутринта, Майк? Затворено е. Аз...

— Не можем да чакаме до утре! Размърдай си задника! — избухна Майкъл Морети.

Обадиха се от Джолиет. Майкъл едвам разбираше мъжа, който му звънеше, беше опериран от ларинготомия и гласът му звучеше, сякаш идваше от дъното на океан.

— Съкилийник на Джаксън е бил някой си Мики Никола. Много близки са били.

— Имаш ли представа къде е Никола?

— Последната ни информация е, че е в източните щати. Приятел е на сестрата на Джаксън. Но нямаме адреса й.

— За какво е бил съден Никола?

— Хванали са го да краде бижута.

3 и половина

Заложната къща се намирал на Второ Авеню и 124-та улица в Харлем, в квартала на латиноамериканците. Беше в неприветлива двуетажна сграда, на първия етаж имаше магазин, на втория — жилищни помещения.

Гъс Ставрос се събуди от светлината на фенерче, насочено право в очите му. Инстинктивно посегна към аларменото копче отстрани на

леглото.

— На твое място не бих го правил — чу той глас в тъмното. Лъчът на фенерчето се отмести и Гъс Ставрос седна в леглото. Видя двамата мъже и разбра, че добре са го посъветвали. Бяха един великан и едно джудже. Ставрос усети, че ще получи пристъп на астма.

— Слезте долу и вземете каквото искате — изхриптя той. — Аз няма да мръдна.

— Ставай! И по-кратко — каза великанът, Джоузеф Колела.

Гъс Ставрос стана, като внимаваше да не направи, без да иска, рязко движение.

Дребосъкът, Салваторе Фиоре, пхна листче хартия под носа му.

— Това е номерът на заложна квитанция. Искаме да видим стоката.

— Разбира се, сър.

Гъс Ставрос слезе долу, следван от двамата мъже. Само преди половин година беше инсталирал сложна алармена система. Имаше бутони, които можеше да натисне, и тайни места на пода, където, ако стъпи, веднага щяха да му се притекат на помощ. Но той не стори нищо, инстинктът му подсказваше, че преди да пристигне помощ, ще е мъртъв. Знаеше, че единственият му шанс е да даде на двамата каквото искат. Молеше се само да не пукне от пристъп на астма, преди да се е отървал от тях.

Запали лампите на долния етаж и тримата се отправиха към предната част на магазина. Гъс Ставрос не схващаше какво точно става, но знаеше, че е могло да бъде и много по-зле. Ако двамата бяха дошли само за да го ограбят, досега можеха да са изпразнили заложната къща и да са офейкали. Очевидно се интересуваха от определена вещ. Чудеше се как са избегнали сложната нова алармена инсталация около вратите и прозорците, но реши да не пита.

— По-живо! — каза Джоузеф Колела.

Гъс погледна отново номера на квитанцията и се зае да преглежда картоните на клиентите. Намери каквото търсеше, кимна доволно с глава, отиде до стаята сейф и я отвори, двамата го последваха по петите. Собственикът порови на някакъв рафт и извади един плик. Обърна се към мъжете и отвори плика, от който извади голям пръстен с диамант, блеснал на светлината на лампата.

— Ето стоката — каза Ставрос. — Дадох му петстотин долара за него.

Пръстенът струваше поне двацет хиляди.

— Дал си петстотин на кого? — попита дребният Салваторе Фиоре.

— Тук идват по сто клиенти на ден — вдигна рамене Гъс Ставрос. — Върху плика пише Джон Доу.

Незайно откъде Фиоре измъкна парче оловна тръба и яростно халоса с нея Ставрос по носа. Той се свлече на земята, като изпищя и се задави в собствената си кръв.

— Кой, казваш, го е донесъл? — тихичко попита Фиоре.

Като едвам си поемаше дъх, Ставрос отвърна:

— Не зная името му. Той не ми го каза. Кълна се в Бога.

— А как изглеждаше?

Кръвта течеше в гърлото на Ставрос толкова бързо, че той говореше с мъка. Чувстваше, че губи съзнание, но знаеше, че ако припадне, преди да им каже, никога вече няма да се свести.

— Нека помисля — изплака собственикът. Опита се да се съсредоточи, но беше толкова зашеметен, че му беше трудно да мисли. Помъчи се да си спомни как клиентът е влязъл в магазина, как е извадил пръстена от кутийката и му го е показал. Лека-полека се сети.

— Беше русолав и слаб... — задави се Ставрос от кръвта. — Помогнете ми да се изправя.

Салваторе Фиоре го ритна в ребрата.

— Продължавай!

— Беше с брада, с руса брада...

— Кажи ни за пръстена. Откъде са го задигнали? Ставрос се гърчеше от болки, но въпреки това се двоумеше дали да отговори. Ако проговореше, после щеше да е мъртъв. Ако не им кажеше, щяха да го убият веднага. Реши да отложи смъртта си колкото се може повече.

— От „Тифани“.

— Кой освен русия участваше в удара?

Гъс Ставрос дишаше все по-тежко.

— Мики Никола.

— Къде да го намерим?

— Не зная. Той... той движи с някаква мацка в Бруклин.

Фиоре вдигна крак и ритна Ставрос по носа. Той изпищя от болка.

— Как се казва? — попита Джоузеф Колела.

— Джаксън. Бланш Джаксън.

4 и половина

Къщата беше по-навътре от тротоара, бе заобиколена с ниска бяла дървена ограда, а пред нея имаше добре поддържана градинка. Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела прегазиха през цветята и се отпавиха към задния вход. Отне им само пет секунди да го отворят. Влязоха вътре и тръгнаха по стълбите. От спалнята на горния етаж долитаха гласовете на мъж и жена и поскърцването на легло. Двамата мъже извадиха пистолетите и тихо се заизкачваха по стълбите.

— О, Господи! — каза жената. — Ти си страхотен, Мики. Хайде, по-силно, съкровище.

— Той е целият твой. Недей да свършваш още.

— Бъди спокоен, няма — простена от удоволствие жената. — Нека първо...

Тя вдигна поглед и изпищя. Мъжът рязко се извъртя. Посегна към възглавницата, но после размисли.

— Добре де — каза той. — Портфейлът ми е в панталоните на стола. Вземайте го и се омийте. Имам работа.

— Не ни трябва парите ти, Мики — рече Салваторе Фиоре.

Гневът, изписан на лицето на Мики Никола, отстъпи пред друго чувство. Той седна предпазливо в леглото, като се опитваше да отгатне какво става. Жената беше придърпала чаршафа на гърдите си и върху лицето ѝ се четеше нещо средно между гняв и страх.

Никола внимателно провеси крака от леглото и седна на ръба, готов да скочи. Пенисът му беше клюмнал. Той наблюдаваше двамата мъже и изчакваше удобен момент.

— Какво искате?

— Работиш ли с Франк Джаксън?

— Я се разкарайте.

Джоузеф Колела се обърна към приятеля си.

— Гръмни му топките!

Салваторе Фиоре вдигна пистолета и се прицели. Мики Никола изпищя.

— Чакайте! Май сте откачени! — После се вгледа в очите на дребосъка и побърза да добави: — Да. Работил съм с Джаксън.

— Мики! — гневно изкрещя жената.

— Млъквай! — зверски ѝ се сепна той. — Да не мислиш, че искам да остана скапан евнух?

Салваторе Фиоре се обърна към жената.

— Ти си сестра на Джаксън, нали?

— Никога не съм чувала за него.

В гласа ѝ звучеше ярост. Фиоре вдигна пистолета и се приближи до леглото.

— Имате точно две секунди да ми отговорите или и двамата ще ви разпльокам на стената.

Нещо в гласа му я накара да застине. Той вдигна пистолета и жената пребледня!

— Кажим им — извика Мики Никола.

Пистолетът се мръдна и се прилепи до гърдата на жената.

— Недей! Да! Франк Джаксън ми е брат.

— Къде е?

— Не зная. Не се виждаме. Кълна се в Бога, не зная. Аз...

Ръката му леко натисна спусъка.

— Клара! — изпищя тя. — Клара сигурно знае. Питай Клара!

— Коя е Клара? — рече Джоузеф Колела.

— Ами... една келнерка, позната на Франк.

— Къде можем да я намерим?

Този път тя изобщо не се колеба. Думите сами излязоха от устата ѝ.

— Работи в кръчма в Куийнс. „Шейкърс“.

Жената се разтрепери като листо. Салваторе Фиоре изгледа и двамата и много любезно каза:

— Сега можете да се върнете към предишното си занимание. Приятен ден.

Двамата мъже излязоха.

5 и половина

Клара Томас, по баща Томашевска, беше на път да осъществи най-съкровения си мечти. Весело си тананикаше, докато редеше в мукавения куфар дрехите, които щеше да вземе в Канада. И преди беше пътувала със свои приятели, но този път беше различно. Това щеше да бъде нейният меден месец. Франк Джаксън не приличаше на другите. Мъжете, които идваха в кръчмата, само я опипваха и пощипваха по задника и си бяха долни добичета. Франк Джаксън беше различен. Той беше истински джентълмен. Клара спря за момент да подрежда дрехите и се замисли над значението на думата „джентълмен“ — нежен мъж. Никога дотогава не се беше замисляла за истинския я смисъл, ала Франк Джаксън безспорно беше точно такъв. Беше го виждала само четири пъти, но ѝ беше достатъчно, за да разбере, че е влюбена в него. Беше му харесала от самото начало, той все сядаше в нейните сепарета. А на втората вечер след като затвори, я беше изпратил до вкъщи.

„Сигурно още ме бива — помисли си самодоволно Клара, — щом хванах такъв готин младок.“

Пак остави багажа и отиде при огледалото. Може би беше малко пълничка и косата ѝ бе прекалено червена, но с няколко дена диета щеше да смъкне излишните килограми, а колкото до косата, щеше да внимава следващия път, като се боядисва. Общо взето, не можеше да каже, че е разочарована от видяното в огледалото. „Старата мацка още си я бива“, каза си тя. Знаеше, че Франк Джаксън иска да спи с нея, нищо че досега не я беше докосвал с пръст. Наистина беше необикновен. У него имаше — Клара сбърчи вежди, за да се сети думата — да, имаше нещо възвишено. Беше възпитана като добра католичка и знаеше, че е богохулство дори да си го помисли, но Франк Джаксън ѝ напомняше малко на Исус Христос. Чудеше се какъв ли е в леглото. Е, ако е срамежлив, щеше да му покаже някой и друг номер. Беше споменал да се оженят, щом пристигнат в Канада. Ето че мечтата ѝ се сбъдва. Клара погледна часовника и се разбърза. Беше обещала да вземе Франк от мотела в седем и половина.

Видя ги да влизат в спалнята в отражението на огледалото. Бяха се появили изневиделица. Един великан и едно джудже. Клара ги наблюдаваше как се приближават към нея.

Дребосъкът погледна куфара.

— Къде отиваш, Клара?

— Не ти влиза в работата. Вземайте каквото искате и се махайте. Ако в тази стая има нещо, което да струва повече от десет долара, ще го изям.

— Имам нещо, което можеш да изядеш — отвърна великанът Колела.

— Наври си го отзад, малкият — срязва го Клара. — Ако сте дошли да ме изнасилвате, държа да ви уведомя, че ме лекуват от гонорея.

— Няма да боли. Искаме само да знаем къде е Франк Джаксън — каза Салваторе Фиоре.

Те забелязаха внезапната промяна в нея. Тялото ѝ изведнъж се вдърви и лицето ѝ заприлича на маска.

— Франк Джаксън ли? — В гласа ѝ прозвуча голямо учудване. — Не познавам никакъв Франк Джаксън.

Салваторе Фиоре извади от джоба си оловната тръба и направи крачка към жената.

— Хич не ме е страх от вас — каза тя. — Аз...

Фиоре я зашлеви през лицето и сред заслепителната болка Клара усети как зъбите ѝ се чупят на малки парченца. Отвори уста и оттам бликна кръв. Великанът отново вдигна тръбата.

— Не, моля ви, недейте! — изхриптя Клара.

Джоузеф Колела учтиво я попита:

— Та къде можем да намерим този Франк Джаксън?

— Франк е... е...

Клара си представи нейния сладък нежен Франк в ръцете на тези две чудовища. Щяха да му причинят болка и тя инстинктивно разбра, че Франк няма да я понесе. Беше твърде чувствителен. Само да намереше начин да го спаси, и той щеше да ѝ бъде благодарен до гроб.

Салваторе Фиоре пристъпи към нея, тя чу как кракът ѝ изпращя и се счупи и в същия миг почувства непоносима болка. Падна на пода, дори не извика, устата ѝ беше пълна с кръв.

Джоузеф Колела се надвеси над нея и каза благо:

— Ама ти май не разбираш от дума. Няма да те убиваме. Ще ти чупим костите една по една, докато не заприличаш на боклук. Вярваш ли ми сега?

Клара му вярваше. Франк Джаксън нямаше дори да я погледне. Тя го беше загубила завинаги заради тези две копелета. Сбогом, мечта, сбогом, женитба! Дребосъкът идваше към нея с оловната тръба.

— Недейте! Моля ви, недейте — простена Клара. — Франк е в... в мотел „Бруксайд“ на Проспект Авеню.

Тя припадна.

Джоузеф Колела отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Ало? — чу се гласът на Майкъл Морети от другата страна.

— Мотел „Бруксайд“ на Проспект Авеню. Искаш ли да го спипаме?

— Не. Ще се срещнем там. Само гледайте да не офейка.

— Няма да мръдне оттам.

6 и половина

Момчето отново се размърда. Мъжът го наблюдаваше как отваря очи. Детето погледна жиците на ръцете и краката си, после вдигна поглед, видя Франк Джаксън и споменът от случилото се изплува в съзнанието му.

Беше мъжът, който го накара да изпие онези хапчета и го отвлече. Джошуа знаеше от телевизията всичко за отвличанията. Полицията щеше да го спаси и да арестува този човек. Беше решил да не показва, че го е страх, та после да разкаже на майка си колко е бил смел.

— Мама ще дойде с парите — увери той мъжа, — не е нужно да ми причинявате болка.

Франк Джаксън отиде при леглото и се усмихна на момчето. Наистина беше красиво. Искаше му се да заведе в Канада него вместо Клара. Франк Джаксън погледна без желание часовника. Беше време да подготви нещата.

Момчето вдигна вързаните си ръце. Кръвта по тях се бе спекла.

— Имате ли нещо против да махнете жицата, моля? — учтиво попита той. — Няма да избягам.

На Франк Джаксън много му хареса, че момчето каза „моля“. Това показваше добро възпитание. Напоследък повечето деца нямаха обноски. Тичаха по улиците като диви животинки.

Франк Джаксън отиде в банята, беше оставил там тубата с бензина, за да не цапа в хола. Гордееше се, че мисли и за и такива дреболии. Занесе тубата в спалнята и я остави на пода. Отиде до леглото, вдигна вързаното дете и също го сложи на пода. После взе чука и два големи пирона и прекна до момчето.

Джошуа Паркър го наблюдаваше с широко отворени очи.

— Какво ще правите с това?

— Нещо, от което ще се почувстваш много щастлив. Чувал ли си за Исус Христос? — Джошуа кимна. — Знаеш ли как е умрял?

— Разпънат на кръста.

— Точно така. Ти си умно момче. Тук нямаме кръст, но ще направим каквото можем.

В очите на момчето вече се четеше страх.

— Не се бой! — каза Франк Джаксън. — Исус не се е страхувал. И ти не бива да се плашиш.

— Аз не искам да бъда Исус — прошепна Джошуа. — Искам да си ида у дома.

— Ще те изпратя у дома — обеща Франк Джаксън. — Ще те пратя у дома при Исус Христос.

Франк Джаксън извади от задния си джоб носна кърпа и я поднесе към устата на момчето. Джошуа стисна зъби.

— Не ме ядосвай.

Стисна бузите на Джошуа между палеца и показалеца си и му отвори устата. Напъха кърпата вътре и сложи отгоре тиксо, за да не падне. Джошуа дръпна ръцете и краката си, жиците се врязаха и потече кръв. Франк Джаксън прокара пръсти по новите рани.

— Кръвта на Исус — нежно каза той.

Хвана ръчичката на момчето, обърна я с дланта нагоре и я натисна към пода. После взе един пирон. С едната ръка притискаше дланта на Джошуа към пода, а с другата вдигна чука и с гвоздея я закова.

7 часът и 15 минути

Черната лимузина на Майкъл Морети беше задържана от ранното улично движение на магистралата Бруклин-Куийнс. Един

камион се бе преобърнал и бе разпилял зеленчуците, които караше по шосето. Беше станало задръстване.

— Прехвърли се в отсрещната лента и го задмини — заповяда Майкъл на Ник Вито.

— Отпред има полицейска кола, Майк.

— Тогава отиди и кажи на който се занимава със случая, че искам да говоря с него.

— Добре, шефе.

Ник Вито слезе от лимузината и забърза към дежурната полицейска кола. След няколко минути се върна със сержант от полицията. Майкъл Морети отвори прозореца и подаде ръка. Държеше пет стодоларови банкноти.

— Много бързам, сержанте.

След две минути полицейската кола прекара със запалени фарове лимузината покрай катастрофиралите автомобили. Когато се измъкнаха от задръстването, сержантът слезе от полицейската кола и се върна при лимузината.

— Да ви придружа ли донякъде, мистър Морети?

— Не, благодаря — каза Майкъл. — Елате при мен в понеделник. — А после рече на Ник Вито: — Давай!

7 и половина

На неоновия надпис пишеше на английски и испански:

МОТЕЛ „БРУКСАЙД“
ЕДИНИЧНИ И ДВОЙНИ СТАИ ПЛАЩАНЕ ДЕН
ЗА ДЕН И СЕДМИЧНО

Джоузеф Колела и Салваторе Фиоре седяха в колата от другата страна на улицата пред бунгало номер седем. Само няколко минути преди това бяха чули глух удар, затова бяха сигурни, че Франк Джаксън още е вътре.

„Абе, защо ли не нахълтаме и не го пречукаме“, мислеше Фиоре. Но Майкъл Морети им беше дал инструкции.

И те продължиха да чакат.

7 часът и 45 минути

В бунгало номер седем Франк правеше последните приготовления. Момчето му изигра номер. Припадна. Джаксън се подвоуми дали да не изчака, докато се свести, и тогава да забие останалите пирони, но ставаше късно. Вдигна тубата с бензина и започна да пръска тялото на момчето, като внимаваше бензинът да не попадне върху красивото му лице. Представи си телцето под пижамката и му се прииска да има време да... но не, щеше да бъде лудост. Клара щеше да дойде всеки момент. Трябваше да е готов да тръгне веднага щом тя се появи. Бръкна в джоба си, извади кутия кибрит и грижливо я постави редом с тубата бензин, чука и пироните. Хората просто не оценяваха колко е важно да си подреден.

Отново погледна часовника и се почуди защо Клара още не идва.

7 часът и 50 минути

Лимузината рязко спря пред бунгало номер седем и Майкъл Морети изскочи от нея. Двамата мъже в автомобила, който вече беше там, побързаха да се присъединят към него.

Джоузеф Колела посочи към бунгалото.

— Вътре е.

— А момчето?

— Не знам. Джаксън дръпна пердетата — каза великанът и повдигна рамене.

— Да влезем ли и да го хванем? — попита Салваторе Фиоре.

— Стойте тук.

Двамата мъже го погледнаха изненадано. Та нали беше *sarò regime*^[1]! Разполагаше с войни, които нападаха, а той трябваше да стои настрана. Пък сега искаше да свърши работата сам. Не беше редно.

— Шефе, ние със Сал... — понечи да възрази Джоузеф Колела.

Но Майкъл Морети вече беше при вратата на бунгалото с пистолет със заглушител в ръка. За секунда спря и се послуша, после отстъпи крачка назад и с ритник отвори вратата.

Само с един поглед видя всичко в стаята: брадатия мъж, клекнал до момчето, ръката на детето, закована за пода, ужасната воня на

бензин.

Брадатият се бе извърнал към вратата и гледаше втренчено Майкъл. Предсмъртните му думи бяха:

— Но къде е Кла...

Първият куршум на Майкъл го улучи в средата на челото. Вторият му разкъса гръкляна, а третият го простреля в сърцето. По това време той вече не чувстваше нищо.

Майкъл Морети отиде при вратата и направи знак на двамата мъже отвън. Те побързаха да влязат. Майкъл клекна до момчето и опипа пулса му. Беше слаб и неравномерен, но то още бе живо. Той се обърна към Джоузеф Колела:

— Обади се на доктор Петроне. Кажи му, че сме тръгнали към него.

9 и половина

В мига, в който телефонът иззвъня, Дженифър го грабна и стисна здраво слушалката.

— Водя ти сина — каза Майкъл Морети.

Джошуа плачеше насън. Дженифър се надвеси над него, обгърна го с ръце и нежно го притисна. Когато Майкъл го докара, той спеше. Щом Дженифър видя безжизненото телце на сина си, бинтованите му глезени и китки, цялото му тяло, увито в превръзки, за малко не се побърка. Майкъл беше довел и лекаря и цял половин час двамата я убеждаваха, че Джошуа ще се оправи.

— Ръката ще оздравее — увери я лекарят. — За щастие не са засегнати нито нерви, нито сухожилия. Ще остане само малък белег. Бензиновите изгаряния са повърхностни. Намазах го с мехлем. Следващите няколко дни ще го държа под наблюдение. Повярвайте, ще се оправи.

Преди лекарят да си тръгне, Дженифър го помоли да се погрижи за мисис Маки.

Сложиха Джошуа да си легне и майка му остана до него, за да го успокои, когато се събуди. Сега той се размърда и отвори очи.

Щом видя майка си, уморено каза:

— Знаех, че ще дойдеш, мамо. Даде ли му откупа?

Дженифър само кимна — не се доверяваше на гласа си.

— Дано си купи толкова много сладкиши, че да му призлее. Нали ще е много смешно, мамо? — усмихна се Джошуа.

— Много смешно, съкровище — прошепна Дженифър. — Знаеш ли какво ще направим другата седмица? Ще те заведе...

Джошуа отново беше заспал.

Бяха изминали часове, когато Дженифър се върна в хола. Изненадана, завари Майкъл Морети. Кой знае защо, това ѝ напомни първата среща с Адам Уорнър, когато той я бе чакал в гарсоньерата.

— Майкъл... — Беше и невъзможно да намери думи. — Аз... не мога да ти кажа... колко съм ти благодарна.

Той я погледна и само кимна. Дженифър едвам намери сили да попита:

— А... Франк Джаксън?

— Вече няма да създава главоболия на никого.

Значи всичко беше свършило. Джошуа беше в безопасност. Другото нямаше значение.

Дженифър погледна Майкъл Морети и си помисли: „Толкова съм му задължена. Как ще му се отблагодаря?“

Потънал в мълчание, Майкъл я наблюдаваше.

[1] Командир (ит.). — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

Дженифър Паркър стоеше гола и гледаше през огромния френски прозорец към залива на Танжер. Беше прекрасен есенен ден и заливът гъмжеше от плъзгащи се по повърхността му бели платноходки и моторници. Пет-шест големи яхти се поклащаха, закотвени на пристана. Дженифър почувства неговото присъствие и се обърна.

— Харесва ли ти гледката?

— Чудна е.

Той погледна голото ѝ тяло и каза:

— Наистина.

Погали я по гърдите.

— Хайде да се върнем в леглото.

От милувката му Дженифър потръпна. Той искаше от нея нещо, които никой друг мъж не бе дръзвал да иска, любеше я, както никой друг.

— Хайде!

— Майкъл!

Отидоха пак в спалнята и там само за миг Дженифър се сети за Адам Уорнър, но после забрави всичко и се отдаде на онова, което преживяваше в момента.

Не бе познавала мъж като Майкъл Морети. Той беше ненаситен. Беше добре сложен, със стройно и мускулесто тяло, което се сливаше с тялото на Дженифър, за да ѝ предаде страстта си, да я облее с вълната на все по-голямата възбуда, докато на нея не ѝ идваше да крещи от дива наслада. Щом свършеха, Дженифър се отпускате изтощена, а Майкъл отново я покриваше с милувки и тя пак и пак изпадаше в екстаз, които понякога ставаше почти непоносим.

Сега той лежеше върху нея и гледаше порумениялото ѝ щастливо лице.

— Хубаво е, нали, скъпа?

— Да.

Но тя усещаше и срам, срам, че толкова се нуждае от него и от любовта му.

Спомни си първия път.

Беше сутринта, когато Майкъл Морети доведе Джошуа у дома. Дженифър научи, че Франк Джаксън е мъртъв и че го е убил именно Майкъл. Мъжът, който стоеше пред нея, беше спасил сина ѝ, беше убил заради нея. Дженифър изпита към него някакво дълбоко, първично чувство.

— Как ли ще ти се отблагодаря? — попита тя.

Тогавя Майкъл Морети се приближи, прегърна я и я целуна. Все още вярна на Адам, Дженифър си бе казала, че всичко ще приключи с тази целувка, но всъщност всичко едва започваше с нея. Тя знаеше що за човек е Майкъл Морети, но това бледнееше пред услугата, която ѝ беше направил. Спря да разсъждава и се остави на чувствата си.

Качиха се горе, в стаята ѝ, и Дженифър си каза, че така ще се отплати на Майкъл Морети. Но щом се озоваха в леглото, тя преживя нещо, каквото не бе и сънувала.

Адам Уорнър я беше любил, а Майкъл Морети направо я завладя. Изпълни всяка клетка от тялото ѝ с неописуеми усещания. Сякаш оцветяваше половия акт в ярки блестящи цветове, които семеняха непрекъснато като в чуден калейдоскоп. В един момент беше нежен и мил, в следващия — жесток, груб и властен и тези внезапни промени влудяваха Дженифър. Майкъл се дръпваше, дразнеше я, от което тя го желаше още повече, и накрая, когато щеше да свърши, той се оттегляше.

Дженифър не издържаше повече и го молеше:

— Хайде, обладай ме! Обладай ме, де!

И втвърденият му пенис отново проникваше в нея, докато тя не изпищеше от удоволствие. Вече не беше жената, която се отблагодарява. Беше робиня на нещо, което дотогава не бе познавала. Майкъл остана с нея четири часа и когато си тръгна, Дженифър осъзна, че животът ѝ се е променил.

Остана да лежи в леглото, мислеше за случилото се, мъчеше се да си го обясни. Как беше възможно да е толкова влюбена в Адам и същевременно така завладяна от Майкъл Морети? Тома Аквински е

казал, че стигнеш ли дъното на злото, отвъд него откриваш пустота. Дженифър се запита дали същото не важи и за любовта? Съзнаваше, че го е направила отчасти заради голямата си самота. Твърде дълго беше живяла с един призрак, с мъж, когото не можеше нито да види, нито да притежава, и пак знаеше, че винаги ще го обича. А дали не обичаше спомена за тази любов?

Не беше сигурна какво точно изпитва към Майкъл. Естествено благодарност. Но това не беше всичко. Имаше още нещо. Нещо много по-голямо. Знаеше що за човек е Морети. Той беше извършил убийство заради нея, но беше уби вал и заради други. Беше убивал хора за пари, за власт, за да отмъсти. Как можеше да изпитва чувства към такъв човек? Как беше позволила да се люби с него и да се възбуди толкова много? Испита дълбок срам и се запита: „Що за човек съм?“

Но не можа да си отговори.

Следобедните вестници съобщаваха за пожар в един мотел в Куийнс. В развалините бил открит трупът на човек, чиято самоличност не била установена. Имало подозрения, че палежът е умишлен.

След завръщането на Джошуа Дженифър се стремеше всичко да изглежда нормално — опасяваше се, че изживяната травма може да му се отрази зле. Когато той се събуди, му занесе в леглото ядене, което се свеждаше до любимите му „боклуци“: хотдог, сандвич с фъстъчено масло, пържейки и безалкохолна бира.

— Само да го беше видяла, мамо! — каза детето между два залъка. — Луд за връзване! — Джошуа вдигна бинтованата си ръчичка. — Мислиш ли, че наистина ме смяташе за Исус Христос?

— Не... не зная, миличък — отвърна Дженифър и се помъчи да прикрие тръпката, която мина по тялото ѝ.

— Защо хората искат да убиват други хора?

— Ами...

Без да иска, Дженифър се сети за Майкъл Морети. Имаше ли право да го съди? Не знаеше какви ужасни сили са оформили живота

му и са го направили такъв. Трябваше да научи повече за него, да го опознае, да го разбере.

— Утре ще ходя ли на градина? — попита Джошуа.

Дженифър го притисна в обятията си.

— Не, съкровище. И двамата ще си останем вкъщи, ще избягаме от работа и градина за цяла седмица.

Иззвъня телефонът.

— Как е Джошуа?

Обаждаше се Майкъл.

— Чувства се чудесно.

— А ти как си?

Гърлото на Дженифър пресъхна от неудобство.

— Ами... много съм добре.

— Браво — изхили се той. — Ще се видим утре на обяд. В „Донато“ на Мълбъри Стрийт. Дванайсет и половина.

— Добре, Майкъл. Дванайсет и половина.

Изрече го — вече нямаше връщане назад.

Салонният управител в „Донато“ познаваше Майкъл и му бе запазил най-хубавата маса. През цялото време при тях се спираха хора да го поздравят и Дженифър отново се изуми, че всички раболепничат пред него. Странно, Майкъл Морети й напомняше много за Адам Уорнър, и двамата, макар и по различен начин, бяха мъже с власт.

Дженифър започна да разпитва Майкъл за семейството му, искаше да разбере защо е станал пленник на живота, който водеше. Той я прекъсна.

— Смяташ, че аз съм вътре в играта заради моето семейство или защото някой ме е ввлякъл насила?

— Ами... да, Майкъл. Точно така.

Той се засмя.

— Правих какво ли не, докато вляза в играта. Харесва ми. Обичам парите. Обичам властта. Аз съм цар, скъпа, и ми харесва да бъда цар.

Дженифър го погледна недоумяващо.

— Но нима ти доставя удоволствие да...

— Слушай! — Внезапно мълчанието му се превърна в думи, изречения и признания, които валяха като порой, сякаш трупани с години, та да се излеят пред някого, с когото Майкъл да ги сподели. — Баща ми беше като шише от кока-кола.

— Шише от кока-кола ли?

— Ами да. Има милиарди шишета по света и човек не може да ги различи. Същото е и с хората. Той беше общар. Скапваше се от работа, за да свързваме двата края. Мизерувахме. Да си беден е романтично само в книгите. В живота това означава смрадливи стаички с плъхове и хлебарки и лоша храна, с която не можеш да се заситиш. Когато бях хлапак, вършех какво ли не, само да изкарам някой долар. Изпълнявах поръчки за големците, купувах им кафе и пури, намирах им мацки — всичко, колкото да оцелея. Едно лято отидох в град Мексико. Нямах пукнат грош, нищо. Панталоните ми бяха кръпка до кръпка. Едно момиче, с което се запознах, ме покани на голяма вечеря в скъп ресторант. За десерт поднесоха някаква мексиканска торта, в която беше скрита глинена кукла. Някой на масата обясни, че според обичая, на който се падне куклата, плаща вечерята. Падна се на мен. — Майкъл замълча. — Глътнах я.

Дженифър сложи ръка върху неговата.

— Майкъл, и други хора са расли бедни и...

— Не ме сравнявай с другите — отсече той твърдо и непреклонно. — Аз съм си аз. Знам кой съм, миличка. Чудя се дали ти знаеш коя си.

— Мисля, че да.

— Защо спа с мен?

— Ами... — поколеба се Дженифър, — бях ти благодарна и...

— Глупости! Просто ме искаше.

— Майкъл, аз...

— Не ми се налага да си купувам жените. Било с пари, нито с благодарност.

Дженифър си призна, че е прав. Тя наистина го бе пожелала, точно както я бе пожелал и той. „И все пак — помисли си тя, — навремето той съвсем съзнателно се опита да ме унищожи. Как мога да забравя това?“

Майкъл се наведе и хвана ръката ѝ, като я обърна с дланта нагоре. Погали бавно всеки пръст, всяко хълмче — не сваляше очи от

нея.

— Не си играй с мен. Никога, Дженифър.

Тя се почувства безсилна. Отношенията им, каквито и да бяха те, засенчваха миналото.

Чак по време на десерта Майкъл подхвърли:

— Между другото, имам едно дело за теб. Сякаш някой ѝ удари шамар.

— Какво дело? — попита Дженифър и го погледна втренчено.

— Едно от моите момчета, Васко Гамбути, е арестувано за убийството на полицай. Поеми защитата му.

Бе наранена и обидена, че той все още се опитва да я използва.

— Съжалявам, Майкъл — поде тя спокойно, — но вече ти казах. Не искам да се забърквам с твоите... приятели.

Майкъл ѝ се усмихна лениво.

— Чувала ли си приказката за африканското лъвче? Веднъж се отделило от майка си, за да отиде на реката да пийне вода, и някаква горила го повалила. Тъкмо се изправило, на пътя му се изпречил голям леопард. После го стъпкало цяло стадо слонове. Малкото лъвче се прибрало и съвсем разстроено, казало на майка си: „Знаеш ли, мамо, там си е истинска джунгла!“

Дълго мълчаха. Наистина си бе джунгла, помисли Дженифър, но тя стоеше на страна, можеше да избяга, когато си иска. Диктуваше правилата и нейните клиенти трябваше да се съобразяват с тях. Ала сега Майкъл Морети беше променил всичко. Това беше неговата джунгла. Дженифър се страхуваше от нея, страхуваше се да не я отмъкнат в нея. И все пак си спомни какво направи Майкъл и реши, че не ѝ иска много.

Щеше да му направи тази услуга.

— Ще се заемем с делото на Васко Гамбути — съобщи тя на Кен Бейли.

Той я погледна изненадано.

— Но Гамбути е от мафията! От главорезите на Майкъл Морети. Не се занимаваме с такива клиенти.

— Този път ще се заемем.

— Дженифър, не бива да се замесваме с престъпния свят.

— Гамбути има право на защита в съда както всички други. Думите прозвучаха неубедително дори за самата нея.

— Няма да ти позволя...

— Докато кантората е моя, решенията взимам аз.

В очите му прочете изненада и болка.

Кен кимна, обърна се и излезе от кабинета. На Дженифър ѝ се прииска да го повика и да му обясни. Но как? Не беше сигурна дали може да го обясни на самата себе си.

Срещна се с Васко Гамбути и се опита да се отнася с него като с всички други свои подзащитни. И преди бе имала клиенти, обвинени в убийство, ала този случай беше по-различен. Гамбути влизаше в широката мрежа на организираната престъпност, в група, която изсмукваше от страната милиарди долари, в тайнствен октопод, способен дори да убие, за да се защити.

Срещу него имаше неоспорими улики. Той беше хванат по време на обир в магазин за кожени палта и бе убил полицаи, който в момента не бил на дежурство, но се опитал да го спре. Сутрешните вестници съобщиха, че Дженифър Паркър се е наела със защитата му в съда.

Съдията Лорънс Уолдман ѝ се обади по телефона.

— Вярно ли е, Джени?

— Да, Лорънс — отговори тя, защото веднага разбра какво има предвид.

Последва пауза.

— Изненадан съм. Знаеш естествено кой е той.
— Да, знам.
— Навлизаш в опасна територия.
— Чак пък! Просто правя услуга на един приятел.
— Ясно. Внимавай!
— Обещавам ти — рече му Дженифър.

Едва по-късно си даде сметка, че Уолдман не я е поканил на вечеря.

След като прегледа преписката, подготвена от подчинените ѝ, се убеди, че няма никакви шансове да спечели делото.

Васко Гамбути беше хванат на местопрестъплението, бе извършил кражба и убийство и нямаше никакви смекчаващи вината обстоятелства. Освен това съдебните заседатели реагираха много емоционално, когато жертвата беше полицай.

Тя повика Кен Бейли и му даде наставления.

Той не отрони и дума, но Дженифър почувства неговото неодобрение и това я натъжи. Обеща си, че за пръв и последен път работи за Майкъл.

Директният ѝ телефон звънна и тя вдигна слушалката.

— Здравей, мила. Затъжил съм се за теб. Ще се видим след половин час.

Дженифър го слушаше и вече чувстваше ръцете му, които я обгръщаха, тялото му, което се притискаше към нейното.

— Ще дойда — каза тя.

Вече беше забравила какво си е обещала.

Процесът срещу Гамбути продължи десет дни. Бяха се стекли много репортери, изгарящи от нетърпение да присъстват на открития двубой между окръжния прокурор Робърт Ди Силва и Дженифър Паркър. Ди Силва се беше подготвил много старателно и нарочно бе съдържан — подмяташе нещо и оставяше съдебните заседатели сами да си представят сцени, по-ужасни от тези, които той обрисуваше.

Дженифър направи малко възражения.

Извади своя коз последния ден на процеса.

Адвокатите си имат един закон — ако нямат доводи в полза на подзащитния, се придържат към тактиката, че най-добрата защита е атаката. Понеже нямаше въз основа на какво да защитава Васко Гамбути, Дженифър реши да изрови нещо компрометиращо за Скот Норман, убития полицаи. Кен Бейли го бе проучил до десето коляно. Като полицаи той си имаше доста кусури, ала тя го изкара направо по-черен и от дявола. Норман беше работил в полиция двайсет години и през този период бил освобождаван временно три пъти за неоправдана жестокост. Стрелял по невъоръжен заподозрян и за малко не го убил, пребил един пияница в някаква кръчма, осакатил някакъв мъж, скарал се с роднините си. Трите инцидента се бяха случили за двайсет години, но Дженифър изкара нещата така, та всички останаха с впечатлението, че покойният е бил неуправляем, и призова цяла армия от свидетели, които дадоха показания против умрелия полицаи. Робърт Ди Силва не можеше да направи абсолютно нищо.

В своята заключителна реч прокурорът изтъкна:

— Не забравяйте, дами и господа съдебни заседатели, че обвиняем в този процес не е полицаят Скот Норман. Той е жертвата. Беше убит от обвиняемия Васко Гамбути.

Но още докато говореше, знаеше, че не може да стори нищо. Дженифър бе изкарала полицаия Скот Норман по-черен и от Васко Гамбути. Той вече не бе благородният полицаи, жертвал живота си, за да залови престъпник. Адвокатката го бе показала в такава превратна светлина, че жертвата не изглеждаше и на йота по-свастна от убиеца.

Съдебните заседатели отхвърлиха обвинението в предумишлено убийство и Васко Гамбути беше осъден за непредумишлено убийство. Окръжният прокурор претърпя страхотен провал и журналистите оповестиха поредната победа на Дженифър Паркър.

— Облечи се хубаво. Ще празнуваме — каза й Майкъл.

Вечеряха в рибен ресторант във Вилидж. Собственикът им изпрати бутилка скъпо шампанско и Майкъл и Дженифър вдигнаха на здравица.

— Много съм доволен — каза Майкъл.

От неговите уста звучеше като славословие. Той й подаде кутийка, увита в червено-бяла хартия.

— Отвори я.

Загледа я как развързва сърмената панделка и вдига капака. В кутийката имаше пръстен с голям квадратен изумруд, обграден с диаманти.

— Майкъл... какво да правя с теб?

А мислено се запита: „О, Дженифър, какво да правя с теб?“

— Ще ти върви на роклята — рече той и сложи пръстена на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— Не зная... не зная какво да кажа. Благодаря ти. Наистина какъв празник!

Майкъл се усмихна широко.

— Още не е започнал. Това е само началото.

Поеха с лимузината към апартамента на Майкъл в скъпата част на града. Той натисна един бутон и стъклената преграда между шофьора и задната част на колата се вдигна.

„Ние сме заключени в нашия малък свят“, помисли си Дженифър. Близостта на Майкъл я възбуждаше.

Обърна се към него и се вгледа в черните му очи. Ръката му се плъзна по бедрата ѝ. Тялото на Дженифър бе обхванато от плам.

Устните на Майкъл намериха нейните и телата им се притиснаха. Дженифър почувства колко е възбуден и се смъкна на пода на колата. Загали го, започна да го целува, докато Майкъл не застена, а с него и Дженифър, движеха се все по-бързо и по-бързо и накрая тя почувства спазмите на тялото му.

Празненството беше започнало.

Дженифър мислеше за миналото, докато лежеше в хотелската стая в Танжер и слушаше как Майкъл си взима душ. Бе доволна и щастлива. Липсваше ѝ единствено детето. При някое от пътуванията искаше да вземе Джошуа със себе си, но подсъзнателно бе решила да държи Майкъл Морети и сина си колкото се може по-далеч един от друг. Джошуа не биваше да се докосва до тази страна от живота ѝ. Струваше ѝ се, че нейният живот е съставен от няколко части: Адам,

сина й, Майкъл Морети. И всяка част трябваше да съществува сама за себе си.

Майкъл излезе от банята само с кърпа около кръста. Космите по тялото му блестяха от капките вода. Той беше като красиво възбуждащо животно.

— Обличай се. Имаме да вършим работа.

Всичко стана така постепенно, че отпърво бе почти неосезаемо. Започна се с Васко Гамбути, малко след това Майкъл помоли Дженифър да се заеме с друго дело, после с трето и четвърто.

Просто ѝ се обаждаше и казваше:

— Помогни ми, скъпа. Едно от момчетата е загазило.

И Дженифър се сецаше за отец Райън и думите му: „Един мой приятел има малък проблем.“ Пък и не беше ли все едно! Щатите бяха обхванати от синдрома на Кръстника. Дженифър си казваше, че сега върши същото, което е правила цял живот. Но истината беше, че разлика имаше, и то огромна.

Тя беше в центъра на една от най-мощните престъпни организации в света.

Майкъл я покани в къщата в Ню Джърси и там тя се запозна с Антонио Гранели и някои други членове на клана.

Около голямата маса в старовремската кухня седяха Ник Вито, Артър Ското, по прякор Арти Дебелия, Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела.

Когато Дженифър и Майкъл се появиха на вратата, Ник Вито каза:

— ... като оня път, когато направих удара в Атланта. Беше се отворила една голяма работа със залаганията на конните надбягвания. Оня мухльо идва и иска да ме мине, и той решил да участва в далаверата.

— Познаваше ли го? — попита Арти Дебелия.

— Какво толкова има да го познавам? Опита се да ме натопи.

— Да натопи теб?

— Да, бе. Не беше наред.

— Ти какво направи?

— Спипахме го с Еди Фратели в едно ъгълче на двора и го изгорихме. Какво толкова, и без това не го биваше за нищо.

— А какво стана с Еди Дребосъка?
— Излежава малка присъда в Луисбърг.
— Ами с неговата мацка? Нямаше грешка.
— Ох, да ми падне!
— Още е хлътнала по Еди. Господ знае защо.
— Еди ми харесваше. Беше готин.
— Стана голямо лайно. А, понеже отворихте дума, какво правят ония сладурчета...

Професионални разговори.

Майкъл се усмихна на изумлението на Дженифър и каза:

— Хайде, ще те представя на татко.

Дженифър се стъписа от вида на Антонио Гранели. Той седеше в инвалидна количка, приличаше на скелет и беше трудно човек да си представи какъв е бил навремето.

В стаята влезе привлекателна пълничка брюнетка и Майкъл я представи:

— Това е Роза, жена ми.

Дженифър се бе страхувала от този момент. Случваше се нощем, след като Майкъл си тръгнеше, тя задоволена във всяко отношение като жена — да изпитва почти непреодолими угризения. „Не искам да наранявам друга жена. Аз я ограбвам. Трябва да сложа край на това! На всяка цена!“ И всеки път загубваше битката.

Роза я погледна с разбиране. „Тя знае“, веднага си помисли Дженифър.

След няколко мига неловко мълчание Роза поде:

— Приятно ми е да се запознаем, мисис Паркър. Майкъл ми каза, че сте изключително умна.

— За жена не е много хубаво да е умна — изръмжа Антонио Гранели. — Това по-приляга на един мъж.

Майкъл отвърна безизразно:

— Възприемам мисис Паркър като мъж, татко.

Вечеряха в обширната старомодна трапезария.

— Вие ще седнете до мен — Антонио Гранели изкомандва Дженифър.

Майкъл се настани до Роза. Томас Колфакс, семейният *consigliere*, седеше срещу Дженифър и тя почувства враждебността му.

Вечерята беше превъзходна. Поднесоха им огромно предястие, а след него спагети. Имаше салата с нахуд, пълнени гъби, печено телешко и пиле, италиански специалитети. Носеха им все нови и нови гозби.

В къщата не се виждаше прислуга. Роза непрекъснато скачаше от масата и я раздигаше, за да донесе нови ястия от кухнята.

— Моята Роза е голяма готвачка — каза на Дженифър Антонио Гранели. — Кажи-речи, не отстъпва на майка си. Нали, Майк?

— Да — учтиво отговори Майкъл.

— Неговата Роза е прекрасна съпруга — продължи Антонио Гранели и Дженифър се запита дали това е случайна забележка или предупреждение.

— Не си си изяла телешкото — каза Майкъл.

— Никога през живота си не съм яла толкова много — възпротиви се Дженифър.

А това още не беше краят.

Последваха пресни плодове в голяма фруктиера, плато със сирене, сладолед с течен шоколад.

Дженифър се чудеше как Майкъл се поддържа във форма.

Разговорите бяха приятни и непринудени, каквито се водеха в хиляди италиански домове, и Дженифър просто не можеше да повярва, че семейството е по-различно от другите.

Но всичко изглеждаше така само докато Антонио Гранели не попита:

— Знаете ли нещо за *Unione Siciliana*^[1]?

— Не — отвърна Дженифър.

— Сега ще ви разкажа за него.

— Тате, тя се казва Дженифър.

— Това не е италианско име, Майк. Трудно ми е да го запомня. Аз ще ви наричам *госпожо*. Става ли?

— Разбира се — отвърна Дженифър.

— *Unione Siciliana* е създаден в Сицилия, за да закриля бедните от неправдите. Виждате ли, хората на властта ограбвали сиромасите.

Те си нямали нищо — нито пари, нито работа, нито справедливост. И така бил създаден *Unione*. Когато се извършела несправедливост, хората отивали при членовете на тайното братство и те отмъщавали. Много скоро Синдикатът станал по-силен от закона, защото бил законът на народа. Ние вярваме в писаното в Библията, госпожо. — Той погледна Дженифър право в очите. — Ако някой ни предаде, търсим отмъщение.

Предупреждението беше недвусмислено.

Открай време Дженифър предусещаше, че хване ли се да работи за организацията, ще направи сериозна стъпка, но като повечето външни хора всъщност нямаше реална представа какво точно представлява тя. Мафията обикновено биваше описвана като шайка негодници, които определяха кой да бъде убит и брояха парите, получени от заложените къщи и от публичните домове. Но това беше само част от картината. От срещите, на които присъстваше, Дженифър научи останалото: че мафиозите са предприемачи, които действат с нечуван размах. Притежаваха хотели и банки, ресторанти и казина, застрахователни компании и фабрики, строителни бюра и болници. Контролираха профсъюзите и корабостроенето. Участваха в бизнеса с грамофонни плочи и продаваха покер автомати. Бяха собственици на погребални фирми, пекарни и фирми за строителни материали. Годишният им доход възлизаше на милиарди долари. Как се бяха сдобили с всичко това, не беше работа на Дженифър. Нейната задача беше да защитава обвинените в закононарушение.

Робърт Ди Силва подведе под отговорност трима от хората на Майкъл Морети — бяха подлели вода на фирма за закуски; бяха обвинени в нелоялна конкуренция и щяха да бъдат съдени по седем члена от наказателния кодекс. Само една от собствениците на сергиите за закуски бе готова да свидетелства срещу тях.

— Тя ще ни унищожи — каза Майкъл на Дженифър. — Трябва, да я озаптим.

— Нали притежаваш акции в едно списание? — попита Дженифър.

— Да, но какво общо има това със сергиите?

— Ще видиш.

Без много шум Дженифър уреди списанието да откупи от свидетелката срещу голяма сума правото да публикува данните. Жената прие. В съда Дженифър го използва да оспори подбудите на жената да даде показания и обвинението беше оттеглено.

Взаимоотношенията ѝ със съдружниците се бяха променили. Когато кантората се нагърби с доста от делата срещу мафията, Кен Бейли дойде в кабинета на Дженифър и каза:

— Какво става тук? Докога ще защитаващ в съда тези негодници? Те ще ни съсипят.

— Не се тревожи, Кен. Ще си платят.

— Нима си толкова наивна, Дженифър! Не те, а ти ще си платиш. Ще те оплетат в мръсните си истории.

Тъй като много добре знаеше, че Кен е прав, тя му викна ядосано:

— Стига сме приказвали за това.

Той я погледна.

— Добре. Ти си шефът.

Правистите живеят в затворено общество и новините се разпространяват бързо в него. Когато слухът, че Дженифър Паркър се захваща да брани в съда членове на престъпната организация, нейни приятели започнаха да идват и да ѝ повтарят онова, което и бяха казвали съдията Уолдман и Кен Бейли.

— Ако се хванеш с тези отрепки, и ти ще се опозориш.

— Всеки има право на адвокат в съда — неизменно отговаряше тя.

Беше благодарна за предупрежденията, но те като че не се отнасяха за нея. Тя не беше част от организацията, просто защитаваше в съда нейните членове. Беше адвокат като баща си и никога нямаше да стори нещо, от което той да се срамува. Джунглата съществуваше, но тя все още беше извън нея.

Веднъж дойде отец Райън. Този път не за да иска помощ за свой приятел.

— Загрижен съм за теб, Дженифър. Подочух, че си се заела да защитаваш... хм... неблагочестиви хора.

— А кои са благочестиви? Ти съдиш ли хората, които идват при теб за помощ? Отпращаш ли ги само, защото са съгрешили?

— Разбира се, че не — поклати глава отец Райън. — Но е едно, когато някой сбърка, и съвсем друго, когато престъплението е организирано. Щом помагаш на тези хора, значи оправдаваш стореното от тях. Ставаш като тях.

— Не. Аз съм адвокатка, отче. Помагам на хора, изпаднали в беда.

Опозна Майкъл Морети като никой друг дотогава. Пред нея той показваше чувства, които не бе показвал пред никой. Дълбоко в душата си беше един самотник и Дженифър бе първият човек, надникнал зад бронята му.

Чувстваше, че Майкъл има нужда от нея. Никога не го бе изпитвала с Адам. А и Майкъл я беше принудил да си признае, че и тя не може без него. Беше събудил у нея чувства, които тя държеше скрити — диви първични страсти, които се страхуваше да отприщи. С Майкъл нямаше никакви задръжки. Когато бяха заедно в леглото, не съществуваха никакви ограничения. Само удоволствие, каквото Дженифър не бе и сънувала.

Майкъл сподели с нея, че не обича Роза, ала тя повече от очевидно го боготвореше. Винаги беше на негово разположение. Трепереше му като на малко дете.

Дженифър се запозна и с други съпруги на хора от мафията и животът им ѝ се стори чудесен. Мъжете им ходеха по ресторанти и барове, на конни надбягвания с любовниците си, а те си стояха вкъщи и ги чакаха.

Съпругата на един мафиоз разполагаше с големи средства, но трябваше да внимава как ги харчи, за да не привлече вниманието на данъчните служби.

В мафията съществуваше строга йерархия, обхващаща всички от най-дребния *soldato* до *capo di tutti capi*^[2], и съпругата никога не притежаваше по-хубаво палто или по-скъпа кола от тази на жената на шефа на мъжа си.

Съпругите даваха вечери за съдружниците на своите мъже, но внимаваха да не бъдат по-разточителни, отколкото им позволяваше положението в тази йерархия.

На празненства като сватби и кръщенета, където се носеха подаръци, съпругата нямаше право да харчи повече пари за подаръка от жената на боса на мъжа си.

Протоколът се спазваше строго, както в „Ю Ес Стийл“ или някоя друга голяма промишлена корпорация.

Мафията беше невероятна машина за пари, но Дженифър бързо осъзна, че в нея има още един елемент, и то по-важен: властта.

— Организацията е по-голяма от правителствата на повечето държави в света — обясни й Майкъл. — Печелим повече от петте най-мощни американски фирми, взети заедно.

— Има известна разлика — изтъкна Дженифър. — Те се съобразяват със закона.

— Друг път се съобразяват — изсмя се Майкъл. — Десетки от най-големите компании в страната са били уличавани, че нарушават един или друг закон. Не си създавай излишни митове, Дженифър. Средният американец не може да назове имената на двама астронавти, но начаса ще ти каже имената на Ал Капоне и Лъки Лучано.

Тя си даваше сметка, че Адам и Майкъл са предани на някаква кауза. Само дето бяха предпочели различни житейски пътища.

Опреше ли до работата, Майкъл беше лишен от всякакво съчувствие. В това му беше силата. Когато взимаше решения, той се съобразяваше единствено с интересите на организацията.

Преди бе живял с една-едничка мисъл — да осъществи амбициите си. За него жените не бяха съществували. Нито Роза, нито момичетата, с които бе ходил, значеха нещо в живота му.

Дженифър беше друго. Той се нуждаеше от нея както от никоя друга жена. Не беше срещал никоя като нея. Тя му действаше сексуално, но и други го бяха възбуждали. Дженифър беше различна, защото бе умна и независима. Роза му се подчиняваше, други жени се страхуваха от него, а Дженифър го предизвикваше.

Беше му равна. Той можеше да разговаря с нея, да спори. Тя не бе просто умна. Беше мъдра.

Майкъл знаеше, че никога няма да ѝ позволи да го напусне.

От време на време Дженифър пътуваше служебно с Майкъл, но гледаше да го прави колкото се може по-рядко, да бъде по-дълго с Джошуа. Той беше на шест години и растеше невероятно бързо. Дженифър го беше записала в частно училище наблизо и това много му харесваше.

Караше велосипед на две колела, имаше цяла купчина колички и разговаряше като възрастен с майка си и мисис Маки.

Дженифър държеше синът ѝ да стане силен и независим, затова се опитваше да се държи с него спокойно — показваше му колко много го обича и че винаги ще бъде при нужда до него, ала същевременно му втълпяваше да е самостоятелен.

Научи го да обича хубавите книги и музиката. Водеше го на театър, но избягваше многолюдните премиери, на които можеше да срещне познати и те да ѝ задават неудобни въпроси. В края на седмицата си организираха с Джошуа филмови празненства. В събота следобед гледаха филм, вечеряха в ресторант и после пак гледаха филм. В неделя ходеха да карат колело или лодка. Дженифър даваше на сина си цялата обич, на която бе способна, но и внимаваше да не го глези. С Джошуа изграждаше стратегията си по-предпазливо, отколкото при съдебните си дела, и се стареше да не се поддава на пагубните настроения, обземащи самотните майки.

Не жалеше времето, което прекарваше с Джошуа: той беше много забавен. Играеха си на развален телефон, задаваха си гатанки и Дженифър беше очарована колко пъргав е умът на сина ѝ. Той беше първенецът на класа, в спорта биеше всички, но не приемаше всичко това на сериозно. Притежаваше изключително чувство за хумор.

През ваканциите пътуваха. През зимната ваканция Дженифър си взе отпуск и отиде с Джошуа да карат ски в планините Поконос. През лятото отиде по работа в Лондон и го взе със себе си: останаха там половин месец и разглеждаха околностите на града. Джошуа се влюби в Англия.

— Защо не ме запишеш да уча там? — попита той.

Остра болка прониза Дженифър. Не след дълго синът ѝ щеше да замине да учи другаде, да търси късмета си, да се ожени и да има свое семейство и дом. Но нали тъкмо за това си бе мечтала? Когато Джошуа беше готов да предприеме тази стъпка, тя на драго сърце щеше да го пусне, и все пак вече съзнаваше, че ще ѝ бъде много трудно.

Джошуа я гледаше и чакаше отговор.

— Хайде, мамо! — настоя той. — Може би в Оксфорд?

— Разбира се. С радост ще те вземат — каза тя и го притисна към себе си.

Една неделя сутрин, когато мисис Маки беше в почивка, се наложи Дженифър да отиде в Манхатън, за да вземе една преписка. Джошуа беше на гости на свои приятели. Веднага щом се върна, Дженифър се зае да приготвя вечерята. Отвори хладилника и се вцепени. Вътре, между две шишета мляко, имаше бележка. Точно както ѝ ги оставяше навремето Адам. Тя гледаше листчето като омагьосана и не смееше да го докосне. Бавно посегна към него и го отвори. На него пишеше: „Изненада! Имаш ли нещо против Алън да вечеря с нас?“

Мина половин час, докато пулсът ѝ се нормализира.

Понякога Джошуа я питаше за баща си.

— Той беше убит във Виетнамската война, Джошуа. Беше изключително смел.

— Нямаме ли негова снимка?

— Не, миличък. Тъкмо се бяхме оженили и той загина.

Беше ѝ отвратително да лъже, но нямаше друг избор.

Майкъл Морети я попита само веднъж кой е бащата на Джошуа.

— Не ме интересува какво се е случило, преди да ми принадлежиш... Просто съм любопитен.

Дженифър си помисли за влиянието, което Майкъл щеше да има върху сенатора Адам Уорнър, ако научеше истината.

— Загина във Виетнам. Все едно как се казва.

[1] Сицилианският синдикат (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Шефът на шефовете (ит.). — Б.ред. ↑

Във Вашингтон сенатската комисия, оглавявана от Адам Уорнър, проучваше последен ден бомбардировача ХК-1, който военновъздушните сили бяха предложили за одобрение. Седмици наред на Капитолийския хълм се нижеха експерти, половината от които твърдяха, че новият бомбардировач струва луди пари, ще погълне военния бюджет и ще разори страната, а другата половина — че ако военновъздушните сили не получат бомбардировача, отбранителната способност на Щатите ще отслабне дотолкова, че руснаците ще ги нападнат само след седмица.

Адам предложи да направи пробен полет с прототип на новия бомбардировач и колегите му тутакси се съгласиха. Той беше един от тях, единствен щеше да им каже истината.

Една неделя рано сутринта Адам се качи на бомбардировача за пробния полет и присъства на поредицата сложни изпитания. Полетът се оказа изключително успешен и той докладва на сенатската комисия, че моделът е нова дума в авиацията. Препоръча самолетът незабавно да влезе в производство. Сенатът гласува средствата.

Репортерите раздуха новината. Описваха Адам като представител на новото поколение сенатори, които преди да гласуват законите, се запознават лично с фактите, вместо да се предоверяват на лобистите и на хора, бранещи собствените си интереси.

„Нюзуик“ и „Тайм“ поместиха уводни статии за Адам, материалът в „Нюзуик“ завършваше с думите: „Сенатът се сдобил с млад, честен и кадърен член, който се запознава с някои от жизненоважните проблеми на страната и ги осветява, вместо да ги решава пристрастно. Сред хората, които свалят и качват властниците, все повече назрява чувството, че Адам Уорнър притежава всички качества за президентския пост.“

Дженифър жадно поглъщаше статиите за Адам и се изпълваше с гордост. И с болка. Още го обичаше, обичаше и Майкъл Морети, и не проумяваше как е възможно това и що за жена е станала. Адам я бе направил самотна. Майкъл бе заличил самотата ѝ.

От Мексико се внасяха контрабандно все повече наркотици и беше ясно, че пръст в това има организираната престъпност. Адам трябваше да оглави комисия, която да разследва положението. Координираше работата на десетина правозащитни агенции, затова отиде в Мексико и получи уверения за съдействието на мексиканското правителство. Само за три месеца потокът от наркотици секна.

Бяха в къщата в Ню Джърси, Майкъл Морети оповести:
— Появи се нов проблем.

Седяха в просторния уютен кабинет. Присъстваха Дженифър, Антонио Гранели и Томас Колфакс. Антонио Гранели бе получил удар и за една нощ се беше състарил с двацет години. Приличаше на сбръчкана карикатура на мъж. Парализата беше засегнала дясната страна на лицето му, така че, когато говореше, от ъглите на устата му се стичаше слюнка. Беше грохнал и почти изкуфял и все повече зависеше от Майкъл при взимането на решения. Беше стигнал до там, че макар и с нежелание, бе приел Дженифър.

Но не и Томас Колфакс. Конфликтът между него и Майкъл се бе задълбочил. Колфакс знаеше, че Майкъл смята да го замени с тая жена. Признаваше пред себе си, че Дженифър Паркър е обиграна адвокатка, но какво знаеше тя за традициите на *borgata*? Защо братството е действало толкова безпогрешно всичките тези години? Откъде-накъде Майкъл ще въвежда един непознат, по-лошо, една жена в толкова важни тайни. Колфакс не можеше да се примири. Беше разговарял и с всички *caporegimi* — командирите, и със *soldati* — обикновените редници, бе се опитал да ги привлече на своя страна, но те се страхуваха да тръгнат срещу Майкъл. Щом той се доверяваше на жената, значи и те трябваше да ѝ имат вяра.

Томас Колфакс решила изчака подходящ момент. Все щеше да намери начин да се отърве от нея.

Дженифър бе наясно с чувствата му. Беше го изместила и от гордост той никога нямаше да ѝ прости. От вяност към Синдиката нямаше да предприеме нищо и така тя бе в безопасност, но ако омразата му надделееше над предаността...

Майкъл се обърна към Дженифър:

— Знаеш ли кой е Адам Уорнър?

Сърцето ѝ се сви. Едвам си поемаше дъх. Майкъл я наблюдаваше и чакаше отговор.

— За... За сенатора ли говориш? — успя да изрече тя. — Да. Налага се да го поозаптим.

— Защо, Майкъл? — попита Дженифър и усети как пребледнява.

— Мъти ни водата. Заради него мексиканското правителство затваря фабрики, които принадлежат на наши приятели. Всичко отива на вятъра. Трябва да го разкараме от пътя си. Ще го премахнем.

Умът на Дженифър трескаво работеше.

— Ако докоснете сенатор Уорнър — каза тя, като внимателно подбираше думите, — с вас е свършено.

— Няма да позволя...

— Послушай, Майкъл. Отървеш ли се от него, ще му намерят десетима заместници. Сто дори. Вестниците няма да ви оставят на мира. Сегашното разследване ще бъде цвете в сравнение с това, което ще последва, ако се случи нещо на сенатор Уорнър.

— Но аз ти казах, че ни мъти водата — ядоса се Майкъл.

— Мисли с главата си — каза Дженифър, като промени тона. — И преди е имало подобни разследвания. Колко време продължават? Пет минути, след като сенаторът приключи с едно, вече разследва нещо друго и за първото е забравил. Затворените фабрики ще проработят отново и нещата пак ще потръгнат. И агнето цяло, и вълкът сит! Но тръгнеш ли по този път, няма да се измъкнеш до гроб.

— Не съм съгласен — намеси се Томас Колфакс. — Според мен...

— Никой не те е питал за мнението ти — изръмжа Майкъл Морети.

Томас Колфакс трепна, сякаш му бяха ударили плесница. Майкъл не му обърна внимание. Колфакс се обърна към Антонио Гранели за подкрепа. Старецът беше заспал.

Извърна се към Дженифър.

— Добре, засега ще оставим на мира Уорнър.

Тя се усети, че е притаила дъх. Въздъхна.

— Има ли още нещо?

— Да — каза Майкъл, като взе тежка златна запалка и си запали цигарата. — Наш приятел, Марко Лоренцо, е подведен под съдебна отговорност за изнудване и грабеж.

Дженифър беше чела за случая. Според вестниците Лоренцо бил роден престъпник, извършил безброй тежки престъпления.

— Искаш ли да обжалвам?

— Не, погрижи се да иде в затвора.

Тя го погледна изненадано. Майкъл остави запалката на масата и обясни:

— Подочух, че Ди Силва искал да го прати обратно в Сицилия. А Марко има врагове там. Върне ли се, до двайсет и четири часа ще му теглят куршума. За него най-сигурното място е затворът „Синг Синг“. След година-две, щом поутихнат нещата, ще го измъкнем. Ще го уредиш ли?

Дженифър не беше толкова убедена.

— Ако бяхме в друг окръг, сигурно щях да успея. Но Ди Силва изобщо няма да ме изслуша.

— Дали тогава някой друг да не се заеме със случая? — побърза да се намеси Томас Колфакс.

— Ако съм искал друг да се заеме със случая — сръза го Майкъл, — щях да кажа. Поеми го ти — обърна се той към Дженифър.

Майкъл Морети и Ник Вито наблюдаваха през прозореца как Колфакс се качва в колата си и тръгва.

— Разкарай го, Ник — подхвърли Майкъл. — Колфакс ли?

— Вече му нямам доверие. Той и старецът живеят с миналото.

— Както кажеш, Майк. Кога да го сторя?

— Скоро. Ще ти съобщя кога.

Дженифър седеше в кабинета на съдията Лорънс Уолдман. Виждаше го за първи път от близо година. Вече не си говореха по телефона, не вечеряха заедно. Какво да се прави! Лорънс Уолдман й беше симпатичен и тя съжаляваше, че е загубила неговото приятелство, но беше направила своя избор.

Чакаха Робърт Ди Силва в неловко мълчание, не си правеха труда да водят празни разговори. Окръжният прокурор влезе и също седна.

Съдията Уолдман рече на Дженифър:

— Боби ми каза, че си искала да обсъдим въпроса за подвеждане под отговорност за по-дребно престъпление, преди да издам присъдата на Лоренцо.

— Точно така — потвърди Дженифър, после се обърна към Ди Силва: — Според мен ще е грешка да изпратим Марко Лоренцо в „Синг Синг“. Мястото му не е там. Той е влязъл незаконно в страната. Мен ако питате, трябва да бъде екстрадиран в Сицилия, откъдето е дошъл.

Ди Силва я погледна изненадано. Беше решил да настоява за екстрадиране, но щом го искаше и Дженифър Паркър, трябваше да преразгледа становището си.

— Защо смяташ така? — попита прокурорът.

— По много причини. Първо, така няма да извършва още престъпления тук, второ...

— Няма да върши престъпления и ако е в някоя килия в „Синг Синг“.

— Лоренцо е на възраст. Няма да издържи в затвора. Ако го тикнете там, ще полудее. Всичките му приятели са в Сицилия. Ще поживее там на слънце и ще умре спокойно сред близките си.

Устните на Ди Силва се свиха от гняв.

— Говорим за един престъпник, който цял живот е крал, изнасилвал и убивал, а вие сте седнали да се тревожите дали ще отиде при близките си на слънце. — Прокурорът се обърна към съдията Уолдман. — Тя живее в друг свят.

— Марко Лоренцо има право да...

Ди Силва удари с юмрук по бюрото.

— Той няма никакви права! Обвинен е в изнудване и въоръжен грабеж.

— В Сицилия, когато някой...

— Той не е в Сицилия, по дяволите! — изкрещя Ди Силва. — Той е тук! Извършил е престъпленията в тази страна и ще си плати за тях тук — каза той и се изправи. — Ваша милост, само ви губим времето. Като представител на обвинението не мога да разговарям

повече по това дело. Държа Марко Лоренцо да си излежи присъдата в „Синг Синг“.

— Имаш ли да добавиш нещо? — попита съдията Уолдман Дженифър.

Тя погледна гневно Робърт Ди Силва и отговори:

— Не, ваша милост.

— Присъдата влиза в сила утре сутринта — рече Уолдман. — Свободни сте.

Ди Силва и Дженифър станаха и напуснаха кабинета. В коридора окръжният прокурор ѝ се усмихна:

— Изгубили сте чара си, адвокат.

— Невъзможно е човек да печели винаги — вдигна рамене тя.

След пет минути говореше от уличен телефон с Майкъл Морети.

— Можеш да бъдеш спокоен. Марко Лоренцо отива в „Синг Синг“.

Времето приличаше на бързотечна река без брегове, без корито. То се измерваше не с годишните, а с рождените дни, с радостите, неприятностите и болките. Негови жалони бяха спечелените и загубените дела, животът с Майкъл, спомените за Адам. Но преди всичко Джошуа, по него личеше колко бързо се изнизват годините.

Невероятно, но той беше станал на седем. Сякаш за една нощ се прехвърли от пастелите и книжките за оцветяване към конструкторите със самолетни модели и спортуването. Растеше висок и с всеки изминал ден все повече заприличваше на баща си, и то не само външно. Беше чувствителен и кротък, имаше силно развито чувство за справедливост. Когато Дженифър го наказваше за някоя пакост, той упорито повтаряше: „Може да съм висок само метър и двайсет, но си имам права.“

Сякаш беше един умален Адам. Като него бе добре сложен. Негови идоли бяха братята Бебъл и Карл Стоц.

— Никога не съм чувала за тях — каза му Дженифър.

— Но къде си живяла досега, мамо? Те измислиха Малката лига.

— О, за тези ли братя Бебъл и Карл Стоц говориш?

През почивните дни Джошуа гледаше всички спортни предавания по телевизията — футбол, бейзбол, баскетбол. Отначало майка му го оставяше да гледа сам срещите, но после, когато той се опитваше да ги обсъжда с нея и тя нямаше представа за какво става дума, Дженифър реши да му прави компания. И така двамата седяха пред телевизора, лапаха пуканки и викаха за играчите.

Един ден Джошуа бе играл на топка и се върна вкъщи разтревожен. Отиде при Дженифър и я попита:

— Мамо, може ли да си поговорим мъжки?

— Разбира се, Джошуа.

Седнаха на масата в кухнята, Дженифър му приготви сандвич с фъстъчено масло и му наля чаша мляко.

— Какво има? — попита тя.

— Ами — поде той много сериозно и угрижено, — чух, че момчетата говорят нещо и... дали ще има секс, когато порасна?

Дженифър купи малка платноходка „Нюпорт“ и в почивните дни двамата с Джошуа отиваха на пролива да поплават. Не можеше да му се нагледа, докато той стоеше на щурвала. На лицето му се изписваше щастлива усмивка. Беше роден моряк точно както баща си. Тази мисъл я стресна. Нима тя искаше да изживее своя живот с Адам чрез Джошуа? Всичко, което правеше със сина си — плаването, спортните предавания — бе правила и с бащата. Каза си, че това просто доставя удоволствие на Джошуа, но май не бе напълно честна със себе си. Докато наблюдаваше как малкият — почернял от слънцето и вятъра, грейнал от щастие, нанизва платното, си рече, че не е важно какви са причините. Важното беше, че синът ѝ харесва живота с нея. Той не беше заместител на баща си. Беше самостоятелна личност и Дженифър го обичаше повече от всичко на света.

Антонио Гранели почина и Майкъл пое цялата империя. Погребението беше пищно, както подобава на човек от ранга на Кръстника. Босовете и членовете на всички кланове в страната дойдоха да почетат покойния си приятел и да засвидетелстват своята преданост и подкрепа на новия *саро*. ФБР, както и представители на какви ли не други държавни учреждения, също присъстваха и правеха снимки.

Роза беше съкрушена, бе обичала много баща си, но се утешаваше, че нейният съпруг заема мястото му като глава на клана.

С всеки изминал ден Майкъл ценеше все повече Дженифър. Възникнеше ли проблем, той се обръщаше за съвет именно към нея. Томас Колфакс ставаше все по-излишен.

— Не се тревожи заради него — каза Майкъл на Дженифър. — Скоро ще се оттегли.

Тихото позвъняване на телефона събуди Дженифър. Тя остана в леглото още миг, после седна и погледна часовника на нощното шкафче. Беше три часа след полунощ.

— Ало! — каза тя, след като вдигна слушалката.

Чу гласа на Майкъл.

— Можеш ли веднага да се облечеш?

Дженифър се изправи в леглото и се помъчи да се разсъни.

— Какво се е случило?

— Току-що са хванали Еди Сантини при въоръжен грабеж. Вече два пъти е бил обвиняван за същото. Ако го осъдят, ще бъде до живот.

— Имало ли е свидетели?

— Да, трима, и са го видели добре.

— Къде е той?

— В седемнайсети участък.

— Тръгвам веднага, Майкъл.

Навлече халата и слезе в кухнята, където си направи чаша горещо кафе. Седна в трапезарията и се загледа навън в тъмнината, като си мислеше: „Трима свидетели. И всичките са го видели добре.“

Вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Свържете ме с вестник „Сити Деск“. — Говореше бързо. — Имам нещо интересно за вас. Един тип на име Еди Сантини е хванат при опит за въоръжен грабеж. Адвокатка ще му бъде Дженифър Паркър. Ще се опита да го измъкне сух от водата.

Затвори телефона, после се обади на още два вестника и една телевизионна станция. Сетне погледна часовника и спокойно изпи още една чаша кафе. Искаше да е сигурна, че фоторепортерите ще имат време да стигнат до участъка на Петдесет и първа улица. Бавно се качи горе и се облече.

Преди да излезе, се отби в стаята на Джошуа. Нощната му лампа беше запалена. Той спеше дълбоко, беше се увил с чаршафите. Дженифър нежно оправи завивките, целуна го по челото и излезе на пръсти от стаята.

— Къде отиваш?

— На работа. Ти спи — каза Дженифър, като се обърна.

— Колко е часът?

— Четири след полунощ.

— Това работно време не е ли странно за една дама? — изхихика Джошуа.

— А ти май спиш в странни часове за един мъж — отвърна Дженифър и се доближи до леглото му.

— Ще гледаме ли мача на Метс довечера?

— Сто на сто. Хайде, връщай се в царството на сънищата.

— Добре, мамо. Успешно дело.

— Благодаря, мой човек!

След няколко минути Дженифър пътуваше с колата към Манхатън.

Когато пристигна, имаше само един фотограф от „Дейли Нюз“. Той се вгледа в нея и попита:

— Значи е вярно! Наистина ли ще поемете защитата на Сантини?

— Откъде разбрахте? — попита Дженифър.

— Едно пиленце ми каза.

— Губите си времето. Няма да има снимки. Влезе вътре и уреди да пуснат под гаранция Еди Сантини; изчака, докато се увери, че са се появили и телевизионен оператор, репортер и фотограф на „Ню Йорк Таймс“. Реши да не чака да пристигне и екип от „Поуст“.

Дежурният полицейски капитан я предупреди:

— Пред участъка има няколко репортери от вестници и от телевизията, мис Паркър. Излезте от задния вход, ако искате.

— Няма нищо — отговори Дженифър. — Ще се справя с тях.

Отведе Еди Сантини във вестибюла, където чакаха фотографите и репортерите.

— Много ви моля, господа, без снимки — рече им.

И застана встрани, докато фотографът и телевизионният оператор снимаха.

— Защо се захващате с това дело, толкова ли е важно за вас? — поинтересува се някакъв журналист.

— Ще разберете утре. А дотогава бих ви посъветвала да не използвате снимките.

Един от репортерите се провикна:

— Я не се занасяй, Дженифър! Не си ли чувала за свободата на печата?

На обяд се обади Майкъл Морети. Беше сърдит.

— Видя ли вестниците?

— Не.

— Еди Сантини се мъдри на първата страница, съобщи за него и в телевизионните новини. Не съм ти казвал да превръщаш тази идиотщина в цирк!

— Знам, че не си. Хрумна ми на мен.

— Господи! Но какво целиш?

— Правя го, Майкъл, заради тримата очевидци.

— Защо?

— Каза ми, че са видели добре Еди Сантини. Когато се изправят в съда, за да потвърдят, че става дума за същия човек, първо ще трябва

да докажат, че не са го разпознали, защото са видели снимката му във вестниците и по телевизията.

Последва дълга пауза и когато Майкъл проговори, в гласа му се четеше възхищение:

— Аз съм един тъп пич!

Дженифър се засмя на тази изповед.

Следобед, когато влезе в кабинета си, там я чакаше Кен Бейли и по изражението му тя разбра, че нещо се е случило.

— Защо не ми каза? — направо попита Кен.

— Какво да ти кажа?

— За теб и Майкъл Морети.

Дженифър едва се сдържа да не му се сопне. Беше много лесно да му каже: „Не тя влиза в работата.“ Но Кен ѝ беше приятели това му влизаше в работата. Тя си припомни миналото, канцеларийката, в която бяха работили заедно, как той ѝ бе помогнал. „Имам един приятел адвокат, който ми досажда да му разнасям призовките. А аз нямам време. Плаща по дванайсет долара и половина на призовка плюс пътните. Ще ми помогнеш ли?“

— Кен, моля те, нека не го обсъждаме.

— Защо пък не? — рече той студено и ядосано. — Всички други го обсъждат. Разправят, че движиш с Морети. Да паднеш толкова ниско! — Кен беше пребледнял.

— Моят личен живот...

— Той живее в калта и ти докара тази кал в кантората! Впрегна всички ни да работим за Морети и неговите престъпници.

— Престани!

— Точно това ще направя. Дойдох да ти го кажа. Напускам.

Думите му ѝ повлияха като шок...

— Как така ще напускаш! Греша в оценката си за Майкъл. Само се срещни с него и ще видиш...

В мига, в който изрече тези думи, Дженифър разбра, че е направила грешка. Кен я погледна тъжно и каза:

— Наистина те е омагьосал. Спомням си времето, когато знаеше коя си. Именно спомена за това момиче искам да съхраня. Поздрави Джошуа от мен.

И си тръгна. Дженифър почувства, че сълзите сами започват да се стичат, гърлото ѝ се сви толкова силно, че не можеше да диша. Отпусна глава на бюрото и затвори очи, като се мъчеше да прогони болката.

Когато отвори очи, вече бе нощ. Кантората тънеше в мрак, единствената светлина идваше от фееричното червено сияние на уличните лампи. Дженифър отиде на прозореца и се загледа в града. Приличаше на истинска джунгла нощем, в която тлееше огън, за да прогонва надвисналите опасности.

Това беше джунглата на Майкъл. И от нея нямаше измъкване.

„Кау Палас“ в Сан Франциско приличаше на истинска лудница: бяха се стекли делегати от цялата страна, които говореха един: през друг. Партията бе издигнала трима кандидати за президентския пост, и тримата се бяха представили добре на първичните избори. Ала звездата, човекът, който изпъкваше пред другите, несъмнено беше Адам Уорнър. Бяха го избрали при петото тайно гласуване, и то единодушно. Партията най-после имаше кандидат, с който можеше да се гордее. Сегашният президент имаше нисък рейтинг и мнозина го смятаха за неподходящ.

— Стига да не се изпикаеш пред камерите по време на централните новини — каза Стюарт Нидам на Адам, — сто на сто ще станеш следващият президент на Съединените щати.

След като бе издигнат за кандидат на партията, Адам отиде да се срещне в хотел „Риджънси“ с Нидам и неколцина други влиятелни партийни дейци. С тях беше и Блеър Роуман, шеф на втората по големина рекламна агенция в страната.

— Блеър ще се заеме с рекламните материали за предизборната ти кампания, Адам — поясни Стюарт Нидам.

— Безкрайно щастлив съм, че ме включихте в екипа — ухили се Блеър Роуман. — Ще бъдете третият ми президент.

— Наистина ли? — отвърна Адам. Този човек не му беше симпатичен.

— Нека ви запозная с някои от плановете ни. — Блеър Роуман закръстосва напред-назад из помещението, като размахваше въображаем стик за голф.

— Ще залеем страната с телевизионни реклами, ще ви представим като човекът, който ще реши проблемите на Съединените щати. Големият баща — само че млад и красив. Схващате ли, господин президент?

— Мистър Роуман...

— Да?

— Нали нямате нищо напротив да не ме наричате „Господин президент“?

Блеър Роуман се засмя.

— Извинете. Грешка на езика, А. У. За мен вие вече сте в Белия дом. Повярвайте, убеден съм, че сте най-подходящият човек, иначе нямаше да се заема с кампанията. Достатъчно богат съм, за да работя за пари.

„Опазил ме Господ от хора, които казват, че са достатъчно богати и нямат нужда да работят за пари“, помисли си Адам.

— Ние знаем, че сте най-подходящият човек, сега трябва да убедим и хората в същото. Погледнете, ако обичате, таблиците, които съм подготвил. На тях съм разделил страната на части в зависимост от етническите групи. Ще ви изпратим в места, където да грабнете акъла на избирателите. — Той се наведе към лицето на Адам и най-искрено допълни: — Съпругата ви също ще допринесе много. Женските списания ще търсят под дърво и камък нещичко за вашия семеен живот. Ние ще ви превърнем в стока, А. У.

Адам усети, че вече се дразни.

— И как точно смятате да го направите?

— Много просто. Вие сте стока, А. У. Ще ви продаваме, както се продава всяка друга стока. Ще...

Адам се обърна към Стюарт Нидам.

— Стюарт, мога ли да поговоря с теб насаме?

— Разбира се — отвърна Нидам и рече на другите в стаята: — Предлагам да вечеряме и да се срещнем отново тук в девет часа. Тогава ще продължим разговора.

Когато двамата останаха сами, Адам каза:

— За Бога, Стюарт! Тоя иска да превърне кампанията в цирк. *„Вие сте стока, А. У. Ще ви продаваме, както се продава всяка друга стока.“* Отвратителен е!

— Знам какво ти е, Адам — отвърна успокоително Стюарт Нидам, — но Блеър постига резултати. Не се шегуваше, когато каза, че си третият му президент. Всеки президент от Айзенхауер насам е работил с рекламна агенция, която да организира кампанията му. Щеш, не щеш, предизборната ти кампания трябва да бъде направлявана от човек с търговски нюх. Блеър Роуман познава психологията на хората.

Колкото и да е отвратително, действителността показва, че за да бъдеш избран на държавен пост, трябва да бъдеш продаден, трябва да се превърнеш в стока.

— Дума да не става.

— Това е част от цената, която трябва да платиш! — Нидам отиде при Адам и сложи ръка на рамото му. — Само не забравяй крайната цел. Искаш ли да влезеш в Белия дом? Искаш! Ние ще направим всичко по силите си, за да го постигнеш. А ти си изиграй ролята. Дори тя да включва да бъдеш цирков звероукротител.

— Наистина ли не можем да минем без Блеър Роуман?

— Все ще опрем до някой Блеър Роуман. А този си знае работата. Остави на мен. Ще го държа колкото се може по-далеч от теб.

— Ще ти бъда много благодарен.

Кампанията започна с няколко телевизионни клипове и предавания, в които Адам участваше на живо, и обхвана цялата страна. Където и да отидеше човек, виждаше сенатор Адам Уорнър. Американците го гледаха по телевизията, слушаха го по радиото, виждаха го по плакати. Основни акценти в кампанията бяха законът и редът, наблягаше се особено на Комисията за разследване на престъпността, оглавявана от Адам.

Той участва в кратки телевизионни предавания от една, три и пет минути, които щяха да бъдат излъчени на запис в различни райони на страната. Клиповете, предназначени за Западна Вирджиния, бяха посветени на безработицата и огромните находища на въглища, които можеха да превърнат района в процъфтяващ; в записите за Детройт се говореше за замърсяването на въздуха; за Ню Йорк основна тема беше нарастващата престъпност.

Блеър Роуман сподели с Адам:

— Най-важното е да сте в центъра на вниманието, А. У. Не е нужно да навлизате в подробности по наболелите въпроси. Ние продаваме стоката, а тази стока сте вие.

— Мистър Роуман, не давам и пет пари какво сочи проклетата статистика. Не съм сандвич и нямам намерение да бъда продаван като

закуска. Все пак ще говоря подробно по наболелите въпроси, защото американците не са глупаци и искат да знаят какво мисля.

— Аз само...

— Уредете дебат между мен и сегашния президент, в който да обсъдим тези наболели проблеми.

— Дадено — отговори Блеър Роуман. — Веднага ще се свържа с хората на президента, А. У.

— И още нещо — продължи Адам.

— Да? Какво?

— Престанете да ме наричате А. У.

Сред писмата се получи и покана от Американската асоциация на юристите за годишния конгрес в Акапулко. Дженифър се бе нагърбила с няколко дела и при други обстоятелства не би обърнала внимание на поканата, но сега конгресът съвпаднаше с ваканцията на Джошуа и тя реши, че момчето ще се радва да отиде в Акапулко.

— Потвърди, че ще участвам. Искam три резервации — каза тя на Синтия.

Смяташе да вземе и мисис Маки. Докато вечеряха, съобщи новината на Джошуа.

— Ходи ли ти се в Акапулко?

— Намира се в Мексико — поясни той. — На западното крайбрежие.

— Точно така.

— Може ли да отидем на нудистки плаж?

— Джошуа!

— Какво пък, там има такива. Да ходиш гол е напълно естествено.

— Ще помисля.

— А ще мога ли да ловя риба на дълбокото?

Дженифър си представи как Джошуа тегли кордата и се усмихна.

— Ще видим. Някои риби са много големи.

— Именно това е вълнуващото — сериозно вметна момчето. — Ако е лесно, няма да е интересно. Не остава нищо от хъса.

Сякаш говореше Адам.

— Дадено.

— Какво друго можем да правим там?

— Можем да яздим, да ходим на излети, да разглеждаме забележителностите...

— Хайде да не ходим по черквите, а? Всичките си приличат. Отново думи на Адам: „Щом си видял една черква, все едно вече си видял всичките!“

Конгресът започваше в понеделник. Дженифър, Джошуа и мисис Маки взеха самолета за Акапулко в петък сутринта. Джошуа и преди бе пътувал със самолет, но още се вълнуваше. Мисис Маки се бе вкаменила от страх.

— Погледнете нещата от тази страна. Дори и да катастрофираме, ще боли само за миг — утеши я Джошуа.

Мисис Маки съвсем пребледня.

Самолетът се приземи на летище „Бенито Хуарес“ в четири следобед и след час тримата вече бяха в „Лас Бризас“. Хотелът беше на десетина километра от Акапулко и се състоеше от няколко красиви, боядисани в розово бунгала с вътрешен двор, кацнали на хълма. Бунгалото на Дженифър заедно с още няколко имаха плувен басейн. Имаше проблеми с резервациите — по същото време в Акапулко се провеждаха още няколко конгреса и курортът беше пренаселен, но Дженифър се обади на един свой клиент и след час ѝ съобщи, че я очакват в „Лас Бризас“.

След като разопаковаха багажа, Джошуа попита:

— Сега може ли да отидем в града и да ги чуем как говорят? Никога не съм бил в страна, където не се говори английски. — Позамисли се и добави: — Ако не се смята Англия.

Отидоха в града и се разходиха из Зокало, оживения център, но за свое голямо разочарование Джошуа чу единствено английски. Акапулко гъмжеше от американски летовници.

Разходиха се из пъстроцветния пазар на пристанището в старата част на града, където имаше стотици сергии с какви ли не стоки.

Късно следобед наеха *calandria*, теглена от кон каручка, и отидоха до Пие де ла Куеста, плажа на залеза, после се върнаха в града.

Вечеряха в „Льо клуб“, кухнята беше превъзходна.

— Обожавам мексиканската храна — заяви Джошуа.

— Радвам се — отвърна Дженифър. — Само дето тази е френска.

— Добре де, но има мексикански аромат.

В събота не подвиха крак. Сутринта отидоха на пазар в Кебрада, където се намираха най-хубавите магазини, и спряха да обядват в „Койука 22“, където кухнята беше мексиканска.

— Сигурно ще ми кажеш, че и тези гозби са френски — поде Джошуа.

— Не, това наистина е мексиканска кухня, гринго.

— А какво е гринго?

— Ти, амиго.

Разходиха се покрай сградата с фронтоната близо до Плаза Калета и Джошуа видя афишите за някакъв мач.

Загледа се в тях като омагьосан и Дженифър го попита:

— Искаш ли да идеш на мача?

— Стига да не е много скъпо — отвърна момчето. — Ако ни свършат парите, как ще се върнем у дома?

— Можем да си го позволим.

Влязоха и се захласнаха по оспорваната среща. Дженифър заложи от името на Джошуа и неговият отбор победи.

Когато му предложи да се връщат в хотела, момчето я помоли:

— А не може ли първо да погледаме гмуркачите?

Сутринта за тях беше споменал управителят на хотела.

— А не искаш ли да си починеш, Джошуа?

— О, ако ти си изморена, разбира се. Все забравям на каква възраст си.

С тези думи той я спечели.

— Не обръщай внимание на възрастта ми — каза Дженифър и се обърна към мисис Маки: — Съгласна ли сте да отидем?

— Разбира се — простена мисис Маки.

Гмуркането беше на скалите на Кебрада. Дженифър, Джошуа и мисис Маки наблюдаваха от широка площадка за публиката как гмуркачите със запалени факли в ръце плонжират от петдесетина метра в тясно заливче, оградено от скали, като гледаха да се гмурнат точно когато се разбиват вълните. При най-малката грешка щяха да загинат веднага.

Когато представлението завърши, някакво момченце обиколи зрителите да събере пари за гмуркачите.

— *Uno peso, por favor*^[1].

Дженифър му даде пет песо. През нощта сънува гмуркачите.

„Лас Бризас“ имаше плаж, наречен Ла Конча, и рано в неделя сутринта Дженифър, Джошуа и мисис Маки поеха към него с един от джиповете с розов гюрук, които предоставяше хотелът.

Времето беше чудесно. Ослепително синият залив бе осеян с моторници и платноходки.

Джошуа застана на терасата, вперил поглед в носещите се по вълните водни скиори.

— Знаеш ли, че водните ски са измислени в Акапулко, мамо?

— Не. Откъде го чу?

— Или съм го чел в някоя книга, или съм си го измислил.

— По-скоро си го измислил.

— Това означава ли, че не мога да карам водни ски?

— Моторниците са много бързи. Не те ли е страх?

Джошуа погледна скиорите, които се плъзгаха по водата.

— Онзи мъж каза: „Ще те изпратя у дома при Исус.“ И после заби гвоздеа в ръката ми.

За първи път споменаваше ужасното си преживяване. Дженифър коленичи и го прегърна.

— Защо се сети за това, Джошуа?

— Не зная — каза той и повдигна рамене. — Сигурно заради тези хора, които сякаш ходят по водата. Нали и Исус е ходил по водата!

— Той забеляза покрусения поглед на майка си. — Извинявай, мамо. Честно, не мисля много за случката.

Тя го притисна още по-силно към себе си.

— Няма нищо, миличък. Разбира се, можеш да покараш водни ски. Но нека първо обядваме.

Ресторантът на плажа Ла Конча беше с маси от ковано желязо с розови ленени покривки и чадъри на бели и розови райета. Имаше шведска маса с невероятно изобилие от ястия: пресни омари, раци и

съомга, голям избор от студени и топли гозби с месо, сурови и варени зеленчуци, сирена, плодове и десерти. Двете жени наблюдаваха как Джошуа пълни и празни чинията си три пъти преди да каже, че се е нахранил.

— Чудесен ресторант — заяви той. — Не ме интересува каква е кухнята, но ми харесва. Ще ида да проверя за водните ски — каза той и стана.

Мисис Маки едва бе докоснала храната си.

— Добре ли сте? — попита Дженифър. — Не сте хапнали нищо, откакто пристигнахме.

Мисис Маки се наведе и прошепна мрачно:

— Не искам да ме сповети отмъщението на Монтесума.

— И таз добра, да си мислите такива неща на място като това!

— Не ми понася чуждата кухня — изсумтя мисис Маки. Джошуа дотича пак на масата и извика:

— Наех лодка. Мога ли да тръгвам, мамо?

— Почакай малко.

— Защо?

— Джошуа, ще се удавиш, както си преял.

— Подложи ме на изпитание — помоля той.

Мисис Маки остана на брега да наблюдава, а Дженифър и Джошуа се качиха на моторницата и Джошуа получи първия си урок по водни ски. Първите пет минути непрекъснато падаше, но след това се държеше над водата, като че се е родил на водни ски.

До вечерта вече можеше да прави номера на ските, а накрая дори кара без ски, по пети.

Остатъка от следобеда прекараха, като се излежаваха на пясъка и плуваха.

На връщане към хотела Джошуа се сгуши в майка си и прошепна:

— Знаеш ли, мамо, това беше най-хубавият ден в живота ми.

Съвсем инстинктивно в съзнанието ѝ проблеснаха думите на Майкъл: „Искам да знаеш, че това беше най-прекрасната нощ в живота ми.“

Рано в понеделник тя се облече, за да отиде на конгреса. Сложи си широка зелена пола и блуза със смъкнати рамене и с огромни бродирани червени рози, която подчертаваше тена ѝ. Огледа се и остана доволна. Синът ѝ може и да я смяташе за поостаряла, но Дженифър съзнаваше, че изглежда като негова по-голяма сестра. Засмя се и си каза, че добре се е сетила за тази ваканция.

— Отивам по работа — каза на мисис Маки. — Не изпускайте от око Джошуа. Не му позволявайте да стои прекалено дълго на слънце.

Огромният конгресен център се състоеше от пет сгради, съединени със закрити панорамни тераси и обградени от трийсет и пет акра буйна зеленина. По грижливо поддържаните морави се виждаха статуи от предколумбово време.

Конгресът на Асоциацията на юристите се провеждаше в централната зала „Теотиуакан“ за седем хиляди и петстотин души.

Дженифър се регистрира и влезе в огромната зала. Вътре нямаше къде игла да падне. В навалицата забеляза доста свои приятели и познати. Почти всички бяха сменили строгите официални костюми и рокли с пъстроцветни спортни ризи и панталони. Сякаш всички бяха в отпуск. „Чудесно е, че конгресът се провежда в Акапулко, а не в Чикаго или Детройт“ — помисли си тя. Можеха да свалят колосаните яки и тъмните вратовръзки и да се отпуснат под тропическото слънце.

На вратата ѝ бяха дали програмата, но вгълбена в разговор с няколко приятели, Дженифър не ѝ обърна внимание.

По високоговорителите прозвуча силен глас:

— Моля за внимание! Заемете местата си! Внимание! Откриваме конгреса! Ако обичате, седнете по местата си.

Без желание малките групички започнаха да се разпръсват и хората тръгнаха да си търсят местата. Дженифър вдигна поглед и видя, че на трибуната са се качили петима-шестима мъже.

В средата стоеше Адам Уорнър.

Тя гледаше като попарена как той отива при стола до микрофона и сяда. Почувства как сърцето ѝ се разтуптява. За последен път го беше виждала, когато бяха обядвали в италианския ресторант и той ѝ каза, че Мери-Бет е бременна.

Идеше ѝ да избяга. Нямаше представа, че Адам също ще присъства, бе безсилна да стои лице в лице с него. Стъписа се, че Адам и синът му са в един и същи град. Тя си даде сметка, че трябва да изчезва час по-скоро.

Обърна се, готова да напусне, и тъкмо тогава председателят извести по микрофона:

— Дами и господа, щом останалите заемат местата си, ще открием конгреса.

Хората около нея започнаха да сядат и Дженифър осъзна, че права бие на очи. Отпусна се на един стол, решила да се измъкне при първия удобен случай.

Председателят поде:

— Днес имаме голямата чест пред нас да говори един кандидат за президент на Съединените щати. Той е член на Нюйоркската асоциация на юристите и един от най-изтъкнатите сенатори. С голяма радост ви представям Адам Уорнър.

Дженифър наблюдаваше как Адам се изправя и приема топлите ръкопляскания. Приблужи се до микрофона и огледа залата.

— Благодаря ви, господин председател, дами и господа.

Говореше високо и от него се излъчваше завладяващ авторитет. В залата настъпи пълна тишина.

— Причините да се съберем днес тук са много. — Той направи кратка пауза. — Някои от нас обичат да плуват, други предпочитат шнорхела и маската... — Избухна одобрителен смях. — Но основната причина да сме тук е, че искаме да разменим идеи и знания, да обсъдим нови концепции. Днес юристите са подложени повече от всякога на нападки. Дори председателят на Върховния съд се изказа твърде критично за нашата професия.

На Дженифър ѝ допадна, че Адам казва „нашата“ и така се причислява към колегите. Не го слушаше, само го гледаше. По едно време той замълча, прокара ръка по косата си и Дженифър почувства остра болка. Това беше един от типичните жестове на Джошуа. Синът на Адам беше само на няколко километра, а Адам никога нямаше да разбере за него.

Гласът му стана по-силен, по-висок.

— Някои от присъстващите сте специалисти по наказателно право. Трябва да призная, че винаги съм го смятал за най-интересно.

Тези юристи често се занимават с жизненоважни проблеми. Тази професия е много уважавана, можем да се гордеем с нея. Сред тях обаче — гласът му стана суров — има такива, дето позорят клетвата, която са положили. Американската система на правораздаване се основава на неотменното право на всеки гражданин на справедлив съд. Но когато някои хора се подиграват със закона, когато някои юристи си губят времето, енергията, въображението и умението, за да търсят как да го заобиколят, как да зачеркнат справедливостта, явно е време да предприемем нещо.

Всички погледи в залата бяха насочени към Адам, който стоеше с пламнали очи.

— Дами и господа, аз говоря от личен опит и ме обзема силен гняв от някои неща, които стават. Ogлавявам сенатска комисия, която разследва организираната престъпност в Съединените щати. Многократно работата и бе разстройвана и осуетявана от хора, които се смятат за по-могъщи от висшите Законодателни институции в страната. Съдии биват подкупвани, семейства на свидетели биват заплашвани, изчезват главни свидетели. Организираната престъпност в страната е като смъртоносен питон, който души икономиката, смазва съдилищата и заплашва дори живота ни. Повечето юристи са достойни хора, които вършат достойни дела, но искам да отправя предупреждение към малцината, които смятат, че техният закон е над нашия: допускате огромна грешка и ще платите за нея. Благодаря ви за вниманието.

Адам седна сред буря от овации. Без да го осъзнава, Дженифър също се изправи и заръкопляска заедно с другите, но мислите и бяха заети с последните думи на Адам. Той сякаш ги беше казал на нея. Дженифър се обърна и се запъти към изхода, като си проправяше път сред тълпата.

Щом приближи вратата, я спря мексикански адвокат, с когото бе работила преди година.

Той галантно ѝ целуна ръка и каза:

— Каква чест да бъдеш отново в нашата страна, Дженифър. Настоявам да вечеряме заедно.

Вечерта Дженифър и Джошуа смятаха да ходят в „Мария Елена“, за да гледат местните танцьори.

— Съжалявам, Луис. Заета съм.

— Тогава утре? — В големите му влажни очи се четеше разочарование.

Но преди да е отговорила, до нея застана един помощник-прокурор от Ню Йорк.

— Здравейте — рече той. — Как така си се омешала с простолюдието? Ще вечеряш ли с мен? Има една мексиканска дискотека, „Непента“, подът е от стъкло, осветено отдолу, а таванът — от огледала.

— Звучи очарователно, но довечера съм заета.

След няколко минути беше обградена от адвокати от цялата страна, със или срещу които беше работила. Беше прочута и всички искаха да поговорят с нея. Измъкна се чак след час. Забърза към фойето и точно когато се отправи към изхода, срещу нея изникна Адам, заобиколен от журналисти и охрана. Дженифър се опита да се върне, но беше твърде късно. Адам я бе видял.

— Дженифър!

Мина ѝ през ума да се престори, че не го е чула, но не биваше да го поставя в неловко положение пред другите. Щеше бързо да го поздрави и да си ходи.

Гледаше как, докато върви към нея, Адам казва на журналистите:

— Няма да правя други изявления.

След миг я докосна по ръката и се вгледа в очите ѝ, сякаш изобщо не се бяха разделяли. Стояха във фойето, заобиколени от хора, ала като че бяха съвсем сами. Дженифър нямаше представа колко време са се гледали.

— Дали... да не пийнем нещо — каза най-после Адам.

— За предпочитане е да не го правим — рече Дженифър и си помисли, че на всяка цена трябва да се махне.

— А, без тези! — поклати глава той.

Хвана я под ръка и я заведе в препълненото кафе. Намериха маса в дъното на помещението.

— Търсих те по телефона и ти писах — каза Адам. — Не отговори на телефонните обаждания, писмата се връщаха. — Гледаше я и в очите му се четеха хиляди въпроси. — Всеки божи ден съм мислил за теб. Защо изчезна?

— Това влиза в чара ми — уж непринудено отвърна тя.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката.

— Какво ще пиеш? — попита я Адам.
— Нищо. Наистина трябва да си тръгвам, Адам.
— Не можеш да си вървиш. Има честване. Годишнина от революцията.
— Тяхната или нашата?
— Не е ли все едно — рече той и се обърна към сервитьора: — Два коктейла маргарита.
— Не. Аз...
„Добре де — помисли си Дженифър, — само една чаша.“
— Моят да бъде двоен — дръзко каза на сервитьора.
Той кимна и се отдалечи.
— Непрекъснато чета по вестниците за теб — рече Дженифър.
— Много се гордея с теб, Адам.
— Благодаря — отговори той и след кратко колебание добави: — Аз също чета за теб.

Гласът на Дженифър прозвуча в тон с неговия:
— Но не се гордееш с мен.
— Изглежда, имаш много клиенти от Синдиката.
Дженифър веднага парира удара.
— Мислех, че лекцията ти е свършила.
— Това не е лекция, Дженифър. Тревожа се за теб. Комисията е по следите на Майк Морети, скоро ще го пипнем.
Дженифър огледа кафето, пълно с юристи.
— За Бога, Адам, не бива да говорим за това точно тук.
— Тогава къде?
— Никъде. Майкъл Морети е мой клиент. Нямам право да го обсъждам с теб.
— Искам да поговорим. Къде?
— Нали ти казах, аз... — поклати глава Дженифър.
— Трябва да поговорим за нас двамата.
— Няма какво да говорим — отсече Дженифър и стана.
Адам я хвана за ръката.
— Моля те, не си отивай. Няма да те пусна. Още не.
Дженифър седна пак без всякакво желание. Адам я гледаше вторачено в лицето.

— Мислиш ли си понякога за мен?

Дженифър вдигна очи — не знаеше дали да се смее или да плаче. Дали си мислела за него! Та той живееше в къщата ѝ. Всяка сутрин тя го целуваше за „добро утро“, приготвяше му закуската, ходеше с него да плуват, обичаше го с цялото си сърце.

— Да — каза накрая тя. — Мисля си.

— Радвам се. Щастлива ли си?

— Разбира се.

Знаеше, че е отговорила твърде бързо. Опитва се да придаде повече непринуденост на гласа си.

— Преуспявам като адвокат, материално съм добре, пътувам много, срещам се с привлекателни мъже. Как е жена ти?

— Чудесно — отвърна той тихо.

— А дъщеря ти?

Адам кимна и на лицето му се изписа гордост.

— Саманта е прекрасна. Само дето расте толкова бързо.

„Връстница е на Джошуа.“

— Ти не се ли омъжи?

— Не.

Дълго мълчаха, сетне Дженифър понечи да каже нещо, ала разбра, че колебанието ѝ е било твърде продължително. Адам я беше погледнал в очите и бе разбрал всичко. Хвана я за ръката.

— О, Дженифър. О, скъпа моя!

Тя пламна цялата. От самото начало знаеше, че ще сбърка, ако остане.

— Трябва да тръгвам, Адам. Имам среща.

— Отложи я — настоя той.

— Съжалявам, но не мога.

Единственото и желание беше да се махне, да вземе сина си и да избяга у дома.

— Смятах да замина за Вашингтон със следобедния самолет. Мога да уредя да остана, ако се видим довечера.

— Не! Не!

— Дженифър, няма да допусна отново да си идеш. Не по този начин. Трябва да поговорим.

Стискаше по-силно ръката ѝ. Тя го гледаше и се бореше с всички сили, но чувстваше, че отслабва.

— Недей, Адам — помоли го. — Не бива да ни виждат заедно. Ако ти си по следите на Майкъл Морети...

— Това няма нищо общо с Морети. Един мой приятел ми предложи яхтата си. Нарича се „Палома бланка“. На котва е при яхтклуба. В осем часа.

— Няма да дойда.

— Ще те чакам там.

В другия край на заведението, на бара седеше Ник Вито с две проститутки, които негов приятел му бе довел. И двете бяха точно по вкуса му — хубавички, вулгарни и непълнолетни. Приятелят беше обещал да са супер и не го бе излъгал. Те се търкаха в него и му шепнеха обещания на ухото, но Ник не ги слушаше. Гледаше през салона към масата, където Дженифър Паркър седеше с Адам Уорнър.

— Защо не се качим в стаята ти, пиленце? — предложи едното момиче.

Ник Вито се изкушаваше да отиде при Дженифър и непознатия и да ги поздрави, но двете момичета го галеха между краката. Щеше да стане страхотен сандвич.

— Да-а, хайде да се качваме — каза той.

[1] Едно песо, ако обичате (исп.). — Б.пр. ↑

Цялата яхта „Палома бланка“ блещукаше гордо на лунната светлина. Дженифър бавно се приближи, като се оглеждаше, за да се увери, че не я наблюдава никой. Адам и беше казал, че ще се освободи от охраната, и очевидно бе успял. След като настани Джошуа и мисис Маки в „Мария Елена“, тя взе такси и слезе на две пресечки от пристанището.

Няколко пъти беше вдигала телефона, за да се обади на Адам и да му каже, че няма да отиде на срещата. Седна да му пише бележка, а после я скъса. От мига, в който се разделиха в кафето, Дженифър беше обхваната от мъчителна нерешителност. Изреди наум всички причини да не се среща с Адам. Нямаше да излезе нищо добро, само щяха да си навредят. Адам рискуваше кариерата си. Той беше на гребена на вълната, бе се прочул като идеалист във времето на цинизма, като надеждата на страната. Беше любимец на журналистите, но същите тези репортери, наложили името му, щяха да го погубят, ако изневереше на представата, която бяха изградили за него.

И така Дженифър реши да не се вижда с него. Вече беше друга, живееше друг живот и принадлежеше на Майкъл...

Адам я чакаше на края на мостика.

— Толкова ме беше страх, че няма да дойдеш — каза той.

Прегърна я и започнаха да се целуват.

— Ами екипажът, Адам? — попита накрая Дженифър.

— Освободих ги. Спомняш ли си още как се плава?

— Да.

Вдигнаха платното и го закрепиха така, че вятърът да духа отдясно. След десет минути „Палома бланка“ вече излизаше от пристанището и се насочваше към открито море. Първия половин час само управляваха яхтата, но непрекъснато осъзнаваха, че са заедно. Бяха все по-напрегнати и разбираха, че това, което ще се случи, е неизбежно.

Когато най-сетне се отдалечиха от пристанището и излязоха в озарения от луната Атлантически океан, Адам се приближи до Дженифър и я прегърна.

Любиха се на палубата под звездите, лекият дъхав бриз ги охлаждаше.

Миналото и бъдещето бяха забравени; съществуваше само настоящето, което ги свързваше с бързолетните си мигове. Защото Дженифър знаеше, че тази нощ в прегръдките на Адам не е начало; тя е край. Нямаше как да бъдат свързани световите, които ги разделяха. Бяха поели в различна посока и нямаше връщане назад. Тя винаги щеше да притежава частица от него чрез Джошуа и това щеше да ѝ стига, трябваше да ѝ стигне.

Тази нощ трябваше да ѝ стигне до края на живота.

Лежаха един до друг, заслушани в шепота на морето.

— Утре... — подхвана Адам.

— Не говори — прошепна Дженифър. — Само ме обичай, Адам.

Покри устните му с леки целувки, пръстите ѝ нежно се плъзнаха по силното му снажно тяло. Бавно, с кръгови движения придвижи ръце надолу, обхвана пениса му и започна да го милва.

— О, Господи, Дженифър — прошепна Адам и я зацелува надолу по голото тяло.

— Оня мухльо ме гледаше на кръв — оплака се Салваторе Фиоре — и накрая трябваше да му видя сметката.

Ник Вито се засмя: всеки, имал неблагоприятното да се будалка с Дребосъка, излизаше от играта. Беше му приятно да седят със Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела в кухнята на къщата и да си приказват за едно време, докато чакат сбирката в хола да свърши. Джуджето и великанът бяха най-добрите му приятели. Заедно бяха минавали и през огъня. Ник Вито погледна двамата мъже и с помисли: „Като братя са ми.“

— Как е братовчед ти Пийт? — попита Ник великана Колела.

— Има рак и го бяха отписали, но ще се оправи.

— Страхотен е.

— Да. Мъж на място, само дето не му върви. Прикриваше обира в банката, но не го биваше за тая работа; ченгетата го проследиха и го опандизиха. Лежа в единична килия. Копоите се опитаха да го направят доносник, но само си изгубиха времето.

— Ами да. Пийт не е случаен човек.

— Винаги си е падал по големите пари, големите мацки и големите коли.

От хола долетяха ядосани крясъци. Тримата се заслушаха.

— Май Колфакс се е побъркал.

Томас Колфакс и Майкъл Морети бяха сами в стаята и обсъждаха голям удар в хазарта, който кланът планираше за Бахамските острови. Майкъл беше възложил на Дженифър да уреди всичко.

— И таз добра, да го възлагаш на нея! — възпротиви се Колфакс.

— Аз познавам всички там. Тя не познава никого. Нека се заема аз с нещата.

Съзнаваше, че говори прекалено високо, но не можеше да се овладее.

— Твърде късно е — отвърна Майкъл.

— Нямам доверие на това момиче. Както не ѝ вярваше и Тони.

— Тони вече не е сред нас — изрече заканително тихо Майкъл.

Томас Колфакс си даде сметка, че трябва да се укроти.

— Да де. Само казах, че бъркаме с това момиче. Признавам — умна е, но от мен да го знаеш, може да ни прати всичките в затвора.

Ала Майкъл се тревожеше не за нея, а за Томас Колфакс. Комисията по престъпността на Уорнър беше напреднала доста с разследването. Доберяха ли се до Колфакс, колко ли щеше да издържи той, преди да пропее? Знаеше за клана повече, отколкото някога щеше да научи Дженифър. Именно Колфакс можеше да ги унищожи и Майкъл му нямаше доверие.

— Изпрати я някъде за малко — каза Томас Колфакс. — Докато разследването приключи. Жена е. Ако я попритиснат, ще проговори.

Майкъл го изгледа и взе решение.

— Добре, Том. Сигурно си прав. Дженифър може и да не е опасна, но щом не е с нас сто процента, защо да поемаме излишни рискове?

— Точно това ти казах и аз, Майк — с облекчение изрече Томас Колфакс и се надигна от стола. — Постъпваш разумно.

— Зная — отвърна Майкъл, обърна се към кухнята и извика: — Ник!

След миг той вече бе при тях.

— Откарай нашия *consiglieri* в Ню Йорк.

— Дадено, шефе.

— По пътя спри и предай един пакет от мое име. — Майкъл се обърна към Колфакс. — Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не, Майк. — Колфакс се беше зачервил от победата си. Майкъл Морети каза на Ник Вито:

— Ела! Пакетът е горе.

Ник последва Майкъл в спалнята му. Щом влязоха вътре, Майкъл затвори вратата.

— Спри, преди да излезеш от Ню Джърси.

— Разбрано, шефе.

— От теб се иска да изхвърлиш един боклук.

Ник Вито го погледна недоумяващо.

— Нашият *consiglieri* — поясни Майкъл.

— О! Както кажеш.

— Откарай го на сметището. По това време там няма да има никой.

След четвърт час лимузината вече се носеше към Ню Йорк. Ник Вито беше на волана, Томас Колфакс седеше до него.

— Доволен съм, че Майк най-после се реши да извади от играта тази кучка — каза Томас Колфакс.

Ник хвърли един поглед към нищо неподозиращия адвокат, седнал до него, и измърмори едно „Ъ-хъ“.

Томас Колфакс погледна златния си часовник „Баум & Мерсие“. Беше три часът през нощта, отдавна му беше минало времето за лягане. Денят бе много напрегнат и той беше изморен. „Остарявам вече за такива битки“, помисли си адвокатът.

— Много ли ще се отклоним?

— А, не — измънка Ник.

Нищо не разбираше. Да убива му влизаше в работата и му допадаше, защото така се чувстваше всемоушен като бог. Но тази нощ беше смутен. Не можеше да си обясни защо са му заповядали да очисти Томас Колфакс. Той беше техният *consiglieri*, човекът, когото всички търсеха, ако изпаднаха в беда. След Кръстника *consiglieri* — беше най-важният човек в организацията. Беше спасявал Ник от пандиза най-малко десетина пъти.

„По дяволите! — рече си Ник. — Колфакс беше прав. Майк не биваше да вкарва жена в играта. Мъжете мислят с главите си. Жените — със задниците си. О, само да му паднеше тая Дженифър Паркър. Щеше да се люби с нея, докато изпищи, а после...“

— Внимавай! Излизаш от шосето!

— Да бе!

Ник бързо извъртя волана и върна колата на платното.

Сметището вече беше сравнително близо. Ник чувстваше как под мишниците му избива пот. Отново хвърли поглед на Томас Колфакс.

„Фасулско е да му видя сметката. Като да приспя бебе, но, по дяволите, май са сбъркали бебето. Някой е влязъл под кожата на Майк. Грехота е. Все едно да убия баща си.“

Жалко, че не можеше да го обсъди със Салваторе и Джо. Те щяха да му дадат акъл.

Видя сметището отпред, от дясната страна на шосето. Нервите му се опънаха, както винаги преди удар. Той опря лявата си ръка на бедрото и почувства успокоителната издутина на пистолета „Смит и Уесън“ калибър 38 с къса цев в кобура.

— Тъкмо ще подремна — каза Колфакс и се прозя.

— Да-а.

Щеше доста дълго да дреме.

Колата приближаваше сметището. Ник погледна в огледалцето, а после към шосето отпред. Не се виждаха никакви коли.

Внезапно натисна спирачката и измърмори:

— По дяволите, май спухах гума.

Спря колата, отвори вратата и излезе на шосето. Извади пистолета от кобура и го задържа до тялото си. После заобиколи от другата страна и каза:

— Можете ли да ми помогнете?

Томас Колфакс отвори вратата и също слезе.

— Не ме бива много да...

Видя изопнатата ръка на Ник с пистолета в нея и спря. Опита се да преглътне.

— К-какво става, Ник? — Гласът му секна. — Какво съм сторил?

Тъкмо този въпрос измъчваше Ник Вито цялата вечер. Някои си играеше с Майк. Колфакс беше на тяхна страна, беше един от тях. Когато по-малкият брат на Ник се забърка с ченгетата, именно Колфакс се застъпи за него и го спаси. Дори му намери работа. „Аз съм му длъжник, по дяволите“, помисли си Ник.

Свали пистолета.

— Кълна се в Бога, мистър Колфакс, нищо не знам. Но не е справедливо.

Томас Колфакс го изглежда и въздъхна.

— Свърши си работата, Ник.

— Божичко, не мога. Вие сте моят *consigliere*.

— Майк ще те убие, ако ме пуснеш.

Ник знаеше, че Колфакс е прав. Майкъл Морети не беше от хората, които търпят неподчинение. Спомни си Тони Анджело. Караше колата при обира в магазина за кожи. Майкъл му заповяда да я откара на гробище за автомобили в Ню Джърси, собственост на клана, и да я смачка на пресата. Но Томи Анджело бързал за среща и зарязал колата

на уличка в Ист Сайд, където ченгетата я намерили. Още на следващия ден Анджели изчезна, говореше се, че трупът му бил сложен в стар шевролет и бил пресован. Нямаше човек, който да се е изпречил на пътя на Майкъл и да е останал жив. „Все има някакъв начин“, помисли си Ник.

— Не е нужно Майк да научава — поде той. Тромавият му ум сега работеше трескаво, с необичайна яснота. — Вижте какво, просто изчезнете от Щатите. Ще кажа на Майк, че съм ви заровил на боклука, така че да не ви намерят никога. Скрийте се в Южна Америка или някъде другаде. Сигурно сте заделили малко мангизи.

Томас Колфакс се опита да не издаде внезапно проблясвалата надежда.

— Имам много, Ник. Ще ти дам каквото...

— Не го правя за пари — каза Ник и тръсна глава.

— Правя го... — „Как да се изразя?“ — ... защото ви уважавам. Само че и вие трябва да ме покровителствате. Можете ли да вземете някой сутрешен самолет за Южна Америка?

— Не е проблем, Ник — отвърна Томас Колфакс. — Само ме откарай вкъщи. Там ми е паспортът.

След два часа Томас Колфакс седеше в самолета на компанията „Истърн Еърлайнс“. Пътуваше за Вашингтон.

Беше последният им ден в Акапулко. Утринта беше прекрасна, подухваше топъл ветрец, който свиреше нежни напеви сред листата на палмите. Плажът Ла Конча беше претъпкан от туристи, които се печеха като невидели, преди да се завърнат към сивото си всекидневие.

Джошуа дотърча по бански на масата за закуска, източеното му телце беше загоряло. Мисис Маки се тътреше след него.

— Достатъчно време мина от закуската, мамо. Мога ли да покарам водни ски? — попита Джошуа.

— Джошуа, току-що си закусвал.

— Обмяната ми е изключително добра — обясни вещо момчето.
— Храносмилам много бързо.

— Добре — засмя се Дженифър. — Приятно прекарване.

— Благодаря. Ще ме гледаш, нали?

Тя загледа как Джошуа тича към катера, който чакаше на пристана. Детето каза нещо на човека зад кормилото, после и двамата извърнаха очи към Дженифър. Майката направи знак, че е съгласна, човекът кимна и Джошуа започна да си слага ските.

Моторницата забръмча и момчето се изправи на ските.

— Той е роден спортист, нали? — гордо каза мисис Маки.

Тъкмо в този момент Джошуа се обърна, за да махне на майка си, загуби равновесие и се удари в подпорите. Дженифър хукна към кея. След миг видя главата на Джошуа да изплува от водата и той я погледна, ухилен.

Сърцето ѝ тупаше лудо, а момчето отново сложи ските. Моторницата зави, тръгна напред и набра скорост, за да го издърпа. Джошуа се обърна да махне на майка си и се понесе по вълните. Тя го наблюдаваше, все така изтръпнала от страх. Ако нещо му се случеше... Дали и другите майки обичаха децата си, както тя Джошуа? Едва ли. Бе готова да умре, да убие заради него. „Та аз вече убих заради него — помисли си Дженифър. — Убих с ръката на Майкъл Морети.“

— Можеше да се удари лошо — каза мисис Маки.

— Слава Богу, всичко е наред.

Джошуа кара ски цял час. Когато моторницата се върна на кея, той се пусна от въжето и леко се приземи със ските на пясъка.

Изтича превъзбуден при майка си.

— Само каква катастрофа! Беше невероятно! Една голяма яхта се преобърна, ние спряхме и спасихме хората.

— Прекрасно, синко. Колко души спасихте?

— Шестима.

— И ги изтеглихте от водата ли?

Джошуа се поколеба.

— Е, не че сме ги изтеглили. Седяха на борда. Но сигурно щяха да умрат от глад, ако не се бяхме появили ние.

Дженифър прехапа устни, за да не се засмее.

— Ясно. Били са късметлии, че сте се появили.

— Точно така.

— Не се ли удари, когато падна, миличък?

— Разбира се, не — каза Джошуа и опипа тила си. — Имам само малка цицина.

— Дай да я пипна.

— Защо? Не знаеш ли как изглеждат цицините?

Дженифър се пресегна и нежно прокара пръсти по тила на момчето. Напипа доста голяма издутина.

— Та тя е колкото яйце, Джошуа.

— Няма ми нищо.

Дженифър се изправи.

— Я да тръгваме към хотела.

— Не може ли да останем още малко?

— Мисля, че не. Трябва да си стегнем багажа. Нали не искаш да си пропуснеш мача в събота?

— Естествено — въздъхна Джошуа. — Старият Тери Уотърс само това и чака, за да ме измести.

— Няма никакъв шанс. Удря като момиче.

— Ама как точно го каза — самодоволно кимна Джошуа.

Когато се върнаха в „Лас Бризас“, Дженифър се обади на управителя и го помоли да изпрати лекар. Той дойде след половин час.

Беше представителен мексиканец на средна възраст, облечен в старомоден бял костюм. Дженифър, го въведе в бунгалото.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита доктор Раул Мендоса.

— Тази сутрин синът ми падна. Излязла му е неприятна цицина. Искам да съм сигурна, че всичко е наред.

Дженифър го заведе в стаята на Джошуа, където момчето си подреждаше куфара.

— Джошуа, това е доктор Мендоса.

Малкият вдигна очи и попита:

— Да не би някой да е болен?

— Не, никой не е болен, моето момче. Искрах само лекарят да хвърли един поглед на главата ти.

— Ох, мамо! Какво ми има на главата?

— Нищо. Но ще се чувствам по-спокойна, ако доктор Мендоза провери. Хайде, направи ми това удоволствие.

— Ах, тези жени! — въздъхна Джошуа. После изгледа подозрително лекаря. — Нали няма да ме мушкате с игли?

— Не, сеньор. Аз съм лекар, от когото не боли.

— Точно такива ми харесват.

— Седнете, ако обичате.

Детето седна на ръба на леглото и доктор Мендоза прокара пръсти по тила му. Джошуа присви очи от болка, но не издаде нито звук. Лекарят отвори чантата си и извади офталмоскоп.

— Отворете широко очи.

Джошуа се подчини. Лекарят погледна през инструмента си.

— Виждате ли голи танцьорки в очите ми?

— Джошуа!

— Само се шегувах.

Доктор Мендоса прегледа и другото око.

— Здрав сте като камък. Нали така се казва на английски? — Той се изправи и затвори докторската чанта. — Няма да е лошо да сложите малко лед върху мястото — каза Мендоса на Дженифър. — До утре всичко ще мине.

Сякаш от плещите ѝ се стовари огромна тежест. Тя благодари на лекаря.

— Ще уредя сметката с хотела, сеньора. Довиждане, момко.

— Довиждане, доктор Мендоса.

Щом лекарят излезе, Джошуа се обърна към майка си.

— Явно обичаш да си хвърляш парите на вятъра, мамо.

— Зная. Обичам да ги харча за храна, за твоето здраве...

— Аз съм най-здрав в целия отбор.

— И остани такъв.

— Обещавам — засмя се момчето.

В шест часа се качиха на самолета за Ню Йорк и късно вечерта бяха у дома, в Сандс Пойнт. През целия път Джошуа спа.

Стаята беше пълна с призраци. Адам Уорнър подготвяше в кабинета си изявление за телевизията, но не можеше да се съсредоточи. Все си мислеше за Дженифър. Откакто се беше върнал от Акапулко, само тя му бе в главата. Срещата с нея беше потвърдила това, което той знаеше от самото начало. Бе сбъркал в решението си. Не биваше да се отказва от нея. Часовете, които прекараха заедно, само му напомняха какво е притежавал и е захвърлил и той не можеше да понесе тази мисъл.

Беше в безизходица. Водеше битка, която просто не можеше да се спечели, както би се изразил Блеър Роуман.

На вратата се почука и Чък Морисън, главният му помощник, влезе с касетка в ръка.

— Може ли да поговорим за минутка, Адам?

— Толкова ли е спешно, Чък? Тъкмо...

— Не търпи отлагане — рече възбудено Морисън.

— За какво става дума?

Мъжът се приближи до бюрото.

— Току-що ми се обадиха по телефона. Стига да не е някаква лудост, сме ударили право в десетката. Слушай.

Той сложи касетката в касетофона на бюрото и натисна копчето:

— Та как се казвахте?

— Не е важно. Ще говоря само със сенатор Адам Уорнър.

— Сенаторът е зает. Защо не му оставите бележка, а аз ще имам грижата да...

— Не! Чуйте! Много е важно. Кажете на сенатора, че мога да му предам Майкъл Морети. С това телефонно обаждане рискувам живота си. От вас се иска само да предадете съобщението.

— Ясно. Вие къде сте?

— В мотел „Капитол“ на Трийсет и втора улица. Стая номер 14. Кажете му да не идва, преди да се е стъмнило, и да се увери, че не го следят. Зная, че записвате разговора. Ако пуснете лентата на друг освен сенатора, ще съм мъртъв.

Чу се как онзи затваря и записът свърши.

— Какво ще кажеш? — попита Чък Морисън.

— Градът е пълен с откачени — рече Адам и се намръщи. — Ала това приятелче знае каква примамка да използва. Майкъл Морети!

Същата вечер в десет часа Адам Уорнър, придружен от четирима цивилни тайни агенти, внимателно почука на вратата на стая номер 14 в мотел „Капитал“. Вратата се откряна само няколко сантиметра.

Щом видя лицето на мъжа вътре, Адам се обърна към хората си и заповяда:

— Стойте отвън. Никой да не се приближава. Вратата се отвори по-широко и Адам влезе в стаята.

— Добър вечер, сенатор Уорнър.

— Добър вечер, мистър Колфакс.

Двамата мъже се разглеждаха.

Томас Колфакс бе остарял от последния път, когато Адам го беше видял, но имаше и друга, почти недоловима разлика. И сенаторът осъзна каква, Колфакс се страхуваше. Бе наперен, почти безочлив, а сега беше загубил своята самоувереност.

— Благодаря, че дойдохте, сенаторе — рече Колфакс напрегнато и нервно.

— Искали сте да поговорим за Майкъл Морети.

— Мога да ви го поднеса на тепсия.

— Вие сте негов юрисконсулт. Защо ще го правите?

— Имам си причини.

— Да кажем, че приема. Какво ще искате в замяна?

— Преди всичко от главата ми да не падне и косъм. Ще ми трябват паспорт и други документи, изобщо нова самоличност.

Значи Майкъл Морети беше изхвърлил Томас Колфакс. Това бе единственото обяснение. Адам не можеше да повярва на късмета си. По-голям удар от това, здраве му кажи.

— Ако се погрижа да сте в безопасност — започна Адам, — макар че засега не мога да ви обещаю нищо — разбирате, че ще трябва да се явите в съда и да направите пълни признания; Искam да получа от вас всички сведения, с които разполагате.

— Ще ги имате.

— Морети знае ли къде сте?

— Мисли си, че съм мъртъв — усмихна се нервно Колфакс. — И ако ме намери, наистина с мен е свършено.

— Няма да ви намери. Няма да успее, ако се споразумеем.

— Поставям живота си във ваши ръце, сенаторе.

— Ако трябва да съм честен — каза Адам, — и пет пари не давам за вас. Нужен ми е Морети. Сега да се разберем по основните пунктове. Ако се споразумеем, ще се погрижа да сте в безопасност. В случай че съм доволен от свидетелските ви показания, ще ви предоставим достатъчно пари, за да живеете под друго име, където предпочитате. В замяна трябва да приемете, че ще дадете пълни свидетелски показания относно дейността на Морети. Трябва да се явите пред съдебните заседатели, а когато изправим Морети пред съда, да свидетелствате от името на обвинението. Съгласен ли сте?

Томас Колфакс отмести поглед. Накрая отвърна:

— Сигурно Тони Гранели се е обърнал в гроба. Какво става с хората? Къде отиде честта?

Адам нямаше отговор на неговите въпроси. Мъжът пред него бе нарушавал закона милион пъти, беше отървавал платени убийци, беше съдействал на най-покварената престъпна организация в света. И тъкмо той сега го питаше какво е станало с честта.

Томас Колфакс се обърна към Адам.

— Приемам. Искam да го видя черно на бяло, с подписа на окръжния прокурор.

— Няма проблем — рече Адам и огледа мизерната мотелска стая. — Да се махаме оттук.

— Няма да отида в хотел. Морети има уши навсякъде.

— Но не и там, където ще ви отведа.

Десет минути след полунощ военен камион и два джипа, карани от въоръжени войници от флотата, спряха пред стая номер 14. Четирима военни полицаи влязоха вътре и подир няколко минути се появиха с Томас Колфакс, когото качиха отзад на камиона. Ескортът напусна територията на мотела: единият джип водеше колоната, а другият караше зад камиона, и се отправи с лудешка скорост към Кантикоу, щата Вирджиния, на трийсет и пет мили южно от Вашингтон. След четирийсет минути бяха в базата на американската флота в Кантикоу.

На портала ги чакаха комендантът на базата, генерал-майор Рой Уолас, и неколцина въоръжени моряци. Колоната спря и генерал Уолас нареди на началника на наряда:

— Незабавно отведете затворника в карцера. Забранено е да се говори с него.

Загледа ги как влизат в двора. Би дал едномесечната си заплата да разбере кого карат в камиона. Командваше въздушна база на военноморските сили, разположена на 310 акра, и филиал на Академията на ФБР, главно тук се обучаваха офицерите от американските военноморски сили. Никога дотогава не бяха пращали в базата цивилен затворник. Това противоречеше на всички правила.

Преди два часа му се бе обадил лично главнокомандващият военноморските сили.

— Ще ти докарат в базата един човек. Освободи карцера и го дръж там до второ нареждане.

Генерал Уолас реши, че не е чул добре.

— Да опразня карцера ли, сър?

— Точно така. Затворете вътре този човек. Никой да не се доближава до него. Подсилете охраната на карцера. Ясно ли е?

— Тъй вярно, генерале.

— И още едно нещо, Рой. И косъм да падне от главата на този човек, докато е при вас, тежко ви!

Главнокомандващият затвори телефона.

Генерал Уолас проследи с поглед камиона, който с грохот се отправи към карцера, върна се в кабинета си и повика адютанта си капитан Алвин Джайлс.

— Викам ви заради човека, който ще затворим в карцера... — започна генерал Уолас.

— Да, генерале?

— Най-важна е неговата сигурност. Лично да подберете хората, които ще го охраняват. Никой друг да не се доближава до него. Никакви свиждания, никакви писма, никакви колети. Разбрано?

— Тъй вярно, сър.

— Лично ще присъствате в кухнята, докато приготвят храната му.

— Да, генерале.

— Ако някой прояви неоправдан интерес към арестанта, веднага да ми се докладва. Има ли въпроси?

— Не, сър.

— Много добре, Ал. Действай. И косъм да падне от главата му, тежко ви!

Дженифър се събуди от ранния утринен дъжд и се заслуша в лекото му барабанене по покрива. Погледна будилника, беше време да става.

След половин час слезе в трапезарията, за да закуси с Джошуа. Но той не беше там.

Мисис Маки дойде от кухнята.

— Добро утро, мисис Паркър.

— Добро утро. Къде е Джошуа?

— Видя ми се толкова изморен, че го оставих да си поспи още малко. Нали е на училище чак утре.

— Чудесно сте направили — каза Дженифър и кимна.

Закуси и се качи горе да каже „довиждане“ на Джошуа. Той бе потънал в дълбок сън. Майка му седна на ръба на леглото и нежно каза:

— Хей, поспаланко, няма ли да ми кажеш довиждане?

Момчето бавно отвори очи.

— Дадено, приятел, чао — измърмори сънено. — Да ставам ли?

— Не. Ще ти кажа нещо. Днес помързелувай. Остани си вкъщи и се забавлявай. Вали силно, не можеш да излизаш.

— Добре, мамо — сънливо кимна той и заспа.

Цял следобед Дженифър бе в съда и се прибра, когато вече минаваше седем часът. През деня бе ръмяло, а сега валеше като из ведро и когато тя влезе с колата по алеята, къщата ѝ се стори обсаден замък, заобиколен от мътна разпенена река.

Мисис Маки ѝ отвори и ѝ помогна да си съблече прогизналия шлифер. Дженифър разтърси коси, за да падне водата, и попита:

— Къде е Джошуа?

— Спи.

Тя погледна загрижено бавачката.

— През целия ден ли спа?

— Божичко, не. Стана и се помота. Приготвих му вечерята, но когато се качих да го извикам, отново бе задрямал и реших да не го закачам.

— Ясно.

Дженифър отиде горе в стаята на Джошуа и тихичко влезе. Момчето спеше. Тя се надвеси над него и опипа челото му. Нямаше температура, не бе пребледнял. Премери му пулса. Всичко беше наред, само дето въображението и бе прекалено развихрено. Вероятно Джошуа беше лудял през целия ден и съвсем естествено бе изморен. Дженифър се измъкна от стаята и слезе долу.

— Мисис Маки, защо не му направите няколко сандвича? Оставете му ги до леглото. Ще си хапне, когато се събуди.

Вечеря на бюрото си, докато преглеждаше преписките и един съдебен иск за следващия ден. Мина ѝ мисълта да се обади на Майкъл, за да му каже, че се е върнала, но не ѝ се искаше да говори с него толкова скоро след нощта с Адам... Майкъл веднага се досещаше за всичко. Минаваше полунощ, когато тя приключи с работата. Стана и се протегна, гърбът и вратът ѝ се бяха схванали. Сложи документите в куфарчето, загаси лампите и се качи горе. Мина покрай стаята на Джошуа и надникна вътре. Той все още спеше.

Сандвичите на нощното шкафче бяха непокътнати.

На другата сутрин, когато слезе за закуска, завари долу Джошуа, облечен за училище.

— Добро утро, мамо.

— Добро утро, скъпи. Как се чувстваш?

— Чудесно. Наистина бях страшно изморен. Сигурно е от мексиканското слънце. В Акапулко наистина е страхотно. Ще отидем ли пак следващата ваканция?

— Защо не. Доволен ли си, че тръгваш на училище?

— Отказвам да отговоря, защото думите ми могат да бъдат използвани срещу мен.

Следобед Дженифър снимаше в кабинета си свидетелски показания, когато по вътрешния телефон ѝ се обади Синтия.

— Извинявайте, че ви безпокоя, но се обажда някаква мисис Стаут и...

Беше класната на Джошуа.

— Ще говоря с нея — рече тя и вдигна слушалката.

— Ало, мисис Стаут. Случило ли се е нещо?

— О, не, всичко е наред, мисис Паркър. Не исках да ви тревожа. Но мен ако питате, Джошуа се нуждае от повече сън.

— Какво имате предвид?

— Ами днес спа почти във всички часове. И на мис Уилямс и мисис Тобокоу е направило впечатление. Защо не вземете мерки да си ляга по-рано?

Дженифър гледаше втрещено телефона.

— Аз... да, разбира се, ще се погрижа.

Бавно остави слушалката и се обърна към хората в стаята, които я наблюдаваха.

— С-съжалявам — каза им. — Ще ме извините ли за момент?

Бързо излезе и отиде при секретарката.

— Синтия, намери Дан. Помоли го да свърши с показанията. Имам важна работа.

И излезе като хала.

На път за къщи караше с лудешка скорост, минаваше на червено — все си представяше ужасиите, които са се случили на Джошуа. Сякаш пътува безконечно и когато мярне в далечината къщата, очакваше да види на алеята отпред линейки и полицейски коли. Нямахме никой. Спря пред входа и изтича вътре.

— Джошуа!

Той беше в кабинета и гледаше бейзболен мач по телевизията.

— Здравей, мамо. Днес си идваш рано. Да не са те уволнили? Дженифър не можеше да откъсне очи от него, обзе я безкрайно облекчение. Почувства се кръгла глупачка.

— Само как си подадох топката! Крейг Суон беше фантастичен!

— Как се чувстваш, синко?

— Превъзходно.

Дженифър сложи ръка на челото му. Нямахме температура.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Напълно. Защо изглеждаш толкова странно? Да нямаш неприятности? Искаш ли да си поговорим по мъжки?

— Не, миличък — усмихна се тя. — Аз просто... нещо боли ли те?

— Ако ме боли, ще си кажа — измърмори Джошуа. — „Метс“ губят с шест на пет. Знаеш ли какво се случи при първото разиграване на топката?

И той се впусна да ѝ описва геройствата на любимия си отбор. Дженифър го гледаше с обожание и си мислеше: „По дяволите това мое въображение! Разбира се, че нищо му няма.“

— Гледай си мача. Аз ще се погрижа за вечерята.

С леко сърце Дженифър отиде в кухнята. Реши да направи торта с банани, един от любимите десерти на Джошуа.

След половин час, когато се върна в кабинета, намери Джошуа припаднал на пода.

Пътуването до болницата ѝ се стори вечно. Дженифър седеше отзад в линейката, здраво стиснала ръката на Джошуа. Санитарят му бе сложил кислородна маска. Той не беше дошъл в съзнание. Сирената на линейката виеше, но уличното движение беше интензивно и колата се движеше бавно, а любопитни хора зяпаха през прозорците. На Дженифър ѝ се стори, че ѝ се бъркат в личния и живот.

— Защо стъклата на линейките не са тъмни? — попита тя.

— Какво? — стресна се санитарят и вдигна поглед към нея.

— Нищо... нищо.

Сякаш след цяла вечност линейката спря пред входа на бърза помощ отзад на болницата. На вратата чакаха двама стажант-лекари. Дженифър гледаше безпомощно как свалят Джошуа и го прехвърлят на количка.

— Вие ли сте майката на момчето? — попита един санитар.

— Да.

— Насам, моля.

Следващите минути всичко — звуци, светлина и движения — се сля. Дженифър гледаше как откарват Джошуа по дълъг коридор към рентгена.

Тръгна след него, но санитарят каза:

— Първо регистрирайте детето.

Слабата жена на регистратурата я попита:

— Как ще платите? Имате ли здравна осигуровка?

На Дженифър ѝ идеше да изкрещи, да се върне при Джошуа, но си наложи да отговори на въпросите и чак когато попълни няколко формуляра, ѝ разрешиха да продължи по коридора.

Изтича до рентгена и влезе вътре. Помещението беше празно. Джошуа го нямаше. Дженифър хукна обратно към фойето, заозърта се като луда. Мина някаква сестра.

— Къде е синът ми? — извика Дженифър и се вкопчи в ръката ѝ.

— Не зная. Как се казва? — отвърна сестрата.

— Джошуа. Джошуа Паркър.

— Къде го оставихте?

— Той... правеха му рентгенова снимка... — изпелтечи Дженифър. — Какво сте му направили! Кажете ми!

Сестрата се взря в нея и рече:

— Почакайте тук, мисис Паркър. Ще се опитам да разбера.

Върна се след няколко минути.

— Доктор Морис иска да говори с вас. Насам, моля.

Дженифър усети, че краката ѝ се подкосяват и вече не я държат.

— Добре ли сте? — попита сестрата, вперила поглед в нея.

— Къде е синът ми? — изрече тя с пресъхнала от страх уста.

Влязоха в помещение, оборудвано със странна апаратура.

— Чакайте тук.

След малко се появи доктор Морис. Беше много пълен, с червендалесто лице и жълти от цигарите пръсти.

— Мисис Паркър?

— Къде е Джошуа?

— Заповядайте, моля!

Той я въведе в малък кабинет отсреща.

— Седнете.

Дженифър попита:

— Джошуа е... не е нещо сериозно, нали, докторе?

— Още не знаем със сигурност. — Говореше невероятно тихо за човек с неговия ръст. — Трябват ми повече данни. На колко години е синът ви?

— Само на седем.

Думичката „само“ ѝ се изплъзна като порицание към Бога.

— Имал ли е някаква злополука напоследък? Дженифър си спомни как Джошуа се обръща, за да ѝ махне, загубва равновесие и се удря в подпорите на кея.

— Да, докато караше водни ски. Удари си главата.

Лекарят си записваше нещо.

— Преди колко време беше това?

— Преди... преди няколко дни. В Акапулко.

— Добре ли изглеждаше след злополуката?

— Да. Имаше цицина отзад на главата, но иначе изглеждаше съвсем добре.

— Да е губил паметта си?

— Не.

— Някакви промени в държанието?

— Не.

— Гърчове, схващане на врата или главоболие?

— Не.

Лекарят спря да пише и я погледна.

— Направих рентгеноскопия, но това не е достатъчно. Искам да му направя и скенер.

— Скенер ли?

— Нова английска компютърна апаратура, която прави снимки на мозъка. След това може да се наложи да направим и допълнителни изследвания. Имате ли нещо против?

— Ако — запелтечи Дженифър, — ако няма да го боли, нали?

— Не. Може да се наложи да му направим и пункция на гръбначния стълб.

Думите му я уплашиха. Тя едвам намери сили да попита.

— Какво му е, докторе?

— Не искам да налучквам, мисис Паркър. След час-два ще знаем със сигурност. Сега той е буден, ако искате, можете да го видите.

— О, да, моля ви.

Една сестра я заведе в стаята на Джошуа. Той лежеше в леглото, дребничък и пребледнял. Вдигна поглед, когато майка му влезе.

— Здравей, мамо.

— Здравей, мили — каза тя и седна на ръба на леглото. — Как си?

— Някак странно. Сякаш не съм тук.

Дженифър се пресегна и го хвана за ръката.

— Ти си тук, миличък, и аз съм при теб.

— Виждам всичко двойно.

— Каза ли на лекаря?

— Ъ-хъ. И него го виждах двоен. Дано не ти прати две сметки.

Дженифър нежно го прегърна и го притисна към себе си.

Телцето му ѝ се стори крехко и смалено.

— Мамо?

— Да, скъпи?

— Няма да ме оставиш да умра, нали?

— Не, Джошуа — каза тя и почувства как очите ѝ парят. — Няма да те оставя да умреш. Лекарите ще ти помогнат да оздравееш и когато си добре, ще те заведе у дома.

— Добре. И не забравяй, че обеща да идем пак в Акапулко. — Не съм забравила. Щом...

Той беше заспал.

Доктор Морис влезе в стаята, придружен от двама мъже с бели престилки.

— Сега ще се заемем с изследванията, мисис Паркър. Няма да отнеме много време. Защо не почакате? Настанете се удобно.

Дженифър видя как изнасят Джошуа от стаята. Отново седна на ръба на леглото и почувства почти физическа болка. Цялата и енергия ѝ бе напуснала. Продължи да гледа като омагьосана в бялата стена.

След миг чу някой да казва:

— Мисис Паркър...

Погледна нагоре и видя доктор Морис.

— Моля ви, побързайте с изследванията — рече тя.

Лекарят я изгледа някак странно.

— Вече приключихме.

Дженифър извърна очи към часовника на стената. Беше седяла в стаята два часа. Кога бе отлетяло времето? Вгледа се в лицето на лекаря, замъчи се да прочете по него дали ѝ носи добри или лоши

новини. Колко пъти го бе правила в съдебната зала, когато по лицата на съдебните заседатели се бе опитвала да отгатне присъдата, която ще издадат! Сто пъти? Петстотин? Сега бе толкова стъписана, че не беше способна да разбере нищо. Разтрепери се цялата.

— Вашият син страда от субдурален хематом. Казано на прост език, претърпял е тежка мозъчна травма.

Изведнъж гърлото ѝ пресъхна и Дженифър изгуби ума и дума.

— Как... — Преглътна и опита отново. — Какво означава това...

— Налага се да го оперирам незабавно. Нужно ми е вашето разрешение.

„Той се шегува с мен. След миг ще се усмихне и ще рече, че Джошуа се чувства отлично. Аз само исках да ви накажа, мисис Паркър, задето ни губите времето. На сина ви му няма нищо, нуждае се само от сън. Та той сега расте. Не бива да ни ангажирате, когато имаме пациенти с наистина сериозни заболявания. Пак ще се усмихне: «Отведете сина си у дома.»“

Доктор Морис продължаваше да говори.

— Той е малък и организъмът му изглежда силен. Имаме всички основания да смятаме, че операцията ще е успешна.

„Ей сега ще разреже мозъка на детето ми, ще го разкъсва с остри инструменти, може би ще унищожи онова у Джошуа, което го прави толкова мил. Може би ще го убие.“

— Не! — изкрещя Дженифър ядосано.

— Няма да разрешите да оперираме ли?

— Аз... — Мислите ѝ бяха толкова объркани, тя не знаеше какво да каже. — А ако не го оперирате?

— Синът ви ще умре — отсече доктор Морис. — Тук ли е бащата на момчето?

Адам! О, как ѝ се искаше Адам да е тук, да я прегърне и успокои. Да ѝ каже, че всичко ще се оправи, че Джошуа ще бъде отново добре.

— Не — отговори най-после Дженифър, — няма го. Давам ви разрешение да направите операцията.

Доктор Морис попълни формуляр и ѝ го подаде.

— Подпишете се.

Тя се подписа, без да го поглежда.

— Колко ще трае?

— Не мога да кажа, преди да отворя... — Лекарят видя израза ѝ.
— Преди да започна операцията. Почакайте тук.

— Не! — Стените сякаш я похлупиха и задушиха. Тя не можеше да си поеме дъх. — Има ли къде да се помоля?

Параклисчето беше малко. Над олтара бе нарисуван Исус. Вътре беше празно. Дженифър коленичи, но не беше способна да се моли. Не беше религиозна, защо Господ трябваше да се вслуша в молбите ѝ точно сега? Опита да се успокои, за да поговори с Господ, но бе прекалено уплашена, страхът я бе овладял напълно. Тя безмилостно продължи да се самообвинява. „Ако не бях взела Джошуа в Акапулко... — мислеше си. — Ако не му бях разрешила Да кара водни ски... Ако не се бях предоверила на онзи мексиканец, лекаря... Ако, ако, ако. — Започна да се кълне: — Помогни му, Божичко, да оздравее и аз ще направя всичко, което поискаш. — После отсъди, че няма Господ: ако имаше, щеше ли да стори това на едно дете, което не е направило никому нищо? Какъв е този Господ, който позволява да умират невинни деца?“

Накрая, съвсем капнала, отново се замисли върху думите на доктор Морис. „Той е малък и организмът му изглежда силен. Имаме всички основания да смятаме, че операцията ще е успешна.“

„Всичко ще се оправи. Разбира се, че ще се оправи. Щом всичко свърши, ще отведе Джошуа някъде да си почине. Дори и в Акапулко, ако иска. Ще играем на разни игри, ще си приказваме...“

Накрая беше толкова изтощена, че вече не можеше да мисли. Отпусна се на една скамейка. Някой я докосна по ръката и тя вдигна поглед. Доктор Морис се беше надвесил над нея. Дженифър се вгледа в лицето му, не беше нужно да пита нищо.

Тя припадна.

Джошуа лежеше на тясна метална маса със застинало завинаги тяло. Сякаш спеше, на хубавото му лице се четяха тайни далечни сънища. Дженифър бе виждала този израз хиляди пъти — седнала до заспалото дете, бе разглеждала лицето му, изпълнена с неописуема любов. А колко пъти нежно го бе завивала, за да не му е студено през нощта.

Сега студът бе проникнал дълбоко в тялото му. Никога вече нямаше да му бъде топло. Тези светли очи нямаше да се отворят и да я погледнат, тя никога нямаше да види усмивката му или да чуе гласа му, да усети как я прегръщат малките му силни ръце. Той лежеше, гол под чаршафа.

Дженифър се обърна към лекаря:

— Завийте го с одеяло. Ще му е студено.

— Как ще му е... — поде доктор Морис и се взря в очите ѝ, но това, което видя в тях, го накара да каже: — Да, разбира се, мисис Паркър. — После добави, обръщайки се към сестрата: — Донесете одеяло.

В помещението имаше шест души, повечето в бели престилки, всички ѝ говореха, но тя не ги чуваше. Сякаш се намираше под стъклен похлупак, напълно откъсната от останалите. Виждаше движението на устните им, но не чуваше звук. Идеше ѝ да им изкрещи и да ги изгони, но се страхуваше да не изплаши Джошуа. Някой разтърси ръката ѝ и магията се развали, помещението изведнъж се изпълни със страшен шум, всички като че ли говореха в един глас.

Тя долови думите на д-р Морис:

— ... трябва да се направи аутопсия.

— Ако докоснете още веднъж сина ми, ще ви убия — тихо промълви Дженифър.

Една сестра се опита да я убеди да излезе навън, но тя поклати глава.

— Как ще го оставя сам! Току-виж някой загаси лампите, а Джошуа се страхува от тъмното.

Някой я стисна за лакътя и Дженифър почувства убождане от игла. След минута я обгърнаха голямо спокойствие и топлина и тя заспа.

Събуди се късно следобед. Намираше се в малка болнична стая, някой я беше съблякъл и ѝ бе сложил болнична нощница. Изправи се, облече се и тръгна да търси доктор Морис. Беше невероятно спокойна.

Той ѝ каза:

— Ще се погрижим за погребението, мисис Паркър. Не е нужно вие...

— Оставете на мен.

— Както решите. — Той се поколеба, беше му неловко. — Колкото до аутопсията, сигурен съм, че не мислите това, което казахте сутринта...

— Напротив.

Следващите два дни Дженифър бе непрекъснато в допир със смъртта. Отиде в местното погребално бюро и уреди погребението. Избра бял ковчег със сатенен обков. Беше спокойна и не плачеше, а по-късно, когато се опита да си спомни за това, осъзна, че в паметта ѝ не е останала и следа. Сякаш в нея се бе вселил друг човек. Беше в силен шок и го използваше като предпазен щит — иначе щеше да полудее.

Преди да си тръгне, собственикът на погребалното бюро ѝ каза:

— Ако искате синът ви да бъде облечен с някакви по-специални дрехи, пратете ги и ние ще му ги сложим.

— Аз ще облека Джошуа.

Той я погледна изненадано.

— Разбира се, щом желаете, но...

Изпрати я с поглед — чудеше се дали знае какво е да обличаш вкочанен труп.

Дженифър спря колата на алеята пред къщата и влезе вътре.

Мисис Маки беше в кухнята, със зачервени от плач очи и изкривено от скръб лице.

— О, мисис Паркър! Не мога да повярвам...

Дженифър нито я забеляза, нито я чу. Мина покрай нея и се качи горе в стаята на Джошуа. В нея всичко си беше същото, само дето беше празна. Книгите на Джошуа, игрите, екипите му за бейзбол и ски го чакаха. Дженифър остана на вратата, вторачена в стаята — мъчеше се да си спомни защо е дошла тук. „О, да. Дрехите на Джошуа.“ Отиде при гардероба. Там беше тъмносиният костюм, който му бе подарила за последния рожден ден. Беше го облякъл, когато го заведе на вечеря в ресторант „Лутес“. Спомняше си тази вечер, като че беше вчера. Джошуа ѝ се беше сторил толкова пораснал и сърцето ѝ се беше свило. „Елин ден ще седи тук с момичето, за което ще се ожени.“ Сега вече този ден никога нямаше да дойде. Синът ѝ нямаше да порасне. Нямаше да има приятелка. Нямаше да има живот.

До синия костюм висяха няколко чифта джинси, панталони, тениски, на една от които беше изписано името на бейзболния отбор на Джошуа. Дженифър прокара безцелно ръка по дрехите, напълно загубила представа за времето.

Мисис Маки застана до нея.

— Добре ли сте, мисис Паркър?

— Благодаря, много добре, мисис Маки — учтиво отговори Дженифър.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря. Ще обличам Джошуа. Какво, мислите, ще иска да облече?

Говореше ведро и жизнерадостно, но погледът ѝ беше безжизнен. Мисис Маки се взря в очите ѝ и се изплаши.

— Защо не си полегнете малко, скъпа? Ще извикам лекар.

Дженифър прокара пръсти по окачените в гардероба дрехи. Свали от закачалката бейзболния костюм.

— Джошуа би избрал това. Какво ли друго ще му трябва?

Мисис Маки гледаше безпомощно как Дженифър отива при скрина и вади бельо, чорапи и фланелка. „На Джошуа му трябва тези дрехи, защото отива на почивка. На дълга почивка.“

— Дали няма да му е студено? Мисис Маки избухна в сълзи.

— Моля ви, недейте — рече тя. — Оставете тези неща. Аз ще имам грижата.

Но Дженифър не я чу, вече слизаше по стълбите с дрехите в ръка.

Тялото бе положено върху дълга маса, която още повече смаляваше дребната фигурка на Джошуа. Когато Дженифър се върна с дрехите, собственикът на погребалното бюро отново се опита да ѝ каже:

— Говорих с доктор Морис. Единодушни сме, че няма да е лошо да ни оставите ние да се погрижим за това. Ние сме свикнали и...

Дженифър му се усмихна.

— Вън!

Той преглътна:

— Да, мисис Паркър.

Дженифър го изчака да излезе и се обърна към сина си. Вгледа се в спящото лице и заговори:

— Мама ще се погрижи за теб, миличък. Ще ти облека бейзболния костюм. Нали него искаш?

Отметна чаршафа и погледна голото смалено телце. После се зае да го облича. Понечи да му сложи гащи и неволно се дръпна от леденото тяло. Беше студено и безжизнено като мрамор. Дженифър се опита да си втълпи, че този къс ледена неподвижна плът не е нейният син, че Джошуа е някъде другаде, топъл и щастлив, но не си повярва. Точно Джошуа лежеше на масата. Дженифър се разтрепери. Сякаш студът от момчето беше проникнал в нея, смразявайки я до мозъка на костите. Започна яростно да си повтаря: „Престани! Престани! Престани!“

Пое си дълбоко дъх и когато най-после се успокои, отново се залови да облича сина си, през цялото време му говореше. Навлече му гащетата, после панталоните, а когато го повдигна, за да му сложи ризата, главата се отметна назад и се удари в масата. Дженифър извика:

— Извинявай. Джошуа. Прости ми!

И зарила.

Почти три часа му слага дрехите. Облече му бейзболния екип, любимата тениска, бели чорапи и маратонки. Бейзболната шапка затулваше лицето му, затова Дженифър я сложи върху гърдите.

— Вземи я със себе си, миличък.

Когато собственикът на погребалното бюро надзърна в стаята, Дженифър се бе надвесила над облеченото тяло, бе хванала ръката на Джошуа и му говореше. Мъжът се приближи и каза тихо:

— Сега вече ние ще се погрижим за него, мисис Паркър. Дженифър хвърли последен поглед на сина си.

— Моля ви, внимавайте. Нали знаете, удари си главата.

Погребението беше скромно. Присъстваха само Дженифър и мисис Маки. В един момент Дженифър понечи да покани и Кен Бейли — те с Джошуа се харесваха, но Кен вече не беше част от живота им.

Когато първите буци пръст заудряха по ковчега, мисис Маки каза:

— Хайде, скъпа. Ще ви заведе вкъщи.

Дженифър учтиво отвърна:

— Чувствам се отлично. Ние с Джошуа вече нямаме нужда от вас, мисис Маки. Ще се погрижа да ви изплатят заплатата за една година и ще ви дам добри препоръки. Ние с Джошуа сме ви много благодарни.

Мисис Маки стоеше изумена, Дженифър се обърна и си тръгна. Тя стъпваше внимателно, вървеше изправена сякаш по някакъв безкраен коридор, по който можеше да мине само един човек.

В къщата беше тихо. Тя се качи в стаята на Джошуа, затвори вратата и легна на леглото, загледана във всички онези неща, които му принадлежаха, които толкова много бе обичал. Целият свят се бе побрал в тази стая. Сега Дженифър нямаше къде да отиде, какво да прави. За нея съществуваше само Джошуа. Тя се върна назад в миналото, в деня, когато той се бе родил, съживи всички спомени за него.

Джошуа прохожда... Джошуа казва „бу-бу“ и „Мамо, иди да си играеш с играчките“... Джошуа, дребничък и смел, за първи път отива на училище сам... Джошуа болен от шарка, лежи в леглото измъчен и тъжен... Джошуа нанася успешен удар на бейзболния мач и отборът му печели... Джошуа на лодката... Джошуа храни слона в зоопарка... Джошуа пее „Грей, жетварска месечина“ в Деня на майката...

Спомените се въртяха като филм в главата ѝ, който спря чак в деня преди да заминат за Акапулко.

Акапулко... където бе видяла Адам и се бе любила с него. Беше наказана, защото бе мислила само за себе си. „Разбира се! — каза си Дженифър, — това е моето наказание. Това е моят кръст.“

И пред очите ѝ отново се завъртяха кадрите от деня, в който се роди Джошуа... Джошуа прохожда... Джошуа казва „бу-бу“ и „Мамо, иди да си играеш с играчките“...

Времето бавно течеше. Понякога Дженифър чуваше, че звъни телефонът, веднъж някой почука на входната врата, но тези звуци не означаваха нищо за нея. Нямаше да разреши никой да нарушава усамотението ѝ с нейния син. Не излизаше от стаята, не се хранеше, не пиеше нищо, потънала в своя свят, където бяха само двамата с Джошуа. Изгуби представа за времето, не знаеше колко дълго е лежала там.

След пет дни отново чу, че някой звъни и блъска по входната врата, но не обърна внимание. Който и да беше, щеше да се махне и да я остави на мира. Като в просъница долови звънтежа от счупени стъкла. След няколко минути вратата на стаята на Джошуа се отвори с трясък и на нея се изправи Майкъл Морети.

Само погледна изпитата жена с хлътнали очи на леглото и ахна: „Божичко!“

Едвам изкара Дженифър от стаята. Тя се боричкаше като луда, удряше го и му дереше очите. Ник Вито чакаше на долния етаж, двамата мъже я натикаха насила в колата. Дженифър нямаше представа кои са те и защо са дошли. Единствената ѝ мисъл беше, че я откъсват от сина ѝ. Опита се да им обясни, че ще умре, ако сторят това, но беше прекалено изтощена, за да продължи да се бори. Заспа.

Когато се събуди, видя, че е в светла чиста стая с френски прозорец, откъдето в далечината се виждаха планини и синьо езеро. На

стол до леглото седеше медицинска сестра и четеше списание. Тя я погледна, когато Дженифър отвори очи.

— Къде съм? — попита Дженифър и почувства остра болка в гърлото.

— При приятели, мис Паркър. Доведе ви мистър Морети.

Много се тревожи за вас. Толкова ще се радва, като разбере, че сте се събудили.

Сестрата излезе бързо от стаята. Дженифър остана да лежи, не искаше да мисли за нищо. Но спомените сами се върнаха и тя нямаше къде да се скрие от тях, къде да избяга. Даде си сметка, че се е опитвала да се самоубие, без всъщност да е имала смелостта да го стори. Просто бе искала да умре. Майкъл я беше спасил. Едва ли бе справедливо да вини Адам. Не му беше казала истината, беше запазила в тайна сина, който се беше родил и който сега бе мъртъв. Джошуа беше мъртъв. Дженифър вече можеше да погледне истината в очите. Болката беше дълбока и тя знаеше, че ще я носи в сърцето си, докато е жива. Но вече можеше да я понесе. Трябваше да я понесе. Справедливостта искаше жертви.

Чу стъпки и вдигна поглед. В стаята беше влязъл Майкъл и я гледаше с учудване. Когато Дженифър беше изчезнала, той се бе държал като луд. Почти се беше побъркал от страх, че ѝ се е случило нещо.

Отиде до леглото и впери поглед в нея.

— Защо не ми каза? — попита я и седна на ръба. — Моите съболезнования.

Тя хвана ръката му в своята.

— Благодаря, че ме доведе тук. Май бях малко превъртяла.

— Малко.

— Откога съм тук?

— От четири дни. Лекарят те сложи на системи.

Дженифър кимна, дори това леко движение ѝ струваше огромно усилие. Чувстваше се капнала от умора.

— Сега ще донесат закуската. Лекарят ми нареди да те поохраня.

— Не съм гладна. Като че ли никога вече няма да ми се яде.

— Ще ядеш.

За нейна голяма изненада Майкъл се оказа прав. Когато сестрата донесе на поднос рохко сварени яйца, препечен хляб и чай, Дженифър

усети, че е изгладняла като вълк.

Майкъл я наблюдаваше как яде, а когато закуси, ѝ каза:

— Налага се да се върна в Ню Йорк, за да свърша някои неща. Ще дойда след ден-два. — Наведе се и нежно я целуна. — До петък — каза той и бавно прокара пръст по лицето ѝ. — Искам да оздравееш бързо. Чуваш ли?

Дженифър го погледна и промълви:

— Да.

Голямата заседателна зала в базата на военноморските сили на САЩ беше претъпкана. Пред нея в пълна бойна готовност стоеше армейски взвод. Вътре имаше какви ли не хора. До стената седяха съдебните заседатели. В единия край на дълга маса се бяха настанили Адам Уорнър, Робърт Ди Силва и заместник-директорът на ФБР. Срещу тях седеше Томас Колфакс.

Тъкмо на Адам му хрумна съдебните заседатели да дойдат в базата.

— Само така ще бъдем сигурни, че ще опазим Колфакс.

Съдебните заседатели се съгласиха с предложението на Адам и тайното заседание щеше да започне всеки момент.

Адам се обърна към Томас Колфакс.

— Моля, представете се.

— Казвам се Томас Колфакс.

— С какво се занимавате, мистър Колфакс?

— Адвокат съм с право да практикувам в щата Ню Йорк, както и в много други щати на страната.

— От колко години сте адвокат?

— Над трийсет и пет.

— Много клиенти ли имате?

— Не, сър. Само един.

— Кой?

— През по-голямата част от тези трийсет и пет години това бе Антонио Гранели, вече покойник. Бе заместен от Майкъл Морети. Аз представлявам Майкъл Морети и неговата организация.

— Имате предвид организираната престъпност?

— Да, сър.

— С оглед на положението, което сте заемали всичките тези години, ще бъде ли вярно, ако кажа, че сте единственият, запознат отвътре с това, което отсега нататък ще наричаме накратко организацията?

— Малко неща са ставали без мое знание.

- Сред тях имаше ли престъпления?
- Да, сенаторе.
- Бихте ли описали в какво точно се изразява тази дейност?

Следващите два часа говори само Томас Колфакс. Гласът му бе сигурен и уверен. Той назова имена, места, дати и понякога монологът му беше толкова завладяващ, че присъстващите забравяха къде се намират, омаяни от ужасиите, които Колфакс разказваше.

Той говори за замисляни убийства, за свидетели, премахвани, за да не дават показания, за палежи, осакатявания, търговия с бели роби — какви ли не престъпления, наподобяващи платната на Йеронимус Бош. За първи път най-потайните операции на най-голямата престъпна организация в света биваха разкривани пред чужди погледи.

Понякога Адам или Робърт Ди Силва задаваха въпроси, за да подсетят Томас Колфакс за някои празноти в разказа.

Заседанието протичаше далеч по-добре, отколкото бе очаквал Адам, когато изведнъж само няколко минути преди края стана най-ужасното.

Един от съдебните заседатели зададе въпрос за прането на мръсни пари.

— Случи се преди около две години. Напоследък Майкъл ме държеше настрана от някои операции. Със случая се зае Дженифър Паркър.

Кръвта се смрази във вените на Адам.

— Дженифър Паркър ли? — попита Робърт Ди Силва. Във въпроса му се четеше огромно нетърпение.

— Да, сър — рече отмъстително Томас Колфакс. — Сега тя е юрисконсулт на организацията.

Адам се чудеше как да го принуди да замълчи, как да направи така, че думите му да не влизат в стенограмата, но беше твърде късно. Ди Силва бе надушил плячката и нищо не можеше да го спре.

— Разкажете ни за Дженифър Паркър — лаконично изрече той.

Томас Колфакс продължи:

— Въвлечена е в създаването на фиктивни фирми, които перат мръсни пари...

— Аз не... — опита се Адам да се намеси.

— В убийства...

Всички замълчаха. Адам наруши тишината.

— Трябва да се придържаме към фактите, мистър Колфакс. Нима се опитвате да ни убедите, че Дженифър Паркър е замесена в убийства?

— Точно така. Тя нареди да се организира ударът срещу мъжа, отвлякъл сина ѝ. Казва се Франк Джаксън. Подшушна на Майкъл Морети да го убие и той се подчини.

Чу се възбуден шепот. Нейният син ли? Адам си помисли: „Сигурно има някаква грешка.“

— Мисля... — поде той и се запъна, — мисля, че имаме достатъчно доказателства, за да прибегваме до слухове...

— Не става дума за слухове — увери го Томас Колфакс. — Бях в стаята с Морети, когато тя му се обади.

Адам стискаше ръце под масата толкова силно, че те побеляха.

— Свидетелят изглежда изморен. Предлагам да прекъснем разпита.

Робърт Ди Силва се обърна към съдебните заседатели.

— Бих искал да направя едно процедурно предложение...

Адам не го слушаше. Чудеше се къде е Дженифър. Отново беше изчезнала. Многократно се бе опитвал да я намери. Но сега беше отчаян. Трябваше да се свърже с нея, и то начаса.

Най-широкообхватната тайна операция срещу престъпността в Съединените щати бе започната.

Групата за бързо реагиране работеше ръка за ръка с ФБР, пощенските и митническите служби, данъчните служби, федералното бюро за борба с наркоманията и десетина други учреждения.

Биваха разследвани убийства, гангстерство, изнудване, прикриване на доходи, злоупотреби със синдикални средства и търговия с наркотици.

Томас Колфакс им беше дал ключа от кутията на Пандора и те щяха до голяма степен да се справят с организираната престъпност.

Най-силно щеше да пострада кланът на Майкъл Морети, но показанията щяха да засегнат и десетина други кланове от цялата страна.

В Съединените щати и в чужбина правителствени служители разпитваха без много шум приятели и съдружници на хората в техните списъци. Техни колеги в Турция, Мексико, Сан Салвадор, Марсилия и Хондурас се свързваха с тях, за да им дадат информация за незаконни сделки, сключвани в техните страни. Внедряваха в мрежата мошеници и когато те „пропееха“, им подаряваха свободата в замяна на свидетелските показания срещу босовете от престъпния свят. Всичко това се вършеше тихомълком, та главните жертви да не усетят бурята, надвиснала над тях.

Като председател на Сенатската комисия Адам Уорнър посрещаше в къщата си в Джорджтаун какви ли не хора, с които се съвещаваше в кабинета си до среднощ. Нямаше съмнение, че щом приключеше с разследването и разбиеше организацията на Майкъл Морети, щеше с лекота да победи в надпреварата за президентския пост.

Би трябвало да се чувства щастлив. А беше отчаян, бе изправен пред най-сериозната морална криза в живота си. Дженифър Паркър

беше сериозно замесена и Адам трябваше да я предупреди, да ѝ каже да бяга, докато все още има надежда. А това противоречеше на дълга му, на дълга към оглавяваната от него комисия към Сената на Съединените американски щати. Той беше обвинителят на Дженифър. Как можеше да бъде и неин закрилник? Ако я предупредеше и това излезеше наяве, щеше да подкопае авторитета на комисията и да прати по дяволите всичко, което тя бе постигнала. Щеше да разруши бъдещето си, семейството си.

Бе поразен от думите на Колфакс, че Дженифър има дете. Знаеше, че на всяка цена трябва да говори с Дженифър. Набра номера в кантората ѝ. Секретарката му каза:

— Съжалявам, мистър Адамс, но мис Паркър я няма.

— Много... много важно е. Знаете ли къде мога да я намеря?

— Не, сър. Не може ли някой друг да ви помогне?

Не можеше да му помогне никой.

Следващата седмица се опитваше да се свърже с нея по няколко пъти на лен. Секретарката му казваше все същото:

— Съжалявам, мистър Адамс, но мис Паркър я няма в кантората.

За трети път набираше номера на Дженифър, когато Мери-Бет влезе в кабинета. Той небрежно остави слушалката.

Мери-Бет отиде при него и прокара пръсти през косата му.

— Изглеждаш изморен, скъпи.

— Нищо ми няма.

Тя се приближи до креслото от чортова кожа точно срещу бюрото му и седна.

— Всичко върви добре, нали?

— Като че ли.

— Заради теб ми се иска да свърши по-скоро. Напрежението сигурно е ужасно.

— Поносимо е. Не се тревожи за мен, Мери-Бет.

— Наистина съм разтревожена. Името на Дженифър Паркър е в онзи списък, нали?

— Как разбра? — попита я рязко Адам.

Мери-Бет се засмя.

— Съкровище, превърнал си къщата в място за срещи. Случва се да подочуя нещичко. Всички се вълнуват ужасно дали ще хванете Майкъл Морети и неговата приятелка.

Докато говореше, Мери-Бет наблюдаваше лицето на Адам, но то остана безизразно.

С обич погледна мъжа си и си помисли: „Колко наивни са мъжете.“ Знаеше за Дженифър Паркър повече от Адам. Открай време се чудеше как мъжете, толкова блестящи в политиката или бизнеса, са такива кръгли глупаци с жените. Мнозина наистина велики мъже бяха женени за простачки. Мери-Бет не осъждаше връзката на съпруга си с Дженифър Паркър. Какво пък, Адам беше привлекателен и желан. И като всички мъже влюбчив. Тя си беше изградила своя философия: да прощава, но никога да не забравя.

Знаеше какво е нужно на съпруга ѝ. Всичко, което правеше, беше само за негово добро. Е, когато разследването приключи, щеше да го отведе някъде. Той наистина изглеждаше изморен. Щяха да оставят Саманта с икономката и да отидат на някое романтично място. Например Таити.

Мери-Бет се взря през прозореца и видя как двама от тайните агенти си говорят нещо. Гледаше на присъствието им със смесени чувства. Не ѝ харесваше, че се мотаят в къщата, но това пък ѝ напомняше, че съпругът ѝ е кандидат за президентския пост на САЩ. Не, що за глупост. Нейният съпруг щеше да е следващият президент на САЩ. Всички го твърдяха. Само при мисълта, че ще живее в Белия дом, се чувстваше на седмото небе от щастие. Любимото ѝ занимание, докато Адам беше зает със своите заседания, беше да променя интериора в Белия дом. С часове седеше сама в стаята, сменяше наум мебелите, планираше всички онези вълнуващи неща, които щеше да прави, щом станеше жена на президента.

Беше виждала стаите, където не бяха допускани посетители: библиотеката в Белия салон с близо трите хиляди тома, китайския салон, салона за дипломатически приеми, апартамента за семейството на президента и седемте спални за гости на втория етаж.

Те е Адам щяха да живеят в тази къща, щяха да станат частица от историята ѝ. Мери-Бет потрепери при мисълта как навремето Адам за малко не е зачеркнал всичките си шансове заради Паркър. Е, тази история беше приключила, слава Богу.

Сега тя наблюдаваше Адам, който седеше на бюрото, напрегнат и изтощен.

— Да ти направя ли кафе, скъпи?

Адам понечи да откаже, но после размисли.

— На драго сърце.

— Веднага го нося.

Щом Мери-Бет излезе, Адам взе телефона и започнала набира. Беше вечер и знаеше, че кантората на Дженифър е затворена, но все щеше да има някой в телефонната централа. Стори му се, че е минала цяла вечност, докато телефонистката отговори.

— Спешно е — каза той. — От няколко дни се опитвам да се свържа с Дженифър Паркър. Обажда се Адамс.

— Почакайте.

След малко жената отново се обади.

— Съжалявам, мистър Адамс. Не съм уведомена къде е мис Паркър. Да ѝ предам ли нещо?

— Не.

Адам тръсна слушалката, обхванат от безсилие — знаеше, че дори и да предаде Дженифър да му се обади, тя няма как да го стори.

Загледан през прозореца, той се замисли за десетките заповеди за арести, които скоро щяха да бъдат издадени. Една от тях щеше да бъде за убийство.

И на нея щеше да бъде написано името на Дженифър.

Чак след пет дни Майкъл Морети се върна в планинската хижа, където беше Дженифър. Бе прекарала тези дни в дълги разходки по планинските пътеки, в почивка и ядене. Чу колата на Майкъл и излезе да го посрещне.

Той я огледа от главата до петите и каза:

— Изглеждаш много по-добре.

— Не само изглеждам, но и се чувствам по-добре. Благодаря ти.

Тръгнаха по пътеката към езерото.

— Имам работа за теб — рече Майкъл.

— Каква?

— Утре трябва да заминеш за Сингапур.

— За Сингапур ли?

— Един стюард е бил хванат на летището с пратка наркотици. Казва се Стефан Бьорк. Сега е в затвора. Издействай да го пуснат под гаранция, преди да е пропаял.

— Добре.

— И се връщай колкото се може по-бързо. Ще ми липсваш. Той я притегли към себе си и много нежно я целуна по устата, като прошепна: — Обичам те, Дженифър.

И тя усети, че никога дотогава не е казвал тези думи на никого.

Но вече беше твърде късно. Всичко беше свършило. Нещо в нея бе умряло завинаги и в душата ѝ бяха останали само вина и самота. Беше решила да каже на Майкъл, че го напуска. Нямаше да има нито Адам, нито Майкъл. Трябваше да отиде някъде сама и да започне отначало. Имаше да плаща дългове. Щеше да направи и тази последна услуга на Майкъл и да му каже за плановете си, когато се върне.

На следващата сутрин замина за Сингапур.

Ник Вито, Тони Санто, Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела обядваха в „У Тони“. Седяха в предно сепаре и всеки път, щом вратата се отвореше, по инерция поглеждаха кой влиза. Майкъл Морети беше в задната стаичка; в момента нямаше конфликти между клановете, но си бе за предпочитане да е нащрек.

— Какво се е случило на Джими? — попита великанът Джоузеф Колела.

— *Astutatu-morte*^[1] — отговори Ник Вито. — Тъпакът му с тъпак хлътнал по сестрата на едно ченге. Вярно, готино курве беше. Тя и брат ѝ, шибанякът, навили Джими да правят удар. Джими уредил срещах Майк и си турил жица в крачола да записва.

— И какво стана? — поинтересува се Фиоре.

— Ами Джими се шубелдисал и му се допикало. Когато си откопчал панталоните, скапаната жица се показала.

— Ама че късмет.

— Такива ми ти работи с Джими. Майк го пусна на Джино. Джино го удуши с неговата жица. Бавничко-бавничко.

Вратата се отвори и четиримата мъже вдигнаха поглед. Беше вестникар със следобедното издание на „Ню Йорк Поуст“.

Джоузеф Колела се провикна:

— Насам, момче — после се обърна към другарите си. — Я Да видим какво става на конните надбягвания в Хайълий. Един мой жребец ще участва днес.

Вестникарят, очукан от живота мъж, прехвърлил седемдесетте, връчи на Джоузеф Колела вестника и той му даде един долар.

— Задръж рестото.

Същото би казал и Майкъл Морети. Джо Колела тъкмо разгърна вестника, когато погледът на Ник Вито бе привлечен от снимката на първа страница.

— Я! — възкликна той. — Тоя тип съм го виждал някъде.

Тони Санто надзърна през рамото на Вито.

— Естествено, че си го виждал, глупчо. Това е Адам Уорнър. Кандидатирал се за президент.

— Не бе — настоя Вито. — Виждал съм го на живо.

Сбърчи вежди и се напъна да си спомни. Изведнъж се сети.

— Да бе! Това е оня, дето седеше в бара в Акапулко с Дженифър Паркър.

— Какви ги дрънкаш?

— Спомняте ли си? Миналия месец отскочих дотам да предам една пратка. Видях го тоя тип с Дженифър. Пиеха си заедно.

Салваторе Фиоре го гледаше втренчено.

— Сигурен ли си?

— Да. Защо?

— Я кажи на Майк — бавно изрече Фиоре.

Майкъл Морети погледна Ник Вито и му каза:

— Съвсем си се побъркал. Какво ще търси Дженифър Паркър със сенатора Уорнър?

— Убий ме, ако знам. Знам само, че си седяха на бара и пиеха.

— Само двамата ли?

— Да-а.

— Помислих си, че трябва го знаеш, Майк — каза Салваторе Фиоре. — Оня мухльо Уорнър ни е подгонил като луд. Откъде-накъде Дженифър ще си пие питието с него?

Точно това искаше да знае и Майкъл. Дженифър му беше разказала за Акапулко и конгреса и беше споменала имената на десетина души, с които се бе видяла там. Но не бе казала нито дума за Адам Уорнър. Майкъл се обърна към Тони Санто.

— Кой е ръководител на съюза на портиерите сега?

— Чарли Корели.

След пет минути Майкъл говореше по телефона с Чарлс Корели.

— ... „Белмънт Тауърс“ — каза той. — Един мой приятел живееше там преди девет години. Трябва да поговоря с тогавашния портиер. — След малко добави: — Много съм ти благодарен, мой човек. Ще ти се отплатя. — И затвори телефона.

Ник Вито, Санто, Фиоре и Корели го наблюдаваха.

— Вие нямате ли си друга работа? Изчезвайте оттук. Четиримата мъже бързо се изнизаха от стаята. Майкъл си представи Дженифър и Адам Уорнър заедно. „Защо не спомена за него? А бащата на Джошуа, който уж бил загинал във Виетнам? Защо Дженифър не отваря и дума за него?“

Закрачи напред-назад из стаята.

След три часа Тони Санто въведе плах, лошо облечен мъж към шейсетте, който очевидно примираше от страх.

— Това е Уоли Каволски — представи го Тони.

Майкъл стана и се ръкува с него.

— Благодаря ти, че дойде, Уоли. Много мило от твоя страна. Седни. Ще пийнеш ли нещо?

— Не, не, благодаря, мистър Морети. Така се чувствам отлично. Много ви благодаря. — Оставаше само да се поклони.

— Отпусни се, Уоли. Само ще те питам нещо.

— На вашите услуги, мистър Морети. Всичко ще ви кажа.

— Още ли работиш в „Белмънт Тауърс“?

— Аз ли? Не, сър. Напуснах още преди три години. Тъщата имаше артрит и...

— Помниш ли наемателите? — Да, сър. Повечето от тях. Бяха...

— Спомняш ли си една жена на име Дженифър Паркър?

Лицето на Уолтър Каволски светна.

— О, разбира се. Жена и половина. Дори си спомням номера на апартамента ѝ. Хиляда деветстотин двавет и пети. Като годината на икономическата криза. Симпатяга беше.

— Често ли идваха хора при нея?

Уоли бавно се почеса по главата.

— Ами трудно ми е да кажа, мистър Морети. Виждах я само когато влизаше и излизаше.

— Имаше ли мъже, които да прекарват нощта в апартамента ѝ?

— О, Не, сър — поклати глава Уолтър Каволски.

Значи всичко е било напразно. Майкъл почувства вълна на облекчение. Открай време си знаеше, че Дженифър никога няма...

— Приятелят ѝ можеше да я хване.

Майкъл реши, че не е разбрал добре.

— Приятелят й ли?

— Да. Мъжът, с когото мис Паркър живееше.

Сякаш някой халоса Майкъл по корема. Той избухна. Сграбчи Уолтър Каволски за реверите и го вдигна.

— Ах, ти, дръвник! Нали те попитах дали... как се казваше той? Дребният човечец го гледаше ужасен.

— Не зная, мистър Морети. Кълна се в Бога, не зная!

Майкъл го избута настрани. Грабна вестника от бюрото и го пхна под носа на Уолтър Каволски. Каволски погледна снимката на Адам Уорнър и възбудено каза:

— Точно той е! Нейният приятел.

Майкъл почувства как светът около него рухва. През цялото време Дженифър го беше лъгала, беше му изневерявала с Адам Уорнър! Двамата го бяха разигравали като маймуна, бяха го правили на глупак. Тя му беше слагала рога.

Някаква първична страст към отмъщение се надигна в душата на Майкъл Морети и той си даде сметка, че ще убие и двамата.

[1] Споходи го смъртта (сиц.). — Б.пр. ↑

Самолетът на Дженифър от Ню Йорк за Сингапур минаваше през Лондон и имаше два часа престой в Бахрейн. Почти новото летище на петролното емирство вече се беше превърнало в същински бордея, мъже, жени и деца в местно облекло спяха направо на земята и по пейките. Пред магазина за напитки имаше табела, че който пие на обществени места, ще бъде пратен в затвора. Тук витаеше някаква враждебност и Дженифър почувства облекчение, когато бе обявен нейният полет.

Самолетът „Боинг-747“ се приземи в Сингапур в четири и четирийсет следобед. Летището беше ново-новеничко, на двайсетина километра от центъра на града и докато самолетът кацаше, Дженифър забеляза, че строежът продължава.

Митницата беше в просторна и модерна сграда. Митничарите бяха любезни, работеха бързо и след петнайсет минути Дженифър се насочи към пиацата.

Пред входа към нея се приближи едър китаец на средна възраст.

— Мис Дженифър Паркър?

— Да.

— Аз съм Чу Лин. — Беше човекът на Морети в Сингапур. — Чака ви лимузина.

Чу Лин се погрижи да сложат багажа ѝ в багажника на колата и след няколко минути те се отправиха към града. — Добре ли пътувахте? — попита китаецът.

— Да, благодаря — отговори Дженифър, но вече си мислеше за Стефан Бьорк.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Чу Лин кимна към някаква сграда отпред.

— Затворът „Шанги“. Бьорк е в него.

Дженифър се обърна да види затвора, голяма постройка встрани от шосето със зелена ограда от бодлива тел, по която течеше ток. На всеки ъгъл имаше наблюдателни кули с въоръжени часови, пред портала също имаше телена ограда, зад която се виждаха други часови.

— През войната — съобщи ѝ Чу Лин, — всички англичани бяха затворени тук.

— Кога ще мога да си издействам свиждане с Бьорк?

— Положението е много деликатно, мис Паркър — внимателно поде Чу Лин. — Правителството е непреклонно по въпроса с наркотиците. Дори спрямо хората, нарушили закона за първи път, мерките са много строги. Който търгува с наркотици... — Чу Лин многозначително вдигна рамене. — Сингапур се контролира от няколко могъщи семейства. Семейство Шоу, К. К. Тан, Тан Чин Туан и Ли Куан Ю, министър-председателят. Сложили са ръка върху търговията и финансите на Сингапур. Не желаят да има наркобизнес тук.

— Но сигурно имате влиятелни приятели.

— Един полицейски инспектор, Дейвид Ту, много разбран човек.

Дженифър се запита колко ли струва да е „разбран“, но не каза нищо. Имаше време да научи. Облегна се и се загледа в пейзажа. Минаваха през предградията на Сингапур, но всичко тънеше в зеленина и цъфнали цветя. От двете страни на Макферсън Роуд имаше съвременни търговски комплекси, които съжителстваха с древни гробници и пагоди. Някои минувачи бяха с носии и тюрбани, /фуги бяха облечени по последна мода. Тук древната култура и съвременното градоустройство вървяха ръка за ръка. Търговските центрове бяха нови, всичко лъщеше от чистота. Дженифър го сподели гласно.

— Обяснението е много просто — усмихна се Чу Лин. — Който мърси, бива глобяван петстотин долара и това се спазва строго.

Завиха по „Стивънс Роуд“ и на хълма Дженифър съзря красива бяла сграда, заобиколена от дървета и цветя.

— Това е „Шангри-Ла“, вашият хотел.

Фоайето беше огромно, бяло и невероятно чисто, цялото в мраморни колони и стъкло.

Докато Дженифър се регистрираше, Чу Лин каза:

— Инспектор Ту ще поддържа връзка с вас. — После ѝ подаде картичка. — Винаги можете да ме намерите на този номер.

Усмихнат пиколо взе багажа на Дженифър и я отведе през фоайето към асансьорите. Под водопад имаше огромна градина и плувен басейн. „Шангри-Ла“ беше най-красивият хотел, който беше виждала. Апартаментът ѝ на втория етаж се състоеше от голям хол,

спалня и тераса с изглед към пъстроцветно море от червени цветя, пурпурни декоративни храсти и кокосови палми. „Сякаш са от картина на Гоген“, помисли си Дженифър.

Подухваше лек ветрец. Тъкмо такива дни обичаше Джошуа. „Можем ли да излезем с платноходката, мамо?“

„Престани да си спомняш“, каза си Дженифър.

Отиде на телефона.

— Искам да поръчам разговор със Съединените щати, с Ню Йорк. С мистър Майкъл Морети. — И тя даде номера.

— Ужасно съжалявам — извини се телефонистката. — Всички линии са заети. Опитайте по-късно.

— Благодаря.

На долния етаж телефонистката погледна за одобрение мъжа, застанал до централата.

— Чудесно — каза той и доволно кимна.

Инспектор Ту се обади час, след като Дженифър се бе регистрирала.

— Мис Дженифър Паркър?

— На телефона.

— Обажда се инспектор Дейвид Ту. — В гласа му се долавяше мек неопределим акцент.

— Да, инспекторе. Чаках да се обадите. Бързам да уредя...

— Ще ми бъде много приятно да вечеряме заедно — прекъсна я инспекторът.

— На мен също.

„Големият Шанхай“ беше огромен шумен ресторант, в него ходеха главно местни жители, които ядяха и се надвикваха. На естрадата свиреше оркестър, привлекателно момиче в азиатски дрехи пееше американски шлагери. Салонният управител попита Дженифър:

— Единична маса ли искате?

— Чакам един човек. Инспектор Ту.

Лицето на управителя разцъфна в усмивка.

— Инспекторът вече е тук. Насам, моля.

И той заведе Дженифър на маса в предния салон, точно при оркестъра.

Инспектор Дейвид Ту беше висок, слаб привлекателен мъж, прехвърлил четирийсетте, с фини черти и тъмни, бистри очи. Беше облечен в красив тъмен, почти официален костюм. Той държа стола на Дженифър, после също седна. Оркестърът свиреше оглушително рок парче.

Инспектор Ту се наведе към Дженифър и попита:

— Да ви поръчам ли нещо за пиене?

— Да, благодаря.

— Опитайте шендола.

— Какво?

— Напитка от кокосово мляко, кокосова захар и малки парченца желатин. Ще ви хареса.

Вдигна поглед и до него незабавно застана келнерка. Той поръча две напитки и китайски предястия.

— Нали нямате нищо напротив аз да ви избира нещо за ядене.

— Разбира се. За мен ще бъде удоволствие.

— Чувал съм, че във вашата страна жените командват парада. Тук все още мъжът е главният.

„Мъжки шовинизъм“, помисли си Дженифър, но не беше в настроение да спори. Този мъж и трябваше. Беше такава какофония, че почти не се чуваха. Дженифър се облегна и огледа салона. Беше ходила и в други страни в Азия, но хората в Сингапур, и мъжете, и жените, й се сториха невероятно красиви.

Келнерката остави питието ѝ пред нея. Приличаше на горещ шоколад с лигави буци в него.

Инспектор Ту видя израза ѝ.

— Разбъркайте го.

— Не ви чувам.

— Разбъркайте го — извика той.

Дженифър послушно разбърка напитката и отпи. Беше ужасна на вкус, прекалено сладка, но тя кимна одобрително.

— Има непознат за мен вкус. Донесоха им китайските предястия — деликатеси със странна форма, каквито Дженифър не беше опитвала, но реши да не разпитва. Беше много вкусно. Инспектор Ту ѝ обясни, като се надвигваше с канския шум в салона:

— Ресторантът е прочут с кухнята си „Ноня“, китайски специалитети с малайзийски подправки. Рецептите се предават от поколение на поколение.

— Нека поговорим за Стефан Бьорк — поде Дженифър.

— Не ви чувам.

Оркестърът наистина заглушаваше всичко. Дженифър се надвеси още по-напред.

— Кога ще получа свиждане със Стефан Бьорк?

Инспектор Ту вдигна рамене и с мимика показва, че не чува. Дженифър се запита дали е избрал тази маса, за да говорят безопасно, или просто за да не говорят.

След предястията започнаха да им носят какви ли не гозби, коя от коя по-вкусна. Единственото, което тревожеше Дженифър, бе, че тя не можа да повдигне темата за Стефан Бьорк.

Щом се навечеряха и излязоха на улицата, инспектор Ту каза:

— Колата ми е тук.

Щракна с пръсти и пред тях спря черен мерцедес, паркиран до друга кола на тротоара. Инспекторът отвори задната врата на Дженифър. Зад волана седеше униформен полицаи. Имаше нещо гнило. „Ако смяташе да обсъждаме поверителни въпроси — помисли си Дженифър, — щеше да уреди да останем сами.“

Седна отзад, инспекторът се намести до нея.

— За пръв път сте в Сингапур, нали?

— Да.

— А, значи имате да видите много неща.

Не съм дошла да разглеждам забележителности, инспекторе. Трябва да се върна у дома час по-скоро.

— Вие, хората от бялата раса, все бързате — въздъхна инспектор Ту. — Чували ли сте за улица „Бугис“?

— Не.

Дженифър се извърна на седалката, за да вижда по-добре инспектор Ту. Лицето му беше изключително подвижно, жестовете му — изразителни. Той изглеждаше начетен и общителен, но цяла вечер не беше казал нищо.

Колата спря, за да пропусне една рикша, триколка, теглена от местни жители. Инспектор Ту гледаше с презрение рикшата, с която двама туристи отиваха надолу по улицата.

— Някой ден ще ги забраним.

Слязоха от колата една пресечка преди улица Бугис.

— Тук е забранено за коли — обясни инспекторът.

Хвана Дженифър под ръка и я поведе по оживения тротоар. След няколко минути навалицата стана толкова голяма, че беше почти невъзможно да се движат. Улица Бугис беше тясна, със сергии за плодове, зеленчуци, риба и месо от двете страни. Имаше ресторанти на открито с масички и столове. Дженифър жадно поглъщаше гледката, шумовете, миризмите и пъстротата от цветове. Инспектор Ту отново я хвана под ръка и с рамо си запробива път през тълпата. Стигнаха ресторант с три маси отвън, и трите бяха заети. Инспекторът хвана един минаващ келнер за ръката и след миг пред тях стоеше собственикът. Инспекторът му каза нещо на китайски. Мъжът отиде на една от масите, поговори с гостите, те погледнаха инспектора, бързо станаха и си отидоха. Двамата с Дженифър седнаха на освободената маса.

— Да ви поръчам ли нещо?

— Не, благодаря.

Дженифър наблюдаваше гъмжащото море от хора по тротоарите и уличното платно. При други обстоятелства сигурно щеше да ѝ е приятно. Сингапур беше очарователен град, град, където да живееш с човек, когото обичаш.

— Вижте. Наближава полунощ — каза инспекторът.

Дженифър вдигна поглед. Отначало не забеляза нищо. После видя, че всички продавачи затварят сергиите. След десет минути нямаше и следа от търговците.

— Какво става? — попита Дженифър.

— Ще видите.

Хората в дъното на улицата засушукаха и се дръпнаха към тротоарите, за да разчистят платното. В средата на улицата вървеше млада китайка, облечена в дълга прилепнала вечерна рокля. Беше най-красивата жена, която Дженифър бе виждала. Пристъпваше бавно и гордо, от време на време се спираше да поздрави хората по масите, после отново продължаваше.

Когато стигна масата на Дженифър и инспектора, тя я разгледа по-добре и отблизо девойката ѝ се видя още по-красива. Чертите на лицето ѝ бяха меки и деликатни, фигурата ѝ изумителна. Бялата ѝ копринена рокля беше с цепки от двете страни, през които се забелязваха заоблените ѝ бедра и малките изваяни гърди.

Тъкмо Дженифър се обърна към инспектора да попита какво става, и се появи второ момиче. Беше дори по-красиво от първото. След него вървяха други две, подир миг цялата улица се изпълни с красиви млади момичета. Те бяха нещо средно между малайзийки, индуски и китайки.

— Проститутки — опита се да отгатне Дженифър.

— Да, но мъже.

Дженифър го зяпна. Не беше възможно. Пак се обърна към момичетата. Не откри нищо мъжко в тях.

— Вие се шегувате.

— Известни са като „Били бойс“.

Дженифър беше изумена.

— Но те...

— Всички те са си направили операция. Смятат се за жени. — Тон небрежно вдигна рамене. — Защо пък не? Не пречат на никого. Нали разбирате, проституцията тук е незаконна. Но „Били бойс“ са атракция за туристите и щом не досаждат на гостите, полицията си затваря очите.

Дженифър погледна съвършените млади същества, шито вървяха надолу по улицата и се спираха при масите, за да се споразумеят с клиентите.

— Печелят добре. Цената им стига до двеста долара. Щом остарееят, стават мамазани.

Повечето момичета вече седяха на масите с мъже и се пазаряха. Една по една започнаха да стават и да си тръгват с клиентите.

— На нощ имат по двама-трима партньори — обясни инспекторът. — Идват на улица Бугис в полунощ и се изпаряват в шест, та сергиите да отворят пак. Щом кажете, си тръгваме.

— Да вървим тогава.

Докато крачеха по улицата, неканеният образ на Кен Бейли се мерна в ума на Дженифър и тя си помисли: „Дано е щастлив.“

Докато се връщаха в хотела, Дженифър реши, че и пред шофьора ще повдигне въпроса за Бьорк. Щом завиха по „Орчард Роуд“, подхвана убедено:

— А Стефан Бьорк...

— А, да. Уредил съм ви свиждане за утре сутринта в десет часа.

Във Вашингтон, окръг Колумбия, Адам Уорнър беше повикан от съвещание за спешен разговор с Ню Йорк. Обаждаше се окръжният прокурор Робърт Ди Силва. Той ликуваше.

— Съдебните заседатели току-що официално обявиха обвинението, на което се надяхахме. Единодушни са. Готови сме да действаме. — От другата страна на телефона не последва отговор. — Сенаторе, слушате ли ме?

— Да — каза Адам и се помъчи да придаде повече ентусиазъм на гласа си. — Чудесна новина.

— Мисля да приключим до двацет и четири часа. Ако дойдете в Ню Йорк утре сутрин, ще проведем последна среща, за да координираме действията си с всички служби. Ще можете ли, сенаторе?

— Да — потвърди Адам.

— Ще подготвя всичко. В десет часа утре сутринта.

— Ще бъда там.

И Адам затвори телефона.

„Съдебните заседатели току-що официално обявиха обвинението, на което се надяхахме. Единодушни са!“

Адам отново вдигна слушалката и набра някакъв номер.

Стаята за свиждания в затвора „Шанги“ беше малка, гола, с бели варосани стени, в нея имаше само дълга маса и твърди дървени столове от двете страни. Дженифър седеше и чакаше. Вдигна поглед, когато вратата се отвори и влезе Стефан Бьорк, придружен от униформен надзирател.

Беше прехвърлил трийсетте, бе висок и намусен, с изпъкнали очи. „Има проблеми с щитовидната жлеза“, инстинктивно си помисли Дженифър. На бузите и челото му личаха пресни синини. Той седна срещу Дженифър.

— Аз съм Дженифър Паркър, вашата адвокатка. Ще се опитам да ви измъкна оттук.

Мъжът я погледна и рече:

— Побързайте!

Можеше да се приеме и като заплаха, и като молба Дженифър си спомни думите на Майкъл: „Измъкни го под гаранция, преди да е пропял.“

— Добре ли се държат с вас?

Той погледна крадешком надзирателя, застанал до вратата.

— Да. Всичко е наред.

— Подадох иск да ви пуснат под гаранция.

— Какви са шансовете? — Бьорк не можа да прикрие надеждата в гласа си.

— Според мен доста големи. Ще излезете най-много до три дни.

— Трябва да се махна от това място.

— До скоро виждане — каза Дженифър и стана.

— Благодаря — отвърна Стефан и протегна ръка.

— Не! — рязко изкомандва надзирателят.

И двамата се обърнаха.

— Не се докосвайте.

Стефан Бьорк изгледа Дженифър, после каза с дрезгав глас:

— Побързайте.

Щом се върна в хотела, Дженифър намери бележка, че се е обаждал инспектор Ту. Още докато я четеше, телефонът иззвъня. Беше пак той.

— Докато чакате, мис Паркър, защо не поразгледате града ни? Първата реакция на Дженифър беше да откаже, но после си помисли, че няма какво друго да прави, докато не качи Бьорк на самолета. Дотогава беше важно да не загуби благоразположението на инспектор Ту.

— Благодаря за поканата. С най-голямо удоволствие — отговори тя.

Спряха да обядват в Кампачи, след това се отправиха към провинцията, като караха по Букит Тима Роуд на север, към Малайзия. По пътя минаха през, няколко живописни селца със сергии за какви ли не храни. Хората изглеждаха добре облечени и преуспяващи. Дженифър и инспектор Ту спряха на гробището „Кранджи“ и военния мемориал, изкачиха стъпалата и минаха през отворената синя порта. Пред тях се издигаше голям мраморен кръст, а зад него — огромна колона. Гробището беше същинско море от бели кръстове.

— Войната ни засегна силно — поясни инспекторът. — Всеки загуби много приятели и роднини.

Дженифър не каза нищо. Пред очите ѝ изникна малък гроб в Сандс Пойнт. Но не събра сили да си представи детето под могилката.

В следствената служба на полицията на улица Хъдсън в Манхатън имаше заседание на учрежденията по борба за опазване на реда. В претъпканото помещение всички ликуваха. Мнозина се бяха заели с разследването скептично, и преди изпълняваха подобни задачи. Години наред бяха събирали изумителни доказателства срещу членове на престъпни банди, убийци и изнудвачи, процесите високоплатени хитри адвокати успяваха да извоюват оправдателни присъди за подзащитниците си. Този път щеше да бъде различно. Те имаха свидетелските показания на Томас Колфакс, *consigliere*, и никой нямаше да го спре. Над трийсет и пет години той е бил мозъкът на

престъпните банди. Щеше да се яви пред съда, да назове имена, дати, факти и цифри. И сега те имаха зелена светлина да действат.

Адам бе допринесъл най-много измежду присъстващите, за да се сбъдне този момент. Тъкмо благодарение на това щеше да влезе в Белия дом. Но сега, когато този миг беше станал реалност, всичко се превърна в пепел. Пред Адам беше списъкът на хората, обвинени от съдебните заседатели. Четвъртото име беше Дженифър Паркър и срещу него бяха посочени убийство и съучастничество в десетина противодържавни престъпления.

Адам Уорнър огледа хората наоколо и се насили да изрече:

— Вие всички... трябва да бъдете поздравени за успеха.

Опита се да каже още нещо, но бе безсилен да говори. Мразеше се от дън душа, изпитваше почти физическа болка.

„Испанците са прави, като казват, че отмъщението е ястие, което се яде студено“, си рече Майкъл Морети. Дженифър Паркър бе жива само защото бе далеч оттук. Ала скоро щеше да се върне. Междувременно Майкъл предвкушаваше какво ще ѝ се случи. Тя го беше измамила за всички неща, с които една жена можеше да измами мъж. Затова той щеше да се погрижи да бъде „обслужена“ по специален начин.

От Сингапур Дженифър отново се опита да се свърже по телефона с Майкъл.

— Съжалявам — каза телефонистката, — всички линии за Съединените щати са заети.

— Ще опитате ли отново?

— Разбира се, мис Паркър.

Телефонистката вдигна поглед към мъжа, който охраняваше телефонната централа, и той ѝ се усмихна съзаклятнически.

В кабинета си в центъра на града Робърт Ди Силва гледаше една заповед за арестуване, която току-що му бяха донесли. На нея пишеше името на Дженифър Паркър.

„Най-последно я пипнах“, помисли си той и изпита диво задоволство.

— Инспектор Ту е във фоайето и иска да ви види — съобщи телефонистката.

Дженифър се изненада, не го очакваше. Сигурно ѝ носеше новини за Стефан Бьорк. Слезе с асансьора.

— Извинявайте, че не се обадох предварително — поде инспектор Ту. — Реших, че ще бъде по-добре да поговорим насаме.

— Имате някакви новини ли?

— Ще поговорим в колата. Искам да ви покажа нещо.

Подкараха по Йо Чу Канг Роуд.

— Да няма проблеми? — попита Дженифър.

— А, не. Ще бъде пуснат под гаранция вдругиден.

„Тогава къде ме води?“

Минаха покрай няколко сгради на Джалан Гоатопи Роуд и шофьорът спря.

Инспектор Ту се обърна към Дженифър.

— Сигурен съм, че това, което ще ви покажа, ще ви заинтересува.

— Какво е то?

— Елате. Ще видите.

Вътре сградата беше стара и порутена, но най-силно впечатление правеше миризмата, животинска, гнусна, отблъскваща. Дженифър никога не бе усещала подобна миризма.

При тях бързо дойде младо момиче и каза: — Искате ли придружител?

— Няма да се наложи — каза инспекторът и я отпрати.

Хвана Дженифър под ръка, излязоха в двора. В него имаше десетина басейна и от тях долитаха странни звуци, сякаш нещо се плъзгаше. Дженифър и инспекторът стигнаха при първия ограден басейн. На него имаше табела: „Не пипай! Опасност за живота.“ Дженифър надзърна вътре. Басейнът гъмжеше от алигатори и

крокодили, които непрекъснато се движеха и се плъзгаха един върху друг.

— Какво е това? — потрепери тя.

— Ферма за крокодили — обясни инспекторът и погледна надолу към влечугите. — На три до шест години крокодилите биват одирани и се превръщат в портфейли, колани и обувки. Виждате, че повечето са отворили уста. Така си почиват. Когато устата им са затворени, човек трябва да внимава.

Те се приближиха до басейна, в който имаше два огромни алигатора.

— Тези са на петнайсет години. Използват ги само за разплод.

— Толкова са грозни — с погнуса рече Дженифър. — Чудя се как се понасят.

— Не се понасят — каза инспекторът. — Не се съвокупляват често.

— Те са праисторически.

— Точно така. Живеят от милиони години и са съхранили същите първобитни механизми, които са притежавали в началото.

— Дали да не тръгваме вече? — попита тя.

— След минутка — каза инспекторът и погледна момичето, посрещнало ги вътре в сградата. То отиваше с табла към първия басейн. — Днес е ден за хранене — обясни инспекторът. — Гледайте.

Двамата с Дженифър се приближиха до първия басейн.

— Веднъж на три дни ги хранят с риба и свински бял дроб.

Момичето започна да хвърля храна в оградената вода и вътре всичко кипна и се замята. Алигаторите и крокодилите се спуснаха към суровото кърваво месо и го разкъсаха с остри зъби. Дженифър видя как две от животните се нахвърлиха на едно и също парче и тутакси се нападнаха, захапах се, рязко се заудряха; басейнът се пълни с кръв. Очната ябълка на единия висеше разкъсана, но зъбите му бяха впити в челюстите на противника. Когато кръвта рухна по-силно и оцвети целия басейн, другите крокодили се присъединиха, нападнаха своите ранени другари, разкъсваха главите им, докато не се покаже живо месо. Започнаха да ги поглъщат живи.

Дженифър чувстваше, че ще припадне.

— Моля ви, да се махаме оттук. Инспектор Ту положи ръка на рамото ѝ.

— Само една минутка.

Погледа още малко, после отведе Дженифър.

През нощта тя сънува как крокодилите се хапят и се разкъсват на парчета. Два изведнъж се превърнаха в Адам и Майкъл и посред кошмара Дженифър се събуди, цялата разтреперана. Не можа да заспи отново.

Акцията започна едновременно в няколко щата и в десетина чужди страни.

В щата Охайо беше арестуван сенатор тъкмо когато той държеше пред женска организация реч за честността на държавния служител.

В Ню Орлиънс беше закрито незаконно бюро за залагания на конни надбягвания.

В Амстердам бяха заловени контрабандисти на диаманти.

Директорът на банка в град Гари, щата Индиана, беше арестуван по обвинение, че пере пари на клана.

В Канзас Сити бе обискиран голям магазин за преоценени стоки, пълен с крадени вещи.

В град Финикс, щата Аризона, бяха задържани шестима детективи от нравствената полиция.

В Неапол бе завзета фабрика за кокаин.

В Детройт бяха арестувани членове на банда, които крадял и в цялата страна.

След като не успя да се свърже с Дженифър по телефона, Адам отиде в кантората ѝ. Синтия веднага го позна.

— Съжалявам, сенатор Уорнър, мис Паркър е извън страната.

— Къде е?

— В „Шангри-Ла“, някакъв хотел в Сингапур.

Адам се поуспокои. Можеше да ѝ се обади и да ѝ каже да не се връща.

Камериерката влезе тъкмо когато Дженифър излизаше от банята.

— Извинете, но кога ще напуснете днес хотела?

— Няма да напускам хотела днес. Заминавам утре.

На лицето на камериерката се изписа недоумение.

— Казаха ми да подготвя апартамента за гости, които пристигат късно довечера.

— Кой ви каза?

— Управителят на хотела.

В телефонната централа на първия етаж се обадиха от чужбина. Телефонистката и човекът до нея бяха други.

— От Ню Йорк търсят мис Дженифър Паркър — повтори на глас телефонистката.

Погледна мъжа до нея. Той поклати глава.

— Съжалявам. Мис Паркър е напуснала хотела.

Акцията продължаваше. Бяха арестувани хора в Хондурас, Сан Салвадор, Турция и Мексико. В мрежата попаднаха дилъри, убийци, участници в банкови обири и подпалвачи. Получиха се рапорти от Форт Лодърдейл, Атлантик Сити и Палм Спрингс.

В Ню Йорк Робърт Ди Силва следеше отблизо развоя на операцията. Беше на седмото небе от щастие, когато си мислеше за примката, затягаща се около Дженифър Паркър и Майкъл Морети.

Майкъл Морети се изплъзна на полицейската блокада по чиста случайност. Беше годишнината от смъртта на тъст му и двамата с Роза бяха отишли на гробищата.

Пет минути, след като бяха тръгнали, цяла кола с агенти на ФБР отиде в дома му, а друга пристигна в офиса. Щом се убедиха, че го няма, останаха търпеливо да го чакат.

Дженифър се сети, че е пропуснала да направи резервация за Стефан Бьорк за самолета за Щатите. Обади се на Сингапурските

авиолинии.

— На телефона е Дженифър Паркър. Имам запазено място за полет 112 за Лондон утре следобед. Искам да направя още една резервация.

— Да, разбира се. Почакайте, ако обичате.

След няколко минути отново ѝ се обадиха.

— Паркър ли казахте?

— Да.

— Вашата резервация е анулирана, мис Паркър.

Дженифър беше смаяна.

— Анулирана ли? От кого?

— Не зная. Вашето име е зачеркнато от списъка на пътниците.

— Станала е някаква грешка. Впишете ме отново.

— Съжалявам, мис Паркър. Няма места за полет 112.

Реши, че инспектор Ту ще оправи всичко. Бе приела да вечеря с него. Щеше да разбере какво става.

Той дойде да я вземе рано.

Дженифър му разказа за бъркотията в хотела и с резервацията за самолета.

— Ние все объркваме нещо — небрежно отговори той. — Ще се заема.

— Ами Стефан Бьорк?

— Всичко е уредено. Ще бъде пуснат утре сутринта.

Каза нещо на китайски на шофьора и колата направи обратен завой.

— Не сте видели Каланг Роуд. Много интересно е. Колата зави наляво по улица Лавандър, после по първата пресечка вдясно и се озова на Каланг Бахру. Виждаха се големите табели на цветарски магазини и фирми за ковчези. След няколко пресечки автомобилът отново зави.

— Къде сме? — попита Дженифър.

Инспектор Ту се обърна към нея и тихо отвърна:

— На Безименната улица.

Колата тръгна много бавно. От двете страни на улицата имаше само погребални бюра: Тан Ки Сен, Клин Но, Ан Юн, Лон, Го Сун. Отпред се виждаше погребение. Всички бяха облечени в бяло, свиреха трима души: кларнетист, саксофонист и барабанист. Тялото беше положено на маса, около него бяха наредени венци, голяма снимка на покойника стърчеше на статив, обърната към присъстващите. Опечалените седяха наоколо и ядяха.

Дженифър се обърна към инспектора.

— Какво е това?

— Къщите на смъртта. Местните жители ги наричат „умрели къщи“, защото се страхуват да изрекат думата „смърт“. — Той погледна Дженифър и добави: — Но смъртта е само част от живота, нали?

Дженифър се вгледа в студените му очи и изведнъж се изплаши.

Отидоха при Златния феникс и едва когато седнаха, Дженифър намери сили да запита:

— Инспектор Ту, имайте ли някаква причина за да ме водите във фермата за крокодили и при „умрелите“ къщи?

Той я погледна и каза равнодушно:

— Разбира се. Помислих си, че могат да представляват интерес за вас. Особено като знаей, че сте дошли да освободите своя клиент, мистър Бьорк. Много наши младежи умират от наркотици, внесени в страната. Можех да ви заведа и в болницата, където ги лекуват, но реших, че ще е по-впечатляващо да ви ги покажа къде свършват.

— Това няма нищо общо с мен.

— Въпрос на мнение.

Говореше враждебно.

— Вижте, инспектор Ту, сигурна съм, че ви плащат добре да...

— Никой не може да ми плати достатъчно.

Той стана и кимна на някакъв човек. Дженифър се обърна. Към масата се приближаваха двама мъже в сиви костюми.

— Мис Дженифър Паркър?

— Да.

Нямаше нужда да показват документи, че са от ФБР. Тя разбра всичко, преди да са проговорили.

— ФБР. Имаме заповед да ви екстрадираме и арестуваме. Ще ви отведем в Ню Йорк със самолета в полунощ.

Когато си тръгна от гроба на тъст си, Майкъл Морети вече закъсняваше за среща. Реши да се обади в офиса и да я отложи, за по-късно. Спря при телефонна кабина край магистралата и набра номера. Телефонът иззвъня веднъж и някакъв мъж каза:

— Строителна фирма „Акме“.

— Обажда се Майк. Кажете...

— Мистър Морети не е тук. Обадете се по-късно.

Майкъл изтръпна. Само добави:

— „У Тони“.

Затвори телефона и забърза към колата. Роза го погледна и попита:

— Да не се е случило нещо, Майкъл?

— Не зная. Ще те закарам при братовчедка си. Остани там, докато не те потърся.

Тони последва Майкъл в задната стаичка на ресторанта.

— Съобщиха ми, Майк, че къщата ти и офиса в центъра гъмжат от ченгета.

— Благодаря ти — каза Майкъл. — Не искам да бъда безпокоен.

— Ясно.

Майкъл изчака Тони да излезе и затвори вратата. Вдигна слушалката и започна бясно да набира някакъв номер.

Само за двацет минути научи, че ги е сполетяло голямо нещастие. Все по-изненадан, получаваше сведения за полицейските акции и арести. Всичките му войници и лейтенанти бяха задържани. Бяха претърсвани скривалища, бяха разкривани мошеничества в хазарта, бяха иззети счетоводни книги и отчета. Това, което ставаше, беше същински кошмар. Беше ясно, че полицията е получила информация от някой високопоставен член на организацията.

Майкъл се обади на други кланове в страната, всички искаха да знаят какво става. Те бяха пострадали сериозно и никой не знаеше

откъде идва предателството. Всички подозираха, че е от клана Морети. Джими Гуардино от Лас Вегас му постави ултиматум.

— Обаждам се по поръчение на комисията, Майкъл.

Националната комисия изземаше властта в престъпния свят и представляваше всички кланове, ако възникнеха неприятности.

— Полицията затяга обръча около всички кланове. Пропял е някой високопоставен. Дочухме, че е от твоите момчета. Даваме ти двайсет и четири часа да го откриеш и да вземеш мерки.

В миналото поя полицейски акции в мрежите се хващаха само дребните риби, тези, които можеха да бъдат заменени. Сега за първи път хващаха босовете. „Пролял е някой високопоставен. Дочухме, че е от твоите момчета.“ Сигурно бяха прави. Кланът на Майкъл беше най-тежко засегнат и полицията бе по петите му. Някой им беше дал неопровержими доказателства, в противен случай те никога нямаше да предприемат такава мощна кампания. Кой ли можеше да бъде? Майкъл се облегна на стола и се замисли.

Доносникът притежаваше информация, известна само на Майкъл и на двамата му старши лейтенанти Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела. Единствени те тримата знаеха къде са скрити счетоводните книги, а ФБР ги беше намерил. Четвъртият човек, който разполагаше с тази информация, беше Томас Колфакс, но Колфакс беше заровен под сметището на Ню Джърси.

Майкъл се замисли за Салваторе Фиоре и Джоузеф Колела. Не можеше да повярва, че са нарушили *omerta*^[1] и са проговорили. Бяха с него от самото начало, той лично ги беше подбрал. Беше ги оставил да припечелват нещичко настрани — от кредити и проститутки. Защо ще го предават? Естествено отговорът беше лесен: заради поста му. Ако той излезеше от играта, щяха да поемат нещата и да го заместят. Работеха заедно, значи и двамата бяха пропели.

Сърцето на Майкъл се изпълни с убийствен гняв. Тия глупаци се мъчеха да го смъкнат, но нямаше да живеят дълго, за да се порадват. Най-напред трябваше да уреди хората му да бъдат пуснати под гаранция. Нужен му беше адвокат, на който да има доверие: Колфакс беше мъртъв, а Дженифър... Дженифър! Майкъл почувства как отново го побиват студени тръпки. В ушите му звучаха собствените му думи: „И се връщай колкото се може по-бързо. Ще ми липсваш. Обичам те,

Дженифър.“ Беше й казал това, а тя го беше предала. Щеше да си плати.

Обади се по телефона, а после зачака. След петнайсет минути в кабинета връхлетя Ник Вито.

— Какво става? — попита Майкъл.

— Там гъмжи от ченгета, Майк. Два пъти обиколих квартала, но се вслушах в съвета ти. Стоях по-надалеко.

— Имам нещо за теб, Ник.

— Слушам, шефе. С какво мога да бъда полезен?

— Погрижи се за Салваторе и Джо.

Ник Вито го зяпна.

— Аз... аз не разбирам. Като казваш „погрижи се за тях“, нямаш предвид...

— Имам предвид да им пръснеш черепите — изкрещя Майкъл.

— Да не искаш писмена заповед?

— Н-не — заекна Ник Вито. — Само исках да кажа... Сал и Джо са основните ти хора.

Майкъл се изправи, в очите му се четеше закана.

— Я не ме учи как да си гледам работата, Ник!

— Аз... такава, шефе. Ще се погрижа за тях. Кога?...

— Сега. Веднага. До довечера да са трупове. Ясно ли е?

— Да.

Майкъл сви ръце в юмруци.

— Ако имах време, сам щях да се погрижа за тях. Искam да ги заболи, Ник. Направи го бавно, чуваш ли?

— Ясно, ясно.

Вратата се отвори и бързо влезе Тони с пребледняло лице.

— Отвън има двама агенти на ФБР със заповед за твоего арестуване. Кълна се в Бога, не зная как са разбрали, че си тук. Те...

Майкъл Морети се обърна към Ник Вито и рязко изкомандва:

— От задния вход. Изчезвай! — После каза на Тони: — Кажи им че съм в тоалетната. Веднага идвам.

Майкъл вдигна телефона и набра един номер. След миг разговаряше със съдия от Върховния съд в Ню Йорк.

— Отвън има две ченгета от ФБР със заповед за арестуването ми.

— В какво те обвиняват, Майк?

— Не зная и пет пари не давам. Обаждам се да уредиш да ме пуснат под гаранция. Не мога да си губя времето в пандиза. Чака ме работа.

Последва мълчание и когато проговори, съдията внимателно подбираше думите си:

— Опасявам се, че този път няма да мога да ти помогна, Майкъл. Положението е напечено и ако се намеся...

Майкъл рече закана̀телно:

— Слушай, глупак такъв! Ако прекарам в затвора и час, ще се погрижа да гниеш зад решетките до края на живота си. Отдавна си ми в ръчичките. Или искаш да кажа на окръжния прокурор колко престъпници си уредил. Да дам на данъчните служби номера на банковата ти сметка в швейцарската банка? Да...

— За Бога, Майкъл!

— Тогава се размърдай!

— Ще видя какво мога да направя — каза съдията Лорънс Уолдман. — Ще се помъча да...

— Щял да се помъчи! Не се мъчи, ами се размърдай! Чуваш ли, Лари? Направи го! — И Майкъл тръшна слушалката.

Мозъкът му работеше бързо и хладнокръвно. Не го интересуваше, че ще го отведат в затвора. Знаеше, че съдията Уолдман ще направи това, което му каза, а Ник Вито щеше да се погрижи за Фиоре и Колела. Без техните показания не можеха да докажат нищо срещу него.

Майкъл се огледа в малкото огледало на стената, среса косата си, оправи вратовръзката и отиде при агентите от ФБР.

Съдията Лорънс Уолдман удържа на думата си, както беше очаквал Майкъл. На предварителното следствие адвокат, посочен от съдията Уолдман, настоя за пускане под гаранция срещу половин милион долара.

Ди Силва остана да гледа, ядосан и нещастен, как Майкъл Морети напуска съдебната зала.

[\[1\]](#) Клетва за мълчание, полагана от членовете на мафията. —
Б.пр. [↑](#)

Ник Вито не блестеше с особен ум. Беше ценен за организацията, защото изпълняваше заповедите безпрекословно, без да задава въпроси. Бяха му размахвали десетина пъти в лицето пистолети и ножове, а той не се бе уплашил. Сега обаче го беше страх. Ставаше нещо, което не можеше да схване, и смътно чувстваше, че донякъде причината е в него.

Цял ден слушаше за полицейските акции и за повсеместните арести. Шушукаше се, че се е появил предател сред босовете в организацията. Дори с ограничения си ум Ник Вито можеше да свърже фактите: беше оставил Томас Колфакс жив и малко след това някоя бе започнал да предава клана на властите. Знаеше, че е изключено това да са Салваторе Фиоре или Джоузеф Колела... Двамата му бяха като братя и подобно на него бяха предани до гроб на Майкъл Морети. Ала нямаше как да го обясни на Майкъл, освен ако не искаше да го накълцат на парчета, защото само един човек можеше да има пръст във всичко това — Томас Колфакс, а се предполагаше, че Колфакс е мъртъв.

Ник Вито бе изправен пред сложна дилема. Обичаше Цветчето и Големия Джо. Фиоре и Колела му бяха правили хиляди услуги, както и Колфакс; той беше помогнал на Колфакс да се измъкне и гледай в каква каша се беше забъркал! И така Ник Вито реши, че повече няма да бъде мекушав. Щом приключи с Фиоре и Колела, няма да си мърси повече ръцете. Тъй като те му бяха като братя, щеше поне да ги убие бързо.

Те винаги трябваше да бъдат на разположение, в случай че дотрябват на Майкъл, и Ник Вито ги намери лесно. Салваторе Фиоре Цветчето беше при любовницата си на Осемдесет и трета улица, при Природонаучния музей. Ник знаеше, че Салваторе винаги си тръгва в пет часа, за да се прибере при жена си. Сега беше три часът. Ник беше раздвоен. Дали да го причака пред блока или да се качи и да го спипа

горе? Реши, че е прекалено изнервен да чака. От това се притесни още повече. Всичко това му играеше на нервите. „Щом всичко свърши — отсъди той, — ще помоля Майк да ми даде отпуск. Може да взема две момичета и да отида с тях на Бахамските острови.“ Само при тази мисъл се почувства по-добре.

Паркира колата зад ъгъла на блока и отиде пеша до сградата. Отвори входната врата с шперц и не взе асансьора, качи се пеша до третия етаж. Тръгна към вратата и заблъска по нея.

— Отворете веднага! Полиция!

Чу се шум и след няколко секунди вратата се отвори, беше Марина, любовницата на Салваторе Фиоре, която не махна дебелата верига — той видя част от лицето и голото ѝ тяло.

— Ник! — каза тя. — Ах, ти, ненормалнико! Изкара ми ангелите. — Дръпна веригата и отвори вратата. — Сал, Ник е.

Салваторе Фиоре излезе гол от спалнята.

— Хей, Ник! Какво, по дяволите, правиш тук?

— Имам да ти предам нещо от Майк.

Ник Вито вдигна автоматичния пистолет калибър 22 със заглушител и натисна спусъка. Петлето удари 22-калибровия патрон и той изхвърча със скорост триста метра в секунда. Първият куршум разкъса носа на Фиоре. Вторият му извади лявото око. Марина отвори уста да изпищи, Ник Вито се обърна и я застреля в главата. Докато падаше на пода, той изстреля още един патрон в гърдите ѝ, за всеки случай. „Жалко за готиното маце, но Майк не иска свидетели.“

Джоузеф Колела притежаваше кон, който участваше в надбягванията на „Белмънт Парк“ в Лонг Айланд. Хиподрумът там беше дълъг два километра, идеалната дължина за кобилката на Колела. Той беше посъветвал Ник да заложи на нея. В миналото беше печелил доста покрай съветите на Колела. Великанът Колела винаги залагаше дребни суми от негово име, когато се състезаваха конете му. Докато вървеше към ложата на Колела, Ник си помисли, че вече няма да има кой да го съветва при залагания. Надбягванията тъкмо бяха започнали. Колела стоеше прав в ложата и насърчаваше коня си. Бяха заложени луди пари и тълпата пицеше и викаше, когато конете свършваха първата обиколка.

Ник Вито влезе в ложата зад Колела и каза:

— Как е, приятелю?

— Здравей, Ник! Идваш тъкмо навреме. Хубавата царица спечели. Заложих малко и от твое име.

— Чудесно си направил.

Ник Вито притисна пистолета до гръбнака на Джоузеф Колела и стреля три пъти през сакото. Сред крясъците на тълпата никой не чу приглушения звук. За миг Ник се поколеба дали да вземе от джоба на Колела квитанциите за залаганията, но се отказа. Откъде да знае, конят можеше и да загуби.

Телефонът на Майкъл Морети иззвъня.

— Майкъл Морети?

— Кой го търси?

— Капитан Танър.

Майкъл само за секунда свърза името. Капитан от полицията. Участъкът в Куийнс. От хората, на които плащаше.

— Аз съм.

— Току-що научих нещо, което сигурно ще представлява интерес за вас.

— Откъде се обаждате?

— От уличен телефон.

— Продължавайте.

— Открих откъде изтича информацията.

— Закъснели сте. Вече се погрижиха за тях.

— За тях ли! Казаха ми само за Томас Колфакс.

— Вие не знаете какво приказвате! Колфакс е мъртъв.

Този път беше ред на капитана да се учуди.

— Как така мъртъв! Той е във военноморската база в Кантикоу и разправя всичко на всеки, който има желание да го слуша.

— Вие сте се побъркали — изсъска Майкъл. — За ваше сведение знаая...

Майкъл спря. Какво всъщност знаеше? Беше наредил на Ник Вито да убие Томас Колфакс и Вито му беше казал, че го е направил. Майкъл се замисли.

— Сигурен ли сте, Танър?

— Мистър Морети, щях ли да ви се обаждам, ако не бях сигурен?

— Ще проверя. Ако сте прав, ще съм ви много задължен.

— Благодаря, мистър Морети.

Капитан Танър затвори телефона, доволен от себе си. В миналото се бе убедил, че Майкъл Морети знае как да се отблагодарява. Може би този път бе ударил право в десетката и най-после щеше да се пенсионира. Той излезе от телефонната кабина в октомврийския студ.

Пред кабината стояха двама мъже и когато капитанът се опита да ги заобиколи, единият му препречи пътя. Държеше картата си за самоличност.

— Капитан Танър? Аз съм лейтенант Уест от Отдела за държавна сигурност. Полицейският комисар иска да поговори с вас.

Майкъл Морети бавно остави слушалката. Някакъв животински нюх му подсказваше, че Ник Вито го е излъгал. Томас Колфакс още беше жив. Това обясняваше всичко. Беше ги предал. А Майкъл бе изпратил Ник Вито да убие Фиоре и Колела. Господи, какъв глупак е бил! Измамен от един тъп наемен убиец, се бе подлъгал да ликвидира двамата най-добри лейтенанти. Обзе го вледеняващ гняв.

Набра някакъв номер и говори съвсем кратко. Проведе още един разговор, облегна се на стола и зачака.

Когато чу Ник Вито по телефона, си наложи да не издава, че е направо бесен.

— Как мина, Ник?

— Всичко е наред, шефе. Точно както заповяда. И двамата страдаха много.

— Винаги мога да разчитам на теб, Ник, нали?

— Знаеш, че да, шефе.

— Искам да ми направиш последна услуга. Едно от момчетата е паркирало колата на ъгъла на улица Йорк и Деветдесет и пета. Светлокафяво камаро. Ключовете са зад сенника. Ще ни трябва довечера. Докарай я.

— Разбира се, шефе. Бързо ли ти трябва? Канех се да...

— Трябва ми веднага, Ник.

— Тръгвам, шефе.

— Довиждане. Ник.

Майкъл затвори телефона. Съжаляваше, че не е там да наблюдава как Ник Вито ще хвъркне във въздуха, но сега имаше да свърши още една важна работа.

Скоро щеше да се върне Дженифър Паркър и той искаше да подготви всичко за нея.

„Всичко прилича на евтино холивудско филмче, в което моят затворник изпълнява главната роля“, помисли си генерал-майор Рой Уолас.

Голямата заседателна зала в базата на военноморските сили на Съединените щати гъмжеше от техници от свързочни войски, които сновяха и монтираха камери, микрофони и прожектори.

Щяха да снимат свидетелските показания на Томас Колфакс.

— Трябва да сме сигурни сто процента — беше настоял окръжният прокурор Ди Силва. — Знаем, че и пиле не може да прехвъркне при него, но няма да е зле да имаме доказателствата и на запис.

И другите го бяха подкрепили.

Отсъстваше само Томас Колфакс. Щяха да го доведат в последната минута, когато всичко бъде готово.

„Сякаш е филмова звезда.“

В карцера Томас Колфакс имаше среща с Дейвид Тери от Министерството на правосъдието, човека, който „създаваше“ нова самоличност на свидетелите, предпочели да изчезнат.

— Ще ви дам някои пояснения за програмата „Сигурност на свидетелите“ — започна Тери. — Когато процесът приключи, ще ви изпратим в държавата, която предпочетете. Вашите мебели и другата покъщнина ще бъдат складирани във Вашингтон с кодиран номер. Ще ви ги препратим по-късно. Изключено е някой да ви проследи. Ще ви осигурим нова самоличност, а ако желаете, и пластична операция.

— Сам ще се погрижа за последното — каза Колфакс. Той нямаше доверие на никого, не искаше никой да знае как ще изглежда занапред.

— Обикновено, създадем ли нова самоличност на някого, му намираме и работа по специалността и му осигуряваме средства. Доколкото разбрах, във вашия случай, мистър Колфакс, парите не са проблем.

Томас Колфакс се почуди какво ли ще каже Дейвид Тери, ако научи колко пари има в банковите си сметки в Германия, Швейцария и Хонконг. Дори самият той не знаеше точната сума, ала тя не бе по-малка от девет-десет милиона долара.

— Не — потвърди Колфакс, — не представляват проблем.

— Добре тогава. Нека първо решим къде искате да заминете. Предпочитате ли някой район?

Въпросът беше толкова прост, а в него се криеше толкова много. Тери всъщност го питаше: „Къде искате да прекарате остатъка от живота си?“ Защото Колфакс съзнаваше, че отиде ли някъде, няма мърдане оттам. Там той щеше да живее, да се крие и никъде другаде по света нямаше да бъде в безопасност.

— Бразилия.

Повеляваше го логиката. Колфакс вече притежаваше там плантация от двеста хиляди акра на името на някаква панамска фирма и никой нямаше да се досети, че зад нея стои той. Плантацията беше като крепост. Разполагаше с достатъчно пари, за да си подсигури охрана, така че дори и Майкъл Морети да научеше къде се намира, нямаше как да се докопа до него. Можеше да си купи всичко, включително жените, които пожелаеше. Харесваше латиноамериканките. Хората си мислеха, че станеш ли на шейсет и пет години, за теб секс вече не съществува, ала Колфакс беше открил, че с годините е станал още по-похотлив. Любимото му занимание беше да легне с две-три млади жени, които да го милват. Колкото по-млади, толкова по-добре.

— Лесно ще уредим за Бразилия — рече Дейвид Тери. — Правителството ще ви купи къща там и...

— Не е нужно — отвърна Колфакс и за малко да се изсмее на глас при мисълта да живее в някаква си къща. — От вас искам единствено да ми подсигурите новата самоличност и безопасно пътуване. За останалото ще се погрижа сам.

— Както желаете, мистър Колфакс — Дейвид Тери се изправи. — Разбрахме се по всички въпроси. Лесно ще ви уредим —

успокоително се усмихна той. — Ще придвижа нещата. Щом дадете показания, ще се качите на самолета за Южна Америка.

— Благодаря ви.

Томас Колфакс го изпрати с поглед в приповдигнато настроение. Беше успял! Майкъл Морети беше направил грешката да го подцени и това щеше да се окаже последната му грешка. Колфакс щеше да го погребее толкова надълбоко, че той никога нямаше да се изправи отново.

И неговите показания щяха да бъдат заснети на филм. Ех, че интересно ще бъде! Дали щяха да го гримират? Огледа се в малкото огледало на стената. „Бива си ме за човек на моята възраст — помисли си той. — Все още изглеждам чудесно. Онези млади южноамериканки си падат по възрастни мъже с побелели коси.“

Чу, че вратата на килията се отваря, и се обърна. Сержант от военноморските сили му носеше обяда. Имаше достатъчно време да хапне преди снимките.

Първия ден се беше оплакал от храната и генерал Уолас уреди да му носят ястия от ресторант. Вече няколко седмици, откакто го държаха във флотата, задоволяваха на минутата и най-малката му прищявка. Стараеха се да му угодят и Колфакс се възползваше от тази възможност. Бяха обзавели карцера с хубави мебели и телевизор, всеки ден му носеха вестниците и списанията.

Сержантът остави подноса с храната на масата, наредена за двама, и направи обичайната си всекидневна забележка.

— Изглежда вкусно, сър.

Колфакс се усмихна любезно и седна на масата. Телешко печено алангле, точно както го обичаше, пюре и йоркширски пудинг. Изчака сержантът да придърпа стола и да седне срещу него. Момчето взе нож и вилица, отрязва парченце месо и започна да яде. Още едно от хрумванията на генерала. Томас Колфакс си имаше личен дегустатор. „Като кралете от едно време“, помисли си той. Наблюдаваше как сержантът опитва печеното, пюре то и йоркширския пудинг.

— Как е?

— Ако трябва да съм искрен, сър, бих предпочел телешкото по-препечено.

Колфакс взе вилницата и ножа и започна да яде. Сержантът не беше прав. Месото беше превъзходно, картофите бяха мекички и топли, а пудингът беше добре опечен.

Пресегна се към хряна и си намаза тънък слой върху месото. На втория залък разбра, че има нещо нередно. Испита внезапно парене в устата, което се предаде из цялото му тяло. Почувства, че стомахът му гори. Храната му приседна на гърлото, той едвам си поемаше въздух. Сержантът отсреща го гледаше втренчено. Томас Колфакс се хвана за гръкляна и се опита да му каже какво става, но от устата му не излезе и звук. Огънят в тялото му се разпростираше все по-бързо и той изпитваше непоносима болка. Получи ужасен гърч, климна и се строполи на пода.

Сержантът го гледа известно време, наведе се и повдигна клепача на Томас Колфакс, за да се увери, че е мъртъв.

Чак тогава извика за помощ.

Самолетът на сингапурските авиолинии се приземи на летище „Хийтроу“ в Лондон в седем и половина сутринта. Пътниците бяха задържан и на местата си, докато Дженифър и двамата агенти от ФБР не напуснаха самолета и не влязоха в службата за, сигурност на летището.

Дженифър изгаряше от нетърпение да зърне някой вестник и да разбере какво става в Щатите, но двамата ѝ мълчаливи придружители отказаха да изпълнят молбата или да разговарят с нея.

След два часа тримата се качиха на самолета за Ню Йорк.

В Съдебната палата на площад Фоли беше свикано извънредно заседание. На него присъстваха Адам Уорнър, Робърт Ди Силва, генерал-майор Рой Уолас и няколко представители на ФБР и на Министерството на правосъдието и на финансите.

— Как, по дяволите, се е случило? — подхвана вбесен Робърт Ди Силва. Обърна се към генерала: — Казахме ви колко важен за нас е Томас Колфакс.

Генералът безпомощно разпери ръце.

— Взехме всички предпазни мерки, сър. Сега проверяваме как са вкарали синилна киселина в...

— И пет пари не давам как са го направили! Колфакс е мъртъв! Представителят на Министерството на финансите попита:

— Толкова ли е фатална смъртта на Колфакс?

— И таз добра, дали била фатална! — възкликна Ди Силва. — Едно е да изправиш свидетеля пред съда. Съвсем друго — да показваш някакви счетоводни книги и отчети. Обзалагам се, че някой обигран адвокат ще почне да подмята колко фасулско е да фалшифицираш тези документи.

— И какво ще правим сега? — отново попита мъжът от министерството.

— Ще продължим нататък — отвърна окръжният прокурор. — Дженифър Паркър се връща от Сингапур. Имаме достатъчно доказателства да я тикнем в затвора с доживотна присъда. От страх тя ще повлече със себе си и Майкъл Морети. — Той се обърна към Адам: — Нали така, сенаторе?

На Адам му призля.

— Извинявайте.

И бързо излезе от стаята.

С огромни слушалки на ушите диспечерът размаха флуоресцентните си палки и насочи реактивния самолет „Боинг 747“ към пистата. Самолетът спря в определения кръг и след сигнала пилотът изключи четирите турбодвигателя.

Вътре в огромния самолет се чу гласът на стюарда по високоговорителя:

— Дами и господа, току-що се приземихме на летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Благодаря, че предпочетохте да пътувате с нашата авиокомпания. Моля всички пътници да останат по местата си. Благодаря.

Отвсякъде се чуха протести. След миг вратите се отвориха. Двамата агенти на ФБР и Дженифър, които седяха в предната част на самолета, се изправиха. Единият се обърна към нея:

— Хайде!

Пътниците е любопитство наблюдаваха как тримата напускат самолета. След две минути по високоговорителя отново прозвуча гласът на стюарда:

— Благодарим ви за търпението, дами и господа. Сега можете да напуснете самолета.

На страничния изход на летището чакаше държавна лимузина. Спря най-напред пред Градския изправителен център на Парк Роу 150, който беше свързан със Съдебната палата на площад Фоли.

След като регистрираха Дженифър, единият агент на ФБР каза:

— Съжалявам, но не можем да ви оставим тук. Имаме заповед да ви отведем на Райкърс Айланд.

Пътуваха към острова, без да продумват. Седнала на задната седалка между двамата агенти на ФБР, Дженифър мълчеше, но умът ѝ работеше трескаво. Докато прелитаха над океана, двамата не бяха казали и дума и тя не разбра доколко е загазила. Разбираше само, че е сериозно, защото заповед за екстрадиране не се издаваше току-така.

Не можеше да стори нищо, докато беше в затвора. Най-важно бе да си издейства да я пуснат под гаранция.

Прекосяваха моста към Райкърс Айланд, тя гледаше познатите места, които бе виждала стотици пъти, когато отиваше при свои клиенти. А ето че сега затворникът беше тя.

„Няма да е за дълго — помисли си Дженифър. — Майкъл ще ме измъкне.“

Двамата от ФБР я придружиха в административната сграда, единият подаде на надзирателя заповедта за екстрадиране.

— Дженифър Паркър.

Надзирателят погледна документа и каза:

— Чакаме ни, мис Паркър. Запазена ви е трета килия.

— Имам право да проведа един телефонен разговор.

— Разбира се — каза надзирателят и кимна към апарата на бюрото.

Дженифър вдигна слушалката и тихичко се замоли наум Майкъл да си е вкъщи. Започна да набира номера.

Майкъл Морети очакваше тя да му се обади. От двайсет и четири часа мислеше само за нея. Съобщиха му, че самолетът ѝ е кацнал и е излетял от летище „Хийтроу“ в Лондон, а после се е приземил в Ню Йорк. Седеше на бюрото и мислено си представяше как Дженифър пътува към Райкърс Айланд. Представи си как влиза в затвора. Тя щеше да поиска да говори по телефона, преди да я затворят в килията. Щеше да му се обади. Майкъл не искаше нищо друго. Щеше да я освободи след час и тя щеше да тръгне към него. Живееше с мисълта за момента, когато Дженифър влезе през вратата.

Беше извършила нещо непроситимо. Беше се отдала на мъжа, които се опитваше да го унищожи. Какво ли друго му беше дала? Какви тайни беше споделила с него?

Адам Уорнър беше баща на сина ѝ. Сега Майкъл бе напълно сигурен в това. Дженифър го беше лъгала от самото начало, беше му казала, че бащата на Джошуа е мъртъв. „Е, това бе предсказание, което скоро ще се сбъдне“, каза си Майкъл. Бе изправен пред странна

дилема. От една страна, притежаваше мощно оръжие, с което можеше да злепостави и унищожи Адам Уорнър. Можеше да го изнудва със заплахата, че ще разкрие връзката му, с Дженифър, но ако го стореше, щеше сам да се разкрие. Щом клановите разберяха, а те сто на сто щяха да разберат, че приятелката на Майкъл е била любовница и на председателя на сенатската комисия, Майкъл щеше да стане за смях. Нямаше да може да се перчи и да командва хората си. Един рогоносец не можеше да бъде *don*. Така че заплахата за изнудване беше нож с две остриета и колкото и да бе примамлива, Майкъл знаеше, че няма да посмее да я използва. Трябваше да търси друг начин, за да унищожи враговете си.

Погледна малката карта върху бюрото си. На нея бе очертан маршрутът на Адам Уорнър — довечера той щеше да присъства на официална предизборна среща. Картата бе струвала на Майкъл Морети пет хиляди долара. А на Адам Уорнър щеше да му струва живота.

Телефонът на бюрото иззвъня и Майкъл неволно трепна. Вдигна слушалката и чу гласа на Дженифър. Този глас му бе нашепвал нежни думи, беше го молил да я люби, беше...

— Майкъл... Ти ли си?

— Да. Къде си?

— Отведоха ме на Райкърс Айланд. Задържана съм по обвинение в убийство. Още не са определили сумата на гаранцията. Кога можеш да?...

— Ще те измъкна за нула време. Само не се тревожи. Чу ли?

— Да, Майкъл.

Той почувства облекчението в гласа ѝ.

— Ще изпратя Джино да те вземе.

След като свърши разговора с Дженифър, отново посегна към телефона и навъртя един номер. Говори няколко минути.

— Не ме интересува колко голяма ще бъде гаранцията. Искам незабавно да я измъкнете от затвора.

Затвори телефона и натисна бутона на бюрото си. В кабинета влезе Джино Гало.

— Дженифър Паркър е на Райкърс Айланд. Би трябвало да я освободят след час-два. Отиди да я вземеш и я доведи.

— Добре, шефе.

Майкъл се облегна на стола.

— Кажи й, че от днес нататък няма да имаме главоболия с Адам Уорнър.

— Така ли? — грейна Джино Гало.

— Да. Отива да държи реч, но никога няма да стигне. Ще му се случи злополука на моста при Ню Канън.

— Чудесна новина, шефе — усмихна се Джино Гало.

— Хайде, побързай — каза Майкъл и посочи вратата.

Окръжният прокурор Ди Силва се бори как ли не Дженифър да не бъде пускана под гаранция. Бяха при Уилям Бенет, съдия от Върховния съд на щат Ню Йорк.

— Ваша милост — започна Робърт Ди Силва, — обвиняемата е подведена под отговорност по няколко члена. Наложил се да я екстрадираме от Сингапур. Ако бъде удовлетворена молбата за пускането й под гаранция, тя ще избяга някъде, където няма екстрадиране. Не разрешавайте, ваша милост, пускането й под гаранция.

Джон Лестър, бивш съдия, сега адвокат на Дженифър, се намеси:

— Окръжният прокурор изопачава фактите, ваша милост. Моята клиентка не е бягала. Беше в Сингапур по работа. Ако властите я бяха помолили да се върне, щеше да го стори доброволно. Тя е уважаван адвокат с голяма практика. Изключено е да тръгне да бяга.

Спорът продължи над половин час. Накрая съдията Бенет каза: — Удовлетворявам иска за пускане под гаранция срещу сумата от половин милион долара.

— Благодаря, ваша милост — рече адвокатът на Дженифър. — Ще внесем сумата.

След петнайсет минути Джино Гало помагаше на Дженифър да се настани на задната седалка на мерцедеса.

— Бързо го уредиха — поде той.

Дженифър не му отговори. Умът й беше зает е друго — какво ставаше. В Сингапур бе напълно откъсната. Нямахше представа какво се разиграва в Щатите, но беше сигурна в едно — нейното арестуване

не е случайно. Бе изключено да са взели на мушка само нея. Трябваше непременно да говори с Майкъл и да разбере всичко. Ди Силва явно бе много сигурен в себе си, за да я върне с обвинение в убийство. Той...

Джино Гало каза две думи, които привлякоха вниманието ѝ:

— Адам Уорнър... Дженифър не го слушаше.

— Какво?

— Вече можем да не се притесняваме от Адам Уорнър. Майкъл се е разпоредил да се погрижат за него.

— Така ли? Кога? — Дженифър почувства как сърцето ѝ бие лудо.

Джино Гало пусна волана с лявата ръка, за да погледне часовника си.

— След около петнайсет минути. Ще прилича на автомобилна катастрофа.

— Къде... — Устата на Дженифър изведнъж пресъхнаха. Тя не можеше да изрече и дума. — Къде... къде ще се случи?

— Ню Канън. Мостът.

Минаваха през Куийнс. Пред тях се мярна аптека.

— Джино, спри, моля те, при аптеката. Искam да си купя нещо.

— Разбира се — каза той, умело завъртя волана и свърна към входа на търговския център. — Мога ли да помогна с нещо?

— Не, не. Аз... ще се забавя само минутка.

Дженифър слезе от колата и забърза към магазина, нервите и бяха опънати до скъсване. Отзад имаше телефонна кабина. Бръкна в чантата си. Нямаше дребни пари освен няколко сингапурски монети. Изтича до касата и подаде един долар.

— Бихте ли ми развалили?

Отегченият касиер взе долара и изсипа цяла шепа центове. Дженифър се втурна обратно към телефона. В същия момент някаква едра жена набираше номер.

— Трябва спешно да се обадя — каза Дженифър. — Бихте ли...

Жената я изгледа кръвнишки и продължи да набира.

— Здравей, Хейзъл — изкряка тя. — Хороскопът ми се оказa верен. Това е най-лошият ми ден! Спомняш ли си обувките, които щях да си купя от „Делмън“? Представяш ли си, продали са единствения чифт от моя номер?

Дженифър докосна жената за ръката и каза:

— Моля ви!

— Купете си телефон — изсъска оная и продължи да говори в слушалката. — Спомняш ли си онези велурените, дето ги видяхме? Продадени! И знаеш ли какво направих? Казах на продавача...

Дженифър затвори очи, забравила за всичко наоколо освен за мъката си. Майкъл не биваше да убива Адам. Тя трябваше да направи всичко по силите си, за да го спаси.

Жената затвори телефона и се обърна към Дженифър:

— Трябваше да проведе още един разговор, та да ви е за урок!

Тръгна си усмихната и доволна от малката победа над противницата си, а Дженифър грабна телефона. Първо се обади в кантората на Адам.

— Съжалявам — каза секретарката му, — но сенатор Уорнър отсъства. Да му предам ли нещо?

— Спешно е — отвърна Дженифър. — Не знаете ли къде мога да го намеря?

— Не, съжалявам. Ако искате да...

Дженифър затвори. За миг се замисли, после бързо набра друг номер.

— Робърт Ди Силва.

Последва безкрайно чакане, накрая й казаха:

— Тук е кабинетът на окръжния прокурор.

— Трябва да говоря с мистър Ди Силва. Обажда се Дженифър Паркър.

— Съжалявам. Мистър Ди Силва е на съвещание. Не може да бъде обезпо...

— Извикайте го! Спешно е. Побързайте! — рече с разтреперан глас Дженифър.

Секретарката на Ди Силва се поколеба.

— Един момент.

След минута Робърт Ди Силва беше на телефона.

— Да? — сопна се той.

— Слушайте ме внимателно — каза Дженифър. — Адам Уорнър ще бъде убит. До десетина-петнайсет минути. На моста при Ню Канън.

Тя затвори телефона. Повече не можеше да направи нищо. За миг си представи разкъсаното тяло на Адам и потрепери. Погледна часовника си и замоли наум Ди Силва да изпрати навреме помощ.

Робърт Ди Силва остави слушалката и последва шестимата мъже в кабинета си.

— Странно обаждане.

— Кой беше?

— Дженифър Паркър. Каза, че щели да убият сенатор Уорнър.

— Защо се обажда на теб?

— Знам ли!

— Мислиш ли, че е истина?

— По дяволите, не — каза окръжният прокурор.

Дженифър влезе в офиса и въпреки волята си Майкъл се възхити на красотата ѝ. Видеше ли я, изпитваше все едно и също чувство. Беше най-красивата жена, която познаваше. А бе коварна до смърт. Той погледна устните, целували Адам Уорнър, и тялото, лежало в прегръдката му.

Както вървеше към него, Дженифър му говореше:

— Майкъл, толкова се радвам да те видя. Благодаря, че го уреди толкова бързо.

— Без проблеми. Чаках те, Дженифър.

Тя никога нямаше да разбере колко е искрен. Дженифър се отпусна в един фотьойл.

— За Бога, Майкъл, какво става? Какво се е случило?

Той я изучаваше и почти ѝ се възхищаваше. Тя имаше пръст в сгромолясването на империята му, а ето че си седи, ни лук яла, ни лук мирисала!

— Знаеш ли защо ме върнаха от Сингапур?

„Разбира се — помисли си той. — За да им издрънкаш още меша.“ Майкъл си спомни жълтото канарче с прекършено вратле. Скоро същото щеше да се случи и на Дженифър. Тя се вгледа в черните му очи.

— Добре ли си?

— Както никога — каза той и се облегна на стола. — След няколко минути всичките ни проблеми ще бъдат разрешени.

— Какво имаш предвид?

— Сенатор Уорнър ще претърпи злополука. Това доста ще поохлади комисията. — Той погледна часовника на стената. — Ще ми се обаждат всеки момент.

Държеше се някак странно, заплашително. Дженифър внезапно предусети надвисналата опасност. Разбра, че трябва час по-скоро да се махне. Изправи се и каза:

— Не можах да си разопаковам багажа. Ще отида...

— Сядай!

От гласа му я побиха тръпки.

— Майкъл...

— Сядай!

Тя погледна към вратата. Джино Гало се бе облегнал на нея и наблюдаваше безизразно Дженифър.

— Няма да ходиш никъде — отсече Майкъл.

— Но аз...

— Мълчи! Не казвай нито дума.

Продължиха да чакат, вперили поглед един в друг, в стаята се чуваше само силното тиктакане на часовника върху стената.

Дженифър се опита да прочете нещо в погледа на Майкъл, но очите му бяха безизразни, в тях нямаше нищо.

Телефонът иззвъня и разкъса тишината. Майкъл вдигна слушалката.

— Ало? Сигурен ли си?... Добре. Разкарай се. — Остави слушалката и погледна Дженифър. — Мостът при Ню Канън гъмжи от ченгета.

Дженифър почувства тръпка на облекчение. Постепенно я обзе дива радост. Майкъл я наблюдаваше и тя се помъчи да скрие чувствата си.

— Какво означава това? — попита тя.

— Нищо — бавно изрече Майкъл. — Защото Адам Уорнър ще умре другаде.

Двойният мост на магистрала Гардън Стейт не бе отбелязан на картата. Магистралата пресичаше река Раритън между Амбой^[1] и се разделяше на два моста, единия в северна посока, другия в южна.

Лимузината се движеше към южния мост западно от Пърт Амбой. Адам Уорнър седеше отзад, до него имаше човек от охраната, на предната седалка седяха още двама.

Агентът Клей Редин беше включен в охраната на сенатора преди половин година и го бе опознал доста добре. Винаги го бе смятал за отворен, контактен, човек, а ето че днес сенаторът беше мълчалив и вгълбен. „Много разстроен“ бяха думите, които дойдоха на ум на Редин. Изобщо не се съмняваше, че сенатор Уорнър ще бъде следващият президент на Съединените щати, и той носеше цялата отговорност да не му се случи нищо. Припомни си мерките за сигурност, които бяха взели, и остана доволен.

Агентът отново погледна вероятния бъдещ президент и се запита какво ли му е на ума в този момент.

Адам Уорнър си мислеше за изпитанието, което му предстоеше. Робърт Ди Силва му съобщи, че Дженифър Паркър е арестувана. Сенаторът не можеше да си намери място, когато си я представеше затворена като животно. Отново и отново си припомняше прекрасните мигове, преживени с нея. Беше я обичал както никоя друга жена.

Един от телохранителите на предната седалка каза:

— Ще пристигнем в Атлантик Сити навреме, господин президент.

„Господин президент.“ Все същото обръщение. Според последното проучване имаше голяма преднина. Беше новият герой на страната и знаеше, че това до голяма степен се дължи на разследването ма престъпността, с което се бе заел, разследване, което щеше да унищожи Дженифър Паркър.

Вдигна поглед и видя, че приближават мостовете близнаци. Точно пред моста имаше страничен път, в другия край беше спрял огромен

камион с ремарке. Когато лимузината приближи моста, камионът потегли и стигна моста по същото време.

Шофьорът натисна спирачките и намали.

— Вижте го този идиот!

В същия момент радиостанцията в колата запука.

— „Маяк“! „Маяк“, включете!

Телохранителят на предната седалка взе предавателя в ръце.

— Тук „Маяк“.

Тежкотоварният камион беше на хвърлей от тях. Беше толкова огромен, че шофьорът нямаше никаква видимост. Шофьорът се опита да даде газ и да го изпревари, но камионът също увеличи скоростта.

— Какво, по дяволите, прави този? — измърмори шофьорът на лимузината.

— Получихме спешно съобщение от кабинета на окръжния прокурор. „Лисица“ е в опасност! Чувате ли ме?

Камионът рязко зави надясно, удари лимузината странично и я притисна към перилата. Тримата телохранители начаса извадиха пистолетите.

— Залегнете!

Адам почувства как го избутват на пода, Редин го закри с тялото си. Телохранителите отвориха прозорците отляво и насочиха пистолетите. Нямаше по какво да стрелят. От огромния камион не се виждаше нищо. Шофьорът беше някъде високо. Чу се още един удар, после лимузината остърга парапета. Шофьорът завъртя волана наляво, замъчи се да задържи колата на моста, но камионът я притискаше към парапета. Отдолу на стотина метра течеше студената река Раритън.

Телохранителят до шофьора беше сграбчил радиостанцията и викаше като бесен:

— Тук „Маяк“ Помощ! Помощ! До всички поделения.

Но хората в лимузината знаеха, че е твърде късно да бъдат спасени. Шофьорът се опита да спре колата, ала огромните брони на камиона се бяха врязали в нея и влачеха напред. Само секунди ги деляха от мига, в който камионът щеше да ги преобърне от моста. Шофьорът на колата се опита да направи няколко маневри, натискаше ту спирачките, ту газта, за да се отскубне напред, но камионът бе

притиснал колата до парапета. Нямахше къде да маневрира. Камионът им бе препречил пътя за бягство отляво, а отдясно бе металният парапет на моста. Шофьорът отчаяно въртеше волана, а камионът отново притисна лимузината и всички в нея почувстваха как парапетът поддава.

Още малко, и щяха да се преобърнат. Мятаха се на зигзаг по ръба и се готвеха всеки по свой начин да умрат.

Адам не изпитваше страх, само неизразима тъга, че е живял толкова безсмислено. Трябваше да изживее живота си с Дженифър, да има от нея дете... И изведнъж дълбоко в себе си осъзна, че всъщност са имали дете.

Лимузината поднесе отново и Адам извика на глас, задето всичко е било и е толкова несправедливо.

Отгоре се чу тътенът на два полицейски хеликоптера, които стремително се спускаха към тях, след минута затракаха картечници. Камионът зави и се закова. Адам и другите трима чуваха как хеликоптерът кръжи над тях. Не смееха да помръднат, даваха си сметка, че и най-малкото движение ще ги отпрати в пропастта.

Някъде в далечината завиха полицейски сирени, след броени минути се чуха и заповеди. Двигателят на камиона отново заработи. Бавно, внимателно той започна да се отдалечава от притиснатата кола. За миг лимузината се наклони, сетне се закова на място. След секунди камионът бе изтеглен и Адам и другите видяха прозорците отляво.

По моста сновяха пет-шест полицейски коли и въоръжени униформени полицаи.

При смачканата лимузина дойде един капитан от полицията. Невъзможно е да отворим вратите — каза той. — Ще ви извадим през прозорците, няма страшно.

Най-напред измъкнаха Адам — бавно и внимателно, за да не нарушат равновесието на колата и тя да се прекатури. После извадиха и тримата телохранители.

Когато всички бяха в безопасност, полицейският капитан попита Адам:

— Добре ли сте, сър? Той погледна колата, увиснала на ръба на моста, после тъмните води на реката долу и чак тогава отговори:

— Да, добре съм.

Майкъл Морети извърна очи към часовника на стената.

— Готово — каза той на Дженифър. — Твоето приятелче е вече в реката.

Тя го наблюдаваше, пребледняла като платно.

— Не можеш...

— Не се безпокой. Ще те съдят според закона. — После се обърна към Джино Гало. — Каза ли й, че Адам Уорнър ще предаде Богу дух в Ню Канън?

— Да, шефе, както ми нареди.

— Процесът приключи — рече Майкъл на Дженифър.

Той се изправи и отиде при нея. Сграбчи я за блузата и я изправи на крака.

— Аз те обичах — прошепна Майкъл.

После я зашлеви през лицето. Дженифър не трепна. Той я удари отново, още по-силно, сетне отново и тя се строполи на земята.

— Ставай! Ще направим едно пътешествие.

Дженифър лежеше зашеметена от ударите и се мъчеше да разбере какво става. Майкъл грубо я изправи.

— Да се погрижа ли за нея? — попита Джино Гало.

— Не. Докарай колата при задния вход.

— Дадено, шефе! — рече Джино и бързо излезе от стаята. Дженифър и Майкъл останаха сами.

— Защо? — попита той. — Владеехме света, а ти хвърли всичко на вятъра. Защо?

Тя се отговори.

— Искаш ли да те любя още веднъж заради миналото? — Майкъл пристъпи към нея и я сграбчи за ръката. — Искаш ли?

Дженифър отново не каза нищо.

— Никой вече няма да се люби с теб. Ще те пратя в реката при любовника ти. Да си правите компания.

Джино Гало се върна в стаята с пребледняло лице.

— Шефе! Оттатък има...

Чу се трясък. Майкъл се хвърли към пистолета в чекмеджето на бюрото. Когато вратата зейна, вече го държеше. В стаята нахлуха двама полицаи с извадено оръжие.

— Не мърдай!

За стотна от секундата Майкъл направи своя избор. Вдигна пистолета, обърна се и стреля в Дженифър. Видя как куршумите я пронизват миг преди полицаите да открият стрелба по него. Той гледаше как кръвта рухва от гърдите ѝ, после почувства как го пронизва един, втори куршум. Видя Дженифър просната на земята и не можа да определи коя болка е по-силна, болката от нейната или от неговата смърт. Усети как петлето изстрелва поредния патрон, а след това вече не почувства нищо.

[1] Два пристанищни града, разположени при устието на река Раритън близо до Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Двама лекари стажанти откараха количката с Дженифър от операционната зала в интензивното отделение. До нея вървеше униформен полицаи. Болницата гъмжеше от полицаи, детективи и журналисти.

Някакъв мъж отиде на регистратурата и каза:

— Искам да видя Дженифър Паркър.

— Неин роднина ли сте?

— Не. Приятел.

— Съжалявам. Не се допускат свиждания. Тя е в интензивното отделение.

— Ще почакам.

— Може да чакате дълго.

— Нищо — отвърна Кен Бейли.

Отвори се една странична врата и влезе Адам Уорнър, отслабнал и изтощен, придружен от охраната.

Посрещна го лекаря.

— Насам, сенатор Уорнър.

И го въведе в малък кабинет.

— Как е? — попита Адам.

— Засега не мога да ви кажа нищо обнадеждаващо. Извадихме от тялото й три куршума.

Вратата се отвори и влезе, забързан, окръжният прокурор Робърт Ди Силва. Погледна Адам Уорнър и каза:

— Много се радвам, че сте добре.

— Чух, че трябвало да благодаря на вас — отвърна Адам. — Как разбрахте?

— Обади ми се Дженифър Паркър. Каза ми, че щели да ви нападат при Ню Канън. Предположих, че просто искат да отвлекат вниманието ни, но не можех да рискувам и взех необходимите мерки. Междувременно разбрах по кой маршрут се движите и изпратих

хеликоптери да ви пазят. Мен ако питате, Паркър се опитваше да ви тикне в капана.

— Не — бързо изрече Адам. — Не.

— Щом така мислите, ваша работа. Важното е, не сте жив. После осенен от нова мисъл, се обърна към лекаря. — Тя ще оживее ли?

— Вероятността е малка.

Окръжният прокурор видя израза на Адам Уорнър и го изтълкува погрешно.

— Не се тревожете. Ако прескочи трапа, в кърпа ни е вързана — Взя се в сенатора и допълни: — Изглеждате ужасно. Защо не се приберете да си починете?

— Първо искам да видя Дженифър Паркър.

— Тя е в кома — обясни лекаря. — Може и да не дойде в съзнание.

— Бих искал да я видя.

— Разбира се, сенаторе. Насам, ако обичате.

Лекаря излезе от стаята, следван от Адам и Ди Силва. Повървяха по коридора и стигнаха пред врата, на която пишеше: „ИНТЕНЗИВНО ОТДЕЛЕНИЕ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.“

Лекаря отвори вратата и пусна двамата мъже.

— Тя е в първата стая.

Полицаят пред вратата, щом видя окръжния прокурор, отдаде чест.

— Никой няма право да се приближава до стаята без моята писмена заповед. Ясно ли е? — рече Ди Силва.

— Тъй вярно, сър.

Адам и Ди Силва влязоха в стаята. В нея имаше три легла, двете бяха празни. На третото лежеше Дженифър със системи. Адам се приближи до леглото и впери поглед в нея. Дори върху бялата възглавница изглеждаше бледа, очите ѝ бяха затворени. В покои лицето ѝ изглеждаше по-младо и по-нежно. Адам гледаше невинното момиче, което бе срещнал преди години и което му се бе троснало: „Ако някой ми плаща, мислите ли, че щях да живея в тази дупка? Не ме интересува какво ще направите. Искam само да бъда оставена на спокойствие.“ Той си спомни нейната смелост, идеализъм и уязвимост. Винаги беше на страната на ангелите, вярваше в справедливостта и искаше да се бори за нея. Къде бяха сгрешили? Беше я обичал и още я

обичаше, беше направил един погрешен избор, който отрови живота им, и той знаеше, че докато е жив, винаги ще носи на плещите си тежкото бреме на вината.

Адам се обърна към лекаря.

— Съобщете ми, когато тя... — Но не се доизказа. — Как е...

— Разбира се — отвърна лекарят.

Хвърли още един поглед на Дженифър и мислено се сбогува с нея. После се обърна и излезе, за да се срещне с чакащите журналисти.

Дженифър чу като в просъница, че двамата мъже излизат. Не разбра какво говорят, думите им бяха заглушени от силната болка, която изпитваше. Стори ѝ се, че чува гласа на Адам, но знаеше, че това е невъзможно. Той беше мъртъв. Опита се да отвори очи, ала нямаше сили.

Мислите ѝ се зареяха... Ейбрахам Уилсън влиза тичешком в стаята с кутия в ръце. Препъва се, кутията се отваря и от нея излита жълто канарче... Робърт Ди Силва крещи: „Хванете го! Не го пускайте!“... Майкъл Морети го улавя и се смее, отец Райън казва: „Гледайте всички! Чудо!“ Кони Гарет танцува из стаята и всички ѝ ръкопляскаат... Мисис Купър отсича: „Ще ви подаря Уайоминг... Уайоминг... Уайоминг...“ Адам влиза с огромен букет червени рози, ала Майкъл казва: „Те са от мен“, а Дженифър отвърща: „Ще ги натопя във ваза.“ Розите се спаружват и увяхват, водата се разплисква по пода и се превръща в езеро, тя и Адам плават по него с лодка, а Майкъл ги гони на водни ски... той се превръща в Джошуа... Джошуа се усмихва на Дженифър, махва ѝ и губи равновесие... Дженифър крещи: „Не падай!... Не падай!...“, но огромна вълна издига Джошуа във въздуха, той разперва ръце като Исус и изчезва.

За миг умът ѝ се проясни.

Джошуа го нямаше.

Адам го нямаше.

Майкъл го нямаше.

Тя беше сама. Накрая всеки остава сам. Всеки умира в самота. Сега щеше да ѝ е лесно да умре.

Обзе я блажено спокойствие. Скоро изчезна и болката.

Беше студен януарски ден. На Капитолия Адам Уорнър положи клетва и стана четиридесетият президент на Съединените щати. Жена му беше с шапка и палто от самур, които много отиваха на бледата ѝ кожа и почти прикриваха, че е бременна. Тя стоеше до дъщеря си и двете с гордост наблюдаваха Адам, докато полагаше клетва; радваше им се цялата страна. Бяха най-достойните американци: почтени, честни и добри, и мястото им беше именно тук, в Белия дом.

В малката адвокатска кантора в Келсо, щата Вашингтон, Дженифър наблюдаваше сама по телевизията как новият президент встъпва в длъжност. Изглежда церемонията до края, когато Адам, Мери-Бет и Саманта слязоха от подиума, заобиколени от охраната. После угаси телевизора и образите изчезнаха в небитието. Сякаш бе изключила, бе зачеркнула всичко, което ѝ се беше случило, и любовта, и смъртта, и щастieto, и мъката. Нищо не я бе сломило. Тя беше оцеляла.

Сложи си шапката и палтото и излезе. За миг се спря пред вратата и погледна табелата: „Дженифър Паркър, адвокат“. Спомни си съдебните заседатели, които я бяха оправдали. Още беше адвокатка, също като баща си. И щеше и занапред да търси онова неуловимо нещо, наречено справедливост. Обърна се и тръгна към Съдебната палата.

Вървеше бавно по безлюдната, брулена от вятъра улица. Прехвърчаше снежец, който обгръщаше с булото си света. От жилищен блок наблизо внезапно екнаха смехове, които ѝ се сториха толкова непознати, че тя спря и се заслуша. После се загърна в палтото и продължи по улицата, взряна в снежната завеса пред очите си, сякаш се мъчеше да съгледа бъдещето.

Но всъщност гледаше миналото и се опитваше да разбере кога точно е умрял смехът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.